

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER LONG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Brutal
FIGHTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ DÖVÜŞÇÜ

OceanofPDF.com

82. SOKAK VANDALLARI 5. KITAP

OceanofPDF.com

HEATHER LONG

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Heather Long

Kapak: Crimson Phoenix Creations

Düzenleme: Leavens Düzenleme

Proofreading by Lunar Rose Editing Services

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz kitap perakendecisine geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Brutal Fighter
Serisi Şimdiye
Kadar Önsöz
Vandallar

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)

[Tehlikeli Hain Sonsöz](#)
[Heather Long](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[Heather Long](#)
tarafından

OceanofPDF.com

ACIMASIZ DÖVÜŞÇÜ

Kırık hayaller.

Kırık

hayatlar.

Kırık kuş.

Ona karşı hissettiklerimiz, sonunda kafesinden kurtulmuş vahşi hayvanlar gibiydi.

Ama serçem, içimizdeki en acımasız savaşçıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Hayatta kaldığı savaşları sessizlik içinde ve tek başına yaptı.

Artık öyle değil.

Bir daha asla.

Milo onu bıraktı. Jasper onu aldı. Vaughn onu korudu. Liam ona öğretti. Rome onunla bağ kurdu. Doc onu uzaklaştırdı. Freddie onun peşinden gitti. Hepsi onun için en iyisini istediğimiz içindi.

Ben mi?

Bu savaşın içindeydim. Verdiğimiz sözler, onun sahip olduğunu düşündüğümüz hayatın enkazında paramparça olabilirdi ama ne onları ne de onu terk ediyorduk.

Hayır, onu bir daha asla bırakmam.

BRUTAL FIGHTER, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta bir olgun kolej/yeni yetişkin romantizmdir. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri devam ediyor. Lütfen bazı durumların okuyucular için rahatsız edici olabileceğini unutmayın. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin beşinci kitabıdır.

Bu, hayattan dayak yiyen ama tekrar ayağa kalkan her bir kişi içindir.

Bazen hayat sizi yere serdiğinde, ayağa kalkmadan önce hayatı yumruklamak için bu pozisyondan yararlanmanız gerekir.

Şüpheye düştüğünüzde, arkanızı kollayan insanları hatırlayın. Yalnız değilsiniz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ŞİMDİYE KADARKİ SERİLER

82ND STREET
VANDALS

Vahşî Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

82'nci Sokak Vandalları serisinin beşinci kitabına hoş geldiniz. Eğer ilk dördünü okumadıysanız, durun. Sakın geçmeyin. Birinci kitabı alın: Vahşi Vandal, ve oradan başlayın.

Ciddiyim.

Bu gerçekten sırayla okunması gereken bir seri.

Pekâlâ, hoş geldiniz mesajıma dönelim. Brutal Fighter bizi ve Emersyn'i sevgili Vandallarına geri dönmüş olarak buluyor. Onları *henüz* sevgilisi olarak nitelendirmese de, dünyayı onun için yakıp yıkmaya hazır olan adamlarla birlikte geri döndü.

Bu kitapta aktif olan çok fazla karakter var ve hemen derinlere atlıyoruz. Emersyn ve Freddie Pinetree'de geçirdikleri zamanın sonuçlarına alışmaya çalışırken Vandallar ve Lainey tetikte ve harekete geçmeye hazır.

Dürüst olmak gerekirse bu seriyi yazmanın en iyi yanlarından birinin farklı ilişkilerin yoğunluğu olduğunu düşünüyorum. Vandallar inanılmaz derecede farklı ve güçlü kişiliklerden oluşan sıkı bir kardeşlik.

Tartışıyorlar. Anlaşmazlığa düşerler. Bazen kişilikleri çatışır ve yumruk yumruğa gelirler. Ancak asla birinin peşine düşüp hepsini haklayamayacağınızı düşünme hatasına düşmeyin. Defalarca kanıtladıkları bir şey varsa o da birbirlerinin arkasını kolladıklarıdır.

Bir önceki kitapta da söylediğim gibi, pek çok karanlık yerden geçecekleri bir yolculuktalar. Emersyn'in gücü yeni yollarla sınanacak. Bu serinin her kitabı beni Vandalların hayatlarının daha da derinlerine çekti.

Hayatları değişiyor, bazen ince yollarla ve diğer zamanlarda sismik değişimler oluyor. Lütfen bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve istismar, saldırı, şiddet ve bağımlılıkla ilgili kesinlikle tetikleyici anlar olduğunu unutmayın. Kendinize iyi bakın.

Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, temizlik notları:

Daha önce hiç ters harem okumamış olanlarınız için, öncelikle bunu alıp bir şans verdiğiniz için teşekkür etmeme izin verin. İkincisi, ters harem, kadın kahramanın bu kitapta ya da başka bir kitapta hayatındaki erkekler arasında bir seçim yapmayacağı anlamına gelir. Bu sonuca ulaşması biraz zaman alabilir, ancak bu yolculuk onu yönlendirir. Bu tür bir ilişkiyi çerçevelemenin birçok yolu var, şu anda ters harem buna çok iyi uyuyor.

Ayrıca, bu bir serinin beşinci kitabı. Bu kitapların her birinin sonunda belirli bir mutlu son olmasa da, tüm seride bir mutlu son olacak, size söz veriyorum. Bu kitaplardan bazıları, büyük ölçüde hikayenin boyutundan dolayı uçurumlara sahip olacak, ancak mutlu son yolculuğun bir parçası olarak kazanılmalıdır.

xoxo

Heather

OceanofPDF.com

VANDALLAR

82. Sokak Çocukları

Jasper "Hawk" Horan
Kellan "Kestrel" Traschel
Rome "Hummingbird" Cleary
Vaughn "Falcon" Westbrook
Liam "Mockingbird" O'Connell
Freddie "Unknown" Dunlap Milo
"Raptor" Hardigan

Bir Vandal Değil

Mickey "Doc" James
Emersyn "Güvercin, Serçe, Sığırcık, Kuğu, Little Bit, Boo-Boo" Sharpe

Diğer Karakterler

Elaine "Lainey" Benedict Adam
Reed
Ezra Graham
Bayan Stephanie

PROLOGUE

OceanofPDF.com

T Sparrow'un kahkahasının sesi koridora kadar taşındı. Kabuğunda gerginlik notaları vardı. Ya da belki de gözyaşlarından arta kalanlardı.

Bir gece önce. Hıçkırma hıçkırma ağlamak kalbimi parçalamıştı. Mutlu gözyaşları iyiydi ama o ve Lainey kendilerini Emersyn'in odasına kilitlediklerinde - evet, kendimi kapıyla Milo da dahil olmak üzere diğer herkes arasına park etmişim.

Belki, evet, belki diye bir şey yok. Özellikle Milo.

Ama bu onun gözyaşlarını dinlemek zorunda olduğum anlamına geliyordu. Kulaklık takabilir ya da müziğin sesini açabilirdim ama orada öylece oturdum.

"Ellerimizde siklerimizle birbirimize bakmaya devam mı edeceğiz, yoksa konuşacak mıyız?" Freddie mutfağı saran melankolik sessizliğin içinde sordu.

Tezgâhta oturuyordu, elinde üzerinde "Kahvemin Sikini Yala" yazan dev bir kahve fincanı ve yüzünde donuk bir ifade vardı. Onu inceleyen tek kişi de ben değildim. Jasper birkaç adım ötedeydi, Freddie'yi izlerken kahve fincanını görmezden geliyordu.

Gözleri biraz parlak mıydı? Sesi biraz sert miydi? Duruşu biraz fazla mı gevşekti? Dikkat edilmesi gereken pek çok farklı işaret vardı ama bulabildiğim tek şey yorgunluk ve belki de daha fazla uyku isteğiydi. Bir de yanağındaki yastık iziyle uyumlu görünen buruşuk saçları.

Göğsünde birkaç yerde çürükler vardı ve kolunda da özellikle dikkat çeken bir çürük vardı. Ancak vücudundaki iğne izleri tesisten kaynaklanıyordu, ateş etmekten değil.

Ateş etmek onun en sevdiği şey değildi. "Liam'ı bekliyorum," dedim saatimi kontrol ederek.

Bir gece önceki ortadan kayboluşundan sonra ondan haber alamamıştık. Roma'nın da haberi olabilirdi ama o kendi bildiğini okudu. Şu anda kapıya en yakın sandalyede oturuyor, başını arkaya eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. Uyuduğunu düşünmek hata olurdu.

"Ve Doktor," diye ekledim. "On dakika içinde burada olacak. O yüzden kafeini hazırlayın." Milo başını kaldırdığında odadaki gerginlik daha da arttı.

"Oh," Sparrow'un sesi üzerimde yankılandı. Freddie'nin ifadesi aydınlandı, Jasper'ın dikkati kapıya yöneldi ve Vaughn ayağa kalktı. Dönerek, Lainey ile onun kapıda durduğu yere bakarken verdiğim her tepkiyi kontrol ettim.

Kızımız ve onun en iyi arkadaşı.

Milo'ya, kendisine çok yaklaşmaya cüret ederse lanet kolunu koparmaya hazırmış gibi bakan en iyi arkadaş.

Ona zihinsel olarak *iyi şanslar* diledim. Dünyadaki tüm paramı verseler bile bu özel sikiş kümesine dahil olmazdım. Zaten çok fazla yatırım yapmıştım.

"Hey," dedi Sparrow, hepimize belirsiz bir gülümseme vererek. Bu beni öldürdü.

Gözyaşlarından daha fazla. Kollarındaki yara izlerinden de öte, bu belirsizlik içimi parçaladı.

Sparrow bir savaşçıydı. Acımasız. Kararlı. Yetenekli. Öfkemi iki elimle tutarak acımasız bir kararlılıkla gömdüm. Öfkemize ihtiyacı yoktu.

Henüz değil.

Yapardı ama şu anda buna kesinlikle ihtiyacı yoktu ve bunun kendisine yöneltilmesine de ihtiyacı yoktu.

"Kahve ister misin, Boo-Boo?" Freddie zıplayarak aşağı inerken sordu, gözleri ve tavrı az önce olduğundan çok daha uyanıktı. "Top Kraker?"

"Evet," dedi en iyi arkadaşı.

"Sadece su istiyorum," dedi Sparrow. "Stüdyoya gidiyordum - eğer sorun olmazsa?"

Jasper ve Vaughn'daki durgunluk bana onların da duyduğuna dair söz verdi. Milo ağırlığını kaydırды ve ben de hareket ettim. Vaughn ve ben aynı anda onu engelledik. Belli belirsiz değildi ama öfkeli bakışlarını karşıladım ve başımı bir kez salladım.

Henüz değil. Henüz değil.

"Evet," diye yanıtladı Roma hepimiz adına. Onun açık sözlülüğü tam da ihtiyacı olan şeydi. "Önce yemek yemeli misin?"

"Hayır," diye cevap verdi Emersyn, sesindeki rahatlamamanın ölçüsü lanet bir yumruk gibiydi.

"Çünkü sistemini zorlamak istemezsin," diye önerdim, Vaughn'a Milo'yu yerinde tutması için güvenirken kızımıza baktım. Acı veren zayıflık geri gelmişti. Aradan geçen günler Milo'nun zayıflamasına yetecek kadar uzun olmamıştı.

Ama o gitmeden önce incelmış bedenini daha yeni doldurmaya başlamıştı.

Aşağıya bakarken gözlerinde beliren utangaçlık ve gülümseme iması kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Daha çok aşırıya kaçmak istemediğimden." Freddie'nin uzattığı su şişesini aldı. "Bu sabah zaten kustum sayılır."

"Ne?" Freddie sordu. "Hâlâ kendini hasta mı hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bana bıraktığınız çöreklerden üçünü yedim ve sanırım onları çok hızlı yedim." Bu itirafı yaparken yüzünü buruşturması, tasmaladığım öfkenin bağlara karşı kabarmasına neden oldu.

"Siktir," diye küfretti Jasper. Kimsenin sormasına gerek yoktu, daha önce onun için onları almaya gitmişti.

Lainey bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sadece çok fazla şeker çok hızlıydı. Diğerlerinin tadını daha sonra çıkarabilirsin."

Freddie, "Onları senin için her zaman yiyebilirim, Boo-Boo," diye teklif etti. "Muhtemelen kötü çörekler ya da onun gibi bir şeydir."

İçten kıkırdaması bir hediye idi. "Benim yaptığımı eminim ama gidip esnemek istiyorum. Bir süredir gerçekten hareket etmedim ve ne kadar kas kaybettiğimi görmem gerekiyor."

Sonra kaskatı kesildi ve kazandığı azıcık canlılık da yüzünden akıp gitti. Rome sandalyesinden kalktı ve onun arkasında durmak için hareket etti. Ona dokunmadı, hiçbir şey söylemedi, sadece orada durdu ve bir süre sonra Doc kapı aralığını doldurdu.

Ona bakmadı bile. "Ben stüdyoya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Lainey. Milo kıpırdandığında Lainey homurdandı. "Binadan çıkmıyoruz." Sonra da Doc'la sanki aralarında birkaç santim boy farkı yokmuş gibi yüz yüze geldi. "Bize müsaade edin."

Yüzü ifadesiz olan Doc birkaç adım geri çekildi ve Lainey kendini Emersyn ile onun arasına koydu. Kimse tek kelime etmedi. Rome hariç, o da sadece "Geri döneceğim," dedi. Sonra da onları takip etti.

Sessizlik, uzaktan kapının kapanma sesi duyulana kadar neredeyse acı verici bir şekilde uzadı. Stüdyo ses geçirmezdi - tartışmamız için ideal sayılırdı.

"Ne yaptın lan sen?" Jasper Doc'un üzerine yürürken talepte bulundu.

"Şimdi olmaz Jas," dedim ve elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. Ben de

Bu konuyla ilgili kendi düşüncelerim. Hepimizin er ya da geç ele almak zorunda kalacağı düşünceler.

"Kel-"

"Biliyorum," dedim bakışlarına karşılık vererek. "Biliyorum. Yapacak çok işimiz var ve o da listenin en başında. Ama bu bekleyebilir."

Daha fazla detaya sahip olana
kadar bekleyin. Daha az
temkinli olana kadar bekle.

İçindeki korkunun bir kısmını silene kadar bekleyin.

"Kellan haklı," dedi Milo. Çocuklar arasında yayılan şok dalgası başka bir gün olsa beni eğlendirirdi. "Yapmamız gereken işler var ve o etraftayken sessiz kalmalıyız."

Son sözü söylerken bana bakan Milo kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım. "Sparrow'un kendine odaklanması gerekiyor. Bunu yapabilmesi için ona alan tanımalıyız." Sonra da ona tam olarak ne yaptıklarını bulmamız gerekiyordu. Freddie bir kısmını biliyordu ama hepsini değil.

Doktorun testleri de bize bir şeyler söyleyecektir.

Tüm hikâyeyi bilen tek kişi Emersyn'di. O bize anlatmaya hazır olana kadar, karanlıkta ve silahsız savaşmak zorunda kalacaktık.

Bu iyiydi. Daha kötü ihtimallerle de başa çıkmıştık.

Doc nihayet masadan bir sandalye çekerken Roma geri döndü. Vaughn, kenarlardan nasıl taşığını umursamadan önüne bir fincan kahve koydu.

"O zaman başlayalım," diye hırladı Jasper, geri çekilerek ve bu da bir şeydi.

"Hâlâ Liam'ı bekliyoruz," dedim ve telefonumu çıkardım. Sparrow odadayken çalmıştı ama dikkatimin dağılmasını istemedim.

Ekranda tek bir mesaj. On
dakika.

"Herkes kahvesini alsın, çişini yapsın, silkelenip kendine gelsin ve dinlemeye hazır olsun. Liam buraya geldiğinde, bazı şeyleri halledeceğiz." Bu herkesin dikkatini çekti. Freddie merakla bana baktı. "Ne?"

"Kim öldü ve seni patron yaptı?"

"Kimse ölmedi," dedi Milo huysuzca. "Kel devralıyor."

Odayı ölüm sessizliği kapladı.

Roma omuz silkti. Vaughn sadece başını salladı. Jasper kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Doc bana uzun ve sert bir bakış attı. "Ne zamandan beri?"

"Bunu tartıştığımızdan beri," dedim ona. "Bu iş bitmiştir ve tartışmaya açık değildir. Ateşin içinde çok fazla demirimiz ve çok fazla cephemiz var.

Savunmaya devam. Bu da kuyruğumuzu kovalamayı bıraktığımız anlamına geliyor. Yiyelim. Kahve. İşeyin. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Dokuz dakikanız var."

O zaman bu pisliği çözecektik - kendimizden başlayarak ve şu anda ortadan kaldıracabileceğimiz tehditleri ortadan kaldırmak için yolumuza devam edecektik. Amcası ona ulaşmak için kör noktalarımızı bize karşı kullanmıştı.

Bu bir daha olmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

N Lainey'nin benimkiyle birleşen kolu bile kalbimin vahşi atışını yavaşlatamadı. Doktora bakmaya bile cesaret edemedim. Hele ki o sınav. Sonra değil.

Rome stüdyonun kapısını açmak için yanımdan uzandı ve kolumu kendi koluyla zar zor sıyırdı. Tenimde bir ürperti dolaştı ama bu endişeden kaynaklanıyordu. Ona doğru bir bakış fırlatarak gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Endişelendiğimden çok daha az tereddütlü çıktı. Dudaklarına kısa bir gülümseme değdi ama sıcaklık gözlerini hiç terk etmedi. "Seninle konuşmak istiyorum." Yine de Lainey'e bakmadı ve ekledi, "Yalnız."

Bir soru olarak çerçevelenmemiş olsa da, bir talep olarak da kaydedilmedi. Lainey kıkırdadı. "İçeride, aynada kendime bakıyor olacağım."

Kaymadan önce elimden su şişesini aldı ve kapıyı kapattı. Lainey Roma'dan hoşlanıyor gibiydi. Bu iyiydi, çünkü önceki gece bizim yatağımızdaydı. Dönüp ona baktım. "Merhaba."

"Merhaba." Elini kaldırarak, parmağını gözümün altında gezdirmekten önce bir adım daha yaklaşmamı bekledi. O kadar acıyorlardı ki, bu hafif temas bile bana ne kadar şişkin olduklarını hatırlattı. "Neye ihtiyacın var?"

Gözlerimi kapatarak ona doğru eğildim ve o da kollarını bana doladı. Alnımı göğsüne bastırarak orada öylece kaldım. Sarılmak güvenlik, emniyet ve hatta rahatlık sunuyordu. Aynı zamanda bir sözdü.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bunu itiraf etmek de çok zordu. Bir parçam kustuğumu itiraf ettiğime bile inanamıyordu, sonra tekrar, hepsi çok endişeliydi. O odadaki gerginliği bıçakla bile kesebilirdiniz.

Rome bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi, tırnaklarının kafa derime hafifçe masaj yapmasına eşlik eden hafif okşama hissi göz kapaklarımı titretti. "Hâlâ hasta hissediyor musun?"

Hemen cevap vermeyerek nasıl hissettiğimi düşündüm. Karmakarışık duygusal ve fiziksel tepkiler arasında kafam karmakarışık. "Geri dönmeyi seviyorum."

Çok fazla değildi ama bu kısmı doğrudu. Başımı arkaya eğerek ona baktım. "Dün gece geldiğin için teşekkür ederim."

Lainey'nin orada olması harikaydı ama rüyalar geldiğinde... "Kel bilmiyor. Uyuyordu."

Gülmedim çünkü Roma'nın sesi kendinden memnun geliyordu.

"Kapıyı koruyordu."

Bu duygu beni çok eğlendirdi. Beni koruyordu. Beni koruyordu.

Roma hafif bir dokunuşla çenemi yukarı kaldırarak tekrar ona bakmamı sağladı. "Önemsiyor."

"Biliyorum." Ben de... Ama ben... Kendimi toparlayarak, "Kırık fena değil," dedim.

"Değil, Starling."

Yüzümü tekrar göğsüne gömüp kollarımı ona doladım. Bugün yaralarım ağrıyordu. Benim de kramplarım vardı. Sonra çörekleri bulduk ve ben çok heyecanlı ve açtım.

Ben ona sarılırken Roma hiçbir şey söylemedi. Ama o izin verse de sonsuza dek burada saklanamazdım. Geri döndüğüm için gerçekten mutluydum.

"Geri döndüğüm için mutluyum," dedim, göğsüne konuşuyor olsam bile beni duyabilmesini umarak. "Sadece henüz nasıl geri döneceğimi bildiğimden emin değilim."

"Yapacaksın." Basit. Saf. Kendine güven. "Dans edecek misin?"

"Evet." Daha önce ciddiydim. Ne kadar kaybettiğimi bilmem gerekiyordu. Ne kadar kas, ne kadar esneklik, ne kadar beceri. Eğer çok fazla kaybettiysen... "Tek bildiğim dans etmek."

"Nasıl uçulacağını biliyorsun," diye fısıldadı saçlarıma, ben de gülümsedim. "Kanatları onarabiliriz, Starling."

Kulağa harika geliyordu. "Tamam."

Bir kez daha sıktım, sonra kendimi onu bırakmaya zorladım. Tutuşunu gevşetti ama bakışları bir kez dudaklarıma, sonra tekrar bana yöneldiğinde, öpücüğünü karşılamak için parmak uçlarımda yükseldim. Ağzının benimkine ilk dokunuşu nazikti, en hafif dokunuştı. Yanaklarımı okşamak için ellerini kaldırdı.

Dudaklarımı ayırdım, dilimi onunkine değdirdim ve o da öpücüğü derinleştirdi, ta ki tadabildiğim tek şey Roma olana kadar. Bir önceki geceden, peşimi bırakmayan kâbuslardan, Pinetree'deki bitmek bilmeyen günlerden kalan her gölgeyi kovdu ve...

Amcamın yüzü gözlerimde parladı ve geri çekildim. Roma beni tutsak etmedi, ama taşıdığı kaygıda hata yoktu. Yaladım

dudaklarımdan bir gülümseme çıkarmaya çalıştım. Başarısız oldu ama Roma yanağımı avuçladı.

"Buradayım," diye söz verdi. "Gitmeyeceğim."

Hayır, sana söylemeden gitmeyeceğim. Hayır, sadece gitmeyeceğim.

"Teşekkür ederim." Elimi onun eline dokundurdum ve sonra stüdyonun kapısına dönerken beni bıraktı. Yine de ona bir kez daha bakınca kendimi tutamadım. Gözlerine. Rengi. Daha önce Pinetree'deyken aradığım şey buydu... "Belki birkaç saat sonra öğle yemeği yiyebiliriz?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. "Ne istiyorsun?"

Kıkırdadım. Şu anda yemek kulağa korkunç geliyordu ama yemem gerekiyordu. "Salata alabilir miyim? Chef ya da Cobb salatası gibi büyük bir tane?"

İkisi de cazip gelmiyordu ama daha hafif olacaktı ve midemin istemediği her şeyi yiyebilirdim.

"Evet. Giyiniyor musun?"

Başımı salladım. Hayır. Kaderi bununla kışkırtmayacağım.

Etrafımda uzanarak kapıyı tekrar açtı. "Dikkatli ol?" "Evet."

Bu onu tatmin etti. Kapı açıldığında Lainey bara yaslandığı yerden başını kaldırıp baktı.

"Öğle yemeği ister misin?" Roma ona sordu.

"Yağlı olmadığı ya da işlenmiş gıdalardan yapılmadığı sürece." Ses tonundaki hafiflik adeta birisinin ona meydan okumasına meydan okuyordu. Yüzümü ona dönerek Roma'ya baktım.

"O da benim sevdiğim salataları seviyor. Lütfen."

Bana bir gülümseme fırlattı ve başını salladı, sonra kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı. Uzun bir süre ona baktım, içimde yalnızlığın yanı sıra bir parça özlem de vardı. Omuzlarımı dikleştirerek, Lainey'nin bana sempatik bir bakış attığını görmek için dikkatimi etrafımda topladım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye öğüt verdi ve ben başımı salladım. "Daha yeni döndün ve bana ne olduğunu anlatmadın..."

"Yaptım," diye itiraz ettim.

"Bana biraz anlattın," diyerek topu tekrar benim sahama attı. "Birinin beni korumak için sözlerini sakladığını anlarım."

Başka biri olsa bu bir saldırı gibi gelebilirdi ama o Lainey'di.

Yere doğru hareket ederek, aşağıya doğru kaydım. Kalçalarımıdaki, diz arkası kirişlerimdeki ve kasıklarımındaki çekim çok yoğundu. Ama zorlamadım.

Kas hafızası kas esnekliğine yardımcı olduğu için santim santim aşağı indi.

Bu acıtacaktı.

"Em, bana ne zaman güveneceksin?"

"Sana güveniyorum." Hiçbir şey söylemeyince esneme hareketini bitirdim ve kaslarımın titremesi durana kadar tuttum. İki haftadan uzun bir süre telafi edilmesi gereken çok fazla fiziksel zemin vardı. Sonunda ona baktım. "Lainey, sana güveniyorum."

"Cehennemden geçiyordun - tüm bu yıllar boyunca - *cehennemdeydin*. Neden bana söylemedin?" Bu onun sormadığı tek soruydu. Onu kulüp binasında bulduğumdan beri bana nefes aldırıldığı tek soruydu.

Bir elinde kahve, diğerinde suyum, uzandığım yere geçti ve önümde yere çöktü. Gözlerinde acı titreşiyordu ve ben daha fazla gözyaşı kırpamak zorunda kaldım. Son birkaç gün içinde sanırım hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamıştım.

En azından hatırlayabildiğimden daha fazla.

"Klinik," dedi yavaşça ama gözlerindeki acının arasından soruyu okuyabiliyordum.

Başımı salladım. "Onun mu yoksa Eric'in mi olduğunu bilmiyorum. Hiçbir zaman bilmek istemedim. Sadece yapamadım."

"Bilmediğim için nefret ediyorum. Biliyordum-"

Bu yüzden acı çekmesinden nefret ediyordum. "Lainey, sana söyleyemezdim. Bu asla güvenle ilgili değildi. Asla." Elini tutmak için uzandım ve o da benimkini sıktı.

"Ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Sana zarar verdiğini biliyordum." İfadesindeki mutlak inanç beni yakaladı. "Sana yardım etmeyi çok istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum." Sonra orada titreşen acı öfkeye dönüştü. "Ve lanet olası Adam..."

Düşüncesini bitirmedi, onun yerine kahvesinden bir yudum aldı. "Lainey..."

"Onu bana karşı savunma," dedi mutlak bir kinle.

"Bana yardım etmeye çalıştı. Şey..." İçimi çektim. "Açıklaması zor ama teklif etti."

Kaşları hızla çatıldı. "O ne yaptı?"

"Braxton Limanı'na gelmeden yaklaşık bir hafta önce turda beni görmeye geldi."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"O gerçekten de görmeyi beklediğim son kişiydi. Onu seninle birlikte gördüğümde ve onun hakkında söylediklerinden sonra, o ve ben arkadaş değiliz."

Yorgunluk içime çöktü ve kendimi gerinmeye devam etmeye zorlayarak sağa doğru eğildim. Hareket etmem gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmeli ya da cenin topunun içine çökmeliydim.

Kahretsin, artık ağlamak istemiyordum.

"Ne istiyormuş?" Ben bir şey söylemeyince Lainey sordu.

"Bana evlenme teklif etti." Bütün bu konuşma çok garipti.

"Ne yaptı?" Önce şok geçirdi, çenesi yükseldi, gözleri parladı ve hatta sesinin tonu yükseldi.

"Hayır dedim," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Yapamadım. Ama o zaman cevabımı istemedi. Komik olmadığını biliyorum ama Lainey, düdük çalan çizgi filmlerdeki buharlı su ısıtıcılarından birine dönüşecekmiş gibi görünüyorsun."

"Güzel, o zaman hissettiğim gibi görünüyorum. Sana evlenme teklif etti de ne demek?"

Diğer tarafa doğru uzanarak nefesimi bıraktım. "Birkaç ay oldu, o yüzden biraz sabırlı ol ve hâlâ biraz bulanıkım."

Bulanık, bunun için nazık bir kelimeydi. Yüzündeki öfke boşaldı. "Sen-"

"Biliyorum, olay olduğundan beri sana söylemek istiyordum. Ama..." Stüdyoyu işaret ettim. "Bu sana gizli bir mesajla söyleyebileceğim bir şey değildi."

"Anladım."

"Lütfen, bana kızma."

"Oh, güven bana," dedi kadife gibi çelik bir ses tonuyla. "Kızgın olduğum kişi *sen* değilsin." Sonra bir nefes verdi. "Söyle bana. Bununla başa çıkabilirim. Son birkaç günden sonra..." Gözlerine tamamen farklı bir ışık geldi. "Her şeyle başa çıkabilirim."

Özür dilerim Adam, diye zihnimden özür diledim. Gerinirken ve ayak parmaklarımı gösterirken kalçalarım yanıyordu.

Son birkaç gün hakkında da konuşmamız gerekiyordu. Onu neden burada tuttuklarını. Aynı anda hem çok şey hem de hiçbir şey hakkında konuşmuştuk. Kırılan tüm parçalar içimde titriyor gibiydi. Şu anda hiçbir şey onları bir arada tutmuyordu, gerçekten.

Her seferinde bir adım, diye kendimi uyardım.

Kırık fena değil.

"Dediğim gibi, ben turnedeyken beni görmeye geldi. Dürüst olmak gerekirse, otelimin kapısını çaldığında görmeyi beklediğim son kişiydi."

Geriye dönüp baktığımda, o sırada ne düşündüğümü zar zor hatırlayabiliyordum. "Garipti... morarmıştım. Eric birkaç gün önce özellikle kaba davranmıştı ve morlukları görünce benim için ilgilenmeyi teklif etti."

Hah. Bu kısmı neredeyse unutmuştum. Lainey'nin parmaklarını bir kez sıktıktan sonra bıraktım ve bacaklarımı ayırmak için hareket ettim. Bunun yerine, ayaklarımın altlarını birbirine bastırarak ayakkabıcı duruşuna geçtim. Kalçalarım buna karşı çıktı ama bedenim ve ben acı ve rahatsızlıkla çok uzun zamandır tanışıyorduk.

"Öyle mi yaptı?" Lainey

sordu. Başımı salladım.

"Hayır."

Yüz ifadesi karardı.

"Ve sorun artık bir sorun değil." Bu konuda başka bir şey söylemeyecektim. Adamlar icabına bakmıştı. Vandallar. Jasper. Kellan. Vaughn.

Bu sorunu çözmüşlerdi ve Eric'in nasıl öldüğüne dair verecek tek bir cevabım bile kalmamıştı.

İyi kurtulduk.

"Umarım yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, o vahşi uyumsuzlardan oluşan çılgın ekip, bu sorunun çıkış yolunda acı çekmesini sağlamıştır."

Bakışlarımı aynaya çevirdim ve yüzümde beliren gülümseme beni şaşırttı.

"Ona işkence etme düşüncem seni tahrik ediyor, değil mi..."

Jasper'ın birkaç ay önceki sorusunun fısıltısı içimi titretti. Bir yapboz parçasının yerine oturması gibiydi. Belki de onlara bunu nasıl yaptıklarını sormalıydim.

Yoksa bu garip mi olurdu?

Lainey'ye dönüp baktığımda kaşlarını kaldırdığını gördüm ve omuzlarımı hafifçe kaldırdım. "Artık benim sorunum olmadığı için mutluyum."

Evet. Lanet olsun.

Sevindim. "Ben

de."

Küçük bir sırtış paylaştık ve sonra öne doğru bastırdım, ayaklarımın üzerine eğildim ve sırtımı uzattım.

"Her neyse... Ortaya çıktığında ilk başta seninle ilgili olduğunu ve bir şey olduğunu düşündüm. Bana güvende olduğunu söyledi, daha sonra sana mesaj attım ve sen de cevap verdin. Oh..." Doğrudum. Ona bir mesaj göndermişim. Güzel.

O gece biraz pusluydu. Sanki tül bir perdenin arkasından olanları izledim.

"Tuhaf davranıyordu. Sanırım bunun için kullanabileceğim tek kelime bu. Ona sadede gelmesini söylediğimde, bana evlenme teklif etmeye geldiğini söyledi ve açıkçası ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşündüm. On sekiz yaşında olduğumu ve benim için yapabileceği çok şey olduğunu belirtti..."

Dudakları sıkıştı.

Doğrulup gözlerinin içine baktım. "Ona ne olduğunu sorduğumda çok şey söyledi. Beni 'koruyabileceğini' ve bir daha asla incinmeyeceğimden emin olabileceğini söyledi."

Ona inandığımdan değil.

"Nedenini sorduğumda, onunla evlendikten sonra söyleyeceğini söyledi."

"Ne göt herif ama," dedi kız sert bir bakışla.

Omuz silktim. "Ona yapamayacağımı söyledim - benim için ne yaparsa yapsın

-Önce seninle konuşmadan olmaz."

Gülümsemesi kısa sürdü. "Eminim bu onu kızdırmıştır."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O zaman ona cevap vermememi ve bunu düşünmemi söyledi. Beni birkaç hafta içinde arayacaktı..."

Ve sonra, şey, o zaman çağrılmak için orada değildim. Ne kadar güvende olduğumu anlamamış olsam da burada, Vandallarımınla birlikte güvende ve saklıydım.

Çok uzun zaman önceydi.

Çok, çok uzun zaman önce.

"Sanırım bunu kastetti," dedim sonunda. "Ne olursa olsun."

"Seninle evlenmek istediğini mi?"

"Bunun benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum." Başımı salladım. "Ama sanırım kastettiği şey beni koruma kısmıydı."

Homurdandı. "Lainey..."

Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Em. Hiçbir şey için." Bakışları bir an için uzaklaştı, sonra tekrar bana döndü. "Adam ve ben bir masal, bir peri masalı, aptal, aptal bir çocuk hayaliydik. Umarım seni koruyacağını kastetmiştir. Bu onu en azından daha az pislik yapardı. Çok daha az değil ama kesinlikle daha az."

"Belki. Sonra yine," dedim, ellerimi yere dayadım ve tüm ağırlığımı ellerimin üzerine verirken kendimi acıya hazırladım. Ateş kollarımdaki sinirler boyunca ilerledi ve her şey titredi. Hasarlı

Doku. Yara dokusu. İstismar edilmiş kaslar. "Beni korumak istemesinin tek nedeni senin *için* olabilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

S Yere yığılıp tavana bakmadan önce her yerimden ter damlıyordu. Oda sıcaktı, nemliydi ve benim

Terlemiştim. Tekrar kusacağımndan oldukça emindim.

Lainey etrafımda belirdi. Bir an sonra bir şişeyi yanağıma bastırdı ve bu çok lezzetli bir serinlikti. Gözlerimi kapatarak nefes alışımı kontrol altına almaya çalıştım.

"Çok formsuzum," diye yakındım, ama sesim kırık çıkmıştı. Gözlerimi zorla açıp şişeyi alırken ter içinde kaldım. Oturmam sıcak bir dakika sürdü. Lainey yardım ettiğinde itiraz bile etmedim.

Kaslarım jöle gibi sallanıyordu. Lainey'e odaklanmak bile gerçekten çaba gerektiriyordu. Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sanırım biraz abarttın."

Bu hafif, neredeyse havadar ses tonundaki yetersizlik katmanı içimde bir eğlence dalgası yarattı. Gülerek su şişesini açmakta neredeyse zorlanıyordum. Parmaklarımı kapağın üzerinde zar zor birleştirebildim.

Lainey elimi sabitledi ve açmama yardım etti. Birkaç yudum aldım. Su gerçekten soğuk değildi, ki bu iyi bir şeydi. Bu durumda, soğuk su benim için en kötü şey olurdu.

Zihnimin uzak bir kısmı bunu fark etti. Hayatımın neredeyse tamamını dans ederek geçirmiş, sahne için yaşamış, sahnede büyümüş olan yanımda - çünkü oradayken ben, ben değildim. O yanımda, o yanımda yaptığım şeye hazır olmadığımı çok iyi biliyordu.

Ama umurumda
değildi. Buna
ihtiyacım vardı.

Nefesimi kontrol etmek için savaşıırken bir yudum su daha içtim. Kalbimin hızlı çarpışı kaburgalarımın çarpıyordu. Yanıma kayan Lainey ona yaslanmama izin verdi.

"Ter içindeyim," diye itiraz ettim.

"Umurumda değil," diye karşılık verdi. "Üzerimde ter var diye ölmeyeceğim."

Benden bir kahkaha daha kaçtı. Kollarım ağrıyordu. Sırtım ağrıyordu. Bacaklarım yanıyordu. Daha ipeklere bile binmemiştim. Kırık kanatlar iyileşebilirdi ama yere çakılmış bir kuş olmayı göze alamazdım.

"Hâlâ iyileşiyorsun." Ses tonundaki hafifliğe rağmen, kesinlikle bir azarlama unsuru içeriyordu. "İlk günden kendini öldürmemeyi göze alabilirsin."

Başımı salladım. "İyi olacağım." Kalp atış hızım düşüyordu ve artık nefes nefese kalmıyordum. "Bir aradan sonra tekrar başlamak her zaman biraz çaba gerektirir."

"Bu bir *mola* değildi, Em." Bileğimi kavradı ve ne kadar titremeye devam ettiğimi fark etmemeye çalıştı. Dikkatle kolumu ters çevirdi. Pembe yara izleri kesinlikle morarmıştı. "Canını yakmışlar."

Omuz silkmeye bile çalışmadım. "İyileşmek zorundayım, Lainey. Yapmak zorundayım. Dans etmek
."

"Kaçışınız," diye bitirdi. "Bu senin çıkış yolun. Hatırlıyorum. Bana nedenini ya da neler olduğunu söylemediğinde bile. Bunun özgürlüğünün anahtarı olduğunu biliyordum. Lanet olsun Em, keşke bana söyleseydin."

"Sana zarar verirdi," dedim ona. "Başından beri senden uzak durmam gerektiğini açıkça belirtti."

"O orospu çocuğundan nefret ediyorum," diye yemin etti. "Geri döndüğümde-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Sertleşme sırası bendeydi. Gözlerindeki öfke karşısında geri adım atmadım. Bu öfkeyi besleyen şey dehşetti. "Yapamazsın. Denemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Böyle bir söz verme şansım yok. Büyükbabam..." "Lainey." Elimi onunkini yakalamak için çevirirken adını vurguladım.

"Yapamazsın. Ondan her zerremle nefret ettiğimi söylediğimde bana inanın ama o tehlikeli biri. İnsanları öldürdüğünü ya da öldürttüğünü biliyorum."

"O zaman neden onu koruyorsun?"

Alay ettim. "Onu korumuyorum. Yarın ölebilir ve ben gidip Freddie'den benim için mezarına işemesini isteyebilirim." Gözyaşları boğazımı tırmaladı ama bu dürtüye karşı yutkundum. "Şimdiye kadar anlattığım her insan öldü."

Ve hala ona her şeyi anlatmamıştım. Yüzündeki şaşkın ifade beni parçaladı. "Em..."

"Her. Tek. Biri." Şimdiye kadar. "Sana neden anlatamadığımı bilmek istiyorsan, işte nedeni bu. Bu yüzden şimdi sana hepsini anlatmayacağım. Aklında böyle bir şey kalmasını istemiyorum. Kendimi uzun bir süre uzak tutabilirim. Ama sana zarar verirse..." Bu yüzden geri dönmüştüm. Dışarıdaki tüm o adamları tehdit etmişti. İyi adamları.

Belki başkalarının tanımına göre iyi değillerdi ama benimkine göre iyiydiler. İyiydiler çünkü birbirlerine göz kulak oldular. İyiydiler çünkü birbirlerini koruyorlardı. İyiydiler, çünkü lanet bir nedenden dolayı benim korunmaya değer olduğuma karar verdiler.

Su şişesini yere bırakıp ellerimi ters çevirerek önce kızgın yara izlerine sonra da Lainey'ye baktım.

"Bunlar iyileşecek. Dans edeceğim. Uçacağım. Ama seni kaybedemem. Seni riske atmaya bile cesaret edemem. Aynı zamanda bencelim çünkü burada olduğun için mutluyum."

Gözlerini kapatan Lainey beni kucaklamak için sürükledi. "Seni boğabilirim," dedi dökülmemiş gözyaşlarıyla buğulanmış bir sesle. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ona sarılarak. "Beni pek çok kez kurtardın."

"Yeterli değil," diye yakındı ve ben kıkırdadım.

"Bildiğinden daha fazla."

Kolları bana sıkıca sarıldı.

"Lütfen, bana söz ver." Bunun peşini bırakamazdım. "Hiçbir şey yapamazsın ve bildiğini bilmesine izin veremezsin."

"Bacaklarını kırabilir miyim?"

Geri çekilerek omuzlarımı kaldırdım. "Onu incittim."

"Öyle mi?" Yüzünü buruşturdu. "Kötü mü?"

"Ameliyat olmak zorunda kaldı."

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Ciddi misin?"

"Liam bana birkaç ders verdi. Ben de onları iyi kullandım." Bir daha asla düzgün yürüyemeyeceğini umuyordum. "Daha fazlasını yapmalıydım..."

"Güzel, umarım çok acımıştır."

Benim de.

"Şimdi," dedi ayağa kalkarken ve elini bana doğru uzattı. "Kokuyorsun."

"Ben de seni seviyorum," dedim, hâlâ ağlamak istememe rağmen kıkırdarak. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak isteyebilir misiniz? Yine de beni yukarı çekmesine izin verdim ve kollarımın sürüklenmesinden dolayı irkildim.

Bacaklarım benden pek memnun değildi. Daha sonra gerçekten canım yanacaktı. "Duş aldıktan sonra tekrar yemeyi deneyebilir misin?" Endişe süsledi

o heceler. "Yani, bir yerlerden hafif bir şeyler alabiliriz. Gerçi teslimat varsa da kimse paylaşıp kadar kibar davranmadı."

İlk adımım topallayarak oldu. Lanet olsun. Ayaklarıma kramp giriyordu. Bir adım zorladım ve ayağımı düzleştirdim. Sonra diğerini. Ayak parmaklarımla kıvrılmasına izin veremezdim.

"Deneyeceğim," dedim. "Yemek iyi olurdu. Gerçi... midem hâlâ pek çok şeyden hoşlanmıyor." Muhtemelen yemeksizlikten, ama bu yorumu kendime sakladım. "Yine de biraz kahve istiyorum. Birkaç şişe su daha içtikten sonra."

Çocuklardan biraz merhem istemem gerekiyordu. Burada olup olmadığını bilmiyordum. Belki biraz muz. Potasyum kaslarıma iyi gelirdi.

Topallayarak ilerledim ve Lainey kolunu bana dolamadan önce üç adım atabildim. "Bana yaslan."

Bana eşlik ettiği için ne kadar minnettar olsam da, "İyi olacağım," diye güvence verdim. "Gerçekten, bu en kötüsü değil..."

İfadesindeki kararma beni daha fazla ayrıntıya girmekten alıkoydu. "Acının *kötü* bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Acıtmıyorsa yaşıyorsun," diye karşı çıktım. "Sanat acıdır."

Çıkardığı küçümseme dolu homurtu beni sırttırdı ama kapıya kadar bana yardım etmesine izin verdim. Kapıyı açınca koridordan gelen serin ve taze havayı içeri aldık. Bu da kokumun ne kadar kötü olduğunu vurguluyordu.

Ayaklarımı düzleştirmek gerçekten çaba gerektiriyordu çünkü ayak parmaklarıma kramp giriyor ve kıvrılıyordu. Kapıyı iterek açtığımda ses içeri doldu. Stüdyoya yaptıkları ses yalıtımını neredeyse unutmuştum.

Yükselen sesler ikimizi de duraksattı. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Jasper talep etti ve sesindeki mutlak öfkenin yanlış anlaşılması mümkün değildi. İlerlemeye başladım ama Lainey beni biraz daha sıkı kavradı.

"Belki de yapmamalıyız." Yüzündeki korku değil, temkinli bir endişeydi.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Yapmamalıyız. Ama buna ihtiyacım var." Neden kavga ettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jasper'ın haftalardır bu kadar sinirli olduğunu duymamıştım. "Sen yukarı çık, ben bir dakika içinde geleceğim."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten oraya desteksiz girmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Benden bir kahkaha kaçtı. "Hayır, öyle düşünmemiştim ama beni onlardan korumak zorunda değilsin."

Şüphencilik onun tepkisini ya da önerim karşısında gözlerini devirmesini anlatmaya yetmiyordu. Bir şey çarptı ve sıçrayan tek kişi ben değildim.

"Jas," dedi Kellan keskin, kırbaç gibi bir ses tonuyla. "Bırak bitirsin."

Lainey geri adım atmayınca başımı salladım. "Arkamda kal."

Sonra ona yaslanmadan ilerlemeye başladım. Tiksintiyle çıkardığı mutlak huff neredeyse sessiz yaklaşımımı mahvediyordu çünkü gülmek istiyordum. Kahretsin, onu özlemiştim. Onun burada olması kolumu geri almak gibiydi. Ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ziyaretlerimiz genellikle kısa sürüyordu.

Bencilce, onun geri dönmesini hiç istemedim. Ama bu benim kararım değildi. Önümüzdeki sessizlik pek hayra alamet değildi. Normalde mutfakta ya da oturma odasında olsalar bile adamlardan biri salonu görebilecekleri bir yerde dururdu.

Ben kimseyi görmedim.

Merdivenleri ve duvarı temizleyene kadar nedenini bulamadım.

Yeni gelenlerden birinin arkasındaki duvara yaslanmış, bıçağıyla oynayan Freddie dışında Vandalların çoğu yarım daire şeklinde duruyordu.

Yine de bakışlarında şakacı bir şey yoktu. Aksine, Jasper'ın söylediğinden daha öfkeli görünüyordu.

Rome ve Vaughn bana en yakın olanlardı, arkaları dönüktü. Liam da merkeze daha yakındı, Jasper'la neredeyse burun buruna geliyorlardı ve etraflarındaki hava çatırdıyordu. Milo ve Doc kollarını kavuşturmuş halde hepsine dik dik bakıyorlardı.

Aslında geldiğimizi fark eden Milo'ydu. Kellan'ı göremiyordum ama onu duyduğuma göre burada olmalıydı. Milo'nun bakışları üzerimde keskinleşti. Önce Lainey'ye, sonra da bana bakıp başını salladığında mesajı aldığıma emindim.

Lainey'i burada istemiyordu. Ben daha bunu anlayamadan çok tanıdık bir ses, "Hepiniz boşa zaman harcıyorsunuz. Buraya onu almaya geldim ve onsuz gitmeyeceğim."

Oh.

Kah

retsi

n.

Lainey yanımda sertleşti. "Siktir git, Adam. Kimse senden buraya gelmeni istemedi."

Tamam, bu onu halletti.

Doktor aniden oradaydı ve dirseğimi hafifçe yakaladı. Sallanıyordum ve o beni sabitleyene kadar bunu fark etmemiştim.

"Lainey," diye tersledi Adam.

"Bana Lainey'lik yapma," diye karşılık verdi ve ben de inledim.

"Ben iyiyim," dedim Doc'a, kolumu ondan çekmeden ama sadece istediğim son şey düşmek olduğu için. Baldırlarıma kramp girmeye başlamıştı ve sadece ayaklarımı düz tutmaya zorlamak bunun olmasını engelliyordu.

Kurumuş ter beni yapış yapış yaptı ve Lainey ileri atılmadan önce boştaki kolumu onunkine doladığımda ne giydiğimi ya da nasıl göründüğümü umursamadım.

Adam birdenbire görünür hale geldi ve odanın diğer ucundan bize doğru ilerleyerek Roma olarak bilinen tuğla duvara çarptı.

"Çekil yolumdan," diye emretti Adam. Daha önce bunun boktan bir gösteri olduğunu düşündüysem bile, şimdi hiçbir şey yoktu.

Roma o kararlı sesiyle "Hayır," dedi ve ardından Adam bir yumruk savurdu.

Kıyamet koptu.

"Lanet olsun, hayır." Doc gitmeme izin vermek yerine çelik bir kolu ortama doladı ve beni geriye doğru çekti. Milo odanın diğer ucundan tam oraya geçti ve ben Lainey'e olan hakimiyetimi kaybetsem de o kaybetmedi.

"Beni yere bırak," diye emretti ama Milo onu duymazdan geldi. Omzunun üzerinden geçti ve Milo koridorda ilerlemeye başladı, kadın yumruğunu Milo'nun böbreklerine indirirken yavaşlamadı bile.

İrkildim. Doktor beni merdivenlerden yukarı taşımadı, sadece savaştan uzaklaştırdı.

Ve lanet olsun, bu bir savaştı.

Adam'ın attığı yumruk yerine oturmuştu; etin ete çarpmasının etkisini kaçırmak zordu. Roma caymış görünmüyordu çünkü ona yumruk atmıştı. Roma'yı dövüşürken görmüştüm, durmazsa Adam ölecekti. Ama sonra bir ayağıyla saldırdı ve Rome'u göğsünden yakaladı.

Vaughn, Jasper'la birlikte Adam'ın peşindeydi ama Liam kollarını Adam'ın kollarının altına soktu ve onu geri çekerken ellerini boynunun arkasına kilitledi. Bir gümüş parıltısı şimdi beni zorluyordu. Doktor irkilmedi.

"Freddie, yapma!" Panik içime işledi. Freddie kadar hızlı birini daha önce hiç görmemiştim.

Jasper onu yakaladı, bıçak Adam'ın yüzüne saplanıp ardında kanlı bir damlacık bırakırken bile son saniyede yakaladı.

"Sakin ol lan," diye kükredi Kellan. Belki kükremedi ama herkesten daha yüksek sesle bağırdı ve Adam mücadele etse de sonunda durdu.

Liam gitmesine izin vermedi. Vaughn, Rome'u ayağa kaldırdı ve Doc hâlâ hiçbirini kontrol etmeme izin vermiyordu.

"Hayır, Küçük Bit," dedi kulağıma çok yakın bir şekilde. "Onlar bu kadar heyecanlıyken olmaz. Sana doğru tek bir hareket *yaparlarsa* onu öldürürler."

Bu bilgi mücadelemi anında durdurdu. Haksız değildi. Şiddet havaya nüfuz etti ve havayı volkanik bir hale getirdi. Freddie'nin yüz ifadesi şakacı değildi, Jasper'inki de öyle. Vaughn bile sert görünüyordu. Bir eli Roma'nın omzundaydı ama bir bakışıyla beni kontrol etti.

Liam hariç hepsi hâlâ Adam'la benim aramdaydı ve Adam'ı kurtulamayacağı bir şekilde hapsetmişlerdi.

"Bunu bir daha yap," dedi Kellan, kapana kısılmış Adam'a doğru adım atarak. "Ve soyadının ne olduğu umurunda değil, kimse seni teşhis edecek kadar vücut parçası bulamayacak. Anlaşıldı mı?"

Sesindeki "Kellan" kelimesinin yokluğunda tüm bedenimi bir ürperti sardı. Buz, ses tonundan daha sıcaktı.

Adam onunla göz göze geldi, sonra Kellan'a başını sallamadan önce bana bir bakış attı. "Temiz."

Yine de Liam onu bırakmadan önce bir süre daha tuttu, ancak onu duvara kadar geri itti. Her ne tehdit savurduysa, benim duyamayacağım kadar sessizdi. Jasper'ın elinde hâlâ Freddie vardı.

Cesaret edebildiğim en yumuşak sesle, "Bırakın beni," dedim.

Doktor bana "Burada daha güvendesin," dedi ve ben alay etmedim. Yorgunluk sistemimdeki adrenalini kovaladı.

"İyi olacağım," dedim ona. "Onlar sakinleşene kadar burada kalacağım, ama bırak gideyim."

Artık kaos azaldığına göre, sırtıma bastırıldığı sıcaklığından ya da beni kendisine kilitletiği gücünden kaçmak mümkün değildi. Onun işbirliği olmadan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama Jasper onu tekrar öldürmeye karar verirse diye tartışmak da istemedim.

O yoldan bir kez geçmiştik.

"Pl-" demeye başlamıştım ki Roma önümde durmuş Doc'a bakıyordu.

"Onu bırakmamı söyledi." Bakışlarında hiçbir şey kıpırdamadı ve Doc kolu gevşediğinde bir iç çekti. Bir adım geri çekilmeden önce beni nazikçe yere bıraktı.

Derin bir nefes alarak ayaklarımı esnetip sabit durmaya çalıştım ama Roma bakışlarını bana çevirdi.

"Sen iyi misin?" Ondan önce ben sordum. Göğsüne yediği tekme canını yakmış olmalıydı.

Bir baş sallama. "Sen mi?"

"Bir duşa ihtiyacım var." Anlamsızdı ama söylenecek en doğru şey gibi görünüyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı-"

"Emersyn," dedi Adam ve onu Roma'nın ötesinde göremesem de sesi hâlâ odanın diğer tarafındaymış gibi geliyordu. "Konuşmamız gerek."

Evet.

Yaptık.

"Lütfen"

dışında.

Adam Reed az önce bana lütfen dedi ve Lainey bunu duymak için burada değildi. İçimi çektim. Elimi Rome'un göğsüne götürerek gözlerimdeki soruyu okuyabilmesini umdum. Okumuş olmalıydı çünkü öne doğru birkaç adım atabilmem için yer değiştirdi.

Charley atı öyle bir şiddetle çarptı ki neredeyse içimden bir inilti kopacaktı. Rome'un eli beni sabitlemek için uzandı ve tırnaklarımdan geriye kalanları koluna geçirdim, ama o irkilmedi.

Geçerdi.

Geçer. Geçer.

Ayağımı düzleştirerek, bükülmemek için mücadele ettim. Güçlü parmaklar kısır düğümün içine girdi. Sıkı baskı krampı serbest kalana kadar çalıştırırken gözlerim yaşardı. Roma tüm bu süre boyunca beni sabit tuttu ve sonra acı serbest kaldı. Neredeyse sarkacaktım, ağlayabilirdim. Aşağı baktığımda Doktor'un bana baktığını gördüm.

"Daha iyi misin, Küçük Bit?" Bu endişeyi yanlış anlamak mümkün değildi. "Evet," diye itiraf ettim. "Teşekkür ederim."

Bir gülümseme parıltısı yüzünü ısıttı.

"Emersyn..." Adam dikkatimi tekrar ona çekti. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

Yumuşama için çok fazla.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

EMERSYN

I Adam'la konuşmama izin vermeleri için onları ikna etmek *çok* çaba gerektirdi. Açıkçası, onunla *gerçekten* konuşmak istemiyordum. Ama her şeye rağmen

Lainey'nin itirazları ve öfkesi karşısında ben de ona bir şey olmasını istemedim.

Bu onu *incitebilir*.

Yani, evet, onunla konuşurdum ama yalnız değil.

Adam'dan korkmuyordum, gerçekten. Bununla birlikte, tam olarak güvenmediğim biriyle yalnız kalmak da istemiyordum. İçlerinde beni en çok endişelendiren Jasper'ın tepkisiydi ama o hiç irkilmedi. Bakışları yanında duran Freddie'ye kaydı.

Bana bakmadan önce, "Öğle yemeği yemeye gidelim," diye önerdi. "Aç mısın?"

Gerçekten mi? Hayır. Ama yemek yemem gerekiyordu. "Hafif bir şeyler?"

Başını salladı. Milo'nun Lainey'le birlikte gözden kaybolduğu yere göz ucuyla baktığında gözümün arkasında bir baş ağrısı belirdi. Gidip onları kontrol etmem gerekiyordu. Evet, başımı salladım, Lainey'nin de yemek yemesi gerekiyordu. Kendime dokunduğumda gülümsedi. Bana ne getirdiyse onun için de iyi olacaktı.

Freddie'yi de yanına alarak yanımda bir an durakladı ama elimi göğsüne koyduğum anda beni sarıp sarmaladı ve sonra başımın üstünü öptü. Tanrım, çok iğrençtim. Bu onu yavaşlatmadı. "Yakında döneceğim, Swan."

"Üzgünüm, Boo-Boo," diye mırıldandı Freddie, sonra benden önce Adam'a baktı. "Emin misin?"

"Eminim. Burada olacağım."

Başını salladı, sonra tekrar Adam'a baktı.

Dürtüyle Freddie'nin kulağına fısıldamak için eğildim, "Sonra bana nasıl yapacağını anlatır mısın?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Anlaştık." Serçe parmağını kaldırdı ve ben de benimkini ona geçirdim. Serçe parmak yeminleri sayılır.

Sonra Jasper'la gitti. İkisi gitti.

"Onunla konuşmak istediğine emin misin, Sparrow?" Kellan'ın Freddie'nin sorduğu soruyu uzattığı gerçeği gözümünden kaçmamıştı.

"Evet," dedim, Freddie'ye söylediğimin aynısını ona da söyledim. "Ama kalacak mısın?"

Adam bana sabırsız bir bakış fırlattı ama Liam o daha bir şey söyleyemeden konuştu: "Ben de istiyorum."

"Tamam." Ama bu şu anlama geliyordu.

Vaughn bana elini uzatarak, "Sorun yok, Dove," dedi. Çok iğrençtim ama bu, avucumu onunkinin üzerine kaydırduğımda beni kucaklamasına engel olmadı. "Çok uzakta olmayacağız," dedi o ipeksi, lirik ses tonuyla ve bana neredeyse kendisi kadar sıkı sarıldı.

Onu sıktım ama beni bıraktığında ve Roma'ya baktığımda Doc'u tekrar bloke etmişti.

Rome bana bakmadan, "Seni bekleyeceğiz Starling," dedi. Doğru.

"Teşekkür ederim."

Çocuklarla yüzleşmek için döndüğümde irkildiğimi gizlemeyi pek başaramadım ve Kellan'ın gözleri kısıldı. Sonra mutfağa doğru başını salladı. Hepsinin önünde topallayarak ilerledim. Masada köşeye sıkışıp kalmak istemediğim için kahveye doğru yöneldim.

"Sparrow?" Tam arkamdan gelen bu soru Kellan'ın ne kadar yaklaştığı konusunda beni uyardı.

"Tezgâha oturmamın bir sakıncası var mı?" Ona dönüp bakarak sordum. Yüzündeki ifade bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü gösteriyordu ama tek yaptığı ellerini uzatmak oldu. Yardım mı istiyordum? "Lütfen."

Normalde hemen oraya zıplayabilirdim ama lanet olsun, şu anda canım acıyor. Dikkatle ellerini kalçalarımın yerleştirdi ve beni oturmam için kaldırdı.

Dokunuşunun uzun sürmesine izin vermese de, uzun bir süre beni inceledi. Adam ve Liam'ın henüz bizi takip etmediklerini anlamama yetecek kadar uzun bir süre.

"On dakika," dedi sonunda. "Sonra gidecek."

Bu bana tamamen mantıklı geldi, ancak... "Bunun onun için yeterli zaman olup olmayacağını bilmiyorum."

"Çok kötü. Randevu alabilir." Sesindeki emir kipi kalbimin neredeyse hevesle çarpmasına neden oldu.

"Seni özledim," diye itiraf ettim ve yüz ifadesindeki gerginlik biraz azaldı.

"Aynen Sparrow," diye söz verdi, sonra bir parmağının tersiyle yanağımı okşadı. "Zamanlama konusunda anlaştık mı?"

"Yarım fincan kahve alabilir miyim?" Midem her yerde sarsılmıyordu. "Ve biraz su?"

"Ne istersen alabilirsin." "O zaman anlaştık."

Kıkırdadı.

"Duşa ihtiyacım var," diye itiraf ettim ve gözlerinde eğlenceye yakın bir şey dans etti.

"Tek kelime etmedim."

"Çok kibarsın."

"Eh, en kötü kokan halinle bile diğer insanların en iyi hallerinden daha iyi kokuyorsun."

İltifat o kadar hazırlıksızdı ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Serçe." Yanağıma son bir kez dokunduktan sonra taze bir su şişesi almak için arkasını döndü. Buzdolabından değil, dolaptan gelmişti. Küçük ayrıntıları hatırlıyorlardı. Hâlâ serinlemeye ihtiyacım vardı ve buzlu su bana iyi gelmiyordu, özellikle de bacaklarıma kramp girmişken. "Bir dakika dur ve iç, zamanımız var."

O taze kahve yapmak için hareket ederken ben de kapağını açtım. Zengin koku mutfağı doldurmaya başlamıştı ki, kapıda hoşnutsuz bir Adam belirdi, Liam da hemen arkasında.

"Berbat görünüyorsun," dedi bir gram bile önsöz söylemeden. "İyi misin?"

"Olabildiğim kadar iyiyim," dedim ona. Ondandır yayılan endişe çok garipti.

Dudakları sıkıştı ama tam yaklaşacakken Liam önünü kesti ve Kellan yanımdaki tezgâha yaslanmak için hareket etti. "Ona zarar vermeyeceğim."

Liam sanki ilk kez böyle bir açıklama yapmıyormuş gibi, "O zaman burada olmamız sorun değil," dedi.

"Ama bu konuşma ikimizin arasında," diye karşı çıktı Adam ve Liam'a attığı soğuk bakışta buzdan çok daha fazlası vardı. Sesini zehirlemişti. "*Hepimizin* sırları var, unuttun mu?"

Bu iş iyi gidiyordu. "Adam," dedim en az hissettiğim kadar yorgun bir sesle. "Tartışabilir ve itiraz edebilirsin ama onları burada istiyorum."

Liam sırtıttı. "Hellspawn ne istiyor..."

"...anlıyor," diye bitirdi Kellan. "Kapa çeneni, Liam." Sonra Adam'a bir bakış attı. "On dakikan var. Onun zamanını harcamayı bırak, yoksa geldiğin yere geri dönersin."

Adam'ın yüzü sabırsızlıkla buruştu ama bana baktı. "Pinetree?" Kellan sertleşti ve ben de elimi omzuna bastırdım. "Evet," dedim ona.

"Görünüşe göre herkes orayı biliyor." Ses tonumu ne kadar hafif tutarsam tutayım, görüntülerin hızla oynatılan kareler gibi gözümün önünden geçmesine engel olamıyordum.

Damarlarımda

buz var.

Beyaz gürültü.

Vızıldıyor.

Yüzümde kan var.

Elimdeki zimba.

"Bazı çevrelerde popüler," dedi Adam, her kelimeyi buzla kaplayarak.

"Çok popüler. İlk ziyaretiniz değil."

Omuz silktim. "Bazıları hâlâ bulanık." Adam'a odaklandığım için Liam ya da Kellan'a bakmaya cesaret edemiyordum.

"Beni aramalıydın." Burada olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez sesi yumuşamıştı.

"Bir," dedim ona bana karşı kullandığı aynı tonda. "Sen ve ben arkadaş değiliz. Lainey yüzünden tanışıyoruz."

Gözlerinde ateş parladı.

"İki," diye devam ettim. "Geri döndükten sonra seni arayacak zamanım olmadı." "O zaman nasıl-"

Elimi kaldırdım, ancak sorunun geri kalanının ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Üç, Lainey benim arkadaşım. Onunla ne konuştuğumuz seni ilgilendirmez."

Bir adım öne çıktı. "Sizinle birlikte olmak onu tehlikeye atacaksa bu beni ilgilendirir."

"Evet, ben onun için her zaman bir tehdit oldum."

"Sen değil," diye tersledi. "Sen de en az onun kadar inatçısın. Sorun siz değilsiniz."

Neredeyse gülümseyecektim çünkü beni bir tehdit olarak görmemesi çok hoşuma gitmişti.

"Bununla birlikte, Lainey'nin bu işe zaten olduğundan daha fazla bulaşmasını istemiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, durduğunda kahve makinesine bakmak için durakladım. Taze demlenmiş kahvenin kokusu neredeyse havaya yayılıyordu ve midem neredeyse işbirlikçi görünüyordu.

"Bununla tost yiyebilir misin?" Kellan nihayet yer değiştirip bir fincan doldururken sordu.

Karnım gerçekten de guruldadı ve sonra çok garip bir fokurdama sesi çıkardı. Yüzüm kızardı ama utanç bir yana, acıkmıştım.

"Belki bir dilim ve kuru?"

"Tamamdır." Kahve fincanını yanıma koydu ve tezgâha doğru ilerledi, sonra yüz ifadesi değişen Adam'a baktım.

"Özür dilerim," dedi aniden. "Bunu bekletmeliyim."

"Ama Lainey," diye onun yerine sözünü bitirdim ve yorgun bir elini yüzünde gezdirmeden önce içini çekti.

"Evet. Burada olduğunu bile bilmiyordum." Liam'a karanlık bir bakış fırlattı. Liam rahatsız olmadan omuz silkti. Adam tekrar bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Şu anda mı?"

"Evet," dedi biraz da sabırsızlıkla.

"Bu kısa bir cevap değil. Olmak istediğim yerde olduğuma karar versek nasıl olur?" Kellan'ın omuzlarının nasıl gevşediğini ya da Liam'ın çenesinin benim itirazım karşısında nasıl bir parça düştüğünü kaçırmadım. "Lainey için endişelendiğini biliyorum-"

"Ben de senin için endişeleniyorum. Ben tam bir canavar değilim." Bu doğrudu.

"Bu," diye devam etti, bana doğru bir adım daha atarak. "İşte bu yüzden seni turda görmeye geldim."

"Pinetree'deki gibi mi?" Kaşlarımı çattım.

Yine basitçe, "Evet. Teklifim hâlâ geçerli. Bu ikimizin de yararına

- "Ya da ben tekrar hayatta olduğumda olacak."

Bekle bir

dakika... "Ne?"

"O oynamak ölü için onunkendi güvenlik," Liam açıkladı. "Şu anda endişelenmen gereken bir şey değil,

Hellspawn."

"Amcam yapmadı..."

Adam ve Liam tek bir nefeste "Hayır," dediler ve ben ürperdim. Kellan bana bir bakış attı ama ben sadece başımı salladım. Ben iyiydim. Bunu başarabilirdim.

Sonra peçeteyi tek bir dilim tostla birlikte elime tutuşturdu. Köşesinden bir ısırik alarak kendime biraz zaman kazandırdım.

"Bu konuyla ilgisi olmayan bir mesele," diye devam etti Liam.

"Gerçi amcan..." Benim bakışımla iç çekti.

"Bunu sonra konuşuruz." Bana zaman tanıyacaktı ama bir yere gitmiyordu. Sadece böyle bir şans dileyebilirdim.

"Mesele şu ki," dedi Adam, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Yardıma ihtiyacın var. Sana yardım edebilirim."

"Ne teklifi?" Liam önce bana sonra da Adam'a bakarak sordu.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Yani, eğer soru soracaksak.

Liam'ın ağzı buruştu. "Bu tartışmanın konusu ben değilim, Hellspawn."

"Ben de özne değilim," diye karşı çıktım, tosttan bir ısırik daha almadan önce çenemi kaldırdım. Ekmeğin tadı bu kadar güzel olmamalıydı.

"Tam tersine, Hellspawn," dedi Liam. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz. Adam'ın zamanı azalıyor, bu yüzden Reed'in yaptığı teklife odaklanalım ve sonra bu kışını saçından çekeceğim."

Tam tersine, kışımın kenarı. Yine de onunla tartışmadım. "Fark etmez. Artık hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hemen değil," diye benimle hemfikir oldu Adam, cümlenin sonunda söylenmemiş bir "ama" vardı. "Bu tartışmanın geri kalanı sen hazır olana kadar bekleyebilir. Ve özel olarak yapılacaktır."

"Seninle konuşmak istediği için onunla konuşmana izin veriliyor," diye araya girdi Kellan. "Tavrına dikkat et."

Tosttan bir ısırik daha aldım; yedikçe tadı daha da güzelleşiyordu. Yine de hepsini mideye indirmeye cesaret edemedim.

"O zaman işimiz bitti mi?" Liam doğrulurken sordu. "Lainey'yi görene kadar olmaz," dedi Adam.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil," diye uyardım onu. Dürüst olmak gerekirse, Lainey muhtemelen onunla konuşmak istemiyordu. "Ona teklifimi bu sabah söyledim."

Öyle mağdur bir iç çekti ki *neredeyse* onun için üzüleceğimi hissettim. "Zorunda mıydın?"

"Tabii ki yaptım. Sana o zaman da söyledim, onun bilmediği bir şey yapmam. O benim arkadaşım. Senin onunla dalga geçmenden ve ona sürekli bok gibi davranmandan çok daha iyisini hak ediyor."

Liam kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Adam öfkesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibi, "Peki," dedi. "Bir hafta."

"Bir hafta mı?"

"Evet, bir hafta içinde. O'Connell seni kaldığım yere getirsin. Tartışmamızı bitireceğiz."

"Zaman doldu. Dışarı," diye emretti Kellan ve Liam Adam'ı kavradı. "Hadi gidelim."

Mücadele etmek yerine öylece gitti ve ben de arkalarından bakakaldım. Kellan kapıya kadar takip etti. Hiçbir tartışma ya da kavga sesi gelmiyordu. Bu daha sonra kavga olmayacağı anlamına gelmiyordu. Adam'ın yanağındaki kan kurumuştı ama temizlemeye bile çalışmamıştı.

"Ölü taklidi mi yapıyor?" Bana döndüğünde Kellan'a sordum.

"Sparrow, bilmiyorum amına koyayım. Liam az önce sen dans ederken bunların bazılarının bizi haberdar etti... konu açılmışken." Başını yana eğdi. "Kendini yaraladın mı?"

Gözlerimi devirmedim. Haksız bir soru değildi. "Hapiste çok uzun süre kalmak. Kas ve dayanıklılık kaybedersiniz..." Sonra kollarıma baktım. "Yaralanmalar yardımcı olmuyor."

"Cevap değil," diye yumuşak bir sesle azarladı.

"İyi olacağım. Daha kötü antrenmanlardan sonra iyileştim."

"Bu," dedi çok hafif bir tonda. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor." "Özür dilerim."

"Asla üzgün olmana gerek yok, Sparrow." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerini iki yanımdaki tezgâhın üzerine koydu. "Seni güvende tutabilmek için bilmem gerek. Eğer bilmezsem seni koruyamam ya da sana *yardım* edemem."

Bu cümlemin altında benim pratik yapmamdan çok daha fazlası vardı. "Ben ayrıldım."

"Sen yaptın."

"Sana söylemeliydim."

Kellan nefesini üfleyerek parmaklarını büktü ve bir an için yere baktı. "Keşke bana söyleyecek kadar güvenmiş olsaydın."

Acı içime işledi. "Kellan..."

"Sorun değil, Sparrow. Hâlâ güvenini geri kazanmaya çalışıyordum." Gözlerindeki acıyı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. "Tek gerçek pişmanlığım senin incinmiş olman."

"Hepinizi korumak zorundaydım."

"Bana söylediler." Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bunun bizim suçumuz olduğunu düşünüp duruyorum. Seni koruyan biziz, tam tersi değil."

"Ama?"

"Beni korumak istemen hoşuma gidiyor *ama* seni tehlikeye atacaksa bunu bir daha asla yapmamanı istiyorum."

"Yapardın. O gün garajda yaptın..." Milyonlarca yıl  nceymiş gibi geliyordu. "O adam içeri girdikten sonra beni Roma'yla birlikte gönderdiğinde." Amcamın avcılarından biri miydi? Bu midemde hoş olmayan bir his bıraktı. "Ve otelde..."

"Kardeşine çok fazla benziyorsun," dedi ve ben burnumu kırıştırdım.

"Kaba olmak zorunda değilsin."

İçten bir kıkırdama koptu ondan. "Bu bir iltifatı." "Emin misin?"

Çünkü Milo'dan *hoşlanıyordum* ama...

"Eminim." Her hareketini telgraf gibi takip ederek çenemi kavradı, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Duş almak istediğini söylemiştin?"

Tenimde bir ürperti dolaştı. "Seviyorum."

"O zaman bu işi senin için halledelim ve arkadaşını kurtarmaya gidelim." Kahretsin. Lainey. "Milo ona zarar vermez."

"Onu incitmenin aklındaki en son şey olduğundan oldukça eminim."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. " nce onu kontrol edebilir miyiz?"

"İstediğin her şeyi yapabiliriz, Sparrow."

Beni tezgahıtan kaldırdı ve yere bırakmadan önce kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkı sarıldım. "Hepinizi gerçekten özledim."

İ ekişinin ağırlığı içimde titreşti. "Siktir git, Sparrow, ben de seni özledim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

H onu yaşlandırırken, tepkilerimi sıkı bir şekilde kilit altında tuttum. Onu çalma arzusu, tüm bunlardan mümkün olduğunca uzakta Gözlerindeki o paramparça bakışın tamamen silinmiş olması beni boğdu. Ne kadar istesem de -onu istesem de- kışımın yolcu koltuğunda kalması gerekiyordu. Direksiyonu benim kullanmama izin verebilirdi ama arabayı o kullanmalıydı.

Şimdilik ona sarılmanın tadını çıkarıyordum. Kaslarındaki ince titreme hissi hiç de yanıltıcı değildi. Ben ona odaklanırken bile, uzaktan gelen erkeksi konuşma sesleri azaldı. Liam o şerefsiz Reed'i buradan geri götürüyordu.

Onu kulüp binasının tam ortasına getirirken ne düşündüğünü biliyordum. Elimde tuttuğum bu küçük güç merkezini düşünüyordum.

Adam onun köşesindeki başka bir müttefikti. Güvendiğim biri değil. Ayrıca Lainey'nin yanında o küstah tavrını takındığını da görmek istemiyordum. Onu çok iyi tanı mıyorduk ama her iki Hardigan'ımızın da ona olan bağlılığı -biri sağlam bir şekilde yerinde dururken diğeri hızla oluşuyordu- onu koruyacağımız anlamına geliyordu.

Kolları gevşediğinde onu ayağa kaldırdım. Dikkatli davranırken, tökezlemesi ihtimaline karşı ellerimi yerinde tuttum. Birlikte mutfaktan çıktık. Yakın durdum ama yarım adım öndeydim. Çocuklar oturma odasında ve salonda yoktu, Doktor bile.

Sonuncusu beni diğ erlerinden daha çok şaşırttı. Emersyn'e olan ilgisi onu tedirgin etti. Bu hafta uğraşmamız gereken bir şey daha. Lanet güverteyi temizliyorduk.

Emersyn ayaklarının üzerinde biraz sallanıyordu, adımlarındaki o küçük aksaklık beni tetikte tutuyordu. Merdivenlere vardığında, her adımda yüzünü buruşturarak dikkatle yukarı çıktı.

"İyi olacağım," diye bana güvence verdi ve onu bana bakarken yakaladım. "Senin için endişeleniyorum, Sparrow."

Ağzının köşesi hafif bir gülümsemeye dönüştü. Bir elini merdivenin başındaki duvara koydu. "Sen *sadece* şoförken topallamamdan hoşlanmamıştın."

Haksız değildi. Ama... "Bu konuda bana hala kızgın mısın?"

Minik serçe duraklayıp o geniş kahverengi gözlerini bana çevirdiğinde, soruyu ilk başta sorduğum için kendimi tekmelemek istedim. Gerçekten, onu itmeye çalışan herkesi boğmak istemiştım ve sonra ne yaptım ama-

"Kel," dedi nefes verirken. "Kızgınlığımı uzun zaman önce üzerimden attım. Öyle olduğumu biliyorum..." Bir an bocaladı. Ona uzanma isteğimi kontrol ederek bir adım daha yaklaştığımda tereddüt ettim ama o geri çekilmedi. "Seni sen olduğun için suçladım. Kafamda, bana karşı çok nazik olduğun ve bu konuda yapmacık davranmadığın için sana aşık olmuştım. Vücuduma ya da ismime hiç bakmadın. Bana baktın."

"Vücuduna baktım, Sparrow." Maça maça de amına koyayım.

Yüzü kızardı ama sonra güldü. "Eh, bu adil. Ben de seninkine baktım."

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Sonra?" Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Evet." Bununla birlikte koridorda topallayarak ilerlemeye başladı. "Şimdi mi?"

Bu konuda çok uzun bir ara verdiğinde, gülme sırası bana geldi. "İşte şimdi kabalaştın."

"Belki birazcık." Odamın kapısında durakladı ve koridora baktı. Milo'nun kapısı kapalıydı. "Hiç bağırma duymuyorum."

"Hayır." Bana doğrudan bir soru sormadığı sürece bu konuda söyleyebileceğim tek şey buydu.

"Bana bir saniye verebilir misin?"

"Sana istediğin kadar zaman vereceğim," diye söz verdim. Sonra Milo'nun kapısına kadar acı dolu adımlarla ilerlerken onu kucağıma alıp taşımamak için ellerimi ceplerime sokarak bekledim.

Milo'nun kapısını çaldı. "Çocuklar-Adam gitti. Ben duş alacağım. Sonra da arkadaşımı geri istiyorum Milo. Lainey, kurtarılmaya ihtiyacın olursa bağırman yeterli."

Sonra yüzünde muzip bir ifadeyle bana bir bakış fırlattı. İfade saf altındı ve denesem bile kendi sırtışımı durduramazdım.

Dinliyormuş gibi yaptı, sonra bir kahkahayı bastırmak istercesine elini ağzına götürdü. Sonunda, "Tamam, şimdi duş alıyorum. Uslu dur."

Onunla birlikte topallayarak bana geri döndü. Onu içeri almak için odamın kapısını ittim ve bana kısa bir sırtıma daha yaptı. Arkasından kapattım

Sonra da odasına giderken telefonumu kontrol etti. Kendini içeri kapatmak yerine kapıyı açık bıraktı.

"Kel?"

Telefonu bıraktım. "Evet, Sparrow?" "Şu an hakkında bir şey bilmek ister misin?"

Benimle dalga geçiyordu. Benimle alay ediyordu.

Hoşuma gitmişti. "Sadece bana söylemek istersen."

Banyodaydı ama yatak odasının kapısı gibi onu da açık bırakmıştı. Yatak odasının kapı çerçevesine yaslanarak kollarımı kavuşturdum.

Su açıldı ve tekrar ortaya çıktığında üzerinde sadece külotu ve egzersiz üstlüğü vardı. Çürükler teninde hâlâ çok belirgindi. Pazularının iç kısmında olduğu gibi, eller tarafından yapılmış izler.

Bakışlarımı onun gözlerine diktim. "Evet." Sonra dönerken yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

Bir anda odanın öbür ucuna geçti, onu sabitlemek için bir elimi yanına koydum ve ayağını düzleştirirken acı dolu bir bakış takındı.

"Serçe," diye homurdandım. Öyle demek istememiştim ama siktir et. "Beni öldürüyorsun."

"Özür dilerim," dedi yüzünü buruşturarak. "Denemiyordum. Seni gülümsetmek istedim."

"Bunu nefes alarak yapacaksın," diye söz verdim. "Yardım edebilir miyim?" Bir elini tezgâha dayadığında ellerimi ondan çekmeye başlamıştım bile.

Duştan buhar çıkmaya başlamıştı. Bakışlarımı hızla buğulanan aynada yakaladı. "Ciddi miydin?"

"Yardım etmek istediğimi mi?" Nedense sorunun bu olduğunu düşünmemiştim. "Beni daha önce istemekle ilgili - ateşli olup olmadığım ve

Vaughn'un yatağı ya da Jasper'ın ya da-"

Oh. Bu. Evet, hepsini saymasını beklemedim. Kardeşlerimin farkındaydım. Kolumu beline dolayarak onu kendime ve sürekli görmezden geldiğim ereksiyona doğru çektim. Sonra başımı eğdim. Dönerek beni yarı yolda karşıladı.

Bu öpücük bir gün önce depodaki öpücüğü toza çevirdi. Dilimin ilk fırçasına ağzını açtı. Kahve, Emersyn ve belli belirsiz bir nane kokusu duyularıma doldu. Sorun onu çok fazla *istemekti*.

Onu aldığımızda burada olmasını istememiştim çünkü bu hayatta olmasını hiç istememiştim. Karanlık yerlerde karanlık işler yapardık, bu her zaman temelde bizim bir parçamız olmuştu. O zamanlar anlamadığım şey, aynı lanet karanlığın onun hayatının tüm karanlık köşelerini de doldurmuş olmasıydı.

Bir elimi boğazına doğru kaydırduğımda yumuşak bir inilti çıktı ve geri çekilmedi. Kavrayışımı hafif tuttuğumda bile başını eğdi ve sonra dili benimkiyle düello yaptı. Nabzının vahşi atışı, nabız noktasının üzerinde okşadığım başparmağıma çarpıyordu.

Gömleğimi yumruklayıp döndüğünde buna izin verdim. Sonra bir kolumu beline doladım ve onu tezgâha doğru kaldırdım. Bu onun başını benimkine yaklaştırdı ve zavallı ayakları ve bacakları üzerindeki baskıyı azalttı.

Sonra alt dudağımı ısırды ve hırlama sırası bana geldi. Ağzını kovaladım ve dillerimiz çarpışırken en tatlı sesi çıkardı. Vücudu sıvıya dönüşmüş gibiydi; kalbinin çılgın temposu hiç yavaşlamadı. Nefes alması için ona bir şans vermek kadar kendi kontrolümü de yumruklamak için duraklayarak, kızarmış yanaklarını ve bana bakmak için açtığında gözlerindeki ışığı inceledim.

Elim hâlâ boğazındaydı. Elim çökmeliydim ama oradaki hissi ve görünüşü hoşuma gidiyordu.

Tadı nasıldı?

"Bu soruna cevap oldu mu?" Sözcükler boğuk, neredeyse fazla gür ve çiğ çıktı. "Seni istiyorum, Sparrow. Onların yataklarında yeni sikilmiş ya da benimkinde buna ihtiyaç duyan."

Ama...

"Ayrıca ihtiyaçlarım tarafından yönlendirilen bir adam değilim. Senin hazır olmanı bekleyebilirim ve bekleyeceğim."

Titreyen bir nefes verdi. "Ben bencilim."

"Umurumda değil." Yavaşlayan nabzını dikkatle okşadım. "Kafesin kapıları asla kapanmayacak, Sparrow. Ama sen istemedikçe bir daha yalnız da kalmayacaksın." O zaman... lanet olsun, ikimizden biri hâlâ orada olacaktı.

"Keşke hepinizin bende ne bulduğunuzu bilseydim," diye itiraf etti. Bu kırılğanlık, kendisine amcası diyen o orospu çocuğuna yapacağım işkenceye bir katman daha eklemişti.

"Bizde ne bulduğunu hayal bile edemiyorum, yani ödeşdik." Sonra kasıtlı olarak göz kırptım ve elimi boğazından çektim. Titreyen bir gülümseme

dudaklarını. "Şimdi duş alman gerekiyor ve bacakların için doktora ihtiyacın olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Tüm ifadesi bir tiksintiye dönüştü. "Onunla konuşmam *gerekiyor*... Ama bunu yapmak istediğimden emin değilim."

İçimi çektim. "Aranızda ne olduğunu bilmiyorum." Bir şey söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. "Bir ya da üç kemiğinin kırılması gerekmediği sürece bilmeme gerek yok. Bildiğim tek şey, Doktor'un umursadığı. Mickey J gerektiğinde her zaman biraz pislik olabiliyordu. Doc-Doc farklıdır."

Kaşlarını çattı.

"İstemediğin hiç kimseyle muhatap olmak zorunda değilsin, anladın mı? Sadece bana ya da Jas'a ya da Vaughn'a ya da siktir et-Liam ve Rome'a söyle. Biz icabına bakarız."

"Freddie değil mi?" Başını yana doğru eğdi. "Gerçi daha önce Adam'ı bıçaklayacaktı, o yüzden belki de iyi bir plan değildir."

"Freddie sana karşı çok korumacı. Bu yüzden, evet, belki de ona sadece diğer kişiye ne olacağını umursamıyorsan söyleyebilirsin."

Bunun üzerine bir kez daha gülümsedi, biraz da kakhaha atarak. "Bunu Pinetree'de yaptı... biz ayrılırken. Görevli bizi durdurmaya çalıştı." Kadın biraz ürperdi. "Freddie hareket etmeyi hiç bırakmadı."

Gözbebeklerinin belli belirsiz büyümesi beni endişelendirdi. "Hadi, Sparrow. Hadi seni duşa sokalım. Ben-"

"Gitme."

Doğru, savaş beni buradan çıkaramazdı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ama henüz benim için hazır değilsin."

"Çıplak olmam seni rahatsız eder mi..."

"Rahatsız etmek benim kullanacağım kelime değil."

Bana titrek bir gülümseme daha verdi. "Dalga geçmek istemiyorum."

"Doğru," dedim dilimi şaklatarak. "Bu kadar yeter. Seni o kıyafetlerden çıkarmamı ister misin?"

Hafif tutarak, aramayı onun yapmasına izin verdim. Tezgâhtan indi ve önümden aşağı kaydı. Ereksiyonumu kaçırmak mümkün değildi.

"Penisler bunu yapar," diye mırıldandı ve ben de sırttım. "Evet, yaparlar."

"Aletin bu yapması hoşuma gidiyor."

Kıkırdarak kışına en hafif çimdiklerden attım. Biraz sarsıldı ama sırtışı daha da genişledi. "O güzel kışını duşa sok, Sparrow ve sikime zor anlar yaşatmayı bırak. Zaten bana kızgın."

Sonra tüm kalbimi durduran bir şey yaptı. Ayaklarımın dibinde diz çöktü ve kasıklarına doğru mırıldandı, "İyi bir çocuk ol, seninle henüz oynayamamam Kellan'ın suçu değil."

Sikey

im.

Ben.

Tamamen açık ve mükemmel bir şekilde kışkırtıcı bir şekilde bana bakarken tüm hava geri çekildi.

"Duş al," diye emrettim.

Üzerindeki gerginlik biraz daha azaldı ve elini uzatmaya başladığında elimi uzattım. Elimi tuttu ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Demire bağlı bir iradeyle, o kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken orada durdum. Çıplak boyu, zayıf olsa bile her yönüyle mükemmeldi. Kaburgalarının çıkıntısı beni endişelendiriyordu. Cildindeki eski ve yeni çürüklerin dağılması. Sırtındaki yanık izleri. Her bir izi katalogladım.

O duşa girdiğinde, tezgâha yaslanmak için hareket ettim ve Roma'yı yatağının kenarında otururken buldum. Ne kadar süredir orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama sessizce oturuyordu.

Bakışlarımız kilitlendi ve şu anda içimde kaynayan aynı şiddet vaadini onda da okudum.

"Kel?"

"Hâlâ buradayım," dedim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Sparrow."

"Belki *de istiyordum*," dedi uzun zamandır duymadığım o ilkel ses tonuyla. Duşa bir göz attım ve onu bana bakarken buldum. Yüzüne su damlacıkları saçılmıştı ve duştan omuzlarına perçemler halinde daha fazla sprey akıyordu.

"O zaman rica ederim," diye mırıldandım ve o da gülümsedi. Bana böyle bakması için yapmayacağım şey yoktu. "Bu arada Roma burada."

Gülümsemesi genişledi. "O her zaman burada."

"Evet," diye cevap verdi oturduğu yerden. "Öyleyim."

Küçük bir nefes verdikten sonra tekrar duş perdesinin arkasında kayboldu. Gülümsemem kayboldu ve Roma'ya doğru bir bakış attım. Telefonu elindeydi. Çok beklemem gerekmedi. Telefonum cebimde titredi.

Ekrandaki mesajda *Doktor'un koridorda beklediği* yazıyordu.

Nefesimi üfleyerek bir elimi yüzümde gezdirdim. Doktor onu görmek istiyordu.

Duşunu bitirdiğinde ona seçim şansı verecektik ve sonra ne olacaksa onunla ilgilenecektik. Hâlâ yapmamız gereken planlar vardı. Liam'ın Reed'le ortaya çıktığında tartışmayı rayından çıkardığı planlar.

Bir de Emersyn'le konuştukları teklif vardı. "Sparrow?"

"Hmm?" Sesi o kadar rahattı ki neredeyse bu konuyu açmak istemiyordum. "Reed'in bahsettiği teklif. Ne olduğunu bilmeme gerek var mı?"

Rome başını eğdi, muhtemelen benim kadar dikkatle dinliyordu. "Sanmıyorum," diye cevap verdi.

Şimdi gerçekten ne olduğunu bilmek istiyordum. "Eğer bu değişirse..." "Sana anlatacağım," dedi. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Aslında söylemek istediğim şey sadece söyle

o l s a bile.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye karşılık verdi ve ben de kıkırdadım. "Sen bir veletsin."

"Teşekkür ederim!"

Gözlerimi devirmedim. O ağzı özlemiştim. Geri itişini, meydan okuyuşunu, alay edişini ve hatta o diliyle içini boşaltışını. Göğsünde atan vahşi ruhu özlemiştim.

Evde olduğu için çok mutluydum.

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

B Bekleme sanatını iyi bildiğim için duvara yaslandım ve derimin altında kayan tahrişle savaştım. O vardı beni görmek istememek için her türlü hakka sahipti. Entelektüel olarak bunu anladım.

Kahretsin, duygusal olarak, anladım. Onu kendimden uzaklaştırmıştım. Kasıtlı olarak. Kurduğu bağdan kurtulmasını istedim çünkü öyle görünüyordu.

O zaman nasıl göründüğünü bilmiyorum. Milo saçmalıklarına Jasper'dan daha fazla inanmadı. Dürüst olmak gerekirse, en azından Jasper'ın gözlerinde sık sık kaynayan nefret azalmıştı. Bunun benimle ilgisi olduğundan çok, kendileri için kurdukları bu ailede büyük bir boşluğu dolduran o tatlı kızla ilgisi vardı.

Neden olmasın ki? Onun etrafında inşa etmişlerdi. Milo'nun ihtiyacı olan son şey kız kardeşine sapıklık yapmamdı. Bu aptalların kaçırdığı on sekiz yaşındaki bir kurban olması yeterince kötüydü.

Şimdi...

Kellan'ın odasının kapısı açıldı ve adamın kendisi orada durdu. Bana uzun ve değerlendirici bir bakış attı. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Bunu alt katta yapmayı mı tercih eder?" Kellan'ın ve Roma'nın odaları arasındaki oda hücreye benzer bir yerdi. Kendi banyosu ve alanı olsa bile.

"Hayır," diye yanıtladı Emersyn Kellan'ın arkasında bir yerden.

"Bilmiyorum."

Bunun üzerine Kellan yana doğru bir adım attı ve içeri girmemi işaret etti. Kellan'ın odası ile Emersyn'in odası arasındaki kapı açık duruyordu. Kellan'ın odasında görünmediğinde, buharlı duşun kokusunu ve kullandığı şampuanın hafif parfümünü takip ettim. Biraz narenciye ve vanilya dokunuşu vardı.

Onu açık banyo kapısının yanında durmuş, ıslak saçlarını tararken buldum. Roma'nın da odada olması sürpriz değildi. Yatağının ayak ucunda oturuyordu, ama içeri girdiğimde bana bir bakış atıp başını salladıktan sonra tekrar ona odaklandı.

Bana bakmazken ve dikkati sabit bir şekilde yerdeyken, duruşunu inceledim. Aşağıda yaşadığı kramplar, son birkaç haftadır yaşadığı açlığın bir göstergesiydi. Sadece ilaçların etkisi değildi.

sisteminden çıkması gerekiyordu ama aynı zamanda daha iyi şeyleri de geri koyması gerekiyordu.

Henüz tüm kan testi sonuçlarını almamıştım ama daha önemli olanlardan bazılarını almıştım. Ertesi gün mesai bitimine kadar geri kalanları da almış olacaktım. İşi bitince doğruldu ve tarağı yerine koymak için döndü. Hâlâ tek bacağını tercih ediyordu.

Tıbbi bir tesiste ona yapılan kötü muamelenin saf öfkesini bastırarak, odaklanmamız gereken şeye odaklandım. Buraya ve şu ana. Önce hasta.

"Emersyn," diye başladım, adı dilimde tuhaf bir tat bıraksa da. Bu küçük şey benim bile fark ettiğimden daha derine inmişti. "Bunu özel olarak mı yapmak istersin yoksa çocuklar kalacak mı?"

Klinikte benimle yalnız kalmak istememesi canını yakmıştı ama aynı zamanda mantıklıydı. Bir travma geçirmişti ve birbirimizi son gördüğümüzde ben bir pislik gibi davranmıştım.

Bilerek.

Bana yumruk atmadığı için şanslıydım.

Gerçi düşününce, bunu buna tercih ederdim. *Bu seninle ilgili değil Mickey. Siktir git ve lanet olası işini yap.*

Alt dudağını çiğneyerek bana baktı. Bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğunu mu bilmek istiyordu? Çantam yanımdaydı. Ona zaten bir tur antibiyotik vermiştim. "Bu tamamen sana bağlı," dedim ona, *biraz* da sessizce ekleyerek. "Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Yüz ifadesindeki buruşukluk içimi burktu ama arkasını dönerken gözlerini kapattı.

"Tıbbi mi yoksa kişisel mi?" Sırtını bize dönmüştü ama omuzları dikleşmeye ve çenesi yukarı kalkmaya başlamıştı bile. Little Bit'in içinde çok fazla ateş vardı. Çok fazla ateş.

"İkisi de," diye onayladım. "İstersen biri bekleyebilir. Diğeri bekleyemez." İç çekti, sonra tekrar bana döndü. Yani bizimle yüzleşti.

"Kel? Sen ve Rome konuşmamızın sakıncası var mı...?"

"Tabii ki yemem. Ama yemek yiyebilir misin?" Evet, bu kadar bitkin görünmesinden hoşlanmayan tek kişi ben değildim.

"Jasper ve Freddie bana bir şey getireceklerdi. Ne zaman bilmiyorum..."

Roma ayağa kalkarken, "Öğreneceğim," dedi. "Bir saatten fazlaysa yemek yer misin?"

Bu yanıtta ki açık sözlülük karşısında dudaklarında titrek ama gerçek bir gülümseme belirdi. "Evet. Daha önce tost yedim."

Doğru. Tek kelime etmedim.

"Sana kahve getireyim," dedi Rome ve şifonyerin üzerindeki doldurulabilir su şişesini işaret etti. "Taze su. Soğuk olsun ama çok soğuk olmasın."

Bir gülümseme daha. Sonra ona hafif bir öpücük verdi. Dönmeden önce parmak eklemlerini yanağına sürttü. Beni bir bakışla kıstırduğında ifadesindeki nezaket kayboldu.

Ona iyi bak. Söylenmeyen emri net bir şekilde anlamıştım. Roma gibi Kellan da ona bir öpücük verdi, sonra da bana pek de dostça olmayan bir bakış attı.

Ancak Roma'nın aksine, "Hıyarlık etme. Kapının diğer tarafında olacağım."

Bu benim için olduğu kadar onun için de geçerliydi. En azından Kellan tehditlerini tarafsız tutuyordu. Yine de her zaman dediğini yapardı. Sadece başımı salladım.

Kapı Kel'in arkasından kapanıp beni Emersyn'le yalnız bıraktıktan sonra arkama dönüp baktığımda onun beni izlediğini gördüm. Kollarını kavuşturmuştu, duruşu savunmaya yönelikti.

"Küçük Bit," dedim, sonra çenesini kaldırıp gözleri parlayınca elimi kaldırdım. Evet, o ateşin körüklendiğini görmek istiyordum ama bu ondan daha fazlasıydı. "Lütfen, beni bir dinler misin?"

Gözlerini kaçırdı, bir an için kapıya odaklandı. Acele edip onu itebilirdim, ama bu yapmak istediğim kadar itmek demekti. Kellan haklıydı, kimsenin ona pislik gibi davranmasını hak etmiyordu.

Tekrar bana döndüğünde, o koyu kahverengi gözlerinde anlaşılmaz bir şey vardı. Kardeşiyle aynı göz rengine sahip olmasına rağmen gözleri çok farklıydı. Ya da öyleydi, ancak ikisine de musallat olan karanlığın çok farklı olduğunu iddia edebilirim.

Belki de sadece görmek istediğimi gördüm. "Tamam," diye kabul etti ve ben de bir nefes verdim.

Roma'nın odasının duvarına yakın olan yatağı ya da uzak tarafta duran sandalyeyi işaret ettim. "Oturur musun?"

Neyse ki bir itirazda bulunmadı, sadece biraz sabırsızca ofladı, sonra oturmak için yatağın etrafında döndü. Evet, bu onu daha da uzaklaştırdı ama kaslarını dinlendirmek için zaman ayırmasını tercih ederdim. O oturduktan sonra ben de onu takip etmek için yatağın etrafında döndüm ama yatağın ucuna tünedim.

Çantamı bir kenara koyarak ellerimi görünür ve avuçlarımı ona açık tuttum. Onu ilk tedavi ettiğim zamanki temkinli bakışı, ürkekliği. İstismarın fizyolojik ve duygusal işaretlerinin hepsi hem hareketlerinde hem de tepkilerinde vardı.

Hepsini dans partnerine atfettik. *Bazılarından* kesinlikle o sorumluydu ama hepsinden değil. İşaretleri gördüm, daha fazlasını yapmalıyım. Bana güvenmesini sağlamak ilk adımdı, sonra ona yardım etmek ikinci adımdı.

"Özür dilerim," dedim ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Sana karşı bir pislik gibi davrandım ve bilerek bir pislik gibi davrandım."

Yeni şok kaydedildi.

Yara bandını yırtarak devam ettim: "Ayrıca bunu olabilecek en kötü şekilde yaptım. Seni boşaltmak benim için bir zevkti, sonra beni kendinden uzaklaştırman için duygularının üzerinde tepindim. Pisliğin tekiydim."

Hiçbir şey söylemedi, o morarmış gözlerle bana bakıyordu.

"Bunu neden yaptığımı bilmek istiyorsan sana söyleyeceğim, ama seni beni haklı çıkarmaya zorlamayacağım. Bunun için bir gerekçe yok. Ama yaptığım şeyi hak etmedin... Bunu asla hak etmedin. Özür dilerim."

Kelimelerin tadı kırık cam parçaları gibiydi. Caydırılmayı reddettim. Bunu neden yaptığımı asla bilmek istemeyecekse, bunu kabullenmem gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi neredeyse derinleşecek kadar uzun bir sessizlikten sonra. "Bunu neden yaptığını bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu... acıttı."

Bu, bıçağı içeri soktu ve derinlemesine büktü. "Biliyorum, Küçük Bit. Keşke geri dönebilsem ve bunun gerekli olduğunu düşündüğüm için kendimi tokatlayabilsem."

Küçük bir baş sallama. "Ben de." Sonra omuzlarını kaldırdı. "Keşke geri dönebilsem dediğim pek çok şey var."

"Evet," diye kabul ettim. "Aynen."

Sonra boynumun arkasını ovma için bir elimi kaldırdım. Parmaklarımın altındaki yara dokusu sertti ama baş ağrısını hafifletmem gerekiyordu.

Ve suçluluk duygusu.

Suçluluk duygusu, beni içten dışa doğru yutmaya niyetli küçük, acımasız bir amip gibiydi. Ama bunu hak etmişim.

"Bu işin kişisel kısmı," dedim nefes vererek. "Şimdi sıra tıbbi kısımda."

Ellerini birbirine kenetlediği parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Uzanarak elimi onunkinin üzerine koydum. Uzaktan yakından profesyonelce değildi ama çektiği acının bir parçası olmaktan nefret ediyordum.

"Hamile değilsin," dedim ona kararlılıkla. Gözleri yaşlarla doldu ve titreyen ellerinden birini çevirip benimkine yapıştı. "Hafif bir enfeksiyonun var, ama sana yaptığım iğne bunu temizleyecektir. Sana kullanman için bir miktar antibiyotik getirdim çünkü bundan emin olacağız."

Tırnakları avucumun kenarına battı ama irkilmedim.

"Vajinal bölgenizdeki hafif morarma ve yırtılma biraz zaman alacak. Muhtemelen işerken rahatsız oluyorsunuz, ancak bu iyileşene kadar size idrara çıkmanıza yardımcı olacak bir şey verebilirim. RİA'nız hala yerinde, bunu klinikte doğruladık."

Başını salladı.

"Şimdi, ne kadar yetersiz beslendiğinizden ve sizi tekrar sağlıklı hale getirmek için ne yapmanızı istediğimden bahsedelim. Özellikle de kendini susuz bırakmak ve iyi bir dövüş kilosunda değilken kaslarını yorgunluk noktasının ötesine itmek söz konusu olduğunda."

Bana kaslarını çatarken kaslarının arasında gergin bir çizgi oluştu. "Dans etmekten vazgeçmeyeceğim." Karanlık, o yaralı gözlere musallat olmaya devam ediyordu.

"Vazgeç demedim, Küçük Bit. Seni dövüş ağırlığına geri döndürmek için dedim. Bir de bunlar var..." Kollarındaki yara izlerine başımla işaret ettim. Onlara bakmamam gerekiyordu. Beni çileden çıkarıyorlardı. "Kesiklerin ne kadar derin olduğunu söyleyebilir misiniz? Kollarınızdaki kasları ve tendonları zedelemişler mi? Yara dokusuna yardımcı olmak ve esneklik üzerinde çalışmak için yapabileceğimiz şeyler var."

Bu onu bana geri çekti ve dikkatini yeniden bana odakladı. "Onlar-" diye sözünü kesti, tereddüt ediyordu. Elini benimkinden çektiğinde, parmaklarımı açarak gitmesine izin verdim ve ona tekrar yer açmak için biraz geriye oturdum. "Onlar- onlar amcamın evinde yaptılar." Dudaklarını yaladı, sonra kollarından aşağı doğru inen yara izlerine baktı. "Bir bardak kırdı ve sonra... beni kesti. Sanırım kendimi öldürmeye çalışmışım gibi görünmesini istediler."

Sonunda sesi titredi.

"Roma ve Liam onun adını istedi..." Başını kaldırdı, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Ama ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Çok fazla kısıtlandım ve bandajlar vardı ve... sonra beyaz statik olan yere giderdim."

Bu, sırtında ve boynunda kapattığım yanıklarla birlikte gitti. Kesinlikle iyileşiyorlardı ama mevcutlardı. Şerefsizler elektroşok kullanıyorlardı. Bu Milo'nun küçük ateşinin bize söyledikleriyle de uyuşuyor.

Kollarını kavuşturarak yara izlerini gizledi ve sonra bakışlarımla buluştu. "Size başka bir şey söyleyemem. Bir yangın çıktı, bu yüzden kayıtları varsa bile muhtemelen yok olmuştur."

"Tam toksikoloji ekranı yakında geri gelecek, ama seni çıkardıklarından bu yana da birkaç gün geçti, değil mi?"

Bir baş sallama.

"Bize ne söylediğiyle başlayacağız. Sonra oradan devam edeceğiz. Bunu düzeltebiliriz, Küçük Bit."

"Dans etmek zorundayım doktor," dedi aceleyle nefes verirken. "Bu benim özgürlüğüm."

Bu her şey demek. Yapamam, eğer yapamazsam..."

"Yapacaksın," dedim ve elimi tekrar uzattım. "Bana bak, Küçük Bit."

Uzun bir an boyunca, nefes alış veriş azaldığı için bunu yapmayacağını düşündüm. Anksiyete kendini pek çok şey gibi gösterebilirdi ama bu anksiyete değildi.

Bu korkuydu.

Adrenalini yükseltti ve o gün sahada üzerime dökülen yanan enkaz gibi üzerimden geçti. Derimi haşlayan ve sinirlerimi kızartan yanıklar. Sizi acı içinde dilsiz bırakan dayanılmaz acı, çünkü oluşturmaya çalıştığınız düşünceleri bile paramparça ederken hiçbir kelime yoktu.

"Little Bit," diye tekrarlardım. "Bana bak."

Bunun üzerine tersledi, bakışları üzerimdeydi. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"O zaman benimle birlikte nefes al," diye bilgilendirdim onu. "Nefes al, yavaşça. Nefes almak için sayın, tutun, sonra bırakın."

Gözbebekleri şişmiş ve büyümüştü, bu da şokun bir başka işaretiydi. Bu da korkuyla birlikte geldi.

"Yine dans edeceksin, Küçük Bit. Bu sabah dans ettin..." "Benim gibi değil-"

"Dans ettin." Bu bir soru değildi. "Bu bir spor, zaman ve pratik gerektiriyor. Ne kadar uzun süre kısıtlanırsan o kadar çok kas tonusu kaybettiğini söylememiş miydin?"

Daha uzun nefesler aldıkça nefes alışındaki sığ düşüşler azaldı.

"Geri dönmeniz ne kadar uzun sürdüyse, kaslarınızı ve esnekliğinizi geri kazanmanız da o kadar uzun sürdü." Bu bir soru değildi. "O yüzden kendini biraz rahat bırak, Küçük Bit. Daha yeni döndün. Tek bir antrenman yaptın ve kendini herkesin yapması gerekenden daha fazla zorladın. Kendini sakatlayabilirdin."

"Ben yapmadım."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve sanki onu incitmiş gibi gözyaşını sildi.

"Ama olabilirdi, bu yüzden diyet, egzersiz ve uyku rejimi hakkında konuşacağız. Daha sonra bu kollar için terapiden ve yara dokusunu azaltmaya çalışmaktan bahsedeceğiz."

"Bu mümkün mü ki?" Soru öfke ya da isyandan çok merak içeriyordu.

"Evet," dedim ve sonunda elini tekrar elime koyduğunda, bir parmağımı kızgın bir yara izinin çizgisinde gezdirdim. "Yara dokusu daha yoğundur ve daha az esnektir. Yara izinin hem yoğunluğunu hem de görünümünü azaltmaya yardımcı olacak her gün uygulayabileceğimiz merhemler var. Zaman alacaktır..."

"Ama geçecek mi?"

"Belki tamamen değil, ama senin için o kadar görünür ya da acı verici olmayacak kadar."

Alt dudağını ısırıldı.

"Ama kendine iyi bakmalısın. Elektrolitlerini yeniden dengelememiz gerekiyor ve sistemine hızlı bir başlangıç yapabilmemiz için birkaç vitamin iğnesi getirdim."

Yüzümü inceledi ve ben yara izini takip etmeye devam ederken bile onu bekledim. "Enfeksiyon mu?"

"Birkaç gün içinde gitmiş olacak. Bir süre seksten uzak dur, uzun değil ama iyileşmene yetecek kadar. İstersen bir hafta içinde seni tekrar test edebilirim. Tamam.

-belki hoşlanmayabilirsin ama..."

"Anlıyorum," diye beni temin etti ve sonra yavaşça başını salladı. "Onları incitmek istemiyorum."

"Senin bilmediğini biliyorum, onlar da biliyor." Ona gösterdikleri özen, bunu fark edemeyecek kadar aptal olan herkese bunu haykırıyordu. Bu sabah o salak ölebilirdi ve neredeyse ölüyordu. "Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Yarım bir baş sallama. "Bana Küçük Bit demeye devam edecek misin?"

Ağzım buruştu. "Durmamı sen istedin. O yüzden duracağım." Bundan hoşlanmadım. "Yine de kayabilirim, ama elimden geleni yapacağım..."

"Sorun yok."

İçimde bir şaşkınlık kıvılcımı çaktı. "Sorun nedir?" "Eğer bana öyle diyorsan. Sorun yok."

Kaşlarımı çattım.

"Hıyarlık ettiğin için özür diledin." Bir gülümseme. "Seni affedip affetmeyeceğime henüz karar vermedim ama... özür diledin."

Kafa sallama sırası bendeydi.

"Yani, sorun yok. Bana Little Bit diyebilirsin." "Bana Mickey diyecek misin?"

"Henüz orada olup olmadığını bilmiyorum." Dürüst cevap.

"Tamam." Kayıp olduğunu öğrendiğimden beri beni parçalayan o korkunç ağırlık hafifledi. Gitmekten çok uzaktı. Köprüleri yakmıştım. Onları yeniden inşa etmek zaman alabilirdi. "Şu iğneleri yapalım, sonra... çocukları görmeye gideriz, böylece senin iyi olduğunu anlarlar."

Söylemek istediğim bu değildi ama bugün daha fazla vuruşa ihtiyacı yoktu...

"Küçük Bit, beni dinler misin?" Başını sallayınca bakışlarımı ona kilitledim. "Bunun bir sınav olduğunu biliyorum, senin için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum ve ediyormuş gibi de yapmayacağım. Bana her şeyi anlatabilirsin, her şeyi ya da hiçbir şeyi. Hiçbir yere gitmiyorum. Ama içindeki ateşin, etrafınızda yaktıkları ateşten çok daha güçlü olduğunu hatırlamanızı istiyorum. Sen buradasın. Hayatta kaldın. Buna tutun ve içindeki ateşin seni iyileştirmesine izin ver."

Gözlerindeki karanlığın bir kısmı geri çekildi.

"Bu neredeyse şiirseldi, Doktor," dedi bana gerçek bir gülümsemeye. İçeri girdiğimden beri gözlerine gerçekten değen ilk gülümsemeydi bu. "Başka hangi sırları saklıyorsun?"

Sırıltma sırası bendeydi. "Beni tanıyın," diye davet ettim. "Hepsini kendin bulabilirsin."

Belki, sadece belki, o affı kazanabilirdim. Önce bedenini iyileştirecektik, sonra ruhunu ve zihnini. Eğer şanslıysam, kalbi de onu takip ederdi.

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

T Otuz altı saat önce dönmüştü. Otuz altı saat boyunca mesafemi korumaya dikkat etmişim. Eğer bana ulaşırsa, haklıydım. ama onu sıkıştırmak istemedim. Roma onun gölgesi haline gelmişti. Bakışlarıyla onu her aradığında ve yakınında bulduğunda duyduğu rahatlama, olası her türlü kıskançlık duygusunu katletti.

Kahve içmek için benim odamdan çıkarken onu Kellan'ın -ve büyük olasılıkla onun- odasından çıkarken bulmak beni eğlendirmiyor değildi. Bakışlarımı başıyla selamlayarak karşıladı.

"O iyi mi?" Sordum çünkü evet, bilmek istiyordum. Asıl istediğim oraya girip onu yatağıma çalmaktı. Orada uyumayı seçmesi daha iyiydi.

Ama arkadaşları bir gece önce yemekte Milo'yu terslemiş ve kızlar tek başlarına *üst* kata çıkmışlardı. O yüzden şu anda ihtiyacı olan kişinin Lainey olduğunu düşündüm.

Ya da belki kızın ona ihtiyacı vardı. Milo'nun, Lainey'nin onu başından savmasına sinirlenmesi çok eğlenceliydi. Jasper'ın, "Onun için biraz yaşlı olduğunu düşünmüyor musun?" diye gürlemesi de öyle.

Eğer bir kafa patlayabilseydi, bu Milo'nunki olurdu. Halbuki çatalını yemeğine saplamış ve ona ters ters bakmıştı. "Bir tur daha mı istiyorsun?"

Jasper hiç vakit kaybetmeden sırtıttı. "Kan damarını patlatmak üzere olan ben değilim. Ama neye ihtiyacın varsa..."

Evet, onları depoda birbirlerine vururken bırakmışım. Çünkü bu iş bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı. Birbirlerini öldürmeyeceklerdi ve fareler kavga başlar başlamaz dağıldılar. Anlamadıkları şey - yani fareler - Jasper ve Milo'nun gerçekten öldürmek istedikleri biriyle kavgayı asla uzatmayacaklarıydı.

İkisi de bunun için fazla acımasızdı.

Milo eve geldiğinde gerçek bir anlaşmazlık olarak başlayan şey, sinirlerini birbirlerinden çıkardıkları eski günlere benzemeye başlamıştı. Bu durumda mı? Öfkelerini Dove'dan uzak tutmak için.

Benim için sorun değildi.

"Evet," diye cevapladı Rome nasıl oldu ğ una dair daha önceki sorumu. Odadan çıkmadan önce duş almıştı ve saçları hâlâ nemliydi. "Kahve?"

"Ben de tam bunu yapmak için aşağıya iniyordum, tabii sen dört blok öteye yürüyüp ona tekrar iyi mal getirmeyi planlamıyorsan."

Roma omuz silkti. "İyi şeyleri sever."

Sırıtarak başını salona doğru salladım. "Hadi, ben sürerim."

Ama Rome durakladı. Koridora doğru bir bakış attı.

"Jas dışarıda, Kel ile gitti. Bütün kamyonları tek tek inceliyorlar. Kellan onlara kendisi bakmak istedi." Büyük kamyonlar üzerinde çok sık çalışmasa da motorlarını biliyordu. Birileri kamyonların kara kutularıyla oynamıştı. Her kamyonu bir verici takılmıştı.

Kellan'ın işi bittiğinde iki tane olacaktı. Roma başını eğdi.

"Gidip kahve getirebilirim, dostum. Sana ihtiyacı olursa burada kal." Planımız onu yalnız bırakmamaktı. Birimiz her zaman onun için hazır olacaktı. Liam Reed'i de işin içine katarak toplantıyı rayından çıkarmadan önce Kel bunu açıkça belirtmişti.

Talimata ihtiyacımız olduğundan değil. Kimse onu boğamazdı, ama amcası yaklaştığında birimiz yakınımızda olsaydı, pek çok hasarı önleyebilirdik.

Hatalarımızdan ders çıkardık.

"Hayır," dedi Rome ve topuğunun üzerinde dönerek koridorda ilerlemeye başladı. Yumruğunu art arda Milo'nun kapısına vurdu. Bu vuruştan sonra kimsenin uyumayacağından emindim, belki kızlar hariç. Ama Kellan ve Rome'un odalarının yalıtımı sesleri tamponluyordu.

Kollarımı kavuşturup bekledim çünkü Roma ya Milo'nun gününü güzelleştirecek ya da onu kızdıracaktı.

Belki ikisi de.

Kapı çekilerek açıldı ve Milo ters ters baktı, dağınık saçları yataktan yeni kalktığının açık bir göstergesiydi. Buruşuk eşofman altı da bunu ele veriyordu. Yataktan yeni kalktığı için değil, farklı birini beklediği için.

Milo elini yüzünde gezdirerek tahrişi silmeye çalıştı ama işe yaramadı. Hem de çok.

"Starling ve arkadaşına kahve getireceğiz. Henüz uyanmadılar. Onları rahatsız etmeyin. Ama sana ihtiyacı olursa hazır ol."

"Evet, efendim," dedi Milo. "Müsait olacağım. Bana kahve getirmeyi düşünüyor musun?"

Roma onu düşünüyor gibiydi. Sonra başını salladı. "Hayır."

Ağzımı kapatmak zorunda kaldım, yoksa Milo'nun yüzünde oluşan şok dalgası karşısında kahkahalarla gülerdim. "Ne?"

"Onu göndermek istedin." Omuz silkti. "Kahve kazanmak zorundasın."

Sonra döndü ve bana doğru yürüdü. Milo'nun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım ve omuz silktim. Gittiğime göre ona kahve getirebilirdim ama Roma haklıydı.

Ayrıca, komikti.

"Uyuduklarından emin misin?" Roma birkaç adım uzaklaştığında Milo sordu. "Duş alacak vaktim var mı?"

Roma arkasına bakmadan, "Belki," diye cevap verdi. "Ben yataktan kalktığımda Starling hâlâ rüyasız bir şekilde uyuyordu. Arkadaşı horluyor. Onun da hâlâ uyuduğuna eminim." Ama ses tonu, uyuyup uyumamasının onun sorunu olmadığını fazlasıyla ifade ediyordu.

Milo'nun yüz ifadesindeki değişimi yakaladım. "*Yataktan* kalkarken ne demek istiyorsun?"

"Son iki gecedir kızlarla yatıyor," diye cevap verdim Rome daha bir şey söyleyemedi. "Tahmin yürütecek olursam, Dove'u geri aldıklarından beri her gece onunla yattı."

Milo'nun ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı.

"Döndüğümüzde görüşürüz, Raptor."

Roma onun cevabını beklememişti. Bundan korktuğu ya da özellikle endişelendiği için değil. Rome insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Bizim bile.

Eğer suçlamalar havada uçuşmaya başlarsa, bu kimsenin yapmaması gereken bir kavgaydı, çünkü Liam olaya dahil olacaktı ve Liam, Milo ve Jasper'ı karşısına alıp yine de kavgadan sıyrılan tek kişiydi.

Teşekkürler ama kalsın.

Boyumu ve gücümü Liam'a karşı hiç test etmemiştim ve şimdi de bunu yapmaya niyetim yoktu. Birbirimizle dövüşerek kazanamazdık. Roma'nın tercih ettiği kahve mekanına yolculuk uzun sürmedi. Normal sıcak ve soğuk yerine

sabah güneşi, gün bizi ağır, kurşuni gri bulutlar ve nemli bir esintiyle karşıladı.

Sonbahar yağışlı geçeceğe benziyordu. Dove'un doğru türde giysi ve botlara sahip olduğundan emin olmamız gerekiyordu, özellikle de Roma onu daha fazla resim yapmak için dışarı çıkarmayı planlıyorsa.

"Yeni bir tasarıma ihtiyacı var," dedi dükkâna en yakın kaldırıma paralel çekip caddede durduğumda. Saatin erken olmasına rağmen -ki bu kadar erken kalkmamın tek nedeni onu görme şansıydı- trafik yoğunluğuydu. Bu blokta park yeri yoktu.

"Park etmemi mi istiyorsun yoksa-"

"Ben hallederim." Çoktan arabadan çıkmıştı. O uzaklaşırken ben de camı indirdim.

"Benim için de bir tane almayı unutma." Bir el salladı.

Bir gözüm caddede ve trafikteydi. Rome'un kafasında kapüşonlu bir tişört vardı, bu yüzden onu seçebiliyordum ama saçları görünmüyordu. Bu dikkatimi gevşeteceğim anlamına gelmiyordu.

Elimizden gelse hiçbirimiz tek başımıza kaçmayacaktık. Kendi başımızın çaresine bakamayacağımızdan değil, ama Sharpe ailesinin çok parası ve çok gücü vardı; eğer savaşı sokaklarımıza taşımaya karar verirlerse? İyi, bırak getirsinler. Biz onlarla ilgileniriz. Ama daha fazla sürpriz istemiyordum.

Hiçbirimiz ölmedik.

Bununla birlikte, amcası buraya gelse hiç sorun olmazdı. Çöpleri dışarı çıkarıp onun dönüşünün tadını çıkarmaya geri dönmek istiyorum. Sokaktaki hareket farkındalığımı arttırdı. Bölgeyi taradım, uyarıyı neyin tetiklediğinden emin değildim.

Elimdeki telefonu çevirerek Roma'ya bir mesaj gönderdim.

Arkamı kolla.

Hiçbir şey olmayabilir. Ya da bir şey olabilir. Bölgemiz içindeydik, yine de... Arabanın yanından geçen herkese tek tek baktım. Hiçbir yüz gözüme çarpmadı.

Bakışlarımı yan aynalara kaydırarak önce arkamızı, sonra dikiz aynasını, sonra da caddeyi taradım.

Orada bir şey var.

Hareket sokağın karşı tarafına doğru ilerliyordu. Kıyafetleri daha zengin bir kesime sahipti. Ayakkabılar muhtemelen benim arabamdan daha pahalı. Onun

Saçları dağınıktı ve gözlerinin altında alem yapmış gibi halkalar vardı, ama onunla ilgili her şey günün bu saatinde Braxton Limanı'nın bu bölümünde olmayı reddediyordu.

Ya utanç yürüyüşü yapıyordu.

İki kez kafeye bir bakış attı ve sonra arabama baktı. Yan aynadan onu izlemeye devam ettim. Boyu 1.80, zayıf, pahalı zevkleri var.

-Bunun için yanlış gün.

Onu zihinsel olarak uyardım, ama pislik dinlemedi. Onun yerine doğrudan kafeye yöneldi. Tek istediğimiz Dove'a geri götürebilmek için kahve içmekti, şimdi de bu ahmak. Profilinin fotoğrafını çektim ve Roma'ya gönderdim.

Okuyucu görüntünün altında belirdi ama adam içeri girerken bir şey söylemedi.

Sana 30 veriyorum.

Otuz saniye, şimdiden saymaya başlamıştım. Eğer bu süre içinde Roma'yı görmez ya da ondan haber almazsam, içeri girecektim.

Dükkanın kapısı açıldığında yirmi altı yaşındaydım ve Roma elinde küçük yeşil tıpalı beyaz fincanlarda bir tepsi kahve ile çıkageldi. Yüzünde asık bir ifadeyle arabaya doğru yürüdü.

Silahlı koltuğun yanındaki kılıfından çıkararak arkasını taradım. Evet, işte acıyan başparmak gelmişti. Roma'yı takip etmiyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyordu.

Yolcu penceresi hâlâ açıktı, sabah trafiğinin ve uyanan bir halkın uğultusunun sesini içeri alıyordu.

Yaklaştığında Roma'ya "Kaç," dedim ama o başını salladı.

"Ben hallederim." Kahveyi güvenli bir şekilde içine yerleştirdikten sonra, yeni gelen kişiyi selamlamak için doğruldu. "Liam sana eve gitmeni söyledi."

"Liam'ı siktir et," diye karşılık verdi adam. "O bana emir vermiyor."

"Burası senin için yanlış yer-"

Bu kez, hareketin parıltısını takip etmem zaman almadı. "Aşağı," diye emrettim ve sürücü tarafındaki camı açtım.

İş çıkış saatinin ortasında lanet bir araba saldırısı mı? Birini öldüreceklerdi.

"Çekil lan üstümden," diye yakındı yeni gelen ama onun için endişelenecek vaktim yoktu. Sürücü tarafındaki camdan dışarı doğrultulan silah giderek yaklaştı. Trafik hızla akıyordu.

Bakışlarımı önce yan aynaya sonra da geriye çevirdim. Kurşunların sapabileceği çok fazla yer vardı. Diğer araca iki kurşun sıktım, biri açık pencereden girmişti. Şoför yan yatıp arabası bir yangın musluğuna çarpınca silah sokağa düştü.

Sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtım ve arabalar dururken gıcırdayan tekerlekleri görmezden geldim. Su fişkırmaya başladı ve sokaktan silahı aldım ama uzaktan gelen siren sesleriyle hemen arabaya geri döndüm.

"Gitme zamanı," dedim, direksiyona tekrar geçtiğimde arabayı sürmeye başlamıştım bile. Arka kapı açıldı ve koltuğa bir vücut oturdu. Rome elinde kahveyle yolcu koltuğuna oturmadan önce bunun Rome'u dükkândan takip eden salak olduğunu fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Tamam, onunla sonra ilgileniriz. Hareket etmiyordu. Umarım cesedi atmıyordur. Dove'la biraz zaman geçirmeyi gerçekten istiyordum, sadece onunla oturmak için bile olsa.

Kulüp binasına giden uzun yoldan geri döndüm, bir gözüm arkamızdaki yolda. Sirenler takip etmedi. Birinin beni ateş ederken görme ihtimali vardı. Ama yerel halk kameralarını temizlerdi.

Yine de...

Lanet olası bir ördeği sikeyim. Kellan'ı aradım.

İlk zilin sonunda telefonu açtı. "Ne var ne yok?"

"Karanlık ve Kavrulmuş'un yakınında bir tetikçi. İcabin'a baktım. Ama bir ceset ve bir araba vardı, temizlemek için zaman yoktu."

Yüz ifadesini hayal edebiliyor, neredeyse iç çekişini duyabiliyordum.

"Tanıklar mı?" "Muhtemelen. Ama çok hızlı oldu."

"Görgü tanıklarından yaralanan var mı?"

"Hayır." Bu yüzden şoförü hedef almıştım. Silah ondaydı. Neyse ki yangın musluğuna çarptığında kimseye çarpmamıştı. Bu beceriden çok aptalca bir şanstı.

"Gözüm görmesin, ben temizlerim."

"Teşekkürler, ikinci bir sorunumuz olabilir."

Kellan cevap vermeden önce Rome, "Yok," dedi. "Bu Liam'ın sorunu. Bununla biz ilgileneceğiz."

"Tamam. Dahil olmam gerekirse bana haber verin."

Roma hiçbir şey söylemedi, ben de başımı salladım. "Bunu halledeceğiz. Kahveyi kızlara geri götürür götürmez."

"Eğer çok ateşliysen..." Kellan uyardı.

"Biliyorum." Bana söylemesine gerek yoktu. "Bunu gizli tutacağım."

Ama kulüp binası *dışında* hiçbir yere karanlık gitmiyordum. Telefon görüşmesi başka bir şey söylenmesine gerek kalmadan sona erdi. Kellan'a söylemek bile endişelerimin bir kısmını hafifletmişti.

Bir daire daha.

Birkaç dakika sonra Roma, "Temiziz," dedi ve ben de kabul ettim. "Kahve soğuyacak."

"Olmayacak." Olsaydı, onu da çözerdik. "Belki de yeniden dekore etmeyi düşünmeliyiz."

Bana bir bakış attı.

"Ne?" Omuz silktim. "Liam'daki o süslü püslü şey gibi gerçek bir kahve makinesi ekleyebiliriz."

Uzun bir süre yorum yapmadı, sonra başını salladı. "Bir dahaki sefere oraya gittiğimde alırım."

Gülmedim. Çünkü Roma bunu kastetmişti.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bu Liam'ın taşaklarını sıkacaktı. "Dove için." "Evet,"

diye kabul etti Rome. "Liam aldırılmaz."

Arka koltuktan bir inilti geldi ve ona dönüp baktım. "Sorun çıkaracak mı?"

"Evet." Rome telefonunu çoktan eline almıştı. "Liam için."

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Roma'nın arkasından usulca kapanan kapı beni uyandırdı. Ya da belki de arkamda onun yokluğuyla. Uyumak için mücadele ediyordum, hatta

Lainey ile birlikte, içeri girip kolunu bana doladığında. Göğsü sırtıma değdiği anda neredeyse rüyasız bir uykuya dalmıştım.

Birkaç an olmuştu ama Roma her zaman yanımdaydı. Bir keresinde, Rome bana sarılırken ellerimi kavrayan Lainey olmuştu. Rühayı bile hatırlayamıyordum, sadece beni tutan gölgeler ve beyaz parazitin yanması vardı.

"Seni gerçekten önemsiyor," dedi Lainey usulca ve ben de gözlerini açıp beni izlediği yere doğru bir bakış attım. İkimiz de yan yatmıştık. "Hepsi öyle. Milo bile."

Sonuncusunu burnunu hafifçe kırıstırarak söyledi. Yer değiştirerek yastığa sarıldım ve onu inceledim. "Benimle onun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Lainey iç çekerek. "Ayrıca, bilmek istemedin."

"Yapabilirsin, yani önce sen benim arkadaşımydın."

Ağzının kenarları seğirdi. "Teknik olarak, sen doğduğundan beri o senin kardeşin."

"Teknik olarak, üç ay öncesine kadar onun varlığından bile haberim yoktu." Üç ay olmuş muydu? "Dört ay." Zaman biraz bulanık görünüyordu, ben de başımı salladım. "Sen benim en iyi arkadaşım oldun, gerçek bir aileye sahip olduğum en yakın şey oldun. Eğer benimle konuşmak istersen, ben buradayım."

İçini çekti ve sırt üstü yuvarlandı. "Em, bu konuda konuşmadan önce ne halt ettiğimi anlamam gerekiyor."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kaşlarımı çattım. "Yaralı değil-"

"Hayır," diye sertçe cevap verdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Hiç de değil. Yemin ederim, bana hoşlanmadığım ya da istemediğim hiçbir şey yapmadı."

Güzel. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim ve onu Onu.

"Sadece planlarım vardı ve..."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Evet." Bunu anladım. Yatağa geri yığıldım ve iç çektim. "Bana Adam'ı sormadın."

"Onu sormak gibi bir niyetim yok." Soğukkanlı ses tonu çok fazla acıyı gizliyordu. Bir dahaki sefere Adam'ın taşaklarına tekme basacaktım ama çocuklar oradayken değil. Çünkü evet, onu öldürtmek istemiyordum. "Yemin ederim bana emir vermek için yaşıyor."

"Önemsiyor."

Bana kaşlarını çattı ve ben de omuzlarımı kaldırdım. "Lainey, o önemsiyor. Bunu görmediğini biliyorum."

"Hayır, görüyorum," diye düzeltti. "Bununla birlikte gelen nefreti de görüyorum. Beni önemsemenin getirdiği yükü. Teşekkürler, ben almayayım. Annem babamın metresiyken yeterince kötüydü. Şimdi evli olduklarına göre? Yok artık."

"Şimdiden evlendiler mi?" Burada geçirdiğim onca zaman birbirine karışmaya başlamıştı.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Birkaç ay önce. Hâlâ nerede olduğunu bilmiyorduk, sadece kayıp olduğunu biliyorduk."

Elini tutup sıktım. "Orada olamadığım için üzgünüm."

"Onların düşününe gitmek istemezdin."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Pek sayılmaz." Annesini sevmiyordum. Lainey'ye her zaman kendini kanıtlamak zorundaymış gibi hissettirmesinden hoşlanmıyordum. Gerçi benimki daha iyi değildi.

Lainey kıkırdayarak başını salladı. "Orada olmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse, ruhu olan hiç kimse orada olmak istemedi." Kahkahanın izleri kayboldu ve kaşları çatıldı.

"Yakında geri dönmek zorundasın." Bu bir soru değildi. Başını salladı.

Gitmesini istemiyordum ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

"Her zaman benimle gelebilirsin," diye teklif etti. "Büyükbabam ve ben..."

"Hayır," dedim kendimi yukarı doğru iterek. "Böyle söylediğin için seni seviyorum ve elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum ama hayır, buradan ayrılmak istemiyorum, buradan bir daha ayrılmak istemiyorum. Bir gün gitmek zorunda kalabilirim ama..."

"Bu adamları, onların seni sevdiği kadar seviyorsun."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve omuzlarımı kaldırdım. Ağrım vardı ve biraz da sertleşmişim. Yataktan çıkarken kaslarım protesto ediyordu. "Aynı anda bu kadar farklı erkekten hoşlanabilir misin?"

Çünkü bugün Jasper'ı bulup onunla konuşmam gerekiyordu. Vaughn'la da. İkisi de geride duruyordu. Liam neredeyse ortadan kaybolmuştu. Sonra tekrar, Adam'la meşguldü. Yine de onu bulmak isteseydim, eminim Roma bana yardım ederdi.

Lainey doğrulup çekmeceleri açmamı izlerken, "Neden olmasın," dedi. "Tabii, birkaç erkekten hoşlanmak var, *bir de birkaç* erkekten hoşlanmak var."

Yanılmamıştı. Bir de önceki gün Doc'la yaptığımız konuşma vardı. Konuşmamız bittiğinde, yanaklarında ve boynunda sakal yanıklarıyla biraz buruşuk bir halde dışarı çıkmıştı. Ben bir şey söylememiştim, o da bana söylememişti.

Ama dün gece yatma vakti geldiğinde, Lainey benimle geleceğini söylediğinde Milo'nun alnındaki damar zonklamıştı. Milo birlikte vakit geçirmem gereken başka biriydi.

Pinetree'deyken onca özlem duymuştum ve şimdi bu konuda gergindim. Gerçeği öğrenirse ne yapardı? Gerçek gerçeği mi? Ona söyleyebilir miydim? Yine de *onu* tanımak istiyordum ve onun da *beni* tanınmasını istiyordum, kendi yarattığı ya da dünyanın sahip olduğu imajı değil.

Ama gerçek ben.

"Em..." Lainey usulca konuştu ve ben de şimdiki zamana geri döndüm. Kalbim sert bir ritimle çarpıyordu. "Her şey yoluna girecek."

Umarım öyledir. "Biliyorum," dedim. "O zamana kadar..." "Başarana kadar numara yap."

Oldukça fazla.

Ben sadece dişlerimi fırçalayıp saçlarımı örerken o duş aldı. Boynumdaki yanıklar daha iyi görünüyordu. Onları kapatmak için saçlarımı gevşetmeyi düşündüğümde beni durdurdu.

"Saçını örmek istedin. Gerisini siktir et."

Gerisi onları çileden çıkarabilir. Bu düşünce aklıma geldiği anda onu kovdum. Neredeyse hepsi görünür yaraları görmüştü ve birkaçı da diğerlerini. Ne olursa olsun bunlara kızacaklardı.

Bana kızmazlardı.

Freddie kızgın olduklarına söz verdi ama bunu da atlattılar. Dürüst olmak gerekirse, kendi deneyimlerim de bana aynı şeyi söylüyordu. Sadece Lainey giyindikten sonra odadan çıktık.

Kahveye ihtiyacım vardı. Uzunlarımdaki güçsüzlük tamamen ortadan kalkmamıştı. Aşırıya kaçmanın verdiği acıyla daha yavaş yürüyordum ama kesinlikle bir kahveye ihtiyacım vardı.

tam bir rutin yapmasam bile esnetmek.

Dışarı çıktığımızda Milo beni şaşırttı. "Günaydın," diye seslendi ve ben de döndüğümde onu koridorda bize doğru yürürken buldum. Bakışları kesinlikle bana değil, en iyi arkadaşıma çevrilmişti.

"Günaydın," diye selamına karşılık verdim. Saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı ve tıraş olmuştu. Bakışlarını Lainey'den biraz çaba sarf ederek ayırdı ve bana odaklandı.

"İyi misin?" Durakladı.

Lainey, "Ben aşağıya kahve bulmaya gidiyorum," dedi. "Siz ikiniz muhtemelen konuşmalısınız."

"Yapmalıyız," diye kabul ettim. "Ama sonra konuşabiliriz. Kimse benimle kahveden önce konuşmak istemez."

"Aynı."

Milo sırtarak beni şaşırttı. "Rome ve Vaughn senin için kahve avına çıktılar ama ben normal bir cezve hazırladım. Süslü olmayabilir, ama bir tutam iş görür."

Lainey bir süre sonra, "Çok nazıksınız," dedi.

"Olabilirim," diye karşılık verdi ve dilimi dişlerime vurdum. Doğru ya.

"Ben kahve almaya gidiyorum." Lainey elimi tutmadan önce iki adım bile atamamıştım ama yalnız değildik. Milo bizimle birlikte aşağıya yürüdü. Daha ikinci adımda taze kahve kokusunu duymamak mümkün değildi. bir siren gibi etrafımı sardı.

Karnım bile gurulduyordu ve günlerdir ilk kez gerçekten acıkmıştım. Sadece midemin ne kadar boş olduğunun farkında değildim ya da midemin bulanmasının verdiği sallanma hissiyle savaşıyordum. Bir gün önce yediğim tost ve salata bile çaba gerektirmişti.

Belki yine çörek olur.

Elbette yapmak istediğim son şey bir tur daha kusmaktı. Bu, lezzetli çöreklerin ziyan olması demekti. Lainey ile birlikte kahve kokusunu takip ederken oturma odasında ya da mutfakta kimse yoktu.

"Fazla bir şey değil," dedi Milo ve ben de ona baktım.

"Sorun değil," diyerek fincanımı doldurdum. "Beni yanlış anlamayın, daha lüks kahveler harika ama buradaki hayatın kanı. Ben turnedeyken sahne arkasında içtiğimiz tek kahve göğsünüzdeki tüyleri diken diken ederdi."

Lainey burnunu kırıstırarak, "Umarım öyle değildir," dedi. "Meme uçlarına ağda yapıldığını hayal edebiliyor musun? Brezilya usulü yeterince kötü. Neyse ki lazer çok daha rahat."

Kıs kıs güldüm çünkü Milo'nun yüzü bembeyaz kesilmişti. "Milo'nun bu tartışmayı dinlemek istediğini sanmıyorum. Bununla birlikte, ben de lazeri tercih ederim - sanırım randevular gibi şeyleri düşünmem gerekiyor."

Kabul ediyorum, tedaviye benzer bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu ama daha önce de bakımına özen göstermiştim.

"Etrafa bakıp burada neler varmış görebiliriz," dedi Lainey ama gözleri bende değildi. "Ağda ya da lazer, ne yaptığını bilen birini istersiniz."

"Milo'ya sataşmayı bırak," dedim kahvemi masaya taşıırken. "Daha sonra bakarız."

"Belki de dövmeni yaptırdığın yere gitmelisin," diye önerdi.

"Dövmen mi var?" Milo dikkatini Lainey'den çekip bana baktı ve ben de ona gülümsedim.

"Evet, Vaughn benim için yaptı." Kahveyi bir kenara koyduktan sonra ayağa kalktım ve gömleğimi karnımı görebileceği şekilde yukarı çektim. Geri döndüğümde benden almadıkları birkaç şeyden biriydi bu. Belki biraz zaman geçseydi soyarlardı.

"Baş yukarı," diye okudu Milo. "Kanatlar dışarı."

"Bayıldım." Çünkü Vaughn bunu benim için yapmıştı. "Hatırlamama yardımcı oluyor..."

"Neyi hatırlıyorsun, Dove?" diye sordu söz konusu adam elinde bir tepsi kahve ile mutfığa girerken. Bakışları hâlâ sergilenmekte olan karnıma kaydı ve gözleri ısınca dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Sesinin ipeksi okşayışı özlediğim bir başka şeydi.

"Unutma," diye cevap verdim, gömleğimi bıraktım ve Vaughn'la buluşmak için Milo'nun etrafında döndüm. Kollarımı ona doladığımda kahveleri kardeşime doğru itti.

Kardeşim.

Bu düşünce içime işledi ve bir katman daha ekledi. Vaughn, beni bir güvenlik battaniyesi gibi saran sıcak kollarıyla bana sarıldı. "Nasıl olduğunu sormak istiyordum," diye mırıldandı.

Başımı kalbinin üzerine koyarak gözlerimi kapattım ve onun yakınlığını içime çektim. "Sorun yok. Sanırım. Bir süre iğrençleşti ama sonra kabuk düştü. Lazerle çıkaracaklardı ama hiç fırsat bulamadılar."

Gerçekten de ondan kurtulacaklarını söylemişlerdi. Amcam dövmeden nefret ederdi. Onu düşünmek bile içimde başka bir huzursuzluk yaratıyordu.

Tenim önce ısındı, sonra soğudu ve en sonunda da nemli bir hal aldı.

Titremem üzerine Vaughn beni yarı kucağına aldı. Beni oturma odasına götürürken, "Kahveyi getir," dedi.

"Ben iyiyim," dedim ve o da beni kucağına alarak kanepeye yerleşti.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye onayladı. "Ama ben değilim."

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Birkaç haftadır sana gerçekten sarılamadım. Burada olduğunu ve iyi olduğunu bilmek güzel." Ciddi ve alçak bir tonda konuştuğu için ona daha sıkı sarıldım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Üzgün olmana gerek yok." Bana güvence verirken bile elini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Kaslarımı düğümlemeye başladığını bile fark etmediğim gerginlik gevşedi. "Asla ama asla üzgün olmana gerek yok, Dove. Başardın ve geri döndün."

Milo boğazını temizledi ve başımı kaldırdığımda onu kahvelerin olduğu tepsiyi tutarken buldum. Lainey onun arkasında duruyordu, elinde beyaz fincanlardan biri vardı ve bir yudum alırken yüzünde tok bir ifade vardı.

"Kahve?"

Vaughn ona, "Benimkini alabilirsin," diye teklif etti.

"Roma tam bir pislik," diye homurdandı Milo, ama ben kahveyi alırken dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı. Yanına oturmak için hareketlendiğimde Vaughn beni hafifçe sıktı.

"Burada iyisin," dedi. "Tabii başka bir yere oturmanız gerekmiyorsa."

Bir çıkış. Bana bir çıkış yolu gösterdi ve ben de onun o muhteşem soluk kahverengi gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım. Işığa bağlı olarak neredeyse topaz rengindeydiler. Onlara bakmayı seviyordum.

"Ben iyiyim."

"Güzel." Sonra Milo boğuk bir ses çıkarırken dudaklarını alnıma değdirdi.

Lainey, "Kesin şunu," diye emretti ve onu adamın pazularını tokatlarken yakaladım. "Ne kadar rahatladığına baksana. Garipleştirmeyi bırak."

Ona gönderdiği hararetli bakış karşısında dudağımı ısırdım ama Vaughn'un kahvesini masaya koydu.

"Roma beni tekrar kahveye layık görene kadar bekleyeceğim."

"Ne yaptın da şimdi buna layık değilsin?" Merak içimi kıpır kıpır etti.

Milo kuru bir sesle, "Seni gönderdi," dedi.

Oh.

Avuç içleri öne bakacak şekilde ellerini kaldırırken dudağımı çiğnedim. "Bir daha yapmayacağım. Ama eğer kendini ayırabilirsen oturup seninle konuşmak istiyorum."

Vaughn'dan bir ses yükseldi ama Milo'nun yüzündeki sert ifade beni yıldırmadı. "İki gündür buradayım," diye bilgilendirdim onu. "Ama benden çok en iyi arkadaşım ile ilgileniyorsun."

"Hey," dedi Lainey, Milo'nun kulakları gerçekten de kızarmış gibiydi. "Beni bu işe bulaştırma. Zaten bunu yeterince yapıyor."

Kıkırdadım. Sinirli bile olsa Lainey ışıltıyor gibiydi. O ve Milo şu anda anlaşmazlık içinde olabilirlerdi ama aralarında kesinlikle bir elektrik vardı. Ona karşı *gerçekten* iyi olsa iyi olur, yoksa ben...

Ayağa kalkmaya çalışırken yüzlerindeki şaşkınlığı görmezden gelerek, "Zimbama ihtiyacım var," dedim. Etrafıma bakınırken Vaughn beni ayağa kaldırmak zorunda kaldı. "Yanımızda getirmedik ama Liam'a gitmem gerektiğini düşündüm."

Zimbama ihtiyacım vardı.

"Ben bakarım," dedi Rome koridordan aşağı inerken. "Merak etme Starling, gidip getireceğim."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Seninle gelebilir miyim?" İki gün. Onu orada bırakmıştım ve geri almamıştım.

Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Milo, "Belki burada kalabilirsin," diye söze başladı ama ben kalmak istemiyordum.

"Geri döneceğim," diye ona ve Lainey'ye söz verdim. "Sadece gidip onu almam gerekiyor."

Vaughn ve Rome birbirlerine baktılar ve ben de başımı çevirip aralarında dolaşım.

"Lütfen."

Roma elini uzattı. "Gel, biz alırız." Sonra Vaughn'a baktı.

"Nerede..." Vaughn başladı ama Roma beni kapıya doğru götürürken hiç yavaşlamadı. Nabzım o kadar yüksekti ki sanki kulaklarımda gümbüdüyordu.

"Ofiste. Benim için kontrol eder misin?"

"Evet," dedi Vaughn, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

Durakladım, arkama baktım. Hareketimin durması üzerine Roma durdu. "Bizimle gelebilirsin," diye teklif ettim, suçluluk duygusu derimin altındaki vahşilikle mücadele ediyordu. Orada öylece durmak bile tedirgin ediciydi. Onu yanımda getirmediğime inanamıyordum.

"Bu sefer değil, Dove," diye beni temin etti. "Git zımbanı getir. Roma seni yakaladı." Son sözünü Roma'ya anlaşılmaz bir bakış atarak söyledi.

"Evet. Geri döneceğiz." Sonra Roma bana baktı. "Hazır mısın, Starling?"

"Lütfen."

"Gidiyoruz."

Beni kapıdan alıp arabaya götürürken başka bir şey fark etmedim bile. Roma benim için emniyet kemerimi bile bağladı ve yolcu kapısını kapatmadan önce kahve fincanımı tutucuya yerleştirdi.

Kahveyi ne zaman almıştı? Elimdeydi ama yere koyduğumu hatırlamıyordum. Buz tenimi dondurdu ve kendime biraz daha sıkı sarıldım. Roma garajdan çıkarken güneş pencerelerden içeri süzülüyordu.

Dışarıda dolaşan adamlar ve büyük bölme kapılarından birinin yanına park etmiş bir kamyon vardı. Bazı fareleri tanıdım ama onlar hakkında düşünmek istemedim. Hayır, sadece git. Roma farklı bir güzergâha girip arabaların oluşturduğu yoğun yığının etrafından dolanırken bile trafikten nefret ediyordum. Bir kaza olmuş olmalıydı.

Sığ nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken kafamda rastgele düşünceler dolaşıyordu. Yaklaştıkça nefeslerim daha da derinleşiyordu. Ama Liam'ın evine varmak üzereyken ayakkabılarımın olmadığını fark ettim.

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

LIAM

F Kahretsin Adam Reed. Gözümün arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Onu eve götürdükten sonra çok sinirliydi. O kadar da değil.

bu tanımlama hoşuna giderdi. Yine de, tam olarak buydu.

"Beş günün var," diye ilan etti. "Beş gün sonra Lainey'i alacağım ve buradan siktir olup gideceğiz."

Saatlerce strateji konuştuk ve bu sadece onu zamana ihtiyacımız olduğuna ikna ettikten sonraydı. Ateşin içinde çok fazla demir vardı. Ezra kontrolden çıkmıştı. Telefonumu o kadar çok mesajla doldurmuştu ki sesli mesaj kutusu dolmuştu.

İyi değil.

Özellikle de bilinmeyen bir numaradan gelen iki cevapsız arama varken. Mesajları çoktan atmış ve Kral'a bir mesaj göndermişim. Ben Adam'ın öfkeli kışını yatıştırırken o bana ulaşmaya çalışıyorsa, daha çok sorunumuz vardı demektir.

Duştan sonra şortumu giydim ve mutfığa geri döndüm. Kahve, yemek, sonra uyku. Belki de sadece yemek ve sonra uyku. Yorgunluk beni yıpratıyordu. Hellspawn'ı geri aldığımızdan beri sürekli hareket halindeydim.

Bu hafta sonu kavgalar oldu.

"Ona ne teklif ettiniz?"

Soru, ikisinin mutfaktaki şifreli konuşmalarından beri oradaydı. Belki o kadar da şifreli değildi. Yine de konuşmaları, konuşmanın merkezindeki asıl konuyu dışarıda bırakmıştı. Sırrını bize değil de *arkadaşına* açmış olması canını sıkıyordu.

"*Emersyn Sharpe'ı tartışmıyoruz.*" Bu acımasız cevap kızgınlığımı ya da merakımı yatıştırmaya yetmemişti. Adam'ın Emersyn'in ismine verdiği tepki ilk seferinde anlamlıydı.

Onu *gördüğünde* verdiği tepki daha da fazlaydı.

Ama bu romantik bir ilgi değildi. Hayır, ilgisi çok fazla saygılıydı. Gözlerindeki sıcaklık Lainey için saklanmıştı. Elaine Benedict. Lanet olsun, bu ismi tanımalıyım. Reed'in babası annesiyle evlenmişti.

Nasıl oldu da hepimiz birbirine karıştık ve ben bir şekilde onların Milo'nun Ivy'siyle olan bağlantısını gözden kaçırdım?

Makine iki shot espresso tükürürken kahve fokurdadı. İkisini de yumuşatmaya zahmet etmedim. İlkini buzdolabını açmadan önce fondip yaptım.

Adam ve Ezra Lainey'den ismen bahsetmedikleri için bağlantıyı kaçırmıştım. Emersyn'le ilgili olarak da bir kez bile ondan bahsedildiğini görmemiştim. Yani Milo'nun bildiklerini ve ne zaman bildiğini kendine saklamıştı.

Elimde tuttuğum önceden hazırlanmış yemeklerden birini çıkarıp mikrodalgaya attım ve elimi yüzümde gezdirdim. Onu kontrol etmek için Roma'yı aramalıydim ama ona-

Alarm, kilitler devrilmeden bir saniye önce devreden çıktığına dair bir uyarı sesi çıkardı. Tabancayı buzdolabının üstünden çekerek mutfak ışığını kapattım. Oturma odasındaki perdeler kapalıydı, sabahın ortasındaki ışığı engelliyordu...

"Geldik," dedi Rome ve içimdeki gerginliğin bir kısmı uçup gitti. Bir an sonra Emersyn açık kapıdan içeri adım attı. Solgun, ifadesi gergin ve dişleri sanki orada bırakmayı planlıyormuş gibi alt dudağına gömülmüştü.

Silahı tam zamanında sakladım çünkü mikrodalga bitti diye biyledi ve o kadar sert irkildi ki irkildim.

"Sakin ol, Hellspawn," dedim selamlamak için. "Bu sadece yemek."

Roma onun başının üzerinden bana baktı ve başını bir kez salladı. Göz temasında oyalanmadı, tüm odağı ona odaklanmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra da kaçtı. Dairenin derinliklerine doğru *kaçtı*. Roma onu takip etmek yerine yine bana baktı.

"Ne oldu?" Onu son gördüğümde iyiydi. Yorgun, biraz yıpranmış ama *iyiydi*.

Başını iki yana salladı. "Zımbayı istedi."

Açıklamalara bakılırsa, bu seferki çok zayıftı ama ben anladım. Onu geri aldığımızdan beri bunu elinde tutmaya kararlıydı.

"Ezra da kulüp binasında."

"Ne?" Bu, dikkatimi arka yatak odasından diğer yarıma çekti.

Roma omuz silkti. "Beni takip etti. Biri bize ateş etti. Belki de ona. Vaughn icabına baktı ama arkadaşınız işbirliği yapmadı. O güvende

ofiste. Starling görmedi." Hay

sikeyim.

Beni

m.

Hay

atım.

Elimi tekrar yüzümde gezdirdim. Tek istediğim birkaç saat uyumaktı.
"Geri çekil..."

"Hayır. Onun ihtiyacı var..."

Sözlerinin arasından sızan rahatsızlık, o an için kendi hayal kırıklıklarımı bir kenara bırakmamı sağladı. Onun için endişeleniyordu.

"Onun zımbası. Ona biraz zaman ver, Rome." Nükleer bombayı çekip açtım ve yiyecekleri çıkardım. "Yemek yedin mi?"

"Aç değilim."

Doğru. Pek cevap sayılmaz. Yemeği bir tabağa koyarak tezgâhın üzerine kaydırdım. "Ye. Bir dakika içinde onu kontrol edeceğim. Bana ne olduğunu anlat."

Parmakları bir şey çiziyormuş gibi kıpırdadı ama sonra onları yumruk yaptı. "Bilmiyorum."

"Birinin sana ateş ettiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. Şu anda *bu* konudaki hislerimi sıkı sıkıya kilitlemiştim. Eğer biri Roma'ya ateş ettiyse, bu benimle ya da Vandallarla ilgili olabilirdi. Sokaktaki bir serseri de olabilirdi. Ama *Ezra*'nın orada olduğunu söylemişti...

Roma omuz silkti ama ben mikrodalgaya daha fazla koyarken yemeğe dokunmadı. Onun yerine kahve makinemi inceledi. Evet, onlar buradayken normal bir demlik koyabilirdim.

"Tetikçi öldü," diye açıklama yapmakla yetindi. "Peki ya Ezra?"

"Bilinci yerinde değil." Bir an gülümsedim ama devam etme şansım olmadı çünkü Hellspawn kapı aralığında belirdi. Yüzüne biraz renk gelmişti, zımbasını sıkıca kollarına almıştı ve yanaklarında ve gözlerinin etrafında nem izleri vardı.

"Kim?"

Roma ona cevap vermeden önce "Hiç kimse," dedim. Açık sözlülük hem bir lütuf hem de bir lanet olabilirdi. "Aç mısın, Hellspawn?"

Omuz silkti. Tamam. Mikrodalgadan bir sonraki yemeği çıkarıyordum ama Rome ona hazırladığım tabağı işaret etti. Burnunu kırıştırarak yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Kahvaltıda somon mu?"

"Bu benim yemeğim," dedim ona açıkça. "Senin için iyi."

Teşvik edilmesine rağmen yine de yemeğe bir göz attı.

"Bu iyi," dedi Rome. "Sanırım." Sonra bir ısırık aldı. Onu izleyen tek kişi ben değildim, gerçi bir gözüm de kızın üzerindeydi.

Roma yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapamazken dudaklarının hafifçe seğirmesi neredeyse beni gerçekten güldürecekti. Dürtülerime direnerek ikinci yemeği hazırladım. Limonlu biberli tavuk favorilerimden biriydi. Esmer pirinç ve havuç da güzeldi.

"Sorun yok," dedi Rome sonunda.

"Balık sevmez misin?" Sesindeki içten merak, onu o zımbayı geri almaya iten korkunun hafiflediğini gösteriyordu. Ya da belki sadece Roma'nın işini kolaylaştırmak istemişti.

Omuz silkti. "Yağlı."

Homurdandım ama homurdanan tek kişi ben değildim. Rome ona bir gülümseme attı. "İstiyor musun?"

"Ya da tavuk yiyebilirsin," dedim sabırla, ikisinin de yemek konusunda kıymetli olduklarını görmezden gelerek. İki yemeği de yiyemeyeceğimden değil, ama mecbur kalırsam... "Sabah saatlerinde akşam yemeği hassasiyetlerini rahatsız ediyorsa, her zaman gerçek bir kahvaltı hazırlayabilirim, Hellspawn."

İki plakayı da almak için ya zımbayı tutuşunu değiştirecekti ya da...

Siktir et. Tabağı yere bıraktım ve tezgâha doğru ilerledim. "Hadi, gel otur. O zaman hemen yanında yiyebilirsin. Kahve yapacağım ve eğer tavuk ya da somon istemiyorsan, sana omlet ve biraz pastırma yapacağım..."

Eğer dikkat etmemiş olsaydım, yüzünü buruşturduğunu fark etmeyebilirdim. "Ya da biraz tost ve belki biraz haşlanmış yumurta?"

Benim favorim değil ama

midenin işbirliği yapmadığı zamanlarda işe yarardı.

Gözlerindeki gölgelerden ışık sızıyordu.

Doğru, kendi kararını vermesine izin vermek için tezgâhtan çekildim ve tavuğu somonun yanına koydum. Roma tavuğu aldı ve bir ısırık aldı, sonra içine daldı. Yorum yapmadım. Ona yiyecek bir şeyler verdikten sonra somonu yeniden ısıtabilirdim.

Her seferinde bir adım atarak tezgâha doğru ilerledi ve duraklamadan önce zımbayı yere bıraktı. Hareketlerini paslanmaz çelik üzerindeki yansımada yakaladım. Görüntü bulanıklaşsa da onun tereddütü bulanıklaşmadı.

Ellerini tezgâhın üzerinde düzleştirerek yukarı doğru itmeye başladı. Bu hareketi daha önce yaptığını gördüğüm pürüzsüzlüğün yakınından bile geçmiyordu. Zahmetsiz de değildi.

Roma benden daha fazla hareket etmedi. Düşmeye başlarsa, onu yakalardık. Ama bunu kendi başına yapabileceğini bilmesi gerekiyordu. Sonunda oturdu ve kaslarını çatarak kollarına baktı.

Onu rahatlatma ya da soru sorma ihtiyacımı kontrol ettim. Çünkü. O an için. An için. "Doktor ne dedi?" Roma söylemedi. Aynamı sevmek için bir neden daha. "İyileşeceklerini," dedi yavaşça, yara izlerini parmaklayarak.

"Orada

yara dokusunu azaltmak ve kasları çalıştırmak - rehabilite etmek için yapabileceğimiz şeyler var."

Ses tonundaki hiçbir şey bunun iyi bir haber olduğunu ya da ona inandığını göstermiyordu.

"Sonuçların geri kalanını verdi mi?" Suyu ocağa koyup ısıtmaya başlarken hafif t u t t u m . Ben hazır olduğumda ekmekler düşmeye hazırды.

Bakışlarının ağırlığı üzerime çöktü ve bu bakışla yüzleşmek için döndüm.

"Hamile değilim." Bunun bir seçenek olabileceğinden endişe ettiği için içimde sıcak bir çöl rüzgârı esti.

"Tamam."

Yemeğine odaklanmış görünmesine rağmen, Roma şüphesiz onun söylediği her kelimeyi dinledi.

Ve yapmadıklarını.

Tıpkı benim gibi.

"Biraz enfeksiyon kapmışım," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Antibiyotikler zaten işe yarıyor. Yine de daha fazla almamı istiyor."

Doğru. Öfkemi yumrukladım ve park ettim. Bu hafta sonu ringe çıktığımda insanlar kırılacaktı. Bir çıkışa ihtiyacım vardı. Amcasıyla ilgili soru dilimin ucundaydı ama bana açıklama yapmasını istemedim.

Ona işkence edebilirim. Bu planı sevdim.

Kaynayan suyun içine teker teker iki yumurta kırdım. Sonra tostu bıraktım. Roma yemeğini neredeyse bitirmişti.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Bunu ifade etmenin pek çok yolu vardı ama bizimle konuşmak i s t i y o r s a onu durdurmuyacaktım.

"Onu incittim."

"Doktor?" Tekrar ona bakmak için döndüm ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır, o değil. Amcam."

Oh. "Güzel."

Yine alt dudağını çiğniyordu. Yumurtalara ve tostlara dikkat ederek, hiçbir şeyi kırmadan kahvaltısını hazırladım.

"Kaçmaya çalıştım." Bu sefer ikimize de bakmıyordu. Onun yerine bir elini zımbanın üzerine koydu. Roma hareketsiz kaldı. Hellspawn'la ilgili her şey vahşi hayvan, kapana kısılmış ve incinmiş olduğunu söylüyordu. Yanlış bir hareket onu ürkütebilirdi.

Daha da kötüsü, onu kovabilir.

"Aletine yumruk attım." Sesindeki neredeyse hüzünlü nota, söz konusu piçle ilgili bazı planlarımı değiştirmeme neden oldu. "Sonra da üzerinde çalıştığımız dizini sarma ve sarsma hareketini yaptım."

Yutkundu, sarsıcı hareket gururun tek notasını hiçbir şekilde azaltmadı.

"Yere düştüğünde bir şey çatladı. Ona zarar verdim." Son cümlemin tekrarı içimde bir gurur duygusu uyandırdı. Tabağı ona uzattığımda, mutfakta bize geri döner gibi oldu. Kaçtığı o uzak yerden geri dönüyordu. "Bana bunu nasıl yapacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Cehennem Tohumu. Birkaç gün daha bekle, sonra tekrar eğitime başlarız."

Tabağı kavradı ama şaşkınlıkla göz kırptığında bırakmadım. "Gerçekten mi?"

"Şu anda yüzde yüz olmadığınızı biliyorum, ancak ne durumda olursanız olun neler yapabileceğinizi bilmek daha iyidir."

Alt dudağını çiğnemeye devam ettiği için derisi yarılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Gözlerinde anlayış parladı ve bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk. Hatırlat da sana bir adamın nasıl öldürüleceğini göstereyim..." Bakışlarını zimbaya çevirdiğinde ve yanakları kızardığında, "Zimba olmadan" diye ekledim.

İşte orada. Dudaklarının kenarları gerçek bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. İşte oradaydı.

"Bu konuda oldukça iyiydim," diye itiraf etti.

"Harika bir iş çıkardın," diye ona güvence verdim ve tabağı çekiştirdiğinde ona bir çatal uzatmadan önce bıraktım. "Ama bir pisliğin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır."

Burnu tekrar kırıştı. "En azından kedi demedin."

"Hellspawn, kimse senin amının derisini yüzmeyecek.

Asla."

Roma bir nefes çekti ama benim istediğim Hellspawn'ın tepkisiydi. Gerçek gülümsemesi kahkahalarla savaşıyormuş gibi gelip gitti. "Sorsam bile mi?"

"Bir ara bana sor ve öğren." Ne halt ediyordum ben? Ben daha lafi toparlayamadan ağzımdan kaçırverdi. Ama gözlerinde dans eden neşe ve yanaklarındaki renk, diğer yarım ile birlikte gelen solgun, titrek kadından yüzde bin daha iyiydi.

Ona bir bakış attım ve o da önce bana sonra da kadına başını salladı. Ama haklıydı. Sataşmaya, ses tonuna ya da belki de sadece bize karşılık verdi.

Her neyse.

Onunla flört etmek hiç de zor değildi. Yine de Roma'nın ayak parmaklarına basmıyordum. Haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmeği büyük bir hevesle yedi.

Memnun bir şekilde yemeğimi yeniden ısıttım ve kahve yapmaya koyuldum.

"Adam'ı nereden tanıdığını söyleyecek misin?" diye sordu, ama ancak tabağını temizledikten ve daha fazla teklifimi geri çevirdikten sonra.

Konuşmak istediğim son şey Adam'dı.

"Elbette," diye karşılık verdim. "Bana sana ne teklif ettiğini söyle." Boş tabağını aldım ve taze kahveyi uzattım. Roma için de bir tane yapmıştım.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye beni uyardı.

Bunu söylemeye gerek yoktu. "O zaman bana söyleme." Elimden gelenin en iyisi buydu.

Ya

p. "Ama onu nereden tanıdığınızı bilmek istiyorum."

Yemeği çıkarıp tezgaha yaslandım ve çatalı batırdım.

biraz fazla pişmiş somon balığının içine daldırdı ve omuz silkti. "Sana fiyatımı söyledim."

Roma ona söyleyebilirdi. O biliyordu. Ama ona sormamıştı. İçimde Reed'in de ona ne teklif ettiğini bilmek istediğine dair bir his vardı.

İçini çekti ve bir dakika boyunca kahve fincanına baktı. "Bana evlenme teklif etti."

Tabak elimde kırıldı.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

KELLAN

T Vaughn'dan gelen son mesaj burnumun direğini sızlattı. Emersyn bir tür panik atak geçirdi. Roma

Liam'ın evine. Ayrıca, kulüp binasında bir misafirimiz vardı - içeride olmasa da ve Liam'ın tanıdığı *başka biriydi*.

"Sorun mu var?" Jasper elinde birkaç soda ile kamyonun etrafında dönerken sordu. Her bir motorun üzerinden geçiyor, sonra onları işaretliyor ve ikincil bir kara kutu ekliyordum.

Birisi kamyonlarımızdan biriyle kaçsa ya da kutuları değiştirerek başka bir kamyonla değiştirmeye çalışsa haberimiz olurdu. İkincil sadece birincil menzilde olmadığında devreye girerdi.

Hiçbir şekilde mükemmel değildi ama daha fazla detaya ihtiyacımız vardı. Kontrol altına almam gereken işler listemde kamyonculuk işi en üst sıradaydı.

Yakın.

Sparrow en iyisiydi.

"Sparrow panik atak geçirdi." Kutuyu açtım, sonra da uzun bir yudum aldım. Jasper sigarasını çıkarıp bir tane yakmadan önce parmak eklemleri beyazlaştı. Bu onu rahatlatmış olabilirdi ama gözlerinin etrafındaki ve çenesindeki gerginlik daha da artmış gibiydi. "Ve kulüp evinde başka bir misafirimiz daha var. Liam'ın tanıdığı biri."

"Onların olayı ne? Sana söylediler mi?" Jasper bir duman üfleyerek sordu. "Peki o iyi mi?"

"Roma onu Liam'a götürdü, orada bıraktığı bir şey için ve Liam ile Milo'nun anlaşmasına dair bazı detaylara sahibim."

"Ayarlama." Jasper tükürdü ve ben Vaughn'a bir mesaj gönderirken ters ters baktı. Yakında burada işimiz bitecekti. Sparrow'u almak için Liam'a gitmem gerekse bile giderdim.

Onu sürgün etme günleri sona ermişti. Eğer orada kalmak *istiyorsa*, bu başka bir şeydi. Bu hoşuma gitmezdi ama ne zaman ve nasıl isterse istesin başımızın üstünde yeri olduğunu bilmesini sağlardım.

"Hayranı değilim ama bu olay patlak verdiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini söylemiştim." Bu bir "Ben demiştim" değildi ve öyle olması da gerekmiyordu.

Ben de ona bir mesaj göndermek istedim ama telefonu hâlâ geri gelmedi mi? O *da* Liam'ın evindeydi. Bunu aklımda tutarak Roma'ya bir mesaj gönderdim ve telefonu oradayken aldığından emin olmak istedim. Almadıysa ona yeni bir tane alırdım.

Telefonu cebime geri iterek, soda kutusunun yarısını devirmiştım. Bugün hava o kadar sıcak değildi ama iş de temiz değildi ve çok fazla kamyonumuz vardı. Fark ettiğimden daha fazla. Jasper bu işi gerçekten çok iyi yapmıştı.

Birinin onunla oynamasına kızmak için başka bir neden.

Jasper sessizleşmişti, bakışları mesafeliydi. "Bana neden güvenmediklerini anlıyorum.

Ama neden size söylemediler?"

"Kimseye söylemediler Jas," diye hatırlattım ve yeni kara kutuyu bu son kamyonla senkronize etmeye devam etmeden önce omzuna yumruğumla vurdum. "Bence mesele de buydu. Seçip seçmediler; bir hamle yaptılar ve sonra nasıl sonuçlanacağını görmek için beklediler."

Başımı sallayarak bu konuşmayı neredeyse hayal edebiliyordum. Sorun da buydu zaten. Milo ve ben bir kez benzer bir şekilde konuşmuştuk - ona ayrılacağımı söylediğimde. Başka biriyle yaptığım bir konuşma değildi bu.

"Milo liderliği ele aldı," diye hatırlattım ikimize de. "O liderlik etti çünkü biz onu takip ettik. Bizi bir araya getiren, bir arada tutan ve hepimize iyi bakılmasını sağlayan oydu."

Sonra hapse girdi.

Jasper'a baktım, hâlâ okunamayan bir ifadeyle uzaklara bakıyordu. "Başlangıçta buna neden karar verdiklerini anlıyorum. Ama neden bunun ortaya çıkmasına izin verdiler?" Omuz silktim. "Milo hapse girdikten sonra hiçbir şey söylemeyecekti, çünkü her konuşması izleniyordu."

Her zaman farkında olmamız gereken bir şey. "Liam'a gelince..."

Jasper, "Tam bir pislik," diye yorum yaptı. "Roma biliyordu."

"Olabilir. Ama onlar kardeş. Roma onu terk etmez, Liam da Roma'yı terk etmez." Farklılıklarımız ne olursa olsun, Liam'ın Roma'ya olan sadakati tartışılmazdı. Bizim tarafımızda tuzlu duygular vardı...

"Kahretsin, sırlardan nefret ediyorum," diye homurdandı Jasper, sonra sigarayı buraya geldiğimizden beri küçük ama büyüyen yığına katılmak için fiskeledi. Kamyon garajından ayrılmadan önce onları temizlerdi. Gerçi pek bir şey fark etmemişti.

Kendi duygularıyla savaşırken sigara içerdi. "Onların tüm sırlarından nefret ediyorum."

"Serçenin kendine göre sebepleri vardı," diye yorumladım motora yarı tırmanıp motor bloğunun uzak tarafında kutuyu şasiye sabitleyebileceğim yeri bulurken. Yoldan kaynaklanan titreşimlere maruz kalacakları için periyodik olarak kontrol etmemiz gerekecekti.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye homurdandı Jasper. "Testi bitirmeye hazır mıyız?"

"Neredeyse ve bu seni daha iyi hissettirmek için değildi. Onun geri dönüp cehennemi yaşamış olması en az senin kadar benim de hoşuma gitmiyor." Doğrurken ona bir bakış attım. "Ama onun güvenini kazanmak zorundaydık. Ona neler olduğunu bildiğimizi sanıyorduk-"

Bir nefes üfledim. Öfkemi yumrukladım ve kutuya geri koydum. Kendimi kaybetmemin kimseye bir faydası olmazdı. Oraya varmak zor değildi, tek yapmam gereken arabadan indiğinde takındığı o boş, temkinli bakışı hayal etmekte.

Korku.

Bu da yetmediyse, ağlama sesi yetecekti. Gördüğü o lanet kabus. *O zaman* anlamalıydım. Grup evinde başka çocukların ağladığını duymamış değildik. Oradaki herkes harika geçmişlerden gelmiyordu.

Jasper yapmamıştı.

Freddie'nin yapmadığını biliyordum. Doğrudan bir şey söylemedi ama bazı parçaları bir araya getirdik. Özellikle de sonra.

Aletleri bir kenara bıraktım ve sodayı boşaltmak için kutuyu elime aldım. Doğru, bu saçmalığa odaklanmamam gerekiyordu.

"O pisliği öldürdük," diye hatırlattı Jasper bana. "Yavaş ve acılı bir şekilde gitti."

"Yüzüne o bakışı yerleştiren her bir lanet insan aynı şekilde dışarı çıkacak," dedim kısık bir sesle. Bu zaman alacaktı ve sabır gerektirecekti.

"Her. Tek. Biri."

"Benden itiraz yok."

Milo'nun elinde yeterince parça vardı ama onlara bakmaya çalışmıyordu.

Henüz bakmıyordu.

Yaptığında - ki bundan bahsetmişken.

"Şu anda nasıl bu kadar sakınsın?" Onu inceledim. Jasper'ın öfkesi her zaman tetikteydi. Ama şu anda sadece kendini tutmuyor, aynı zamanda öfkesini kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti, yüz ifadesi asıktı. "Derimin altında vızıldayan bir arı kovanı var. Tek istediğim ona zarar veren o orospu çocuğunu yakalamak. Ama henüz yapamıyorum."

Konu öfkesine geldiğinde söylediği en olgunca şeylerden biriydi muhtemelen. "Sen kimsin ve Jas'a ne yaptın?"

Bir sigara daha yaktı ve aynı anda beni tersledi. "Onu korkutmak istemiyorum."

Bu ifade karşısında tüm esprilerim uçup gitti. "Onu korkutmuyorsun. Seni oldukça kızgın gördü ve bu konuda yüzüne vurdu."

Ağzından kısa bir gülümseme geçti. "O bir savaşı." "Evet, öyle."

Bana bir kez daha baktı. "Gözlerindeki korkudan nefret ediyorum."

Buna başımı sallamaktan başka söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. İşe geri dönerek son kutuyu da emniyete aldım. "Testi çalıştırın."

O dikkatini kurduğumuz dizüstü bilgisayara verirken ben de aletlerimi yeniden paketlemeden önce ellerimi sildim. Kutumun hemen içinde yarısı dolu bir şişe su vardı. Jasper'ın imzalamasını beklerken onu boşalttım. Kamyonları tekrar yola çıkarmamız gerekiyordu.

Ne yaptığımızı bilen tek insanlar Vandallardı. Sürücülerin incelenmesi ve yeniden incelenmesi zaman aldı. Ama adamlarımız sadıktı. Yine de bunu kayıp sürücüler için de söyleyebilirdim. Hayır, bu bilgiyi gizli tutmak en doğru yoldu. Kurulumları yaptırmak için buraya bizzat gelmemin nedeni de buydu.

Her biri sadece konumu doğrulamak için değil, aynı zamanda diğer kutunun kurcalanıp kurcalanmadığını da bildirecek şekilde kodlanmıştı. Bu sadece birincil kara kutudan uzaklık değil, aynı zamanda birincil kara kutunun kontrollere yanıt vermemesi durumuydu.

En hatasız plan değildi, hiçbirimiz hacker değildik. Ama yedek kara kutular için kaynağıma ve onları yerleştirme konusunda kendi becerilerime güveniyordum.

Telefonum çaldı.

İki sıçan kontrol ediyor. JD'ye bak. İşe yarar bir şey yapmayı başarmıştı.

Polisler olay yerinde. Görgü tanığı yok. Video görüntüsü aranıyor. Şu ana kadar iyi.

Bunu kabul ederek ona etrafı kolaçan etmesini ama dikkat çekmemesini söyledim. Yakında onu rahatlatmak için bir tane daha alacağım. Fareleri dönüşümlü olarak kullanırsak, çok fazla dikkat çekmeden sokakta gözümüz olur.

Bununla birlikte, bölgemiz nispeten suçtan uzak kaldı. Bu şekilde tuttuk. Sonra birkaç ay önce Diamonds bölgesindeki Liam'ın kulübünde silahlı saldırı oldu ve şimdi de bu.

Hedef Liam mıydı? Bu yüzden mi Roma'nın peşine düşmüşlerdi? Yoksa yeni konduğumuzla bir ilgisi var mıydı?

JD bir teşekkürle karşılık verdi. Vaughn'un bir süre spot ışıklarından uzak kalmasını kesinlikle istedik. Biz toplumumuza baktık, onlar da bize baktı. Yine de...

"İyi görünüyor," dedi Jasper ve ben de ekrana bakmak için hareket ettim. Hepsinden sinyal almıştık. Dinlenme durumundaydılar. "Elektronik aygıtları taramanın bir yolunu bulurlarsa sıçtık demektir, biliyorsun değil mi?"

"Evet ve hayır." Telefonum elimde vızıldadı ama henüz ekrana bakmadım. "Eğer ikincil kara kutuları taramak, tanımlamak ve çıkarmak için gerekli malzemeye ve imkâna sahiplerse, bunu ping'den ya da ping olmamasından anlayacağız. Ama aynı zamanda bize ne zaman öldüğüne dair bir başlangıç noktası verecek ve karşımızdaki ekibin düşündüğümüzden çok daha sofistike olduğunu söyleyecek."

"Umarım olmaz," diye itiraf etti. "Yeterince sorunumuz var."

Katılıyorum, ancak bulmacanın bir başka parçası daha vardı. "Sürücüler değişikliklere hazır mı?"

"Evet, mutlu değiller," dedi dizüstü bilgisayarını kapatıp toplarken. "Ama ortadan kaybolma fikrinden daha az memnunar. Hesabını veremediğimiz üç şoförümüz var. Kimsenin onlar hakkında bilgisi yok. Yine de değişiklikleri takdir edeceklerini düşünüyorum. Bu seviyeyi birkaç aydan fazla sürdürebileceğimizden emin olmasam bile."

Kamyonlar bizim kullandığımız dostluk sistemiyle yola çıkacaklardı. Bir kamyonu pusu kurmak koordinasyon gerektirebilirdi, ama iki tane? Bu da zorluğu artırıyordu. Kelimenin tam anlamıyla av tüfeği kullanacak yedek sürücülerin eklenmesi? Umarım bu, şansımızı lehimize çevirirdi. Olmazsa, artık elimizde yedek kara kutular vardı.

Gazozunun son damlasını da içtikten sonra kutuyu ezerken hareketlerine tedirginlik hâkimdi. Daha önce onun yaptığı gibi ben de etrafı taradım. Kamyon sahası depodan epey uzaktaydı. Ayrıca farklı bir şirkete aitti.

bize bağılı olmayan bir isim. Jasper ve Milo kamyonları buraya kendileri taşımışlardı.

Ayrıca kamyonları teslim alma yerlerine geri götürmek için de çalıştık. Şoförlerimiz kamyonlarımızın sahibi değildi. Sürüş için onlara iyi bir ücret ödüyorduk ve onlar da güvenli bir şekilde teslim ettikleri nakliyelerden belli bir yüzde alıyorlardı. Bu onlara bir çıkar sağlıyordu ve yine de kârın büyük kısmını bize bırakıyordu.

Bu aynı zamanda masrafların büyük kısmını bizim karşılamamız gerektiği anlamına geliyordu. Sadece iki kamyonumuz varken bu bir sorun teşkil etmiyordu, her zaman sıkışık durumdaydık. Ama artık bir filomuz vardı.

Üç kişi eksilsek bile şu anda fazla yükün altından kalkabiliriz. Altı ay sonra durum farklı olabilir.

"Onu almaya gidiyor muyuz?" diye sordu sırt çantasını omzuna attıktan sonra.

"Henüz değil," dedim ona. "Eğer orada kalmaya karar verirse, güvenliği değiştirmemiz gerekecek."

Jasper başını salladı. "Bu geceyi ben alıyorum. Yarın geç saatlere kadar yola çıkmam gerekiyor ve bunu benden duymasını istiyorum."

"Tamamdır."

Başparmağımı arabama doğru salladım. "Kamyonları taşımaya şimdi mi başlamak istiyorsun?" "Yarın sabah yeterince yakın. Aslında ilk giden şoför benim. dışarı."

"Yanında kim var?" Bana sadece baktı.

"Evet, tüfek yok, gitmiyorsun." Onu işaret ettim. "Tartışmadan önce unutma, ona gidip geri döneceğini söylemek üzeresin. Ona yalan söyleme."

Bebliğime doğru yürürken onu bu düşünceyle baş başa bıraktım. "Sen bir pisliksin." dediğinde dişleri döküldü.

Kıkırdayarak sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım. Benim için mırıldandı. "Benimle aynı fikirde olmadığını duymuyorum."

Yolcu tarafına geçmeden önce çantasını arka koltuğa bıraktı. "Pislik herif."

Telefonumun vızıltısı bana bir sonraki mesajları kontrol etmediğimi hatırlattı. Lanet şey. Bazen günlerce sessiz kalıyordu, bazen de hiç susmuyordu.

Ekranda bir haber uyarısı yanıp söndü ve ben de aşağı doğru kaydardım, yarı yarıya silahlı saldırı hakkında bir şeyler görmeyi bekliyordum, ancak bu bir haber uyarısıydı

Jonathon Warrick.

Yukarı kaydırarak haber sayfasının yüklenmesini bekledim.

WARRICK ANNELERE YARDIM DERNEĞİNDE YENİ YARDIM KURULUŞUNU TANITIYOR

"Ne oluyor lan?" Jasper ekranımda ne olduğunu anlayınca sordu ama cevap vermedim. Warrick'in annesi mi ölmüştü? Haberleri kaçırmış olmalıyım. Makaleyi kaydırarak ayrıntılara göz gezdirdim.

Noel Warrick birkaç hafta önce bir etkinlikte ölmüştü. Görünüşe göre deniz kabuklularına alerjisi varmış. Bu arada, aile yas tuttukları süre boyunca mahremiyet talep etmişti.

Şimdi mi? Çocukları sokaklardan kurtarmak ve aile içi şiddet mağdurlarının bir çıkış yolu bulmalarına yardımcı olmak için yeni bir hayır kurumu için para topluyorlardı.

Bir sonraki kişiyle satır aralarını okuyabilirim. Warrick insan ticareti yapıyordu. Hayır kurumları paravandı. Ailenin burnunu temiz tutarken, seçkinlerle dirsek temasına izin veriyorlardı. Bu arada, kan ve sefaletten kazanç sağlıyorlardı.

Telefonun ekranını karartıp kenara koyduktan sonra emniyet kemerimi taktım ve arabayı sürmeye başladım.

"Ben buradayım," dedi Jasper. Başka bir şey eklemedi. Gerek de yoktu zaten.

Ne yaparsam yapayım, beni desteklerdi.

Yaptığımız şey buydu.

Dünyada konuşmak istediğim son kişi aslında konuşmam gereken kişiydi ve bu aptal yardım duyurusu bana bir giriş yolu sağladı.

Sikeyim.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

EMERSYN

Liam'ın Adam'ın teklifine tepkisi, parçalanmış tabağının ardından taş gibi bir sessizlik olmuştu. Tabak ve yiyecekler çöpe gitmeden önce Roma ve beni mutfakta bıraktı. İrkildim.

"Merak etme Starling, sana kızgın değil." Rome artık boş olan tabağını lavaboya götürdü ve temizlemeye başladı.

Bir iç geçirdim ve elimi zımbanın üzerinde gezdirdim. Metalin serinliği derimin altında uğuldayan vahşi heyecanı yatıştırdı. Tekrar düşünebiliyor ve nefes alabiliyordum.

Su kesildi ve Roma nemli elini bacağıma koydu. Sessiz ricası üzerine ona baktım.

"Ona evet dedin mi?"

Söyledim mi- "Hayır." Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse teklif beni çok şaşırttı. Adam ve ben birbirimizi sadece Lainey aracılığıyla tanıyoruz. Açıklaması zor." Sonra, sormamış olmasına rağmen ekledim, "Ve ona 'hayır' dediğimden de değildi. Benden bir cevap istemedi. Bunu düşünmemi ve sonra tekrar konuşmamızı istedi."

"Ama yine konuşmadın." Bu bir soru değildi. Gözlerindeki arayış dolu bakış beni olduğum yerde tutuyordu ve dünyadaki hiçbir şey için başka tarafa bakmazdım.

"Hayır, çünkü turumun bir sonraki durağı Braxton Limanı'ydı."

Anlayış yüz ifadesini aydınlattı. "Güzel." Tabağımı alıp onu da yıkamadan önce bacağıma sıktı. Hepsi bu kadar, sadece iyi. Açıklama yoktu. Soru yok.

Yeni giyinmiş Liam kapıda belirdiğinde Roma temizliği bitirmişti. Okunamaz ifadesi taş kesilmiş gibiydi ve çenesinde bir kas seğirdi.

"Ben kulüp binasına gidiyorum," diye bizi bilgilendirdi. "Siz ikiniz burada kalın." Bununla birlikte, döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Hey," diye seslendim, tezgahtan kayarak. Zarif bir hareket değildi ama kıcımın üstüne de düşmedim. "Bekle."

Sarsıldığında çoktan kapıya varmıştı. "Ne?" Heceyi o kadar sert söyledi ki, tuttuğu tabak gibi çatlayabilirdi.

Daha önce. Gözlerindeki ve sesindeki *çok* bariz öfkeye rağmen, yüzünü kilitlemişti. Sadece bu sertlik bile birkaç ay önce geri çekilmeme neden olurdu.

Ama Liam bana zarar vermezdi.

"Ben köpek değilim, oturmam ve kalmam."

"Hellspawn," diye homurdandı, sonra başımın üzerinden baktı ve Roma'nın orada olduğunu anlamak için kontrol etmeme gerek kalmadı. Ne kadar hızlı geçerlerse geçsinler, paylaştıkları o anlaşılmaz bakışlar her zaman kaydedilirdi. Bir nefes verdi. "Kulüp binasına gitmem gerekiyor. İkinizin burada kalmasını tercih ederim."

"Daha iyi," diye iltifat ettim. "Ama soruma cevap vermedin ve ben de bedelini ödedim." Kollarımı kavuşturma dürtüsüyle savaşılarak ellerimi bürdüm. Zimba arkamdaydı. İhtiyacım olursa hemen oradaydı.

Burada *ihtiyacım* yoktu.

Elini yüzünde gezdiren Liam gözlerini bizden kaçırdı ve yemin edebilirim ki yorgunluğu dalgalar halinde üzerinden akıp gidiyordu.

"Bahsetmeye bile gerek yok," diye devam ettim. "Çok yorgunsun. Buraya geldiğimizde ya yatmaya hazırlanıyordun ya da yeni kalkmıştın..."

"Önemli değil." Bu kelimeleri nasıl söylediğine rağmen, önceki ifadelerinden çok daha az öfke taşıyorlardı. "Hellspawn," dedi, sonunda bana baktı ve maskesinin bir parçası kayarken tüm vücudumun ağrımasına neden oldu. "Bu, yapmamız gereken bir konuşma değil."

Belki de değildi. "Sana Adam'ın teklifinden bahsetmek de bir teklif değildi."

"Hayır," diye karşı çıktı, gözleri taze bir şiddetle dolmuştu. "Bunu kesinlikle bilmem gerekiyordu ve güven bana, Reed'le yakında ilgileneceğim."

Bu iyiye işaretti. Kellan'ın uyarı sözleri kafamın arkasında yankılandı.

"Onunla uğraşmak zorunda değilsin," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "Bana yardım etmeyi teklif etti. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok."

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle." Onun ve Roma'nın ne kadar uzun oldukları umurumda değildi. Aramızdaki mesafeyi daraltarak çenemi kaldırdım ve onunla göz göze geldim. En azından bu daha tanıdıktı. "Adam o teklifi yaptığında senin kim olduğunu bile bilmiyordum."

Kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. "Hellspawn." "Sakın bana Hellspawn olma," dedim, parmağımı ortasına sokarak.

Göğüs. "Seni, Jasper'ı ya da Kellan'ı tanıımıyordum. Roma'yı ya da

Freddie ya da Vaughn. Doc ya da Milo'yu tanımıyordum. *Hiçbirinizi* tanımıyordum."

Göğsümde zar zor tanıdığım bir sızı belirdi. Hayatımın büyük bir kısmına damgasını vuran bir boşluk.

"Hepiniz buradaydınız - beni izliyordunuz - ama ne kadar yalnız olduğum hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Tek bir kişi vardı. Bir kişi. Onun sayesinde iki kişi daha oldu. Belki *benim* değillerdi ama onlar da bana göz kulak oldular."

Yüz ifadesi değişti. "Hellspawn..."

"Yapma." Sinirlenme sırası bendeydi. "Hoşuna gitmeyeceğini söylediğimde bilmek istedin. Ben de sana söyledim çünkü sır saklamamaya çalışıyorum." Bazılarını... bazılarını tekrarlayamazdım. Ama bunu? Bunu yapabilirdim. "Belki burada olduğunuzu bilseydim ya da en başından bilseydim... Ama belki'ler hiçbir şeyi düzeltmez. Hayatımı bu şekilde yaşayamam. Sahip olduklarıma sadece sahip olduğum zaman sahip oldum. Hayatımı turlar için, bildiğim her şeyden uzakta olabileceğim zamanlar için yaşadım."

Bu sözler içimde yankılandı. Onları bir yerlerde duymuştum ama aynı zamanda şimdiye kadar ne anlama geldiklerini hiç tam olarak anlamamıştım.

"Adam'ın o gece bana gelmesi çok tuhaftı. Teklifi neden yaptığını hâlâ bilmiyorum. Ben kabul edene kadar bana söylemedi. Ama kesin olarak bildiğim bir şey *var*..."

Bir elim hâlâ Liam'ın göğsünün ortasındaydı. Ben elimi çekecekken, o kendi eliyle elimi kapattı.

"Ne biliyorsun, Hellspawn?" Hırıltı gitmişti. Öfke değil, hayır, o hâlâ oradaydı ama azalmış ve kelimeleri yakmak y e r i n e yalamıştı.

"Eric'in bana verdiği morlukları gördü."

Eski dans partnerimden bahsedildiğinde buzullar Liam'ın gözlerinden daha sıcaktı. Artık çoktan ölmüş olan dans partnerim. Ruhumdaki o karanlık oyukta küçücük bir sevinç alevi parladı. Ölmüştü çünkü adamlarım onun icabına bakmış ve beni bir daha asla incitemeyeceğinden emin olmuşlardı.

Benim için yapmışlardı.

Ve evet, geceleri uyumama yardımcı oldu. Ya da öyle oldu.

Yutkundum, Liam'a tekrar odaklanmak için bu düşüncelerden sıyrıldım. "Adam ve Ezra Lainey'ye karşı çok korumacıydılar. *Gülünç derecede* korumacı. Ya da en azından ben öyle düşünüyordum." Ama dünya o kadar da siyah ve beyaz değildi. O ışıpta güvendeyken ben gölgelerde var olmadım.

Belki de sadece onlar bundan emin olduğu için güvendeydi.

"Arkadaşım değiller ama müttefiklerim ya da öyleydiler. Adam benim için onunla ilgilenmeyi teklif etti. Kim, neden ya da başka bir şey bilmiyordu. Sadece çürükleri gördü ve ilgilenilmesini isteyip istemediğimi sordu."

Bir kakhaha attım ama içinde hiç mizah yoktu. Hiç yoktu.

"Bunu neredeyse unutmuştum. Lainey dışında beni korumak için hiçbir nedeni yoktu. Lainey de yakınımda bile değildi. Ama yine de doğum günümünden hemen sonra bu teklifi yapmak için beni aradı. Sebebi her ne olursa olsun, *bana* zarar vermek istemediğine inanıyorum. Bu da demek oluyor ki onunla uğraşmak zorunda değilsin."

Liam elimin arkasını ovdu; bu hareket yardımcı oldu. Tekrar titremeye başlamıştım. Ağlama dürtüsü boğazımın arkasını yakıyordu. O gözyaşlarına teslim olmayacaktım. Aynı anda hem kızgın, hem sevinçli, hem korkmuş, hem de güvende olabilir miydiniz?

"Onlar olmadan, Lainey olmadan yalnızdım. Bu da onunla *uğraşacak* tek kişinin Lainey olduğu anlamına geliyor. Şimdi, eğer onun kışını tekmelemeye karar verirse, kendini özgür hisset."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Liam, öfkesinin kalıntıları uçup gitmiş gibiydi. "Başka bir emriniz var mı hanımefendi?"

Bu konuda hıyar gibi davranmasına gerek yoktu. Yüzümü buruşturdum ama beni geri çekmeden önce ancak bir adım atabildim ve sonra ağzı benimkinin üzerine kapandı ve göğsümü bir çırpıntı doldururken alev kesildi. Dudaklarının benimkiler üzerindeki sertliği ve dilinin sıcak fırçası, ellerinin beni kavrayış şekliyle birleştğinde, başım dönene kadar beni ipeklere doladı.

Tüm nefesim ciğerlerimde birikti ve elimi göğsüne bastırmaktan gömleğini yumruklamaya geçerken öpücüğün içinde yukarı doğru gerildim. Kalbinin gümbürtüsü hızlandıkça benimkini yankıladı ve dilini benimkine sürttüğünde inledim.

Dünya dönüyordu ama o beni ayaklarımdan kaldırdı ve boynuna sarıldım. Şimdiye kadar bana sarılırken Liam mesafesini korumuştı. Ama şimdi bu temasın içinde boğuluyor, o ağzımı yalayıp yutarken ben de ona yapışıyordum. Alt dudağıma değen dişleri en ufak bir acı belirtisi taşıyordu ve gözlerimi zorla açtım.

Birkaç milimetre geri çekildi ve bakışlarını benimkilere kilitlediğinde nefesimi tutmam için bana bir şans verdi. Yüzüm kızardı, sıcaklık ve tanımlayamadığım sarmal bir his içime yayıldı. Düşmek gibiydi... tek farkı kontrolün bende olmamasıydı.

"Hellspawn..." Yırtık pırtık, iz bırakan nota, pençelerini derinlere saplamak için kendi kafa karışıklığını sıyrıp geçti. Bu kadar yakın olmasaydım, gözlerindeki suçluluk parıltısını kaçırabilirdim. Sonra bir eli omurgamda gezinirken yanımdan geçip gitti. Liam'ın kolları etrafımı sarmıştı; bir kolu kışımın altında, diğeri omuzlarımdaydı ve bir eli de ensemdeydi.

Roma'da.

Liam'ın bakışını takip ederek başımı arkaya doğru eğdim ve Roma'yı orada buldum. Gözlerinde zerre kadar hınç ya da sitem yoktu. "Yalnız değilsin."

Artık değil.

"Buradasın," diye fısıldadım, sesimin altında kalacağıma pek güvenmiyordum.

Roma bir kez başını salladı. "Ben buradayım." Sonra Liam'ın ensemdeki elini örttü, parmak uçlarının sıcaklığı farklıydı -Roma'nınki soğukken Liam'ınki sıcaktı. Bu aşırı duyusal yüklenme içimi ürpertti. "Liam da öyle." Sonuncusu bir sözdü.

Sonra beni öptü. Dilinin benimkinin üzerinde gezinen alaycı dolanışı, en az sözleri kadar hatırlatıcıydı. Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken rahatlık ve ihtiyaç baskınlık için yarışıyordu. Kendi elimi Liam'ın saçlarına doğru kaydırdım ve onu daha sıkı kavradım.

Rome başımı eğerken boğazımda kısık bir inilti titreşti. Hayır, ikisi de yaptı ve kalçalarımı Liam'ın kalçalarına yasladığımda içimden bir ürperti daha geçti. Beni bekleyen ereksiyon sistemimde bir yangına yol açtı.

Ne-

"Yalnız değil," diye tekrarladı Roma, dudakları milimetrelerce ötedeydi. Sıvı ısı, daha önce içimde çözölen sarmalın aynısını kat etmek için yayıldı. Sonra başını ve benimkini birlikte çevirdi, böylece yanaklarımız birbirine değdi ve ikimiz de Liam'a bakıyorduk.

Açlık şimdi gözlerine yansıyor. Tanıdığım bir açlık. Roma'nın sözlerini yankılayarak, "Yalnız değilsin," diye fısıldadım. Çünkü o haklıydı. Liam'daki o yalnızlık, onunla tanıştığım andan beri vardı. İzole edilmiş ve kardeşlerinden uzakta, içinde geliştiği ama istemediği bir hayat.

"Kahretsin..." Liam mırıldandı.

"Hayır," dedi Roma. "Yalnız değilim. Starling. Sen. Ben."

Ses tonundaki sertlik yadsınamazdı ve yumruk atan ya da bağırان birinden çok daha fazla ağırlık taşıyordu.

Hiçbirimiz yalnız değildik.

Yutkundum ama Liam'ın araştıran bakışlarından geri çekilmedim ya da Roma ile temastan uzaklaşmadım. Bu tür bir kırılğanlık tehlikeliydi. Bu bir tehditti ama onlar değildi.

Kabaran panik aynı anda geri çekildi. Roma'nın kolları Liam'ınkilerle birlikte beni sararak güvende olmamı sağladı.

Liam sonunda, "O senin kızın," dedi ve içimdeki umut yıkıldı.

"Kendisi," diye düzeltti Rome. "Starling mi?"

Zor bir yutkunma daha, ama yumru gitmiyordu. "Roma mı?"

"Liam'ı istiyor musun?"

Bu soru beni şaşkına çevirmiş olabilirdi ama Liam'ı dümdüz etti. Gözbebekleri küçüldü. Ama arkasını dönmedi. Dönemezdi. Dönseydi ya beni Roma'dan çekip alır ya da bırakmak zorunda kalırdı.

Birden kalbim onun için sıkıştı.

Bu adamlar, hepsi, *onları* istedim. O şiddetli sadakati ve adanmışlığı istedim. Bunu hak etmek istedim. Ama aynı zamanda sadece ait olmak istedim.

Bunu kabul etmek bir damarı açmaktı. Bana zarar verebilirler. Tanrım, bana zarar verebilirler.

Doktorun vardı.

Ama aynı zamanda.

"Evet." Onu reddedemezdim. Hiçbirini reddetmek istemedim. "Yapamam. _"

"Sorun değil," diye araya girdi Liam ama Rome onun omzuna bir tokat attı ve biz de ikisi de atladı.

"Dinle," diye emretti ama bana baktığında gözleri nazikti. "Yapamaz mısın?"

"Yapamam, hâlâ enfeksiyonum var." Şimdi bir deliğe girip öylece ölmek istiyordum. "İyileşiyor ama henüz daha fazla bir şey yapamam..."

Korku ve utanç, midemde asit izleri bırakan iğrenç bir kokteyldi.

"Ama beni istiyorsun?" Liam sert bakışlarını üzerime dikerek sordu.

"Biz," diye düzeltti Roma ve benden yarı sarhoş bir kahkaha

kaçtı. Ama uzaktan yakından sarhoş değildim.

"*Bizi* istiyorsun," diye tekrarladı Liam, Roma'ya bir uyarı unsuru taşıyan bir bakış atarak.

"Hepinizi istiyorum," diye itiraf ettim. Eđer dűşeceksem, bari tarzımla dűşeyim. "Ait olmak istiyorum. Sana, Roma'ya... Kellan ve Jasper'a..."

Gözlerini kapattı ve içimi bir korku kapladı. "Ben bencilim, biliyorum-"

Ama başka bir şey söyleyemedim çünkü Liam bu kez beni çok daha güçlü bir şekilde öptü ve alt dudağımı ısırmadan önce bir miktar morarma talebinde bulundu. Hiçbiri gerçekten acıtmadı ama beni susturdu.

"Hellspawn... sen her zaman *buraya aittin*." Bir inilti daha çıkardı, alnını eğerek başını benimkine değdirdi ve Roma bir daire oluşturacak şekilde yer değıştirdi. Sonra alnı bizimkine yaslandı. Çok tatlıydı. "Bu tam bir karmaşa," diye itiraf etti Liam.

"Fark etmez," dedi Rome. "Bizim pisliğimiz."

"Bizim kız," diye ekledi Liam, sonra bana baktı. "Bu demek oluyor ki sen *asla*

Reed'le

evlenmek."

Gözlerimi

kırtım.

"I-"

Liam, "Sadece aynı fikirde olduğunu söyle, Hellspawn," diye devam etti. "Sebeplerinin ne olduğu umurumda değil. Bize ait olmak mı istiyorsun, bize? O zaman onunla asla evlenmeyeceksin."

Benden bir kahkaha balonu daha kaçtı. Yoğunluk seviyesine göre tamamen uygunsuzdu ve Liam gözlerini bana dikti.

"Onunla evlenmeyi hiç istemedim. O zaman istemedim. Şimdi de istemiyorum." Sonra kıkırdadım ve Liam'ın dudakları büzüldü ama Rome yumuşak bir kahkaha attı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu.

"Bir gün, Hellspawn, seni dizime yatıracağım ve o kışına kürek çekeceğim. Henüz karar vermediğim tek şey, onunla oynamadan önce mi yoksa oynadıktan sonra mı olacağı." Bu gerçekten çekici bir teklif olmamalıydı, ama nabzım şaplak "tehdidiyle" sıçramadı. Beni endişelendiren daha çok kıcımla "oynaması" fikriydi.

Sadece boğucu korku patlak vermedi. Onların arasından bana ulaşamadı.

"Ama bugün o gün değil mi?" Ben ciddiyetsizliği seçtim çünkü öğütme dürtüsü

kendime olan güvenim artıyordu. Yapabileceğimiz pek çok şey vardı ama...

"Hayır," diye mırıldandı. "Öyle değil. Baştan çıkarıcı bir lokma olmadığından ve seninle oynamak için takım elbise giymeye fazlasıyla istekli olduğumdan değil, ama iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın var."

"Öpüşmek iyidir," dedi Rome ona. "Starling öpücükleri sever."

Evet, ama beni sevindiren Liam'ın ani kahkahası oldu. Karnından yukarı doğru yükseldi. "O kısmı çözdüm, Rome. Teşekkürler." Sonra yüzünü buruşturdu. "Her ne kadar bu öpücük tartışmasına devam etmek istesem de, kulüp binasında ilgilenmemiz gereken biri var."

Biz. Ben değil.

Sözleri karşısında içime rahatlama değil, şefkat doldu.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen," dedi ve beni dikkatle izlerken pişmanlık dolu bir iç geçirdi.

"Ezra orada."

Midem dibe vurdu. "Lainey'nin Ezra'sı mı?"

"Evet."

Bu kötüydü.

"Lainey biliyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı

Rome. Bu gerçekten

kötüydü.

"Başı belada mı?"

"Belli olmaz," dedi Liam, bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi. "Karar senin, Hellspawn, ne yapmak istiyorsun?"

BÖLÜM 1 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Kulüp binasına dönüş yolu Liam'ın evine gidiş yolundan çok farklıydı. Birincisi, ayakkabılarım ayağımdaydı. Eşyalarımın çoğu hala

Rome'un yatak odası ve ikizler orada kalmalarını istediğim sürece orada kalabilecekleri konusunda kararlıydılar. Zımbayla birlikte Rome'un ayısını da yanımda götürmek istediğimi söylediğimde Liam'ın yüz ifadesi değişmişti ama ancak Rome'a bakıp iyi olduğundan emin olduktan sonra.

İlk başta içimi bir utanç kapladı ama Liam sadece "Burada kaldığında seninle birlikte geri gelmelerini sağlarız" demekle yetindi.

Olursa değil, ne zaman.

Farklı olan bir diğer şey de dönüş yolunda satın almak için durduğumuz dev kutu espresso makinesiydi. Doğrudan geri dönmek isteyeceklerini düşünmüştüm ama ayıcık ve ayakkabılarımla geri döndüğümde yine o sessiz iletişim bakışlarından birini atmışlardı.

Neden şimdi durmamız gerektiğini sorduğumda Liam'ın tek yaptığı sırtıtmak ve "Güven bana, Hellspawn" demek olmuştu.

Güvenmiştim. Ama neden yeni bir kahve makinesi konusunda ona güvenmek zorundaydım ki? Yine de... Çok güzel bir makineydi ve Liam'ınki harika kahve yapıyordu. "Peki ya..."

"Ben oraya varmadan kimse ona dokunmayacak," diye ekledi Liam kapıyı kapatıp mağazaya girmeden önce, beni ve Rome'u arabada bırakarak. Makineyle tekrar ortaya çıkması neredeyse hiç zaman almadı. Anlaşılan önceden aramıştı.

Depoya yaklaştığımızda nabzım hızlandı. Daha önceki çıkışımızın hızı Lainey, Milo ve zavallı Vaughn'u arkamızda bırakmıştı. Öylece çekip gittiğim için ondan özür dilemem gerekiyordu.

İçeri girdiğimizde gördüğüm ilk şey Freddie oldu. Sinirlerim kaçtı ve yerlerini aciliyet aldı. Elimde zımba, araçtan inmeden önce Roma arabayı park edene kadar bekledim.

"Boo-Boo!" Sırıttı, elindeki bıçağı cebine koydu ve parmaklarını sarı saçlarında gezdirdi. "Yine kaçmadın, değil mi?"

"Hayır," dedim ona doğru ilerlerken kalbimden geçenleri söyleyerek. "Söz veriyorum."

Bakışlarını elimdeki zımbaya indirdi. "Ah, gidip arkadaşı getirmem gerekti."

Birkaç adım yavaşladım ama sonra kollarını açtı. Zımbayı dengede tutarak ve onu sıkıştırmak istemeyerek ona tek kolla sarıldım. "Seni o kadar çok görmedim," diye mırıldandım.

"Saklambaçta berbat olmalısın," dedi beni biraz sıkarken fazla hafif bir tonda. Ama geri çektiğinde gözleri biraz fazla parlaktı. "Biraz batırdım."

Endişe içimi kapladı. "Freddie..."

"Hayır, öyle değil, Boo-Boo. En azından bu sefer değil." Bana biraz kırılğan bir sırıtışla karşılık verdi. "Sadece kafamı toplamam gerekiyordu."

"Yaptın mı?" Zımbayı göğsüme bastırdım.

"Hayır," diye sırtarak beni temin etti. "Hâlâ çatlak ama güzelim. Bilirsin işte."

Yaptım. Gerçekten de öyle. Yine de, o bunu hafife alsa bile.

"Ben iyiyim, Boo-Boo," dedi Freddie, çapraz parmaklarıyla kalbinin üstünden geçerek.

"Bu işler böyle yürümez."

Homurdandı ve yanımdan geçip gitti. "Oh, bu bir parti. Ve bize bir hediye getirmişler."

"Starling için," dedi Rome yanımdan geçerken ve ben dudağımı ısırdım. Espresso makinesini yavaşlamadan içeri taşıdı. "Beni bekle."

Liam'a baktım. "Bunun için sana geri ödeme yapabilirim."

"Teklif edersen hakarete uğrayabilirim," diye beni uyardı. "Yani sen teklif etmeyeceksin, ben de hakarete uğramayacağım ve Roma kahve makinemi çalmayacak. Her şey yolunda."

"Freddie yumruğunu vurmam için bana uzattı, ben de parmaklarımla hafifçe vurdum. "Yine de, top kırıcının Raptor'a kahvesinin berbat olduğunu söylemesini dinlemek biraz komikti. Bahsettiği şeyin onun kahvesi olmadığından oldukça eminim." Şakacı bakışlar ve sallanan kaşlar başımı sallarken bile beni güldürdü.

"Eww," diye bilgilendirdim onu. "Milo'nun bira yapma becerileri hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Söz konusu adam Roma'ya kapıyı açarken, "Ben yaralıyım," dedi. "Beni tanımak istediğini sanıyordum." Şakacı ses tonu sorudaki acıyı ortadan kaldırmıştı.

"Biliyorum, sadece Lainey'nin neden kahvenin berbat olduğunu söylediğini bilmem gerekmiyor."

Dudakları sıkıştı ve belki de buradaki ışıktandı ama bakışlarını benden Freddie'ye çevirirken yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Ciddi misin?"

Freddie hiç istifini bozmadan ellerini açtı. "Ne diyebilirim ki? Rome ve Liam, Boo-Boo'nun kahve ihtiyacıyla ilgileniyor, yani çift ekip çalışıyorlar. Sıkışırsan her zaman birinden top kraker için yardım isteyebilirsin."

Dilimin altındaki baklayı çıkaramadım. Milo da öyle, pek değil. Yüzündeki fırtınalı ifadeye rağmen gülümsemeye çalışıyor gibiydi. "Seni küçük..."

"Öfke, öfke! Boo-Boo'ya bak." Freddie arkamdan fırladı. "Boo- Boo her şeyi daha iyi yapar."

Ona bakmak için döndüğümde içimden bir kahkaha yükseldi. "Bence iyisin."

"Hayır, öylesin. Ben sadece ukalanın tekiyim."

Liam boğazını temizledi, aslında kulüp binasına tamamen farklı bir nedenle döndüğümüzü nazik ama sert bir şekilde hatırlattı. Doğru ya. "Özür dilerim," dedim ona.

"Üzgün olmana gerek yok, Hellspawn, ama onunla konuşmak istiyorsan, bunu şimdi yapmalıyız."

"Kiminle konuşacağım?" Vaughn arkalarından çıkarken Milo sordu.

Milo'ya cevap vermek yerine, "Lainey nerede?" diye sordum.

Vaughn bize katılırken, "Ah, kız onun odasında kilitli," dedi ve Milo kaşlarını çatı.

"Onu odana mı kilitledin?" Öfke anında ortaya çıktı. "Bu da ne...?"

Milo, Vaughn'a ters ters baktı. "Bunun için teşekkürler." Vaughn beni şaşırtarak sırtı.

"Ve hayır, Ivy, onu oraya ben kitlemedim. O beni dışarı kitletti." Son dört kelimeyi homurdanarak söyledi. Vaughn'a bir bakışıyla bu sözleri doğruladı. "Şimdi gidip kapıyı açması için onu ikna etmek ister misin?"

Ben hariç...

"Önce biriyle konuşmamız gerek." Alt dudağımı çiğnedim. "Bazı şeyleri çözdükten sonra onu almalıyız."

Böylece tüm maiyet ofise doğru yola çıktı. Odanın ötesinde bir zamanlar Eric'in tutulduğu bir oda vardı ve neyse ki Ezra orada zincirlerle asılı değildi. Onun yerine, ayak bileğinden bir kelepçeyle masaya bağlanmıştı.

Çenesinin altında bir çürük vardı ve ikinci bir çürük de yüzünün yan tarafında benek benekti, ancak yeşil ve sarıya dönüşmüştü, yani çenesindekinden çok daha eskiydi.

Ezra Liam'a, "Seni sik emici bok çuvalı," diye hırladı. Kapıdan ilk giren o olduğu için kesinlikle Liam'a bağırmişti.

Freddie bir kahkaha atarken Vaughn kaşlarını çatı. Rome bir adım önümde durdu ama görebileceğim şekilde eğildi. Bu, aralarına bakmak anlamına geliyordu.

"Siktirip gidebilirsin, O'Connell. Sen ve senin lanet Emersyn'in mi?" Öfkeden şoka doğru vahşi bir savrulma, onunla ilgili her şeyi değiştirdi. Ezra ayağa fırladı ve dikkatini tekrar Liam'a vermeden önce bana sert bir bakış attı.

Sık sık takındığı saygısız, bazen de şakacı sırtışından -en azından ben etraftayken- eser yoktu.

"Sen lanet olası bir hainsin. Emersyn'i kaçırdın. Bu yüzden bunca aydır kayıp..." Dikkatini tekrar bana verirken dişleri birbirine çarptı. "Seni kaçırdı ve sen de Lainey'i aramak zorunda kaldın, siz pislikler onu da mı kaçırdınız? Adam hangi cehennemde?"

Ve öfkeye geri dönüyoruz.

"Bitirdin mi, seni drama kraliçesi?" Liam sordu ve Ezra'nın aksine soğukkanlıydı. Fazla soğukkanlıydı, neredeyse soğuktu. Bu hiç adil değildi.

"Ezra-"

Dikkati bir lazer gibi üzerimde toplanmıştı. Bir adım öne çıktı ve adamların etrafımda sağlam bir duvar gibi kapandığına yemin edebilirim.

"Hayır." Rome'un omzunu okşadım. Zımbam hâlâ bende idi. Ben iyiydim. "Kes şunu," dedim ve o bana bakınca, "lütfen," diye ekledim.

Tek bir baş hareketiyle Ezra'yı tekrar görebilmem için yerini değiştirdi. Yüzünü sert bir ifade kapladı.

"Onlarla birlikte misin?" Hayal kırıklığı, ses tonunda kaynayan öfkenin üzerine çökmüştü.

"Evet," dedim dürüstçe, sonra ağzını açtığı anda p a r m a ğ ı m l a onu işaret ettim. "Konuşma sırası bende, lütfen."

Dişlerini ikinci kez şıklatarak kapattı. "Bir, Liam beni kaçırmadı."

"Liam'dı, değil mi?" Oh, onaylamamıştı. Lainey nasıl ifade etmişti? Çok kötü.

"Beni duydun, sırf yapabiliyorsun diye hıyarlık etme." Zımbamı kucaklayarak ekledim, "İki, Lainey'i ne o ne de buradaki başka biri kaçırdı."

"Ama sen onu gördün." Gözlerini kısmıştı. "Sen çok sakınsın ve sen kaybolduktan sonra o tam bir enkaz oldu. Onun en iyi arkadaşı olman gerekiyordu..."

"Ağzından çıkana ve ses tonuna dikkat et," diye tersledi Milo. "Endişeleniyorsun, tamam. Götlük yapma."

"Yoksa ne olur?" Ezra alay etti. Sonra kaşlarını çatı. "Bekle bir dakika..."
Bekle...

"Ezra, Lainey iyi. Söz veriyorum."

Dikkati bir kez daha çalkantılı bir rüzgâr gibi üzerime yöneldi. "Nerede o?"

"Sakinleştiğinde, onu görmek istediğini söyleyeceğim." Ona teklif edebileceğim tek şey buydu. "Ama hiçbir söz vermiyorum. Pisliğin teki gibi davranıyorsun ama ayak bileğinde de bir pranga var. Anlayışlı olmaya çalışıyorum, o yüzden belki daha az pislik olursun?"

Freddie kıs kıs güldü. "Boo-Boo tam bir baş belası."

Şok ve şaşkınlık yerini gerçekten öfkeli bir ifadeye bıraktı. "Bana onun nerede olduğunu hemen söyleyeceksin yoksa..."

Freddie tam yanımda dururken Liam, "Ya da hiçbir şey," diye araya girdi. Gözümün köşesindeki bir hareket dikkatimi çekti ve elindeki bıçağı fark ettim. Zımbayı kavrayışımı değiştirerek elimi bıraktım ve serçe parmağına benimkiyle dokundum.

Rome ve Vaughn hareket ederek Milo'nun diğer tarafımı almasına izin verirken Ezra'nın etrafında neredeyse bir üçgen oluşturdular.

"İnsanları tehdit etmeyi ve olay çıkarmayı bırak, seni dik kafalı, kibirli ahmak." Liam'ın sesindeki soğukluk yerini mutlak bir kızgınlığa bıraktı. "Sana daha önce eve gitmeni söylemişim. Braxton Limanı'nda ne halt ediyorsun?"

"Seni takip ediyorum," dedi daha öfkeli bir sırıtişla. "Bak ne buldum, senin kirli ve gizli ailenle birlikte saklanan bir mirasçı..."

İnledim.

"Seni suçladığımdan değil, Em. Ben de senin o piç amcanın yerine herkesi seçerdim."

Freddie sonunda serçe parmağını benimkiyle birleştirdi ve bıçağı kaldırırken parıltısı kayboldu. Serçe parmağını sıktım ve o da bu sevgiye karşılık verdi.

"Bu pisliği gerçekten tanıyor musun?" Freddie sordu. "Yani, ben senin bütün klas tiplerle takıldığını sanıyordum."

"Siktir git, serseri," diye tersledi Ezra.

"Evet," dedi Freddie yavaşça, başını hafifçe benimkine yaslamak için eğerek. "Benim tipim değilsin. Ama böyle devam edersen senin dayağını en ön sıradan izleyeceğiz."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kellan sordu ve ben de arkama bakmak için yer değiştirdim. Kellan ve Jasper ofisin açık kapısının hemen dışında duruyordu. "Sorunları böyle mi hallediyorsun Liam? Sağduyunun değerini anladığını sanıyordum."

Bu iş çok hızlı ilerliyordu ama onları görmek güzeldi. Hepsinin burada olması daha da iyiydi. Herkes hariç... "Doktoru aramalıyız," diye önerdim.

"İyi misin, Sparrow?" Kellan bana şöyle bir baktı, endişesi ifadesindeki sabırsızlığı çok daha sıcak bir şeye dönüştürdü.

"Daha iyiyim," diye söz verdim. "Ama Ezra'nın morlukları var ve kafasını çarpmış olabilir."

"O yapmadı," diye teklif etti Rome. "Ben yaptım. Ama vurulmasını engellemeye çalışıyordum."

"Ne?" Ezra sordu ve kaşlarımı çattım.

Herkes konuşmaya başladı ve gürültü yükseldi, tartışıklarından değil. Ben öyle düşünmüyordum. Ama Kellan sinirliydi. Liam sinirliydi. Rome artık neredeyse daha sakin görünüyordu. Vaughn öyle değildi, onda alışılmadık bir tedirginlik vardı. Milo'nun düşmanlığı biraz azalmış olsa da hâlâ odada bizimle birlikte yaşayan bir varlıktı. Freddie serçe parmağımı çekiştirdi ve onun isteği üzerine bir adım geri çekildim.

İki adım geri atınca Jasper'a çarptım, o da kollarını ortama doladı. "İyi misin?" diye sordu, omurgamda var olduğunu bile fark etmediğim düğümleri gevşeten bir ses tonuyla.

"Evet."

Hâlâ zımbayı tutmaya çalışıyordum ama Jasper ellerinden birini benimkinin üzerine koydu ve ağırlık hafifledi. Elimden almadı ama yardım etti.

Ben tutarım.

Freddie, "Bu iş bitmeden Liam'ın yeni adamı patlatacağına on dolarına bahse girerim," diye mırıldanırken Jasper sıcak bir pelerin gibi etrafıma yerleşti.

Yüzümü buruşturdum. "Umarım öyle değildir."

"Bahse girerim Milo ona Liam'dan önce vurur." Jasper haklı olabilirdi. Liam buz gibiydi ama Milo öfke saçıyordu. Konuşma uzadıkça daha da sinirleniyordu.

"On mu?" Freddie sordu. "Çocuklar," diye itiraz ettim.

"On," diye kabul etti Jasper, sonra kulağımın kabuğuna bir öpücük kondurdu. "Tabii kendininkini koymak istemiyorsan."

Güldüm ama bir ıslık sesi gürültüyü kesti. Herkesi susturdu. Ezra bile.

Kellan çok daha sakın bir ses tonuyla, "Yeter," dedi. "Buna ya da başka bir Kraliyet dramasına ayıracak vaktimiz yok."

Royals.

"Liam, al onu ve kurtul ondan. Onu bir meyve kamyonunun arkasına atıp yoluna mı gönderirsin yoksa bir uçağa mı bindirirsin umurumda değil..."

"Kel-" diye söze başladı Liam ama Ezra hemen üzerine atladı. "Lainey ya da Emersyn olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Onlar zaten bizim. Eğer Adam'ın nerede olduğunu biliyorsan, bana söylemen senin yararına olur. Beni düşman olarak görmek istemezsin." O öfkeli söz seli gitmiş, yerine buz gibi bir zehir gelmişti.

Bu iş iyi bir yere gitmiyordu.

Liam bir plan olduğunu ve Ezra'yı ona bırakmamı söylemişti ama bu işin nereye varacağından emin değildim...

"Ne olursa olsun onu bize vermek daha iyi," diye devam etti Ezra, Liam'a dönüp bakarken. "Artık onun sırtına bir hedef tahtası koydunuz ve biliyorsunuz ki-"

Ne olduğunu asla öğrenemedim çünkü Liam'ın yumruğu Ezra'nın yüzüne çarptı ve Ezra yere düştü. Elin ete çarpmasıyla irkildim. Bir yerlerde bir kemik kırılmıştı çünkü çıtırtısı küçük odada yankılanıyordu.

"Evet!" Freddie kıkırdarak elini uzattı. "Öde bakalım, Jas."

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

JASPER

A Liam'ın "biraz daha çeneni kapat" şeklindeki çok sağlam ve etkili konuşması karşısında içimden kısık bir kıkırdama geçti. Emersyn küçük bir iç geçirdi,

Nefes verirken kızgınlıktan çok hayal kırıklığına uğramıştı. Onu biraz sıktım ve o da bana doğru yaslandı. Vücudunda barındırdığı tüm güce rağmen bir tüyden daha hafifti.

Her şeye rağmen onu destekleyeceğim konusunda bana güvenmesi, içimde son derece ilkel bir şeyi yatıştırdı. Dokunuşuyla beni altına ya da başka bir şeye dönüştürmek yerine, öfkemi sabra, hayal kırıklığımı eğlenceye dönüştürdü.

O umursuyor gibi görünse de bu adam gerçekten umurumda değildi. Bizden biri olmadığı basit gerçeği onu tehlikeli bir zemine yerleştiriyordu. *Onlardan* biri olması ve *Emersyn*'i sahiplenmek istemesi mi? Evet, boku yiyebilirdi.

Kel'le bu sorguya geri döndüğümüzde ona sarılmak için hareket etmemin nedeninin yarısı, kendimi bu yeni pisliği buzdolabına atıp kilitlemekten alıkoymaktı. Önce Reed pisliği, şimdi de bu ahmak mı?

"Liam," dedi Kellan mağdur bir iç çekişin sonunda. "Daha fazla Bay Ridge Royals'ın ortaya çıkmasını beklemeli miyiz?"

Liam'ın yüzündeki mutlak kızgınlık beni neredeyse gülümsetiyordu. "Siktir, umarım öyle değildir. Sadece bu ikisine yarı yarıya katlanabiliyorum." Bir elini yüzünde gezdirdikten sonra bize baktı. Hayır, bize değil. Ona. "Sana bunun iyi gitmeyeceğini söylemiştim, Hellspawn."

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi o kadar kısıktı ki onu duymak için benim bile zorlanmam gerekti. "Ama ona zarar veremeyiz - zaten verdiğimizden daha fazla değil. Onunla konuşmam gerek. Belki siz başımızda olmazsanız daha işbirlikçi olur. Anlamadığım şey, Adam'ın nerede olduğunu neden bilmiyor?"

Liam tavana bir göz attı. Evet, birilerinin entrikaları ve planları tünemek için eve geliyordu. Kızımızı tüm bu saçmalıkların ortasına sürüklemeseydi daha çok keyif alırdım.

Yine de o her zaman her şeyin merkezindeydi. Liam dikkatini bana çevirdi ve önce Emersyn'e, sonra tekrar bana baktı. Doğru ya.

Onu buradan çıkarmamı istedi.

Onunla biraz zaman geçirmekten rahatsız olduğumdan değil, şu anda ona sarılmaktan haftalardır olmadığım kadar memnundum. Ama onu buradan çıkarmamı istiyorsa, bir bakıştan daha fazla nedene ihtiyacım vardı.

Yüz ifadesi değişti ama yerde baygın yatan adama dönüp bakan Milo oldu. "Ivy," dedi, neredeyse nazikçe. "Bu adamı tanımıyoruz..."

"Biliyorum," dedi, ki bu onun ve benim için yeni bir haberd. "O... Lainey'nin bir arkadaşı." "Arkadaş" kelimesindeki tereddüt iması ne benim ne de Milo'nun dikkatinden kaçmıştı. Kaşlarını çatı, çenesi gerildi.

Evet, bu adamı Lainey ya da Emersyn'in etrafında istemiyordu.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye itiraf etti Milo ve şaşırarak tek kişi ben değildim. Tamam, görünüşe göre onun için yeni bir şey *değildi*. Oda sessizleşmişti. "Hem onunla hem de diğeriyle -Adam- birkaç yıl önce tanıştım."

"Bekle... sen..."

"Seni Florida'ya kadar takip ettim. Doğum günün yaklaşıyordu ve ben sadece seni görmek istedim. Nasıl olduğunu görmek istedim." Bu itiraf ona pahalıya patladı.

"Beni takip ettin..."

Ensesini ovuşturduktan sonra odaya göz gezdirdi. "Sana söylemek istiyordum," diye itiraf etti ve hayatımda ilk kez neredeyse utanmış gibi görüldüğüne yemin edebilirim. "Siz kızlar çok tatlıydınız ve parkın her yerinde oynadınız."

İfadesini sessizlik karşıladı ve aşağıya doğru bir bakış attım. Zımbayı dengeliyordum ama o bırakmamıştı. Hatta parmak eklemleri daha önce olduğundan daha beyazdı. Freddie'nin serçe parmağı hâlâ onunkine kilitliydi ya da kilitlenmişti çünkü elini kaldırıp zımbaya daha sıkı sarılmıştı.

"Ivy-"

"Bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?" Soru çok az miktarda mizah içeriyordu. Gerçek bir acıyı yok etmeye yetecek kadar. "Aynı zamanda çok da sevimli."

Yüzünü buruşturdu.

"Ezra ve Adam'ın bize yetiştiğini gördün mü?"

Lazerle Milo'ya odaklanan tek kişi ben değildim. Liam, Ezra ve Emersyn arasında bir bakış fırlattı. Bir şeyi gözden kaçırmıştı ve bu onu çok sinirlendirmişti.

Aynen kardeşim, neredeyse yüksek sesle söyleyecektim. Ama bunu kendime sakladım. Hepimiz itiraf etmek istediğimden daha fazlasını kaçırmıştık. Gerçekten büyük şeyler kaçırmıştık. Bir anda onu buradan çıkarıp bir daha asla endişelenmek zorunda kalmayacağı güvenli bir yere götürmek istedim.

Belki de Kellan haklıydı. Burada bazı değişiklikler yapmamız gerekiyordu. "Evet," diye itiraf etti. "İkinizi bir süredir izlediğimi fark ettiler. iyi."

Kollarımda biraz irkildi. "Adam çok kızardı... ama bize hiçbir şey söylemedi."

"Arkadaşın onları iş üstünde yakaladı ve azarladı." Milo omuz silkti. "Onlar umurumda bile değildi. Sen güvende olduğun sürece."

"Sığırcık," dedi Rome, hepimizin dikkatini adamın inlediği yere çekerek.

"Kellan," dedi. "Adam'la yaptığımız şeyi yapabilir miyiz?"

Bu rahatsız etti. O pislikle biz olmadan konuşmak istiyordu. Kellan, "Reed kadar istikrarlı olduğundan emin değilim," dedi, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. "O ve Liam kesinlikle çok daha değişkenler."

Liam sadece omuz silkti. "Ezra o kadar da kötü değil. Ama çok sadık biri ve onların ortadan kaybolmasıyla bir ilgim olduğuna inanıyor..."

Ezra acı dolu bir sesle, "Biliyorsun," dedi. "Seni arkadan bıçaklayan lanet hain..."

"Ezra," dedi Emersyn, benden uzaklaşarak ve onu geri sürükleyip buradan defolup gitmemesi için her şeyimi verdim. İçgüdülerim sopayı alıp bu lanet sorunu bitirmek yönündeydi. Onun ilgisini kardeşlerimle paylaşmalıydım, bu pisliğe ihtiyacım yoktu ve o da kesinlikle bir yeri hak etmemişti.

Ellerimi yumruk yaparak kaslarımı gevşemeye zorladım ve onu bıraktım. İki adım öne çıktı, sonra elindeki zımbaya bakarken durakladı.

"Ben hallederim," dedi Freddie neredeyse cesurca ve muhtemelen ellerini meşgul tutmak için iyi bir fikirdi. Zaten bıçağına doğru birden fazla kez seğirmişlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve ofis malzemelerini teslim etti. Evet, yargılamıyordum. Sonra nefesini üfleyerek tekrar Ezra'nın yüzüne döndü. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Adam Liam'ın yardımıyla kendini yukarı doğru sürüklüyordu ve Liam yardım ettiği için yardım alan adamdan daha mutlu görünmüyordu.

"Emersyn," dedi pislik. "Neden bu pisliklerle birliktesin?"

"Biri kardeşim, diğerleri de hayatımı kurtardı. Geri kalanına gelince, çok uzun bir açıklama."

"Onlar bir çete."

Haksız da sayılmazdı ama Emersyn'in tek yaptığı omuz silmek oldu. "Ne olmuş yani?"

Adam ona bakakaldı ve ben de sııttım. Benim kızım kimseden geri adım atacak bir tip değildi. Onu esir aldığımızı düşündüğünde bile bize karşı koymuştu. Bu ruh onun geri kalanı kadar canlı ve muhteşemdi.

"Az önce gerçekten 'yani' mi dedin?" Elini yüzüne götürürken yüzünü buruşturarak doğruldu ve dikkatini Emersyn'e vermeden önce Liam'a ters ters baktı. Neyse ki sağlığının devamı için ona baktığında kaşlarını çatmayı bıraktı.

"Senin ve Adam'ın inandığının aksine, ne Lainey ne de ben aptal değiliz. Onların kim olduğunu biliyorum."

İçini çekti. "O burada mı, Emersyn?"

"O iyi, Ezra. Onun için endişelenmeyi bırak. Onu görmek istediğini söyleyeceğim ve o da seni görmek isterse kimse onu durduramaz. Ama pislik gibi davranmayı bırakmalısın."

Kaşlarını çattı, sonra ona dokunacakmış gibi elini uzattı. Bir adım öne çıktım ve tek adım atan ben değildim. Gözlerini üzerimizde gezdirirken en ufak bir hesaplama belirtisi gözlerine dokundu. Piç kurusu bizi test etmek istiyorsa tehlikeli bir oyun oynuyordu.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu adam sonunda. "Senin için endişeleniyordu."

"Biliyorum ve iyiyim. Benim için onlarla savaşmayı bırak, lütfen. Bir daha gitmeyeceğim."

İçimdeki bir yumruk gevşedi ve daha derin bir nefes alabildim.

Homurdandı. "İyi, ama bu değişirse..."

"Olmayacak."

"Ama *eğer* öyleyse," dedi, kelimeleri cam gibi çiğneyerek. "Sen söyle."

"Teşekkür ederim." Bu iki kelimedeki mükemmel kibarlık bir gülümsemeyle yumuşatıldı. "Artık Liam'ı dinleyecek misin? Onunla bu kadar sert mücadele etmeyi bırakacak mısın?"

"İyi olduklarına yemin eder misin?"

Eğer gördüyse, o zaman diğer sık kafalıyla görüşüğünü itiraf etmişti. Liam ona baktığında omuz silkti. Yanılmıyordu. Kellan bile bunu engellemek için bir hamle yapmıyordu. Milo mutlu değildi ama yine de bu adam zaten onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi davranıyordu.

Ama bahse girerim Lainey üzerindeki hak iddiası onu Emersyn'den daha az heyecanlandırmıştır. Onun arkasını kolladığımızı bildirmek için omzunu kavradım. Onun da arkasını kollayacağız. Onun için ve Emersyn için.

Milo'nun omuzlarındaki gerginlik azalmadı ama bana başıyla onay verdi. Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Yine de içimden bir ses bu hafta çok geçmeden yumruklarımızı kana bulamamız gerektiğini söylüyordu. Belki de benimle gelip ön koltukta oturmalıydı.

En azından ona odaklanabileceği başka bir şey verirdi. Ve benim de desteğim olurdu. Kel haklıydı.

Ona geri döneceğimi söylüyordum ve ona yalan söylemeyecektim. "Söz veriyorum," dedi. "İkisi de iyi."

Duvara yaslanan adam bitkin görünüyordu ama başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sonra Liam'a bakmadan önce Roma'ya baktı. "Artık gitmesine izin verebilir miyiz?"

"Yakında, Hellspawn. Ezra'nın dürtü kontrolü sorunları var ve ona çok fazla özgürlük vermeden önce muhtemelen bir konuşma daha yapmalıyız."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam."

"Bize biraz zaman verir misin?" Dikkatlice ifade edilmiş bir soruydu. Liam ona kontrolü veriyordu.

"Lütfen terbiyeli ol." Son cümlesini Ezra'ya yöneltti ama Ezra cevap olarak omuz silkmekle yetindi. Haklısın. Her neyse, sık kafalı.

"Hadi, Swan," dedim elimi uzatarak. "Bırakalım da bununla onlar ilgilensin."

Beni şaşırtarak Liam'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da bana dönmeden önce Roma'nınkine. Vaughn da bir öpücük aldı, Kellan da. Freddie'ye bakarken duraksadı, kaşlarını kaldırdı ve Freddie sırttı.

"İçeri getir, Boo-Boo."

Kadının cevap gülümsemesi adamın yüzündeki parlak ifadeyi yansıtıyordu. Yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra yanağını ona doğru tuttu ve zımbayı ona geri vermeden önce oraya hızlı bir öpücük bıraktı.

Köşedeki sinir bozucu pislik de dahil olmak üzere herkes onun hareketlerini takip ediyordu. Milo ona sırtıttığında kuru bir bakış fırlatmakla yetindi, ama kederli bir iç çekişle yanağını ona uzattı ve o da yanağını öptü. "Huysuzluk etme, beni sevdiğini biliyorsun."

Bu ifadedeki hafiflik bir şeydi, ama sahiplik başka bir şeydi.

"Biliyorum," diye itiraf etti Milo, ifadesindeki fırtına bulutları gerçekten dağılmıştı. "Bu senin bir velet olduğun gerçeğini değıştirmez."

"Biliyorum." Sonra bana döndü ve elini benimkinin içine soktu. Az önce yaptığı her şey, sadece bulunduğu yerden memnun olmadığını değil, bizi de sahiplendiğini gösteren bir mesaj vermek içindi.

Bu benim için gayet iyiydi.

Parmaklarımı onunkilerle kenetleyerek Kellan'a başımı salladım ve Freddie'ye bir bakış attım. Son birkaç hafta onun için zor geçmişti ve herkesin ona göz kulak olmasını istiyordum. Sadece şimdilik. Yeniden evde olmaya alışmaya çalışıyordu ve Emersyn'in geri dönmesi de buna yardımcı olmuştu.

Lanet olsun, hepimize yardımcı oldu.

Ofisten çıkıp kulüp binasına doğru ilerlerken, "Sence iyi olacak mı?" diye sordu. Birkaç fare büyük açılır kapının yanında takılıyordu. Yakında kamyonlar bu tarafa doğru gelecekti. Bu sabahtan sonra fareleri tüm mahalleye yerleştirmiştik.

Başparmağımı elinin arkasında küçük daireler çizdirerek, "İşbirliği yaptığı sürece onlara bir sebep vermeyecektir," dedim.

Tekrar iç çekti.

"Swan," dedim içeri girerken ve bana bakması için onu kendime çektim. "O senin sorumluluğunda değil. O yetişkin bir adam. Ona nasıl olduğunu anlattın. Liam -ne kadar büyük bir pislik olsa da- sırf eğlence olsun diye biriyle yatmaya meyilli değildir." Her ne kadar onu savunmaktan nefret etsem de. "Oradaki başka kimse de ona zarar vermek istemiyor. O yüzden bırak onlar çözsün. Tamam mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne?"

diye sordum. diye sordum.

"Liam hakkında güzel bir şey söyledin."

Homurdandım. "Bunu alışkanlık haline getirmeyi planlamıyorum." Gülüşü başlı başına bir ödüldü. Ve bu teklifi yapmak beni ne kadar öldürse de, "Arkadaşınla konuşman mı gerekiyor?" dedim.

Neşesinin bir kısmı soldu. "Evet, umarım Milo'yla arasında olanlardan sonra hâlâ benimle konuşuyordur."

"Tamam, seni oraya götürüyüm o zaman, bu gece? Benim odamda mı uyuyacaksın?" İfadesinin gerginleştğine dair en ufak bir ipucu gördüğümde ekledim, "Ya da buna hazır değilsen, seninle kalabilir miyim? Sorun olmazsa sana bir süre sarılmak istiyorum. Yarın ayrılıyorum..."

"Bekle, gidiyor musun?"

"Geri döneceğim Swan, söz veriyorum. Milo'yu da yanımda götürebilirim. Ama bir koşu yapmam gerekiyor ve bu birkaç gün sürecek. Belki üç gün."

Kaşları çatıldı. "Gitmek zorunda mısın?" Bu ses o kadar kederliydi ki beni parçaladı. "Hayır, boş ver onu. Elbette zorundasın. Bunu yapmak zorunda olmasaydın, gitmezdin. Ben sadece-"

"Daha yeni döndün," diye sözünü bitirdim ve yanağını okşadım. "Güven bana, biliyorum. Mesafemi koruyordum, sana zaman tanıyordum - tüm bunların bunaltıcı olduğunu biliyorum. Ama bu beni biraz öldürüyor, Swan."

"Evet."

"Ne?"

"Evet, geceyi senin odanda geçireceğim. Sadece Lainey'e ve muhtemelen Roma'ya söylemem gerekiyor. Gerçi o da benim olduğum yerde uyuyor. Yani odana gizlice girebilir."

Homurdandım. "Bununla

yaşayabilirim. "Jasper?"

"Gerçekten bununla yaşayabilirim Swan, sorun değil."

"Hayır, ben sadece her yerde olmak istiyorum. Hepinizle vakit geçirmek istiyorum ve şimdiden başarısız olduğumu hissediyorum. Aynı anda iki yerde birden olamıyorum ve olmak istediğim için de çok açgözlüyüm."

Bu ağlamaklı nota benim felaketim oldu. "Hiçbir şeyde başarısız değilsin. Sadece birkaç gün önce döndün." Neredeyse hiç zaman olmadı. Dünya onunla sonsuz derecede daha parlak olsa bile. "Kendimi biraz açgözlü hissettiğimi biliyorum." Birazdan da fazla. "O yüzden istediğin kadar bencil olabilirsin. Bencil olmanı ve bize neye ihtiyacın olduğunu söylemeni istiyorum."

"Seni özledim."

"Nişan alma konusunda çalışmamız gerekecek." Dikkatle kollarımı açtım. Beni yarıdan fazla karşıladığında, onu sıkıca sardım. "Ben de seni özledim."

Orada ne kadar durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama içimde rahatladı ve gerekirse bütün gece o pozisyonda kalabilirdim. Küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. Ne kadar sevimli olursa olsun gülmedim.

"Zımbayı odama koymam ve sonra Lainey'i bulmam gerekiyor. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra bir şeyler yaparız. Sen ve ben mi?"

"Bu hoşuma giderdi." Bir elimle saçlarını okşayarak şakağına bir öpücük kondurdum ve geri çekilip bakışlarıyla buluştum. "Pizza ve salata alması için birini de gönderebiliriz, sonra buraya yerleşip herkesle birlikte film izleyebiliriz."

Bu şekilde hepimizle vakit geçirebilirdi. Sanırım birisi buna büyüme diyebilirdi ama sormak üzere olduğum şeye inanamıyordum.

"Doktoru davet etmemi ister misin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

EMERSYN

Tonraki birkaç gün, karanlık ve şüphe dolu sarsıcı anlarla karışık yorucu bir faaliyetle geçti. Hangisi olduğundan emin değildim. günler daha kötüydü. Nefesimi tutamadığım ya da her karanlık anı yeniden yaşıyormuşum gibi hissettiğim günler.

O gece Ezra ile konuştuktan sonra Jasper ile yatmışım. Ertesi gün Jasper Milo'yu da yanına alarak gitti. Hiçbir zaman yalnız olmasam da, yokluklarını şiddetle hissediyordum. Lainey, Ezra ile yaptığı kısa konuşmadan beri ihtiyatlı davranıyordu. Aralarında her ne konuşulduysa, onu kendi karanlık ruh hali içinde bırakmıştı.

Kısa bir süre sonra Liam Ezra ile birlikte ayrıldı ve ondan bir daha haber alamadım. Vaughn sık sık oradaydı ve ben de giderek daha fazla onu aramaya başladım. Roma gibi, gidip onunla kıvrılabılırdim ve o da gölgeleri uzak tutardı.

Daha fazlasını istedim. En iyileriyle bile rol yapabiliirdim. Baş yukarı. Kanatlar dışarı. *Kırık kötü değil*. Bu sözler bende yankı uyandırdı. Ama gittikçe daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu. Ayı ve zimba nerede uyusam karşıma çıkıyordu. Eğer Vaughn'un odasındaysam beni takip ediyorlardı çünkü Rome bir keresinde Freddie'nin onları benim için kaptığından emin olmuştu ve başka bir seferinde de Lainey bana sarılıp iyi geceler dilemeden önce onları kendisi getirmişti.

Her gün dans ettim. Kendimi daha da çok zorladım. Birden fazla kez Lainey ya da Rome gelip beni ahşap zeminde yatarken, terden sıırılsıklam olmuş ve bitkin bir halde buldular. İpeklere bakıp duruyordum ama ne zaman birini tutmayı düşünsem geri çekiliyordum.

Kollarım hâlâ çok kötü ağrıyordu. Doktor bir gün önce aramıştı ve şimdi de bugün beni görmeye geliyordu. Gerçi kliniğe gitmek isteyip istemediğimi de sormuştu. Liam'a gitmek dışında kulüp binasının sınırlarından hiç çıkmamışım.

Film izlerken haberlerden ve normal kanallardan uzak durdum. Kellan bir girip bir çıkıyordu. Gerçi döndüğünde her zaman beni buluyordu, iki kez onunla dükkâna gitmemi teklif etmişti ama Lainey'yi burada yalnız bırakmak istemedim.

Hayır, Doc'un buraya gelmesi daha iyiydi. O zaman desteğim olurdu. Dans stüdyosunun zemininde yatarken, ipeklerin asılı olduğu yere bir göz attım. Yukarı doğru kıvrıldım, oturmak için bir çıtırtı yaptım.

Müzik birkaç dakika önce bitmişti ama ter, mayomu ve dans şortumu ıslatmıştı. Saçlarım yapış yapış, keçeleşmiş bir haldeydi. Ya da örmemiş olsaydım öyle olacaktı. Ayağa kalkarak yavaşça yürümeye ve soğumaya başladım, ayaklarımı esnetiyor ve kaslarımın çok gevşemesine, çok hızlanmasına izin vermiyordum.

Bir haftadır evdeydim.

Bir hafta.

Öyle hissettirmede. Sanki...

Kapı açıldı ve aynaların olduğu duvara bir bakış attım. Vaughn bir elinde büyük bir şişe su, diğer elinde de bir çanta ile içeri girdi.

Dönerken midem homurdandı. "Burger mi?"

Sırıttı. "Sıçanlardan birini senin sevdiğin 78. Cadde'deki yere götürdüm." Ağzımdan salyalar aktığına yemin edebilirdim ve kaçmadığından emin olmak için bir elimi ağzımda gezdirdim. "Bir süredir buradasın ve kahvaltıda pek bir şey yemedin."

"Çok zayıflamamdan mı endişeleniyorsun?" Bunu alay etmek için söylemiştim ama ona doğru yürümek için döndüğümde yüzündeki ağırbaşlı ifade ve ciddi topaz gözlerine itiraz etmek zordu.

"Evet," dedi kolayca ve ben iç çektim. "Dove," diye devam etti. "Bu bir eleştiri değil."

"Bunu biliyorum," dedim başımı yere vurarak. "Burada, bunu biliyorum."

"Ama öyle hissettiriyor?" Ben yaklaştıkça ondan yargılama değil, sıcaklık yayıldı.

"Belki mi?" Bu adil görünmüyordu. Başımı salladım. "Bu adil görünmüyor. Aslında ne hissettiğimi bilmiyorum, gerçekten."

"Bilmene gerek yok," dedi bana nazıkçe, önünde durduğumda bana su şişesini uzattı.

Oda sıcaklığındaydı ve zaten gevşemiş olan kapağı çevirerek çıkarırken yavaşça gülümsedim. "Hatırladın mı?"

"Yaptım," diye itiraf etti. "Seni bekleyen daha soğuk bir tane daha var, ama onu yemek yiyip serinledikten sonraya saklayacağız... sonra belki bir duştan sonra."

Çok hassas olmayan bir koklama testi yapmaya çalıştım ama stüdyoda koklayabildiğim tek şey sıkı bir antrenmanın ter kokusuydu. Görünüşe göre yılmayan Vaughn

Çenemi nazikçe okşadıktan sonra dudaklarıma dokunmadan önce burnumun ucuna en yumuşak öpücüklerini bıraktı.

"Senin için vantilatörü açayım."

Hafif dokunuşu o kadar kısa sürdü ki, daha elini çekmeden kaçırdım. Suyu yavaş yudumlarla içtim ve yürümeye devam ettikçe daha uzun yudumlara dönüştü. Tepemde bir vantilatör çalışıyordu. Yukarıda olduğunu yarı yarıya unutmuştum. Serin havanın itiş gücü stüdyoda hareket etmeye başladı.

"Buradayken bunu açmayı unutmamalıyım." Ne de olsa bana bir stüdyo inşa etmek için bu kadar uğraşmışlardı. Yolum beni ipeklere yaklaştırdı ama ilerlemeye devam ettim.

Vaughn omuz silkerek gizli panel dolaplardan birine gitti ve onu açtı. İçinde en sevdiğim dans ayakkabılarımın kutuları vardı. Caz botlarından parmak arası ayakkabılara kadar her şey vardı. Rome tam olarak hangilerini sevdiğimi biliyordu ve onları stoklamak için çok uğraşmışlardı.

Tüm bunları yapmak onlara küçük bir servete mal olmuş olmalı. Bir suçluluk duygusu daha derimin iç kısmına sürtündü. Bunu bana en başta hediye ettiklerinde bile *nedenini* anlamamıştım, sadece bana kaçmak için bir fırsat sunmuştu.

Terk etmeye bu kadar kararlı olduğum bir yerin, geri dönmek için can attığım bir sığınak haline gelmesi ironikti. Kumaştan gelen bir firfir dikkatimi çekti, ardından birkaç gümbürtü geldi. Dönerek yürümeye devam ettim. Vaughn'un yere birkaç büyük minder yerleştirmesini izlerken -ama bu sefer geriye doğru-.

"Bunlar yeni," diye mırıldandım ve o da sırıttı.

"Onları sipariş etmiştik, sadece gelmesi biraz zaman aldı..." Ve sonra gitmişim. Alt dudağımı çiğnedim.

"Haydi," dedi, yastıklardan birine yerleşirken parmaklarını çağıran bir hareketle kıvırdı. O kadar uzakta olmak istemediğimden, ona doğru olan amansız çekimi takip ettim.

O bir mindere oturdu, ben de onun karşısındaki mindere katlanarak bacaklarıyla oluşturduğu boşluğa oturdum. Bacaklarımı içeri kıvrırmak yerine onunkilerin üzerine uzattım. "Her şey yolunda mı?"

Kıkırdayarak önce bir patisini, sonra diğerini çıkardı ve ben de bu ani özgürlük karşısında ayak parmaklarımı oynattım. Sonra sıcak elini baldırıma koydu ve çantayı bana uzattı. "Ye bakalım, Güvercin."

Midemden gelen doymak bilmez gümbürtüler yumuşak emir karşısında guruldadı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Açlıktan ölüyordum. Burger harika kokuyordu. Burger de öyle.

Patates kızartması. Bir avuç çıkardım ve önce Vaughn'a ikram ettim.

Kaşlarını çatarak önce çantaya sonra da bana baktı.

"Evet, anlıyorum, onları benim için getirdin ve bunun için sana tapıyorum. Şimdi onları seninle paylaşmama izin ver."

Gülümserken dudaklarının gerilmesi içime bir ürperti gönderdi. Başını sallayarak öne doğru eğildi ve dudaklarını uzattığım altı kadar patates kızartmasının ve parmaklarımın etrafına sardı. Tuzu silip süpürürken dilinin darbeleri vücudumda bir ürperti daha yarattı.

Arkasına yaslanarak çiğnedi ve sonra bana patates kızartmasına doğru başıyla işaret etti. Ağzının okşayışının verdiği karıncalanma hissi, ben bir düzine kadar kızartmayı mideye indirirken de devam etti. Hala sıcacıktılar ama ağzımı yakacak kadar sıcak değillerdi. Tuz cennetten gelen bir kudret helvası gibiydi ve sonra büyük boy çedar burgeri çıkarmak için poşetin içine daldım.

Çok fazla kalori, çok fazla karbonhidrat vardı ama yine de egzersiz yapıyordum. Umarım bunların hepsini yiyebilirdim. Dört gündür kusmamıştım, bu iyiye işaretti, değil mi?

Bu düşünceyi aklımdan kovarak hamburgerin paketini açtım ama sonra tekrar çantaya baktım. "Hiçbir şey almadın mı?"

"İstediğim şey tam burada," diye bilgilendirdi beni. Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve bir ısırık almadan önce hamburgere baktım. En azından onu yiyorsam, söyleyecek özlü bir şey bulmam gerekmiyordu.

Ağzımda mini bir orgazm patladı. Bu burgerlerin favorilerimden biri olduğu konusunda haklıydı. Kellan bir akşam gösteriden önce bana bunlardan bir tane getirmişti. Tamamen geri çevirmem gereken bir yemektir ve aynı zamanda inanılmazdı.

"Bu ayrıntıları hatırladığınıza inanamıyorum," diye itiraf ettim yemeğimi ısıırken elimi ağzıma götürmeye dikkat ederek. Çiğnerken küçük parçaların uçuşması kadar çekici bir şey olamazdı.

Kıkırdadı. "Seninle ilgili her şeyi hatırlamaya çalışıyorum, Dove. Bizimle ilgili şeyleri fark ediyorsunuz. Sadece bizim daha fazla pratiğimiz ve daha uzun bir geçmişimiz var..."

Doğru. Nerede olduğumu ve neyi sevip sevmediğimi öğrenmek için yıllarını vermişlerdi. Yemeğe tekrar baktım. İlk ısırığın tadı kesinlikle daha fazlaydı ama bir tane daha denemeden önce kendime bir içki ısmarladım.

Baldırım okşayan başparmağının baskısı daha da arttı. Kaslar düğümlenmeye başladığında parmaklarını biraz daha sert soktu ve ben inledim. Hangisinin daha iyi hissettirdiğinden emin değildim, ağzımdaki yemek mi yoksa bacağımda boyunca yaptığı masaj mı?

"Yemeye devam et, Güvercin," diye mırıldandı. Sesinin ipeksi doğası beni yatıştırırken, ben gözlerimi açana kadar masaja ara verdi. Onları kapattığımı bile fark etmemiştim.

"Bu iyi hissettiriyor," diye itiraf ettim.

"Buna sevindim. Hâlâ yemek yemen gerekiyor. Hamburgerini bitir, ne istersen masaj yaparım."

Teklifteki şehvetli ton benim için kaybolmamıştı. Bir haftadan fazla olmuştu. Tüm antibiyotikleri bitirmiştim ama...

"Hiçbir şey olmak zorunda değil, Dove," diye devam etti o sakın sesiyle. "Senden bana bir şey vermeni istemiyorum..."

"Seninle seks yapmaktan hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

Sırıışı saf günahtı. "Bu beni çok mutlu ediyor, çünkü ben de seninle seks yapmayı seviyorum. Ama bu bir yarış değil," diye devam etti. Sesi hala manyetik tonlarıyla dikkatimin her zerrisini elinde tutarken, ifadesi sertti.

"Bu bir karşılık değil. Olan biten her şeyi bilmiyorum ve senden bana anlatmanı istemiyorum. Dinleyeceğim. Hazır olduğunda bana söylemeni isteyeceğim ve sonra hangi dokunuşlardan hoşlandığın ve nerene dokunulmasını istediğin hakkında çok uzun bir tartışma yapacağız." Onun topaz gözlerine bakarken hamburger lokmasını yavaşça yuttum. "Sen zaten bir kısmını çözmüştün." Bunu itiraf etmekten her şeyden çok nefret ediyordum ama onlar biliyordu. Roma biliyordu. Freddie biliyordu.

Vaughn biliyor olabilir. Değil mi?

"Sanırım," dedi ama sonra tekrar hamburgere doğru başını salladı. Doğru, yemem gerekiyordu. Bir ısırık aldım ve o da gülümsedi. "Ama hiçbir şey varsaymayacağım. Bu iş bizim için böyle yürümeyecek. Konuşacağız ve bunu birlikte çözeceğiz. Bir daha asla istemediğin bir dokunuşa maruz kalmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sesindeki en ufak emir kırıntısı bile sonunda mutlak bir hal aldı ve boğazım yanarken bile gözlerimden dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım. Yemeği ağzıma tıktırarak kendime biraz zaman kazandırdım ve başımı salladım.

"Aferin kızıma." Sonra ellerini kaslarımda aşağı yukarı gezdirmeye başlarken baldırımını kucakladı. Bacağıma karşı çok büyüktüler ve sistemimi istila eden sıcaklık sadece masajdan kaynaklanmıyordu.

Bacak kasımı macun kıvamına gelene kadar çalıştırdıktan sonra sol tarafıma geçti ve arka plandaki gürültü için vantilatörün uğultusuyla sessiz bir şekilde oturduk.

Bacak. Son hamburgeri ve patates kızartmasının çoğunu bitirdim. Hepsini yiyemedim. Neredeyse çok doymuş hissediyordum.

Bir yudum suyla yıkadım ve sonra ellerimi çantadaki peçetelerden birine sildim.

"Bitti mi?"

Başımı sallayınca çöp torbasını aldı ve bir kenara koydu. Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırarak kalçalarımda durdu ve başımı sallamamı bekledi. Onun sabrı ve nezaketi karşısında bir kez daha zevkten dört köşe oldum.

Beni kaldırıp kucağına oturttu, sonra da kollarını etrafıma doladı. İstersem kaçabileceğim kadar gevşekti ama beni yakınında istemesini başka bir şeyle karıştıramayacağım kadar da sıkıydı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Tüm bunları kuşatmak çok zordu.

"Benim için zevkti, Güvercin," diye beni temin etti ve alnıma bir öpücük kondurdu.

İçimi çektim.

"Ne oldu? Çok mu fazla?"

Bu sözlerdeki endişeyi inkâr edemezdik. "Hayır," diye cevap verdim, cesaretimin kırıntılarını bulmaya çalıştım ve onları tüm hasarlı parçalarımı gizleyebilecekmiş gibi yukarı çektim. "Ben sadece-bazen hiçbirinizin hâlâ bilmemesini diliyorum."

"Neden?" Yargılama yok, sadece açık bir soru.

"Eric'i biliyordun ve bu yeterince kötüydü ama aynı zamanda neden burada olduğumdan ya da ne olacağından o kadar emin değildim ki neredeyse umurumda bile değildi." Bunun tam olarak ne zaman değiştiğine bir türlü karar veremiyordum. "Kimsenin bilmemesi her zaman daha güvenliydi."

"Senin için daha güvenli değildi."

Çenesini kavrayarak başparmağımı yanağında gezdirdim. "Hayatta kaldım. Her zaman hayatta kaldım. Daha önce de yaşadım ve yine yaşayabilirim." Her anından nefret etsem bile.

Gözleri karardı.

"Ama başkaları için her zaman güvenli değildi. Bu yüzden insanlara söylemeye cesaret edemedim. Daha önce denedim ama söylediğim herkes öldü." Şimdiye kadar... Küçük ses bana hatırlattı. Freddie'ye söylemiştim. Roma'ya söylemiştim. Onlar hâlâ buradaydı. Sonra endişe, ava çıkmış kuduz bir hayvan gibi içimde dolaştı. "Kimse bilmediğinde rol yapmak da daha kolaydı. O zaman sadece kendim olabilirdim... İstedğim zaman ve istediğim kişiyle seks yapabilirdim. Nasıl ve neden olduğunu söyleyebilirdim ya da istemiyorsam hayır diyebilirdim."

Beni o kadar uzun süre inceledi ki, içimi çoktan gördüğünden emindim. Uzun süren bir sessizlikten sonra "Anlıyorum," diye itiraf etti. "Bazen rol yapmak zorundasın çünkü başka bir şey yapmak daha da acı verici olur." Dikkatle, yavaş bir daire çizerek sırtımı ovdu. "Bazen buna ihtiyaç duyarsın çünkü bir ayağını diğerinin önüne bu şekilde koyarsın."

Nasıl... "Bunu nereden bildiğini sormaktan neredeyse nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Sorabilirsin," dedi usulca, sonra şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Henüz cevap vermeye hazır olduğumdan emin değilim ama anlıyorum, Dove. Gerçekten anlıyorum. Senin için daha iyi bir seçenek olduğu için bu kadar yalnız kalmaktan nefret ediyorum. Sadece daha çok çalışmamız gerektiği anlamına geliyor, böylece artık tek seçeneğinin bu olmadığını biliyorsun."

Bu hoşuma gitti.

Bu çok hoşuma gitti.

"Şimdi," diye devam etti boğazını temizleyerek. "Uzun ve sıcak bir duşa, ardından da masaja ne dersin? Hatta biraz kestirebilirsin, ben de senin için nöbet tutarım."

"Sanırım bu kulağa cennet gibi geliyor."

Ayağa kalkıp beni kaldırırken, "O zaman kanatlarını aç Güvercin," dedi. "Bunu daha sonra temizleyeceğim. Cennet bekliyor..."

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

T Dans stüdyosundan çıktığımızda kulüp binası sessiz değildi. Ama dans stüdyosundan yayılan sohbet ve kahkahaların mutfak dikkatimizi dağıttı. Doğruca merdivenlere yöneldim ve ikişer ikişer çıktım. Boynuma dolanan kollarının yumuşak ağırlığı ve yüzündeki rahat ifade bana daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlama sundu.

Neyse ki kimseye rastlamadık. Diğerlerinin ona ya da ondan duydukları sevgiyi küçümsediğimden değil. Hatta onunla samimiyetimi paylaşmayı bile umursamıyordum ama şu anda bu derin güven anını genişletmek istiyordum. Bu konuda açgözlü olmak istiyordum. Odama girdikten sonra, kapıyı kilitleyecek kadar uzun bir süre tutuşumu değiştirdim.

Bardak yerine oturduğu anda başını kaldırdı ve ben de durakladım. "Bu hala iyi mi, Dove?" Eğer kilidin açılmasını istiyorsa, şansımı deneyecektim. Diğerlerinden biri de bize katılırsa muhtemelen hoşuna giderdi.

Kahverengi gözlerindeki derinliksiz bir şey benimle alay ediyordu. Onun olgunluk seviyesi beni her zaman şaşırtmıştır. Dahası, bizimle ilişki kurma biçimi de gizemli bir şeydi. Evet, dans ettiği piç onu incitmişti ve başlangıçta içindeki karanlık bununla bağlantılı gibi görünüyordu.

Artık daha iyi biliyordum.

Evet, o karanlığın bir kısmını etkilemişti ama kaynağı o değildi. İçinde yaşadığı dünya onu elmas sertliğinde bilemiş ama kalbini çalmamıştı.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı ve bu üç kelime kalbime damgasını vurdu. "Ve bizi birlikte kilitliyorsun."

"Evet, öyle. Ama istediğin zaman kilidini açabilirsin."

Gülümsedi, mizahın bir kısmı gözlerini aydınlatmak için ortaya çıkmıştı. "Freddie ve Roma da öyle."

Benden bir kahkaha havlaması kaçtı. "Dürüst olmak gerekirse muhtemelen Kel ve Jas da. Hepimiz kilit açmaya oldukça aşinayız."

"Yani, kilitlediğinizde... gerçekten onları dışarıda tutmak için değil." Hayır, sanırım değildi.

"Onlara güvenebilmemiz hoşuma gidiyor."

Biz. Evet. Kesinlikle biz. "Ben de." Alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra onu banyoya taşıdım. Onu serin tezgâhın üzerine bıraktığımda küçük bir nefes verdi ve ardından güldü.

"Düşündüğümden daha ateşliyim," dedi fazla hafif bir tonda, kendini yelpazelemeden önce. İçimden bir kıkırdama daha çıktı.

"Harikasin, Dove. İçten ve dıştan." Bir parmağımı çenesine dokundurduğum ve dudaklarına bir öpücük daha kondurabilmek için yüzünü kaldırdım.

Pembe yanaklarına dokundu ve öpücüklerimden dolayı dolgunlaşıp şişene kadar o lanet olası ısırılabilir dudaklarda oyalanma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Aletim pantolonumun içinde kalınlaştı, ama onun yanında her zaman bir semi sporu yapmadığım gibi değildi. Onu bir daha hiç beceremesem bile, olduğu yerde kalmasını istedim. En keyifli pakete sarılmış en enfes işkence.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıltıyla söylenen sözler beni şimdiki zamana geri çekti, fantezilerimden uzaklaştırdı. Şey, belki de topraklamadı - daha çok beni uçurumun kenarından geri bağladı.

"Sen," diye itiraf ettim, dans şortuna uzandım ve parmaklarımı yerine geçirdim. "Bu hala iyi mi?"

Yüzündeki pembe kızarıklık daha da derinleşti. "Her adımda bana sormak zorunda değilsin..." Ses tonundaki hiçbir şey gerçekten umursadığını göstermiyordu.

Başparmağımı onun yanında ileri geri gezdirerek burunlarımız birbirine değene kadar eğildim. Nefesindeki hamburger kokusu, başka biri olsaydı onu rahatsız edebilirdi. Benim içinse bu sadece onu beslediğim ve onun da yemekten keyif aldığı anlamına geliyordu. Bu konuda hiçbir şey onu rahatsız edemezdi. *Onunla* ilgili hiçbir şey ona olan arzumu azaltamazdı.

"Belki de istiyordumdur," diye açıkladım azarlamak yerine. Jasper'dan yeterince azar işitmişti. Bu beni endişelendirmiyordu. Ona kendini kötü hissettirmeyecek kadar değer veriyordu ama yine de kızdırır, azarlar ve muhtemelen sataşır - gerçi bu daha çok Liam'ın bir manevrasıydı. "Her adımda hâlâ aynı fikirde olduğumuzu doğrulamayı tercih ederim, Dove. Yavaşlamamı ya da hızlanmamı istersen, ilerledikçe ayarlayabiliriz."

Ondan çok şey alınmıştı.

"O zaman evet, hala sorun yok." Kabullenme. Saf ve su katılmamış. Ona bu kadar tapmak için başka bir neden. Ellerini tezgâha dayayarak yukarı doğru itti. Parmak eklemlerinin beyazlaşmasıyla birleşen bariz gerginlik, dans şortunu hızla indirmeme neden oldu. Sonra biraz oflayarak tezgâha geri yerleşti.

Yanakları kızardı ve ellerinden birini kaldırmak için durakladım, sonra parmaklarımı bir yara izinin üzerinde gezdirdim. En ufak bir irkilmede teması yavaşlattım. Yüzünü izledim ama bakışları kolundaydı. Nefes alış verişi tekrar düzene girdiğinde ön koluna yavaşça masaj yapmaya başladım. Büzülmüş deriye dikkat ederek, her iki yanındaki kasları çalıştırdım.

Dudakları ayrılıp yarı iniltili bir iç çekiş çıkardığında kendi kendime başımı salladım. Sonra diğer ön kolundaki kasları çalıştırmak için yanına gittim. Bu kesikler ne kadar derin olmalıydı ki etinde bu kadar acımasız bir iz bırakmış olsun, hayal etmek bile istemiyordum. Aynı zamanda, daha iyi hissetmesine yardım etmem gerekiyordu. O kasları kullanmak onu zorluyor olmalıydı.

İkinci kolunu da bitirdiğimde başını arkaya yatırmış ve gözlerini kapatmıştı. İlgiden dolayı yarı sallanıyordu ve ben de elimi kalçasına götürdüm. "Hâlâ benimle misin, Dove?"

"Hmm-hmm... ve ben de duşum bitene kadar masaj yaptırmayacağımı sanıyordum?" O tatlı boğuk ses tonuyla söylediği uykulu, neredeyse zevkten sıırıslıklam olmuş sözler, aletimin etrafına sarılmış bir okşama gibiydi.

Ona böyle hissettirdim. Sahiplenme duygusu ona duyduğum arzuyu daha da arttırdı ama gözlerimi ödülünden ayırmadım. Bu durumda, *onu* daha iyi *hissettirmek* ve ihtiyaçlarını karşılamak. Benimkileri değil.

Henüz değil.

"Az önce duş ve masaj dedim," diye hatırlattım ona. "Ama bu bir şikâyetse..."

Gözlerini araladı ve dudaklarına gerçek bir gülümseme yayıldı. "Hiç de bile. Şimdi mayoyu çıkarmam gerekiyor mu?"

"Evet. Duş için kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?"

"Kal." Tereddüt yok. En ufak bir tereddüt bile. "İlk kez burada öpüştük."

Evet, öyleydi ve hatırladıkça sıkım taş gibi sertleşiyordu. O içeri girdiğinde üzerimdeki o piçin kanını yıkıyordum. Bu kısmı fark edip etmediğinden emin değildim ve şimdi de bu konuyu açmayacağımdan emindim. Belki daha sonra.

Olabilir.

"Bu hoşuma gider," dedim, arzumu düzgün bir şekilde dizginlediğimde davetine karşılık verdim. Dikkatle onu tezgâhtan kaldırdım ve ancak ayakları üzerinde sabit durduğunda mayosunu çıkarmaya başladım.

Bakışlarıyla her hareketimi takip etti. Ayak bileklerine kadar çektiğimde, yukarı doğru bir bakış attım ve önce bir ayağını kaldırırken onu izledim,

sonra diğeri.

Bizimle yaptığı ilk ziyaretin aksine, her yerinde morluklar yoktu. Ancak bazı yerleri diğerlerinden daha koyuydu. Kısıtlamaların solan izleri zaten görülebiliyordu, onları kataloglarken bile düşünmemeye *odaklanmam* gereken bir şeydi. Ön kollarındaki ve bileklerindeki yara izleri görünüşe göre en kötü olanlarıydı. Ama boynunda ve omuzlarında da yanık izleri vardı.

Herhangi bir iz üzerinde fazla durmadan, ellerimi yatıştırıcı bir şekilde teninde gezdirdim. Uyluklarının tepesindeki çıplak deride herhangi bir iz yoktu. Ama uyluklarından birinin iç kısmında sarımsı yeşil bir çürük vardı. Öfkemi yumruklamak zorunda kaldım çünkü bir el şeklinde olduğuna yemin edebilirdim. Ya da solmaya başlamadan önce öyleydi.

Alt dudağını ısırduğında incelememi durdurdum ve ayağa kalktım. "Neye ihtiyacın varsa," dedim ona. "Bunu gerçekleştirebiliriz."

"Onu burada düşünme," diye fısıldadı. "Düşünmeyeceğim. Onu bir daha asla düşünmek istemiyorum."

Kalbim paramparça oldu ve tam boyuma doğru doğruldum. Yüzünü kavradım, başımı eğdim ve onu öptüm. Dudakları benim için ayrıldı ve tüm endişemi, öfkemi, şefkatimi ve ihtiyacımı o öpücüğün içine ittim. Parmaklarını gömleğimin içine sokup yumruk yaptığında, kalbim hızlı bir yarıştan sert bir gümbürtüye dönüştü. Beni daha da yaklaştırdı ve ben de dilimi onunkine sürdüm, onunla oynamak için peşinden koştum.

İkimizin de nefesi kesilene kadar onu öptüm, sonra başımı onunkine yaslamak için hareket ettim. "Sadece seni düşünüyorum," diye söz verdim. Her zaman *sadece* onu düşünecektim.

"Benimle duşa girer misin?"

"Dove..."

"Lütfen."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Hayır demiyordum tatlım, söz veriyorum. Sadece hiçbir şey *olmak zorunda olmadığını* bilmeni istiyorum."

"Bu yapabileceği anlamına mı geliyor?" Bana bir bakış fırlattı ve ben inledim.

"Sana hayır diyemem," diye itiraf ettim. Demeliydim. Kesinlikle yapmalıydim. Doktor bugün bir ara buraya gelecekti. Ama... "Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten mi?"

Sadece ona baktım ve gülümsemesi önce kayboldu sonra geri geldi.

"Özür dilerim, bunu bir şaka olarak söyledim."

"Sonra güleceğim, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Çıplaklığının farkındalığı ve bana doğru bastırıldığı ağırlığı başka bir şeye odaklanmamı imkânsız hale getirdi.

"Ben daha iyiyim." Bu kulağa pek de kesin gelmiyordu. "Sanırım. Beni ağrı konusunda uyarmıştı ama o da geçmiş gibi görünüyor ya da belki de bacaklarımdaki ağrıyı hissedemiyordum." Yine şakacı bir gülümseme denemesi. Evet, her ne kadar buna boyun eğmek istesem de cesaret edemedim. Henüz değil. Bu çok önemliydi. Parmaklarımı yakaladı ve elimi kalçalarına doğru götürdü, sonra bacaklarını açarak parmaklarımı amının dikişine doğru götürdü.

Sırılsıklam olmuştu.

"Seni istediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Ama belki de bir prezervatife ihtiyacımız vardır." "Ya da Doktor buraya geldiğinde iğne yaptırabilirim," diye itiraf ettim sert bir ses tonuyla.

Gerçekten aramızda bir şey olmasını istemiyordum. "Eğer tercih etmezsen..."

"Sadece seni istiyorum," diye itiraf etti ve bu benim kısıtlamalarımı zorlamaya başladı. "Seni hissetmek istiyorum, başka kimseyi değil. Sadece seni istiyorum ve senin de beni istemeni istiyorum."

Bir elimi uzatarak duş perdesini geri çektim ve suyu açtım. Parmaklarımı bir kez olsun kalçalarının arasından çekmedim. Bunun yerine, amcığını okşamaya başladım, kayganlığı klitorisini çevrelemek için girişinden yukarı çektim. Tek parmağımla amının derinliklerine doğru yavaş ve kasıtlı vuruşlarım, tezgahı kavrarken başını geriye eğmesine neden oldu. Sonra bacaklarını ayırdı.

Suyu açtım ve tembel okşamalara devam ettim. "Seni istediğin kadar boşaltabilirim," diye söz verdim.

Buharın dışarı çıkması tam bir dakika sürdü ve o zamana kadar iki parmağımla içine sokmuştum ve klitorisi başparmağımın altındaydı. Küçük sinir yumağı her darbeye şişiyor gibiydi ve ben parmaklarımı dışarı çekip içeri iterken parmaklarımı sıkıca kavradı. Boğazından küçük bir zevk miyavlaması kaçtı ve daha yakına eğildim, boynu boyunca çenesine doğru bir öpücük ısırdım.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

Yumuşak bir ses daha çıktı ve kıkırdadım, parmaklarım derinlere dalmış olmasına rağmen ona zar zor dokunana kadar elimi durdurdum. Etraflarındaki titreyen kaslar, parmaklarımı çok daha kalın ve ikimiz için de daha tatmin edici bir şeyle değiştirmek için can atmama neden oldu, ama bunun ona zarar vermediğini bilmem gerekiyordu.

"Kelimeler, Dove," diye fısıldadım, kulağının kabuğunun hemen arkasındaki yumuşaklığı ısırarak. "Sözlerine ihtiyacım var."

"Başparmağımı tekrar klitorisine doğru kaydırırken son kelimeyi nefes nefese küçük bir iniltiyle uzattı. Uyluklarını elime sıkıştırırken parmaklarımın etrafında kenetlendi. Kaslarının sıkışması sarhoş ediciydi.

"Güzel," diye alay ettim, hafifçe ısırıktan sonra ekledim, "Benim için o güzel memelerle oyna. Şu anda çok emilebilir görünüyorlar, ama elimi olduğu yerde istiyorum."

İnledi ama göğüslerini avuçlamak için beni bıraktı. Meme uçlarını bükmeye ve kızdırmaya başladığında dudaklarımı yaladım. Nazik değildi; inlerken bile onları kanla daha da dolgunlaştıracak kadar sıkı kavıyordu.

Onu elimle becermek bir deneyimdi, çünkü tepkilerini gizlemiyordu. Hiçbirini. Kasları kasılmaya başladığında kulak memesini emdim ve sonra elimi salladım, aynı anda klitorisine baskı uyguladığımda aniden çırpınmasına neden olan o yumuşak, dokulu ve süngerimsi noktayı bulmak için her daldırmada parmaklarımı kıvırdım.

Küçük bir çığlık attığında elimin üzerindeki ıslaklığın akması büyük bir keyifti. Tekrar inleyene kadar titreyip sarsılırken vuruşlara devam ettim ve sonra dudaklarını yakaladım, dudaklarındaki tutkuyu tatmak için istekli olduğum kadar bu sesi de yuttum.

"Vaughn," diye inledi öpücüklerin arasında.

"Daha işimiz bitmedi, tatlı güvercinim." Bu, onu rahatlatmak için olduğu kadar vücudumdaki sıcak ihtiyaç isyanına da bir öğüttü. "Benim için dayan."

Parmaklarımı çekip kurtardığımda ve onu kaldırıp soğuk tezgahın üzerine oturttuğumda inleyen tek kişi o değildi. Bu, tüm vücudunu saran kızarıklığı bir nebze olsun azaltmış gibi görünmüyordu. Bu seviyede, elini kenara ittim ve nefesi kesilirken bile meme uçlarından birini dişlerime karşı emdim. Bana karşı çok duyarlıydı.

Çok mükemmel.

Kıyafetlerimi hızla çıkardım, sonra bir kolumu ona doladım ve onu buharlı suyun altına taşıdım. Haklıydı, ilk öpüşmemiz bu banyoda olmuştu. İlk sevişmemiz de burada olmuştu.

O bana sarılırken dudaklarını yaladım ve ikimiz de sıırsıklam olana kadar spreyin altında tuttum. Ancak o zaman onu ayağa kaldırdım. Sabitlenene kadar ellerimi kalçalarında tuttum ve sonra başımı kaldırdım.

Sikim tam karnına bastırdı ve satenimsi yumuşak teni başlı başına bir kıskırtıcıydı.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" Kontrol ettim ve bir elini aletimin etrafına sardı, parmak ucunu piercingimin üzerinde öyle acı verici bir yumuşaklıkla gezdirdi ki eline doğru eğildim.

"Evet," diye fısıldadı. "Lütfen sik beni Vaughn. Hissedebildiğim tek şey sen olana kadar sik beni."

Evet. Bu, kalan tüm çekinceleri yok etti.

"Arkanı dön, Dove," diye emrettim. "Ellerini duvara koy ve sıkı tutun." Tüm kontrolüme ihtiyacım vardı. "Çünkü beni hissetmek istiyorsan, beni hissedeceksin."

Gözlerindeki çağırma ve parmaklarının son vuruşu hem işkence hem de alaydı, ama ben hepsini istiyordum. Onun vahşi ve açık cinselliğini ve özgürlüğünü istiyordum. Kıvrımlı vücudunu ve gırtlaktan gelen kahkahalarını istiyordum. Onun lanet olası güvenini istiyordum ve her bir beklentisini yerine getirmek istiyordum.

O tatlı poposunu bana gösterir göstermez, uzun süre onu seyrettim. Bu, *onun için* geri alma listemde bir sonraki sıradaydı. Artık onun için korku yok.

Hiç.

Sonra sikimi yumrukladım, omurgamda acıya neden olacak kadar sert sıktım. Kaya gibi sert ereksiyonu yumuşattığı söylenemezdi. O oradayken olmazdı ama bana bir nebze de olsa kontrol sağladı.

Ayaklarını birbirinden ayırarak sikimin başını amcığına sürtmeye başladım. Düşük bir ses çıkardı ve sonra ellerini duvara bastırdı, ancak biri aşağı doğru kaymaya başladı.

"Klitorisinle oyna," diye emrettim. "Kendine dokun ve benim için boşal." Parmaklarının uçları piercingimle alay edecek kadar aşağıya indi, sonra açığı değiştirdim, geri adım attım ve kışını kendime doğru çektim. Zarif bir dansçı gibi sırtı mükemmel bir şekilde kavislenene kadar eğildi.

"Dayan," diye ham bir ses tonuyla başardım ve sonra içeri ittim - sığ, yavaş itişler. Sadece ucu, sonra biraz daha. Uzun bir inilti çıkardı, sanki sesini çıkarmak için bile nefesini tutamıyordu.

"Yavaş," diye emrettim, ama bana doğru geri itti ve sonra o kadife eldivenli sıcaklığın içinde sonuna kadar sikişiyordum ve o benim

mükemmel bir paket gibi kaldırdım. Bir elimle kalçasını destekleyerek, örgüyü serbest yumruğumun etrafına sardım. Bunun için mükemmel bir uzunluktaydı.

"Bana ne istediğini söyle," diye emrettiğimde bir çığlık daha attı ve elini fayansa vurdu.

"Sen, seni istiyorum."

"Bu mu?" Alay ettim, ama kalçalarımı sallarken sadece biraz. Acı ve coşku bir aradaydı. Onunla bir kez genç bir delikanlı gibi boşalmıştım ve içimde onu tekrar tekrar boşaltma arzusu hep var olacaktı gibi bir his vardı.

"Evet, daha derine," diye yalvardı. Lanet olsun, yalvardı. "Beni daha sert becer." "Daha iyi," diye iltifat ettim sesi daha da sertleşirken ve talebi daha sert. "İşte bu, Dove, bana ne istediğini söyle." "Becer beni, Vaughn. Beni öyle bir becer ki tek hissettiğim sen ol."

Benim istediğim de buydu. Başını geriye yatırmak için saçlarını çekiştirdim ve elimi kalçasında sıktım. Kontrolüm sürekli aşınma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama benden bunu isterse çekilip duvara karşı otuz bir çeker ya da sonsuz bir ereksiyondan ölürdüm.

"Dayan," diye daha önceki emrimi tekrarlardım ve sonra kendimi tutuyormuş gibi yapmayı bıraktım. Çekildim ve sonra tekrar içine girdim. Aminin tatlı kavrayışı bildiğim en güzel şeydi ve sonsuza kadar burada kalmak istiyordum.

Ona doğru sallanırken tek dikkat ettiğim şey gerçek bir acı olup olmadığını kontrol etmektir. Taşaklarım sıkıca yukarı çekildi. Uzun süre dayanamayacaktım. Ama tatlı kızımın eli hâlâ klitorisinin üzerindeydi ve çoktan etrafımda spazm geçirmeye başlamıştı.

Evet. Bu iki oldu.

Üçüncüsünü istiyordum. Bu sefer onu fayansa doğru bastırdım, meme uçlarına karşı soğuk ve sıcaklığın duyuşsal oyununun yardımcı olacağına güvendim ve sonra delinmiş ucumu olabildiğince içine sokarak kısa süreli pompalamaya başladım.

Nefes alıp vermesi gittikçe azalıyordu. Gözlerini görebilmek için başını geriye çektim ve göz bebekleri kocaman olmuştu. Bu sefer boşaldığında, bırakmadan önce yüzündeki dindar coşku ifadesini içime çektim ve sonra sadece kalçalarımı salladım. Tekrar tekrar birlikte boşaldık. Beni içinde tutmak için savaştı ve ben de dışarı çekip sonra tekrar içeri itmek için savaştım.

Beyaz ateşin sıcaklığı arttığında ve kendi orgazmım içime çöktüğünde, başımı ağzını almak için aşağıya daldırdım, her damlayı tatlı, lezzetli amına pompalarken dillerimizi karıştırdım.

Birlikte orada asılı kaldık, kalplerimiz çarpıyor ve onun vücudu titriyordu. Belki de benimkiydi. Eninde sonunda hareket etmemiz gerekecekti ama önce...

"Hâlâ iyi misin?" Ham bir tonda sordum.

"Evet," diye nefes verdi, sanki onu serbest bırakmak için gerçekten çaba sarf ediyormuş gibi. "Ama bu biraz daha alabilir miyim gibi hissettirdi?"

Rahatlama ve sevincin coşkusuyla göğsümden gerçek bir kahkaha yükseldi. "Nasıl istersen. Önce temizlenelim."

"Tamam," diye kabul etti. "Zaten dinlenmem gerekiyor. Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

"Gerek yok, ben her şeyi hallederim." İhtiyacı olan her şeyi.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

EMERSYN

"Y Mutlu görünüyorsun," diye yorumladı Lainey, Milo'nun odasının kapısını açıp beni içeri almak için geri çekildikten sonra. Gülümseme

dudaklarımın üzerinde oynarken sanki büyüyor gibiydi. Bu çok saçma bir şeydi.

Neredeyse kemiksiz olmamın yardımı oldu. Çoklu orgazmlar sizi hasta eden şeylere iyi geliyordu. Lainey'nin yüzündeki eğlence kısa sürdü. "Sen yapmazsın."

Omuz silkti. Ben içeri adım atarken koridorda yanımdan geçip gidişini kaçırmadım. Kapıyı kapattığında kilitleri yeniden devreye soktu. Kanepeye doğru el sallarken "İyi olacağım," dedi. "Otursana. Kahve ister misin?"

"Burada gerçekten kahve var mı?" İki boş pizza kutusunu alıp büyük siyah bir çöp torbasına taşıırken onu takip ettim. Neredeyse doluydu ama kartonları içine tıktırdı.

Banyonun yanındaki alçak masanın üzerinde duran iki fincanlık küçük makineyi göstererek, "Süslü bir şey değil," diye cevap verdi. Yanında bir buzdolabı vardı.

Milo'nun odasına hiç bakmamıştım. Milo'nun odası *olması* beni garipleştirmişti. Ama şifonyerin üzerindeki resimlerim, muhtemelen buraya girmeme asla izin vermemelerinin en büyük nedeniydi.

"Hayır," dedim, kanepe yerine şifonyere doğru ilerleyerek. "Muhtemelen su içmeliyim."

Vaughn o günkü eforumu kesinlikle artırmıştı. Amım en iyi şekilde ağrıyordu. Temizlendikten sonra bile her adımda biraz sızıntı olduğuna yemin ettim. Vaughn olmasaydı iğrenç olurdu.

Ve bu hoşuma gitti. Yine de onun için güvenli olduğundan emin olmam gerekiyordu. Bir parçam gerçekten kendini riske atmamasını diledi ve aynı zamanda-

Kimi kandırıyordum ki? Benimle birlikte olmanın onun için buna değdiğine dair kesin bir heyecan vardı. Şifonyerin üzerindeki en eski çerçeve küçük bir çocuk ve tanıdık gelmesi gereken bir kadına aitti.

Bana benziyordu.

Annemize.

Biyolojik annemiz.

Onun için bir şeyler hissetmeliydim ama hissetmedim. Onun yerine küçük çocuğa odaklandım. Çenesindeki eğim, gözlerindeki parlaklık ve dağınık saç kesimi sevimlilik faktörünü daha da artırıyordu. Milo'yu - iri yarı, iri yarı ve biraz da ürkütücü - bu tatlı çocuk olarak hayal etmek zordu.

"Su içmek ha?" Lainey elinde birkaç su şişesiyle bana katılırken sordu. "Biraz yavaş yürüyorsun."

Bu bir soru değildi ama su şişesini alırken ona küçük bir gülümseme gönderdim ve fotoğraflara tekrar baktım. Küçük bir çocuğun sevgilisi başka bir fotoğrafta biraz daha büyümüştü ve kucağında minicik bir bebek vardı.

Yüzündeki sırtış beni paramparça etti, tekrar bir araya getirmeye çalıştığım parçaları parçaladı. Sanki Freddie, Bodhi ve benim Pinetree'de üzerinde çalıştığımız yapbozlardan biriydim. Milo ve annesiyle birlikte birkaç tane daha vardı ama Milo o resimlerde hasta görünüyordu. Hiçbiri yanımda değildi. Sonra Milo ve benim olduğum bir kaç fotoğraf daha vardı, onlar da kayboldu.

Eski resimlerde sadece ben vardım. Birden fazlası bir dergi ya da gazeteden kesilmişti. Gerçek fotoğraf bile değillerdi, bu da beni üzüyordu.

"Em..." Ben iç çekerken Lainey bir kolunu bana doladı ve başını benimkine yasladı. İşte geldi.

"Gitmelisin," diye mırıldandım.

"Keşke-"

"Ama Andrea yakında evde olacak?"

"Evet, ama sadece birkaç hafta, en fazla iki ay, sonra okula geri dönecek." Yatılı okullar. Tıpkı Lainey gibi.

Tıpkı benim gibi.

Pekala,kadar I gitti içinbağımsız çalışmalar ve

Evde eğitim. On altı yaşındayken "mezun" oldum. "Senin de okulun var, değil mi?"

"Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf etti Lainey. "Andrea'yı yerleştirdikten sonra buraya geri gelebilirim. Sana destek olurum..."

Bunu çok isterdim ama... "Benim yüzümden tüm hayatını yeniden konumlandırıramazsın."

"Bana ne yapamayacağımı söyleme," d i y e hatırlattı bana küstahça, su şişesinin kapağını açarken. "Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Onu sıkarken bir kahkaha attım. "Eğer istediğine karar verirsen dünyayı ele geçirebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi ve bir yudum almadan önce şişesini bana doğrulttu. "Affedildin."

Disney World'de çektiğimiz fotoğraf - Lainey ve benim birlikte yer aldığımız tek fotoğraftı. Burada olmanın ikilemi... parlak ve renkliydi, sırtışlarımız geniş ve gülünç derecede mutluydu. O zamanlar bile dünyanın ne kadar karanlık olduğunu biliyordum, ama Lainey oradayken daha iyiydi.

Unutabildiğim zaman.

"Bunu ona ben verdim," diye sessizce itiraf etti.

"O gün onu gördün," diye mırıldandım. "Hiç söylemedin..."

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum. Ama evet, Adam ve Ezra'nın ona zor anlar yaşattığını gördüm. O da geri adım atmıyordu. Çok havalıydı."

Ona kaşlarımı çattım. "Güzel mi?"

Kanepeye oturmak için geri çekilmeden önce bir yudum daha su içti. "Bana öyle bakma. Herkes Adam ve Ezra'nın önünde eğildi. Kimse onlara karşı gelmedi, hatta onlara bok bile atmadı. Bir de güzel yüzlü bir adam var ve onların saçmalıklarına katlanamıyor. Tehlikeli olduklarının aklına geldiğini hiç sanmıyorum."

Elimde fotoğrafla dönerek yüz ifadesini ve dudaklarında kıvrılan küçük gülümsemeyi inceledim. Bu hoşuna giden bir anıydı ve *belli ki* bir etki bırakmıştı. "Belki de Milo'nun tehlikeli olduğu Adam ya da Ezra'nın aklına hiç gelmemiştir."

Şimdiye kadar ona odaklandıklarını sanmıyordum. Adam odaklanmamıştı çünkü Milo Lainey'i o çatışmadan çekip çıkarmıştı. Milo ortaya çıktığında geri kalanımız Ezra'nın etrafını sarmıştı ama o Milo'yu tanımıştı. Kahretsin, bu çok karmaşıktı.

Sadece Lainey'nin yanında uslu durmaları gerekiyordu, yoksa canlarına okurdum. Bunu yapmak için yeterince desteğim vardı. Bu düşünce bir kahkahayı tetikledi. Su sıçratmamaya çalışırken bir kolumla fotoğrafımızı göğsüme bastırdım.

"Haklısın," dedi uzun bir süre sonra bana odaklanmadan önce. "Hâlâ anlamıyorlar. Ezra geçen gün onunla birlikte gitmediğim için çok kızgın."

Yüzümü buruşturdum.

"Ayrıca burada kalmayı tekrar düşünmeni istiyor," diye devam etti ama ben ağzımı açtığımda beni başından savdı. "Merak etme. Ona çenesini kapatmasını söyledim."

Senin hakkında. Şimdi, eğer gitmek *istersen*, arkanda olacağım. Dedim ya, büyükbabamı amcanın üzerine salacağım. Ve bizim arkadaşlarımız var..."

"Biliyorum ama geri dönmek istemiyorum. Sadece onun yüzünden değil." İçimi çektim, kanepeye uzanmak için yanından geçtim. Belki de tüm bu seks beni yeterince rahatlatmıştı ve bu konu hakkında konuşmak beni korkutmuyordu. En azından şimdilik. Konuyu uzatmak istemediğimden değil. "Gerçekten burada olmak istiyorum. Artık Emersyn Sharpe olmaya ihtiyacım yok. Hiç olduğumu sanmıyorum. Hayatım boyunca onun kim olduğundan kaçtım. Sadece bunu anlamamışım."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti ve ardından ruhuma kadar hissettiğim yarım bir gülümseme verdi. "Ben de seni geride bırakmak istemiyorum. Eğer olmasaydı..."

"Yapmak zorundasın. Sana ihtiyacı var. Biliyorum." Kız kardeşi onun her şeyiydi. Bazı kızlar ona gaspçı, altın çocuk diye kızabilirdi. Annesinin üzerine titrediği ve sevgilisiyle paylaştığı çocuk. Adam ve Lainey'nin kendi ebeveynleri aracılığıyla paylaştıkları kız kardeş. Ama Lainey öyle değildi.

Lainey inleyerek, "Tam bir velet," diye yorum yaptı. "Düşüncesiz, biraz vahşi ama aynı zamanda çok da güveniyor. Oyunları ya da nasıl oynandıklarını anlamıyor. Bazen bunların farkında bile olmadığını düşünüyorum."

"Bunun ne kadarı o?" diye sordum. "Ve bunun ne kadarı senin, sorun haline gelmeden önce sorunlarla ilgilenmen?" Çünkü Lainey hallederdi. Bir şeyleri düzeltirdi, özellikle de bir tehdit algıladıysa.

"Neyi kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi biraz omuz silkerek, sonra sırtıttı. "Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki bilgi güçtür ve güçten yararlanılabilir."

Evet, evet yaptım. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Bu kez gülümsemesi yumuşayarak hayranlık uyandıran bir hal aldı. "Ona sahip olduğum için şanslıyım. Bazen o kadar tatlı oluyor ki dişlerim ağrıyor. Diğer zamanlarda ise dünyamızın ona dokunmasını engelleyebildiğimiz için seviniyorum."

"Geri döndüğünde iyi olacak mısın?" Bu artık Andrea'yla ilgili değildi. "Milo'dan ayrılmakla mı?"

İfadesindeki açık şefkat donup kaldı. "Seni terk ediyorum," dedi. "Bundan hoşlanmıyorum ama hayatta kalacağım, böylece geri dönüp sana da yardım edebilirim. Ayrıca orada sana yardım edebilecek bir konumda olacağım ve sen bana bu işe karışmamamı söylemeden önce söyle bana, eğer rollerimiz tersine dönseydi, yapar mıydın?"

Hiç şansın yok.

Başını sertçe sallayarak elindeki suyla beni selamladı. "Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, sözcükleri söylemek zor ya da yeni olduğu için değil, paylaştığımız savunmasızlığı itiraf ettiğim için.

"Ben de seni seviyorum." Yanıma uzandı ve ellerimizi kavuşturduk, gözleri neredeyse benimkiler kadar buğuluydu. "Şimdi, kaçışımı planlamama yardım et. Kardeşin zorluk çıkarıyor ve onun taşaklarını boğazına kadar tekmelememeyi tercih ederim. Tüm bu tutsaklık olayı eğlenceliydi ama geri dönmem gerekiyor."

Kahretsin, onu gerçekten özleyecektim. "Taşaklarından hiç bahsetmemeyi tercih ederim."

"Killjoy."

"Kaltak."

"Ha!" diye sıırıttı. "Senin Freddie bana Ball-Cracker der."

Öyle yaptı. Nefes vererek o endorfinlere biraz daha yaslandım. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

LAINY VE BEN İSTEDİĞİM KADAR UZUN KONUŞAMADIK.

Freddie beni aramaya geldi. Doktor buradaydı. Korku midemde kıvrıldı. Dürüst olmak gerekirse, neden olduğundan bile emin değildim. Kötü haber olsaydı, daha erken gelirdi. Son ziyaretimiz birkaç şeyi açıklığa kavuşturmuştu.

Milo'yla birlikte koridorda beni bekliyordu. İkisi de doğruldu ve Milo bana baktı. "Mickey seni tekrar görmek istediğini söyledi. İyisin, değil mi?"

"Öyleyim," dedim ona. Odasındaki resimleri gördükten sonra kalbim yeniden sızladı. "Gerçekten, eğer bir şey olsaydı sana söyledim." Evet, bu bir yalandı. Ama sadece küçük bir yalan.

Artık iyiydim. Önemli olan da buydu. Milo iç monologumu duyuyormuş gibi kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "İkinizin işi bittiğinde, akşam yemeğini ve hafta sonunun geri kalanı için planlarımızı yapacağız."

Hafta sonuydu. Vay

canına.

"Tamam." Haftanın hangi günü olduğunu unutmuştum ama ne önemi vardı ki? "Bunu benim odamda yapabiliriz ve sonra aşağı ineriz."

"Desteğe ihtiyacın var mı?" Yanağıma bir öpücük kondurmak için durakladığında sorusunu sessiz tuttu. Bu şefkat çok tatlıydı.

"Ben iyiyim," dedim ona. Olması gereken en son yer Doktor ve benimle olan randevusuydu. "Gerçekten. Git Lainey'e iyi davran, yakında gitmesi gerekiyor. Onu burada tutmayı ne kadar istesem de, gitmesi gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Bunu tartışacağız."

Haklısın. Bu kavga demekti. "Tamam." Bununla başa çıkabilirim. Kolunu okşadım ve sonra Doktor'a baktım. Biz konuşurken yüz ifadesi neredeyse hiç değişmemişti. Bir şey varsa, kesinlikle tarafsız kalmıştı.

Odama kapandıktan sonra yatağın kenarına oturdum. "Son sonuçlar geldi mi?"

"Evet. Her şey iyi görünüyor."

Tüm nefesim bir anda kesildi.

"Hâlâ elektrolit dengesizliğiniz var ve sodyum değerleriniz düşük. Biraz fazla düşük." Yatağa oturmak yerine sandalyeyi sürükleyerek karşıma oturdu. Cüssesiyle bu kadar çok yer doldurabilmesi ama aynı zamanda kendini küçültüp etrafta daha kolay dolaşabilir hale getirmesi tuhaftı.

Bunu en başından beri yapıyordu ve bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. Başta ben de fark etmemiştim ama ona karşılık vermiştim. Sanırım. Ona karşılık vermiştim.

"Küçük Bit," dedi dizime hafifçe dokunarak ve bacağımı zıplatmayı bıraktım. Başladığımı bile fark etmemiştim. "Benimle misin?"

"Evet, özür dilerim. Sadece her zaman benim seviyeme nasıl indiğini düşünüyordum. Bu konuda haklıyım, değil mi? Ben oturuyorsam, sen de oturuyorsun. Ben ayaktaysam, her zaman ayakta durmuyorsun." Parçaları karıştırdım. Bulmacanın olduğu tarafı göremedim ama bunlar uyuyor. "Hatta ben yerdeysem sen de yere oturuyorsun. -ya da banyoda."

"Buna tehdit seviyemi düşürmek deniyor. Bu, özellikle travma geçirmiş kişiler için doktorlarıyla belli bir güvenlik seviyesine ulaşmaları açısından önemlidir."

"Yani, doktor olduğun için."

Hayal kırıklığına uğradım. Harika, kendimi onunla utandırmaya devam mı edecektim?

"Hayır," diye cevap verdi, sonra bakışlarımı tekrar ona çevirmem için parmağını çenemin altına soktu. "Felsefeyi ve prensibi anlıyorum çünkü ben bir doktorem. Bunu yapmamın tek nedeni bu değil."

Yüzümü buruşturdum. "Teşekkür etmem gerekirken mızımızlanıyorum."

Kıkırdayarak başparmağını çenemde gezdirdi. "Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Ayrıca mızımızlanmıyorsun. Bu senin için uzun ve zor bir hafta oldu."

Bir iç çekiş daha duydum. "Ondan önceki çift kadar kötü değil. Dürüst olmak gerekirse, bu hafta harika geçti."

"Sevindim."

Bakışlarımız kilitlendi ve gülümsemek için kendimi zor tuttum. "Ne?"

"Bu çok tuhaf ve size sormak istediğim tuhaf bir soru var - siz doktorsunuz ama aynı zamanda... şey, tam olarak ne olduğumuzu bilmiyorum. Şimdi saçmalayan bir aptal gibi konuşuyorum."

"Birisi hevesli olduğu için çocuklardan birini tedavi etmem gerekip gerekmediğini bilmek ister misiniz?"

Şok beni sarstı. Nasıl-

"Biraz yavaş yürüyorsun," diye cevapladı dile getirmediğim sorumu. "Dans ettikten sonra yaptığın gibi değil, daha çok iyice raydan çıkmış gibisin. Oldukça iyi bir ruh halinde olduğuna göre, ilginin karşılıklı olduğunu ve takdir edildiğini tahmin ediyorum, ama belki biraz fazla düşüncesizce?"

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve sonra içimden bir kahkaha daha patladı. Sırtışı yumuşadı ama yerinde kaldı. Ağzımı kapatmak için ellerimi kaldırdığımda, bana dokunmaktan vazgeçti ve kıkırdamalarımı bekledi.

"Özür dilerim," demeye çalıştım kahkahalar arasında. Bu neden bu kadar komikti? "Kuyruk dedin ve-Mickey J, ağzın bozuk mu senin?" "Herhangi bir şey o mümkün." o Anlaştık, hala Gülümseyerek. "Şuna Cevap Hayır, hevesli mankafamızın endişelenmesine gerek yok. Sen tamamen temiz olmalı."

Nefes verdim. "O bir mankafa değil."

"Bu bir fikir meselesi, Küçük Bit ve şu anda önemli olan senin fikrin. Peki... fizik tedavi ve yara tedavisi hakkında konuşmaya hazır mısın?"

Bir anda gerçeklik beni buz gibi suya batırdı. Kollarıma baktım. "Verdikleri zararı gerçekten düzeltebilir miyiz sence?"

"Hepsi mi?" Soruyu çerçeveledi. "Pek olası değil. Ama bunu sizin için kolaylaştırabilir ve biraz esneklik ve güç kazanmanıza yardımcı olabilir miyiz? Kesinlikle."

Elini uzattığında, yara izlerine bakmayı bıraktım ve elimi onun elinin içine yerleştirdim, sonra elimi koluna doğru çekti. Sol kolu, yara izlerinin çıkıntılarını gizleyen dövmelele kaplıydı ama dokunuştan gizlenmiyordu. Parmaklarımı aşağıya doğru takip ederek elimi bir dövmeden diğerine geçirdi.

"Yara izleri bize hayatta kaldığımızı söylüyor. Bunu asla unutma." Bu sözlerdeki sertlik kendime acıma duygumu yok etti. "Bunu yapabilirsin, Küçük Bit. Her adımında yanında olacağım."

Dudaklarımı büzdüm ve elini kavradım.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Tamam. Bana ne yapmam gerektiğini göster."

Boştaki eliyle elimi kapattı ve sonra uzun bir süre beni inceledi.

"Ne?"

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun, Küçük Bit." Gözlerindeki şaşkınlık ifadesi kaybolmadı ve içimdeki küçük bir parçanın kendini tekrar bir araya getirdiğine yemin ettim. "Temel şeylerle başlayalım," dedi ve çantasına uzanmadan önce ellerimi sıktı. "Yara bakımı..."

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

EMERSYN

"T "Teşekkür ederim," dedi Milo arabanın kapısını açarken. Araca binerken sinirlerim gerilmişti ama benden ve ben de evet dedim.

"Buraya gelemeyeceğini mi söyledin?" Teoriyi test ettim çünkü arabalardan birinin yanına gidene kadar gayet iyiydim. Eski Camaro klasik bir görünüme sahipti ama sanki bir hafta önce montaj hattından çıkmış gibi parlak ve cilalıydı. Rengi, siyah yarış şeritleri olan sade bir kırmızıydı.

Milo sürücü tarafına yaslanmış ama arabaya binmemiş bir halde, "Yapmamasını tercih edeceğimi söyledim," diye açıkladı. Bakışlarının ağırlığı, ağır bir basınç cephesi gibi üzerime çökmüştü. Ama yağmur mu getiriyordu yoksa bir fırtınaya mı hazırlanıyordu? "Onu her zaman işimizden uzak tuttuk. Burada çok iş yapıyoruz."

Mantıklı geldi. "Beni uzak tuttuğun gibi mi?"

Yüzünü buruşturarak içini çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Ivy, seni terk etmişim gibi görüldüğünü biliyorum. Ama yemin ederim, öyle değildi. Düşündüm ki... Sana neler olduğu hakkında çok iyi bir fikrimiz olduğunu düşündüm ve çoğu zaman seni gördüğümde-"

Sözünü aniden kesti ve ben de arabanın tavanı üzerinden bakışlarını karşılamak için yolcu kapısına doğru ilerledim.

"Seni suçlamıyorum."

Bu sözler dudaklarımdan dökülene kadar ne kadar doğru olduklarını fark etmemiştim. Milo ağzını açtı ve ben başımı salladım.

"Bilmiyorum," diye tekrarladım. "Beni her gün gören insanların hiçbir şeyden haberi yoktu." Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de. "Özel meseleleri gizli tutmakta çok iyiydim. Bunun bir nedeni de izolasyondur. Turne için yollardayken, arkadaş olarak 'düşünebileceğim' sadece bir avuç insan vardı. Ama hiçbiri gerçekten öyle değildi."

Hatalarımdan ders almıştım. Müttefik arayabilirdim ama arkadaş asla. Lainey yeterliydi. Diğer herkesle, şüphesiz bu ilişkilerin sınırlarına saygı duymuştum. Yaptığım bir avuç hata, bana şefkat gösterdiğine pişman olacak kadar uzun yaşamamıştı.

Çenemi ellerime dayayarak iç çektim. "Lainey bilmiyordu."

"Şüpheleniyordu," diye karşı çıktı. "*Bir şeylerin* yanlış gittiğinden şüpheleniyordu ve Pinetree'yi biliyordu."

"Ama elinde gerçek bir kanıt yoktu." Son on güne kadar onunla hayatımın bu kısmı hakkında hiç konuşmamıştım. Bunu her zaman imkânsız aile meseleleri etiketi altında dosyalayıp kendimize odaklanmıştık.

Başını sallamadan önce uzun bir süre beni inceledi. "O zaman evet, sanırım bazı açılardan sana yaptığımız gibi onu da karanlıkta tutuyoruz." Bu yanıt bizi daha önceki soruma geri döndürdü. "Bu onun için daha güvenli, çünkü bilmediği şeylere tanıklık edemez. Sahip olduğu her şeyle bizi korumayacağından şüphem olmasa da-"

"Buna mecbur kalmasını istemiyorsun." Bunu anladım. "Bu yüzden ben de Lainey'e hiç söylemedim."

Anlayış gözlerindeki hüznü kırıştırdı ve depoya doğru bir bakış attı. "Bundan nefret eder."

"Biliyorum." Buna söylenecek başka bir şey yoktu. "O en iyisi."

Bana doğru baktı. "Beni uyarıyor musun?"

Hiç irkilmedim. "Evet."

Bir sırtıış tüm ifadesini yumuşattı. "İstedğin zaman sert oluyorsun."

"O benim en iyi arkadaşım."

"Bu konuda bir şeyler biliyorum," diye itiraf etti, sonra başını salladı. "Ama ne olursa olsun, seni Bayan Stephanie'yi görmeye götürmek istiyorum ve ondan buraya gelmesini istemek istemiyorum."

Burada dururken buharlaşan sinirlerin bir kısmı bana geri çarptı. Ter sırtımı ıslatıyordu ama buna odaklanmamaya çalıştım. "Doğrudan ona gidip geri mi döneceksin?"

"İstersen," dedi yavaşça. "Ivy, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Omuzlarımı kaldırdım ve kendimi kontrol edebilmek için mücadele ettim. Zaten yeterince endişelenecek şeyi vardı. "Lainey'nin yakında gitmesi gerekiyor. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

Bunların hiçbirisi yalan değildi ama gözleri kapandı ve dudakları sıkıştı. "Gidelim o zaman. Ne kadar çabuk gidersek, seni o kadar çabuk geri getirebiliriz."

Sürücü koltuğuna kaydı ve bana yolcu koltuğuna geçmekten başka seçenek bırakmadı. Ya öyle yapacaktım ya da içeri kaçıp saklanacaktım. İkisini de yapmak istemesem de, birincisi en azından bir ilerleme olurdu, değil mi?

Parmaklarımı avuçlarımin içine kıvrırarak derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum. Kapıyı çekerek açtım ve fikrimi değıştirmeden arabaya bindim. Kırım koltuğa değır değmez Milo motoru çalıştırdı. Gümbürdeyerek canlanırken neredeyse mırıldanıyordu.

Emniyet kemerimi takarken Milo, "Ben yokken Kel ona benim için iyi bakmış," diye itiraf etti. Yerine oturur oturmaz dış kapıyı açmak için bir düğmeye bastı ve ardından güneş gözlüklerini yerine taktı. "İhtiyacın olursa torpido gözünde fazladan bir çift var."

Fazladan bir çift. Benimkilerin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Belki hala Liam'dadır?

Bir çift buldum ve taktım. Yüzüme biraz büyük geldiler ama dışarıdaki kör edici ışığı bastırmaya yardımcı oldular. Gaza dokunduğunda nefesimi tuttum ve yola çıktık. Arkama bakmaya cesaret ettiğimde kapı çoktan kapanmıştı.

"Hepiniz park etme şeklinizle ilgili şu şeyi yapıyorsunuz. Geri çekilin ya da arabayı kapılara doğru çevirin, böylece geri çekilmek zorunda kalmazsınız."

"İhtiyacınız olduğunda daha hızlı bir çıkış yapmanızı sağlar," dedi. "Bir arabayı geri döndürmeye çalışırken harcadığınız her saniye..."

"...birinin yetişmesi için bir şans mı?" Sözlerini benim etrafımda kontrol etmesini gerçekten istemiyordum, ama o zaman onu suçlayamazdım, değil mi?

"Onun gibi bir şey." Diğerlerinde fark etmediğim bir agresiflikle sürüyordu arabayı. Belki de Kellan'ın dükkânından bisikletle uzaklaşırken Roma'da.

Bu farklıydı. Bu kadar acelemiz olduğunu düşünmemiştim. Yine de ara sokakta beklediğimden biraz daha hızlandı ve trafiğin akışına keskin ve yumuşak bir şekilde dönmeden önce sadece bir kez frene bastı. Sanki onun için kendi kendine bir yer yaratmıştı ve şeritler arasında geçiş yaparken kapı demirini kavradım.

Trafik hiç de yavaş değildi, ama o araçların arasında sinsice ilerledi ve sığmayacağımızı düşündüğüm boşluklara girerek yoluna devam etti.

"Nefes al, Ivy," diye yorumladı

Milo. "Uh-huh."

"O kadar da kötü bir sürücü değilim," diye yakındı ve ben de güldüm. Elimde değildi.

"Olsaydın bile bir şey söyleyemezdim. Konuşacak biri değilim, araba kullanmanın temellerini zar zor biliyorum."

Bu bana bir bakış kazandırdı. "Öğrenmek istemedin mi yoksa zamanın mı yoktu?"

Omuz silkdim. "Ben hep yollardaydım. Yeni şehirler. Bazen yeni kıtalar. Hiç pratik gelmedi." Amcam da buna izin vermezdi. "Yorgun olduğumda şoförler de güvenlik sağlıyor." Bir sonraki şerit değiştirmesine tepki vermemek için mücadele ettim.

Ölmek mi istiyordu? Yoksa gerçekten insanların yolundan çekileceğini mi düşünüyordu?

Daha çok ikincisi diye tahmin ettim, çünkü o kendi frenine dokunmazken onlar kesinlikle kendi frenlerine dokunuyorlardı.

Ensemde biriken ter daha da yoğunlaşmış gibiydi. "Kellan'la da böyle tanıştım, sadece kendisini Kestrel olarak tanıtmıştı. *Harika* bir şofördü."

"Öyle miydi?" Milo neredeyse isteksiz görünüyordu?

"Evet," diye onayladım ve sonra nereye gittiğimize dikkat etmemeye çalıştım. Ama bu çok daha kötü görünüyordu, özellikle de o kadar sık şerit değiştirirken. "Arkadaşa ihtiyacım olduğuna karar verdikleri için kimsenin benimle arabaya atlamasına izin vermezdi. Beni her zaman mekâna götürüp getirirdi. Hatta saha dışında prova yaparken bile takılırdı." Tüm bunlar şimdi çok daha anlamlıydı. "Bu neredeyse utanç verici."

"Neymiş o?"

"Benden hoşlandığı için bu kadar temkinli davrandığını ve ben prova yaparken takıldığını sanıyordum." Yüzümü buruşturdum. "Hatta ona asıldım bile."

Öyle bir şey yok ama Milo'nun boğuk sesi, kesin davet yerine belki demenin daha iyi olacağını söylüyordu. İlgi ve nezaket benim kriptonitim gibiydi.

"Onun sadece bir çocuk kaçıran olduğunu düşündüğümde çok acımıştı." Yüzümü buruşturdum. "Sonra bana senin dünyana ait olmadığımı söylediğinde daha da kötü oldu. Benden gerçekten kurtulmak istiyordu."

"Ve bu konuda gülümsüyor musun?" Milo'nun sözlerinde öfke kıvılcımları çaktı ve göz kırparak ona baktım.

"Evet. Çünkü o önemsiyordu. Herkesin sakladığı sırları biliyordu ve beni yönlendirmek istemedi. Çok tatlıydı -gerçekten ters bir şekilde." Güldüm. "Onu çıldırtmış olmalıyım."

Milo sadece inledi. "Yani, bu intikam mı? Beni delirtmenin mi?"

"Oh, kapa çeneni. En iyi arkadaşına kafayı takmışsın ve görünüşe göre tavşanlar gibi sikişiyorsun, bu yüzden bir fikre sahip olamazsın."

Uzun bir homurtu çıkardığına yemin edebilirim. Bu bir hayır değildi.

"Ona zarar verme Milo. Ciddiyim." Onu seviyordum ve ona tapmaya başlamıştım. Bu beni öldürebilirdi.

"Beni pek düşünmüyorsun..."

"Bu doğru değil," dedim o daha sözünü bitirmeden. "Seni *tanımıyorum*. İstiyorum... İstiyorum. Ama onu seviyorum. Kim olduğunuzu bile bilmeden hepinizle birlikte her şeyin içine daldı çünkü bana yardım etmek istedi. Onun için daha azını yapmazdım."

"Zaten gitmeyi planlıyor, o yüzden endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Başımı yana çevirerek ona baktım. "Milo, eve gitmek zorunda çünkü ona ihtiyacı olan küçük bir kız kardeşi ve kendileriyle çok meşgul oldukları için onu güvende tutacaklarına güvenmediği bir ailesi var."

Bu bir ihanet değildi ama Lainey ona Andrea'dan bahsetmedi. Ondan bahsetmedi bile.

"Kız kardeşi onun için dünyalara bedel. Doğduğu günden beri öyle."

Parmak eklemlerindeki beyazlık kayboldu ve arabaların arasındaki her açık alana kişisel bir düşmanmış gibi saldırmayı bıraktı.

"Kız kardeşi okula döndükten *sonra* geri gelmeyi planlıyor."

"Küçük bir kız kardeş mi?" Sesinde en ufak bir umut kırıntısı belirdi.

"Bu konuda bir şeyler biliyorsun, değil mi? Küçük bir kız kardeş için nelerden vazgeçebileceğini."

Bana bir bakış attı. "İstedigimi biliyorsun."

Onu Lainey ile düşünmek çok garipti. Onun için çok uzun zamandır Adam'dı. Belki Ezra için bile, gerçi tepkisi tamamen başka bir şeye işaret ediyor gibiydi. Bununla birlikte, benim de hoşuma gitti.

Hayatımız ona zarar vermediği sürece.

Şehirden ayrılmıştık ve otobana çıkmamız uzun sürmedi. Birkaç trafik ışığını geçtikten sonra şehir yerini banliyöye bıraktı.

Fast food restoranları, benzin istasyonları, marketler ve her türlü yerin arasına dağılmıştı. Bir düzine kadar araba yıkama yeri vardı. Kim arabasını bu kadar çok yıkama ihtiyacı duyar ki? Sonra küçük manikür salonları ve parmaklarıma baktım.

Manikür kulağa hoş geliyordu. Ama mağazalardan ve dükkanlardan uzaklaşıp daha sakin sokaklara saptık. Bazı bahçelerde yan yatmış, atılmamış bisikletler vardı. Bekliyorlardı. Basketbol potaları, muhteşem çiçeklerle süslü bakımlı bahçeler ve çimlerin kesinlikle budanmaya ihtiyacı olan diğerleri.

Yürüyüşe çıkmış yaşlı insanların yanından geçtik. Köpekli bir çift. Başka bir kadın köpeğini gezdiriyor ve içinde birkaç çocuk olan bir bebek arabasını itiyordu. "Çok tuhaf," diye mırıldandım.

"Evet," diye onayladı Milo. "Bu çok normal."

"Biz hiç böyle bir evde yaşadık mı?"

"Hayır," diye itiraf etti dur işaretinden sağa dönerken. "Şu anda kulüp binasının bulunduğu yerden yaklaşık altı blok ötede bir apartman dairesinde yaşıyorduk."

Oh.

"Size gösterirdim ama yaklaşık on yıl önce yıktılar." "Bu berbat bir şey."

"Boktan bir yerdi," dedi omuz silkerek, sonra arabayı düzgünce bir araba yoluna çekti. Arabayı park etmesine rağmen motoru kapatmadı. Onun yerine önümüzde duran evi inceledi. Çok hoş bir yerdi. Gerçi bahçenin de, diğer birkaç bahçe gibi, kesinlikle biçilmeye ihtiyacı vardı. "Bayan Stephanie burada yaşıyor. Hayatımı tarif edemeyeceğim kadar çok kurtardı. Beni çocuklarla tanıştırdı, annemiz öldüğünde bize baktı."

"Koruyucu anne miydi?" Bana onun hakkında pek bir şey anlatmamıştı. Ancak, beni bu kişiyle tanıştırmaktan bahsettiğinde hep bir sevgi vardı.

"Hayır, o bir sosyal hizmet görevlisiydi." Sonra bana baktı. "O bizim sosyal hizmet uzmanımızdı. Seni Sharpe'ların yanına yerleştirmeye yardım etti. Doğrudan değil, sadece

-Evlat edinme teklifi geldiğinde bunu bana getirdi ve anlattı ve seninle tanışmaya geldiklerinde oradaydı."

İçimi bir ürperti kapladı.

"Onunla tanışmamı mı istiyorsun?" Çünkü dürüst olmak gerekirse, beni Sharpe'lara veren kişi hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Annem ve babam korkunç insanlar değillerdi ama...

"Evet, biliyorum. O ailemden biri, Ivy. Hayatımdaki tüm insanlar arasında en sağlam ve en kararlı olanlardan biri o oldu. Suçlu olduğumu kabul ettiğimde bile beni bir kenara atmadı. Güven zaman alır, biliyor musun?"

Yaptım.

"Ama bence size yardım edebilir. Yıllar boyunca hepimize yardım etti. Bunun senin için zor olabileceğini biliyorum ve senden ona her şeyi anlatmanı istemiyorum. Ona hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Ben sadece sana hayran olduğum ve saygı duyduğum biriyle tanışman için bir şans vermek istiyorum."

Böyle bir destekle.

"Gitmeye hazır olduğunda gidebiliriz." Ama o tereddüt etti.

"Sorun nedir?"

"Bahçesinin biçilmesi gerekiyor, eğer sakıncası yoksa gitmeden önce bunu yapmak istiyorum."

Oh.

Bu çok tatlıydı.

"Benim için sakıncası yok," dedim. "Hiç umurumda değil." şu anda Braxton Limanı'ndan, Pinetree'den ve içinde büyüdüğüm dünyadan milyonlarca kilometre uzakta gibiydik. Ayrıca yeterince uzaktaydık, neredeyse başka bir gezegende gibiydik.

Kapıyı iterek açtım ve dışarı ıktım. "Gidelim," dedim ona. "Perdenin hareket ettiğini gördüm, yani burada olduğumuzu biliyor."

Ve şimdi, Milo'nun bu kadar hayranlık duyduğu bu kadını gerçekten merak ediyordum. Çok merak ediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

EMERSYN

Milo benimle birlikte verandaya çıkmadan önce arabanın etrafında dönmemi bekledi. Ellerimi kotumun arka ceplerine soktum. Bu garipti. Başka bir kelime bulamadım. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında önce sokağa sonra da küçük eve baktım ama kapıya dokunmadan önce bir ses duydum.

"İçeri gel, sen arabadayken kilidi açtım." Sıcak, kadınsı ses kahkahalarla yankılandı. Milo'nun üzerindeki etkisi anında oldu. Kulaklarının uçları kızarıırken ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Çok güzeldi.

Yine de, kapıyı açıp içeri iterek önce benim girmemi işaret ettiğinde midemdeki çöküş hissinden kurtulamadım. Tavrındaki neredeyse anlık değişime rağmen sokağı taradı ve omuzlarındaki gerginlik kaybolmamıştı.

Kendi tereddütlerimi bir kenara iterek içeri girdim. Antresi küçük ama düzenliydi. Kapının sağında bir portmanto duruyordu, aksi takdirde birinin içeriyi görmesine izin verecek dört cam bölmeyi engelliyordu. Ayrıca duvara monte edilmiş bir sıra askılık da vardı. Ayakkabılar kancaların hemen altında dört çift olarak düzgün bir şekilde sıralanmıştı ve sonra fuaye iki yöne ayrılıyordu.

"Mutfaktayım," diye seslendi ev sahibemiz. "İçeri gelin."

"Ayakkabılarımızı çıkaralım mı?" Sesimi alçaltarak sordum. Sağ tarafımızda resmi bir oturma odası vardı -tamam, belki o kadar da resmi değildi. Raflardan taşan kitaplar, masanın üzerinde bir yığın dergi ve sandalyelerden birinin yanında bir örgü sepeti vardı.

"Hayır," dedi Milo. "Yeni biçmiş olsaydık yapardık ama ayakkabılarımız temiz." Sesi neredeyse heyecanlı geliyordu. "Haydi."

Sırtımın alt kısmına hafifçe dokunarak beni önüne doğru yönlendirdi. Oturma odasını geçtim ve açık suyun sesini ve kahve kokusunu takip ettim. Mutfak güneş ışığıyla dolu aydınlık bir odaydı. Bahçeye bakan pencere kenarında bitkiler ve masanın yanındaki diğer pencereler boyunca kutularda daha fazla yeşillik vardı.

Ayrıca parlak sarı bir renkteydi. Çok fazla olmalıydı, ama odayı güneş ışığıyla parıltatıyor gibiydi.

"Hey, Bayan Stephanie," dedi Milo, elektrikli su ısıtıcısının yanındaki tezgâhta duran kadını selamlamak için etrafımdan dolanırken. Biz içeri girer girmez dönmüştü. Benim boyumdaydı, belki biraz daha uzundu, koyu kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri vardı.

"Beni görmeye gelmenin zamanı gelmişti," dedi sıcak bir gülümseme ve dostça olmasa da azarlayıcı bir ses tonuyla. Adam cüce gibi görünüyordu ama kadın kollarını açtığında adam neredeyse kollarının arasına düşecekti. Ben de kendi kollarımı kavuşturdum ve pencerelere doğru baktım. Bu çok kişisel bir an gibi görünüyordu. "Seni özledim oğlum, ama hayatta kalacağını ve daha güçlü çıkacağını biliyordum. Ama o yeri geride bıraktığın için mutluyum."

"Ben de," diye itiraf etti daha derin bir tonda, sonra boğazını temizleyerek doğruldu. "Daha erken gelirdim ama-"

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi dilini şaklatarak. "Ama bana kim olduğunu söyleyebilirsin-"

Tam sözünü kesip ağzı bir daire şeklinde açılırken ona baktım. Evet.

Gözlerinde tanıma parladı ve ağırlığımı değiştirdim.

"Bayan Stephanie, bu Ivy, büyümüş. Ivy, bu Bayan Stephanie.

O hepimiz için bir abla, kış tekmeleyici, bazen de anne."

Bana odaklanmadan önce başka bir bakışla ona "Ben bir arkadaşım," dedi. "Bir süredir kayıpsın."

"Ben olsam televizyonda gördüğün her şeye inanmazdım," dedim ona dikkatle. "Söylediklerinin aksine, ben kayıp değilim. Ya da deli. Ya da..."

"Bizimle birlikteydi," diye araya girdi Milo. "Çocuklarla, sonra da geri döndüğümde benimle."

Yani Liam'ın sürgününü ve benim eve dönüşümü es mi geçiyorduk? Kesinlikle ikincisinden bahsetmeden yaşayabilirim.

"Buna sevindim. İtiraf ediyorum, hikayeyi takip ettim ve endişelendim. Seninle konuşmaya gelirdim," dedi Milo'ya. "Ama sen tecritteydin."

Çenesini biraz düşürdü. "Evet, hanımefendi."

"Bana bu ses tonuyla hitap etmeyin. Sizi tanıyorum çocuklar. Eminim bana anlatmadığınız çok şey vardır ve ben sormaktan daha iyisini biliyorum." Fırının zamanlayıcısı çaldı ve kadın elini kaldırdı. "Biraz çay yapacağım. İkiniz de ister misiniz? Ayrıca koymam gereken birkaç tepsi kurabiye var."

"Çikolata parçacıklı mı?" Milo parladı.

"Fıstık ezmeli, evet, siz olduğunuzu gördüğüm için biraz fıstık ezmesi cipsi ekleyecektim."

Sırıttı. "Çayı es geçeceğim, ama varsa soda ya da su alabilirim."

"Su," dedi. "Buzdolabında. Peki sen Ivy'yi mi yoksa Emersyn'i mi tercih edersin tatlım?"

Dikkatini Milo'dan bana aktarma kolaylığı ve ses tonundaki tanıdık ve sıcaktan sadece kibarlığa geçiş etkileyiciydi.

"Emersyn iyidir." Şu ana kadar ismimi sevdiğim hiç aklıma gelmemişti. Sharpe kısmından nefret etsem bile. Kendimi bildim bileli adım Emersyn'di. Ivy-Ivy Milo'ya aitti.

Bana Ivy diyebilir.

"Emersyn o zaman." Bu kadar kolay. "Şimdi, biraz çay ister misin?"

"Aslında su iyi olur." Ağzım aniden kurudu. "Daha önce hiç çok çay içen biri değilim. Her şeyden çok kahve içerim."

"Şey, burada biraz var. Ziyarete geldiklerinde çocuklar ve kardeşim için saklıyorum. Tek başına bir galon içebilir." Dilini bir kez daha şaklattı. "Hadi, siz ikiniz. Oturun. Kurabiyeleri koyduktan sonra kahveyi hazırlayacağım."

O kenara koyduğu tepsileri işaret edene kadar kurabiyeleri fark etmemiştim bile. Milo buzdolabından birkaç şişe su aldı. Birinin vidasını açıp bana uzattı ve sonra başıyla küçük masayı işaret etti.

Bayan Stephanie ise tam bir hareket ekonomisiydi. Kurabiye tepsilerini getirdi, ardından kahveyi demlemeden önce fincanındaki çayın üzerine su döktü. Her şey güzel kokuyordu ve sandalyeye geri oturduğumda, gerçekten rahatlayamasam bile gerginliğin bir kısmı beni terk etti.

"Jasper birkaç hafta önce buradaydı ve Vaughn da birkaç hafta önce uğradı. Ama birinin Roma'yı beni görmeye getirmesi gerekiyor. Geldiğini biliyorum, hediyeleri görüyorum ama hiç konuşmak için etrafta dolaşmıyor gibi görünüyor." Yüzünde bıkkın bir gülümseme vardı. "Bu çocuk çok yetenekli. Keşke sanat okuluna gitmesi için gerekli düzenlemeleri yapmama izin verse."

"İsteseydi Liam onu uzun zaman önce gönderirdi," diye güvence verdi Milo. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, kimse Roma'ya istemediği bir şeyi yaptıramaz."

Gülümsememi gizledim.

"Bu doğru. Kellan ve Freddie nasıl?" Çayına biraz limon ve bal eklerken bana bir bakış attı. "Kusura bakma, Milo'yu nadiren görebiliyorum, o yüzden sen benim hakkımda ne düşündüğüne karar verirken ben de ona yetişeyim dedim."

Gözlerimi kırptım. Tek kelime etmemiştim ve Milo kıkırdadı. "Nazik olun, Bayan Stephanie. Ivy'nin dünyaya karşı temkinli olmak için bir nedeni var." Her ne kadar ses tonunda mizah olsa da, yine de ayağını benimkine vurdu. Bu onun orada olduğunu sessizce hatırlatıyordu. "Onu buraya sizinle tanışması için getirdim çünkü bize her zaman iyi davrandınız."

"Hmm," dedi çayını bitirdikten sonra bir kupa daha aldı. Bu mavinin değişik tonlarında, taş görünümlü bir bardaktı. "Şimdilik bunu kabul ediyorum ama Kellan ve Freddie'nin nasıl olduklarını bilmek istiyorum. Freddie'yi geçen yazdan beri hiç görmedim."

Kaşlarımı çattım.

"O iyi. Son zamanlarda biraz stres yaşadı ama sanırım üstesinden geliyor. Sen bir şey söylemeden önce," diye uyardı Milo neredeyse yatıştırıcı bir sesle. Onunla ilk tanıştığımda hırlayan ve hırlayan bir adam için, bu onun tamamen farklı bir yönü gibiydi. Sözlerini ve ses tonunu Bayan Stephanie ile birlikte ölçüp biçti. "Hepimiz ona göz kulak oluyoruz, özellikle de Jasper. Kel de iyi, sadece bir sürü yeni projeye uğraşıyor."

Onu kesinlikle önemsiyordu ama daha çok ona saygı duyuyordu. Bu kolay kolay yapabileceği bir şey gibi görünmüyordu. Eğer bir şey varsa, bu benim gözümde onu daha da güçlendirdi.

"Kahvene krema ya da şeker ister misin, Emersyn?" "Sade iyi olur."

Yüzünü buruşturdu. "Bu kesinlikle sonradan edinilmiş bir tat ama ben de çok büyük bir kahve hayranı değilim. Tabii ki," diye devam etti fincanları masaya taşıırken.

"Yıllardır kulis kahvesi içiyorum," dedim kupayı kabul ederken hafifçe. "İyi bir şey sevmediğimden değil, ama eğer kıcıma tekmeyi basıp beni uyandıracaksa, onu içerim."

Bana şaşkın bir bakış attı, sonra Milo'ya baktı. "Ondan hoşlanıyorum." "Ben de." Bana sırtıttı. "Yine de şımarığın teki."

Kahvemden bir yudum alırken onu tersledim. Gülüşü buna değerdi ama onunki beni hazırlıksız yakaladı.

"Eğer şimdiden tavırlarını kapmaya başladıysan, o çocuklarla çok fazla zaman geçirmişsin demektir," dedi ve ardından çayını yudumlamaya koyuldu.

"Hayır, bunların hepsi başlangıçta benimdi. Sahne çocuğu, yol hayatı, sanatçılar kabadayı bir gruptur. Benim yanımda hepsi oldukça centilmendi. Jasper'ın terbiyesi kusursuzdur. Vaughn ve Kellan'inki de öyle." Bir an için bunu düşündüm. "Liam'inki biraz işe yarayabilir, ama sanırım beni yemlemeyi seviyor ve ben de onu çimdiklemeyi seviyorum, bu yüzden her şey yolunda."

Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da daha sıcak bir gülümseme belirdi. "Seni tekrar bulduklarına çok sevindim. Gözlerini dört açtıklarını biliyorum ama yine de ona ulaşacağından emin değildim."

Milo'nun başını hafifçe sallayışını yakaladım.

"İyi ki de yapmışlar," dedim ona. Bu çok doğrudu. "Burada bilmediğim koca bir ailem varmış."

"Bazen böyle oluyor." Bu sözlerde gerçek bir pişmanlık vardı. "Evlat edinmeler her zaman açık olmuyor. Son belgeler imzalandıktan ve velayet verildikten sonra, bunu onların ellerine bırakmak zorundayız. En azından sen on sekiz yaşına gelene kadar. Ailen seni eve götürmek için çok hevesliydi. Seni her şeye boğmak için can atıyorlardı." Milo'ya özür dileyen bir bakış atarken bir kez daha iç geçirdi.

"Sana o zaman da söyledim, eğer sadece Ivy'yi istiyorlarsa, bununla başa çıkabilirim. Bu değişmedi." Onu rahatlattı ve şimdi sonraki sorularımı nasıl soracağımı yeniden düşünmem gerekiyordu.

"Hayır, ama bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydın." Tereddüt ederek bana baktı.

"Bilmek istiyorum," dedim tüm cesaretimi toplayarak. "Evlat edinme hakkında -onlar hakkında- o zaman." Yalnız mıydılar? Sormak istiyordum ama ondan bahsetmeyi kendime yediremiyordum. Milo oradayken olmazdı.

"Anlatacak pek bir şey yok. Her ne kadar her şeyi inceleyen kişi olduğumu söylemek istesem de bu benim boyumu aşar. New York'taki sosyal hizmet görevlisiyle konuştum, orada ev ziyaretini gerçekleştirdiler ve sonra evrak işleri vardı. Ama sonuçta nihai karar aile mahkemesinin elindeydi." Milo'ya baktı. "Yargıç her şeye baktı, konumlarına, servetlerine ve ikna edici bir dava sundular. Size gerçekten hayrandılar, özellikle de Bayan Sharpe'a."

Milo su şişesini inceliyor gibiydi. "Bu kapalı bir evlat edinmeydi, o zaman bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Bayan Stephanie'nin bana onlardan ya da isimlerinden bahsetmemesi gerekiyordu..."

"Hayır, bunu kesinlikle yapmamam gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu. Pişen kurabiyelerin kokusu havayı sarmış, bir şekilde yumuşatmıştı. Bu çok nazik kadın ve onun nazik gözleri ile bu parlak sarı mutfak ev gibi ve sıcaktı. "Ancak Milo senin iyi olacağını bilmeyi hak ediyordu. Eğer öylece ortadan kaybolsaydın..."

Dilini gıdıkladı ve ayağa kalktı.

"Bu güven verici olmazdı." Omzunu sıktı, sonra fırına doğru ilerledi ve zamanlayıcı kapanmadan birkaç saniye önce fırına ulaştı. "Demek isimlerini ve nerede yaşadıklarını biliyordu. Yaşadığınız hayatı milyon yıl düşünsem hayal edemezdim, genç bayan. Bir yıldız ve çocukken yollarda."

Bu sözlerin üzerine huşu yerine onaylamama yapıştı.

"Eminim size harika görünmüştür ama bunu yapmanıza izin vermek için yaptıkları seçim biraz çelişkili görünüyor. Seninle seyahat etmediler." Bir tepsi çıktı, sonra bir tane daha. "Ne bileyim, çok ilginç bir kariyerin oldu ve sen hâlâ bir bebeğsin. Muhtemelen biraz eski kafalısın."

Onu yaşlı olarak nitelendirdiğinden değil. Otuzlu yaşlarının sonlarında, belki de kırklı yaşlarının başlarında görünüyordu, kahverengi saç telleri arasındaki gri serpintiyle bile.

"Bu kesinlikle övünecek çok şey verdi." Daha önceki hoşnutsuzluğunu neşeyle örtmeye çalışsa da tamamen yok olmamıştı.

Masaya döndüğünde, her birimiz için bir tabakta üç sıcak kurabiye vardı. Evet, henüz kendimi bu kadar tatlı bir şey yemeye ikna edebileceğimi sanmıyordum ama Milo hemen yemeye başladı.

Kurabiyesi parçalandı, dumanı tüttü, çikolata ve fıstık ezmesi eridi.

"Sıcak," dedi bir lokmanın etrafında ve üçünü de hızlıca mideye indirdi. Tabağıma göz attığında onu ittim.

"Lütfen," dedim. "Bunları yerken seni izlemek çok eğlenceli."

Bütün gün boyunca ilk kez gözleri parladı. Bir parça çikolata ağzının kenarına bulaştı ve bir kırıntı gömleğine düştü - yemek için kurtarmadan önce orada uzun süre kalmadı. Tabağı kendine doğru çekmeden önce sırttı. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz."

Hayır, görmemiştim. Ama artık bir kardeşim vardı ve Bayan Stephanie'yi ikimize gülümserken yakaladım. Bir konuda haklıydı.

Bayan Stephanie'yi sevdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

W Sekiz saatlik vardiyaları değiştirerek biri araç kullanırken diğeri raf süresini yakaladı. Kamyon filosunun konuşlandırılması hesaplanmış risk. İtiraf etmeliyim ki Kellan haklıydı. Daha fazla cevap almak için oltaya yem takmamız gerekecekti. Bu yüzden Kanada kaçışını kendim yaptım.

Yolculuk iki gün sürecekti, yükleme için birkaç saat, sonra da dönüş iki gün. On altı saat araba kullanmak ve diğer sekiz saati yakıt molaları için ayırmak daha hızlı hareket edebileceğimiz anlamına geliyordu, ama aynı zamanda bizim için geldiklerinde belaya davetiye çıkardığımız anlamına da geliyordu.

"Burada düşündüğünü duyabiliyorum Hawk," diye gürledi Milo. Onun araba kullanma vakti gelmişti ve benim uyuyor olmam gerekiyordu ama bunun yerine telefonumda Emersyn'in bir fotoğrafı vardı ve ayrıldığımızdan beri attığımız bir avuç mesaja göz gezdiriyordum. "Rosie ve beş kız kardeşinin kafanı dağıtmasına her zaman izin verebilirsin."

"Senden hoşlanıyorum dostum," dedim sırtarak başımı sallarken. "Ama sen araba kullanırken mastürbasyon yapmayacağım."

"Öyle olsa bile beni rahatsız etmezdi."

Yorum yapmak için ağzımı açtım, sonra aniden kapattım. Bu çok garip bir şeydi ama hapiste geçirdiğı onca yıl boyunca ne kadar mahremiyete izin verilmişti ki?

Bakışlarını yoldan ayırmadan omzunun üzerinden "Kesin şunu," dedi. Işığı engellemek için kapatabileceğim perdeler vardı ama onları hareket ettiremeyecek kadar rahattım. "Olan oldu, ben hayatıma devam ettim."

Haklısın. Bunu yüksek sesle söylediğimden değil.

"Teklifin için teşekkürler ama ben iyiyim. Zaten beni uyanık tutan şey azgınlık değil." Öyle olsa bile, Emersyn'den sonra elime dönme fikri hiç cazip gelmiyordu. Sabırlı olabilirdim.

"Ne oldu?"

"Sadece kafamdaki senaryoları oynuyorum. Kamyonları tam olarak nerede vurduklarından emin değiliz. Yine de vurduklarının hepsinin ya sınıra yakın ya da sınırın diğer tarafında olduğundan eminiz. Ben diğer tarafa doğru eğiliyorum."

"Bana gerekçeni söyle." Bu tek cümledeki aşinalık benden bir gülümseme daha aldı. Mesajları kapattım ve ardından telefonu göğsüme yaslamak için ekranı kapattım. Milo her zaman aramızdaki en mantıklı kişi olmuştu. Her zaman bir düzine adım sonrasını planlar ya da en azından o kadar ilerisini düşünürdü.

Eve döndüğünden beri onda o kadar çok şey eksikti ki. Böyle anlar bana onun bize geri döndüğünü hatırlatıyordu. Yavaş ama istikrarlı.

Bir kolumu başımın arkasına geçirerek parmaklarımı göğsümdeki telefona vurdum. "Çünkü aşağı yukarı on beş dakika boyunca kamyonlar sınır kapısının uzak tarafında karanlıkta kalıyor. İletim için bir sonraki kule tartım istasyonlarının yakınında. Sınır kapısı ile o tartı istasyonu arasında üç çıkış var."

"Dinlenme durağı var mı?"

"Evet. Ben de o yollardan geçtim. En azından bu rotada. Diğer iki güzergahta da farklı noktalarda dinlenme durakları var ama onlar da sinyalleri biraz daha aralıklı veriyor." Ancak tüm bunların bir de can alıcı noktası vardı. "Sorun şu ki, arızalı sinyali yakalamak için onu arıyor olmamız gerekiyor ve bu yeterince küçük bir zaman aralığı, sadece daha sonra tekrar alınan bir bağlantı olabilir."

Standart operasyon prosedürü. Teknoloji harikaydı ama hiçbirisi yanılmaz değildi. Bu yüzden şu anda yedeklememiz hem teknolojik hem de insani bir bileşen içeriyordu.

"Mantıklı," diye mırıldandı Milo benden çok kendi kendine. "Ama ne aldığımızı nereden biliyorlar?" Evet, bazı yasadışı malları taşıdık ve birçoğunun da nakliyesini üstlendik; eşyaları bir yerden alıp başka bir yere teslim etmek üzere kiralandığımız işler.

Burnumuzu bu işlerden uzak tutmak için iyi para alıyorduk. Tek iki ana kuralımız ağır uyuşturucu ve insan olmamasıydı. Silah taşımayı pek sevmezdim ama bunları haftanın her günü insanlara ve uyuşturucuya tercih ederdim.

Yani, sadece sevkiyatlarımızın kaçırılması değil, daha sonra insanları sevk etmek için bizim belgelerimizi ve kamyonlarımızı kullanmaları gerçeği mi? Sikerim öyle işi. Sadece bunu yapmaya karar veren pislikleri yakalamak istedim. Zincirin en tepesine kadar takip etmek, sonra da kafalarını kesip kışlarına sokmak.

"İşte on bin dolarlık soru bu. Aklıma gelen birkaç yol var," diye itiraf ettim, Milo'nun daha önceki sorusuna geri dönerek. "Sorun şu ki, her birinde tonlarca risk var. Yani ya iyi hazırlanmışlar..."

"Ya da teminat umurlarında değil."

Karşılaştığımız sorun kesinlikle buydu çünkü teminatı önemsemiyorlarsa muhtemelen bizden daha fazla silaha sahiplerdi. Bu işte acemi olduğumuzdan değil. Daha iyi donanıma sahip, daha büyük ve daha güçlü pek çok ekiple mücadele etmiştik.

"Sadece kirli dövüşmeye hazır olmamız gerektiği anlamına geliyor," dedim bir esnemenin ardından. "Dövüşmenin gerçekten başka bir yolu var mı?"

"Hayır." Bu kuru gözlem rahatlamama yardımcı oldu. Sınır geçişinden önce birkaç saatimiz vardı ve başlangıçta onu zorlamayı, karşıya geçmeyi, yükümüzü almayı ve sonra geri dönmeyi planlamıştım.

Şimdi mi?

Bir yer bulur ve uyuruz. Mola yeri ideal olabilirdi ama bir otele de yerleşebilirdik. Uykuya daldığımda hâlâ plan yapıyordum. Kamyon durduğunda frenlerden gelen hava salınımı beni uyandırdı.

Milo, "Benzin, kahve ve çiş molası," deyince başparmağımı kaldırdım ama olduğum yerde kaldım. Planımızın bir parçası da yalnız araba kullanıyormuşuz gibi *görünmekti*.

Eğer işlemem gerekirse, burada birkaç boş sürahim vardı. En sevdiğim değil ama idare ederdi. Milo döndüğünde elinde iki büyük paket yemek vardı ve kokusundan midem gurulduyordu. Doğrulup bir poşete uzanmadan önce yola geri dönmemizi bekledim.

Biftekli sandviç ve patates kızartması. Tabii ki.

GPS'i kontrol ettim ve kaşlarımı çattım. "Neden beni uyandırmadın?"

"Çünkü ilk üç saat uyumadın," diye cevap verdi kolayca. "Ve ben yorgun değilim. Sınıra vardığımızda değiş tokuş yapabiliriz."

Artık o kadar uzakta değildik. Belki en fazla iki saat. Bay Kurşun Ayak ne kadar da hızlı sürüyordu. "Hız cezalarını karşılayamayacağımızı biliyorsun," diye belirttim.

"Kapa çenenі. Limitin 10 puan üstünde gidiyorum." Göt herif.

"Benim kamyonum, benim kurallarım."

Yorum yapmadı ama biraz yavaşladı. Yemeğime geri dönmeden önce bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Ayrıca," diye devam etti Milo sandviçini açarken ve bir eli direksiyonun üzerindeyken. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Bu hiç hayra alamet değildi. "Ne hakkında?" Ses tonumu hafif tuttum. Tabaklarımızda yeterince şey vardı.

"Sadece eşyalar."

"Çok tavırlı esmer bir en iyi arkadaş gibi şeyler mi?"

Cevap vermedi ve onu biraz iğnelemek istesem de buna izin verdim.

Git

"Ivy'yi Bayan Stephanie'yi görmeye götürdüm gibi şeyler."

"Nasıl gitti?" Ne zaman gittiklerini biliyordum, ama hala

Ona ihtiyacı olan tüm boşluğu verdim. Beni iki kez aramış olması bunun doğru bir karar olduğunu gösteriyordu. Ayrıca birkaç kez de benim odamda uyumuştı. Düşüncelerim ona kaydığı anda, çoktan eve dönmüş olmayı diledim.

"Emin değilim," diye itiraf etti bir başka sessizliğin ardından.

Onu dürtmeden önce sandviçimi ve birkaç patates kızartmasını daha bitirdim. "Nasıl emin değilsin? Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bazen tam oradaymış, bana ulaşmaya çalışıyormuş ve büyük bir uçurumun ötesinden iletişim kuruyormuşuz gibi hissediyorum ve söylediklerinin sadece yarısını duyabiliyorum. Daha da kötüsü, o beni ya hiç duyamıyor ya da sadece bir kısmını duyabiliyor."

Ellerimi bir mendille temizledikten sonra tüm çöpleri bir torbaya doldurdum, sonra yolcu koltuğuna tırmandım. Beni bekleyen ikinci bir soda vardı. Birazdan işlemem gerekecekti ama bir içkiye daha çok ihtiyacım vardı.

"Öncelikle sabırlı ol. Onu kulüp binasında ağırlamanın en zor yanı, ben onun hakkında her şeyi biliyordum ama onun bizim hakkımızda en ufak bir fikri bile yoktu." Bu hâlâ biraz rahatsız ediciydi. "Tamamen habersiz olduğu bu tek taraflı ilişkiyi sürdürdük. Onun hakkında çok şey biliyoruz ama her şeyi bilmiyoruz. Bizim, hayır, bizim değil. *Benim* hatam, bildiğimi varsaymamdı. Dans partneriyle olan şey... beni çok kızdırdı. Bunu daha önce görmeliydik, o zaman... Onu oraya götürdüğümüzde, iyileşene kadar geri dönmesini istemedim."

"O zaman onun geri dönmesini istemedin." Milo omuz silkti. "Bunu anlıyorum."

"Evet, ama şu anki fark, burada olmak *istiyor*. Sizi tanımak istiyor, hepimizi tanımak istiyor. Ayrıca ona göz kulak olmamız için bize *güveniyor*." Bu, içimdeki itirazların çoğunu susturdu.

"Çok fazla sırrı var," diye itiraf etti. "Kargaşa da bir o kadar kötü."

"Kargaşa mı?"

"Lainey," dedi kıkırdarak. "O bir isyancı ve kargaşa yaratma konusunda kesinlikle çok iyi."

"Sorulmamış bir tavsiye, belki de ilgilendiğin kıza böyle ilginç bir lakap takmamalısın?"

Kıkırdadı. "Aramıza daha sağlıklı bir mesafe koyarsak ikimiz için de daha iyi olur. Ivy onun önceliği."

Evet. Doğru.

"Senin yatağında Emersyn'inkinden daha sık yattığını düşünürsek, bence bu tartışmayı çoktan kaybettin."

Bu konuda başka bir şey söylemedi ve ben de peşini bıraktım. Umursamadığım için değil, ama dürüst olmak gerekirse, böyle duygusal şeyler, birinden zorla almak zorunda kaldığımda kurdeşen dökmeme neden oluyordu. Konuşmak istiyorlarsa, kesinlikle dinleyebilirdim.

Bu diyalogları sürdürmekte hiç zorlanmadığım tek iki kişi Freddie ve Emersyn'di. Bir saat sonra bir mola daha verdik; bu sefer tuvalete gitmeme izin verdiler ve sonra da sürüşü devraldım.

Geç oluyordu. Hava karardıktan sonra sınıra ulaştık. Eğer zorlarsak, yükü bu gece almamız mümkün olabilirdi. Sınır muhafızıyla sıramızı beklerken bunu kafamda evirip çevirdim.

İkimizin de kimlikleri ve pasaport kartları bende idi. Hepimiz onları kamyon taşımacılığı başladığında almıştık. Neyse ki birkaç yıl geçerli oldukları için Milo'nun yeniden başvurmasına gerek kalmamıştı.

Sıra bize geldiğinde, rica üzerine dışarı çıktım ve arkayı açmaya gittim. Bu rutin bir şeydi. Teslim almak için karşıya geçiyorduk ve karşıya bir şey taşı mıyorduk.

"Her şey yolunda," dedi adam bilgileri doldurduktan ve seyir defterim için bana bir sayfa verdikten sonra. "Bazı yol çalışmalarının devam ettiğini unutmayın. Muhtemelen en iyisi doğrudan teslim alma bölgenize gitmek. Daha önceki çıkışlar birkaç mil boyunca kapalı."

Doğru. İlginç.

"Teşekkürler. Bu gece için kenara çekip sabah almaya gelebilirim." Önsezi diyebilirsiniz ama şimdi gerçekten merak ediyordum.

"Elbette," dedi adam. Evraklara imzasını atmıştı. Ona bakmam gerekecekti. "Yolun yukarısında birkaç yer var. Moncrief'e doğru giderseniz, birkaç ucuz yer var, temiz ve kahvaltı için iyi yemekler var."

"Teşekkürler," dedim ve elimi uzattım. Çok kısa bir süre elimi sıktı ve ben de sürücü koltuğuna geçmeden önce arabanın arkasını kilitledim.

"O da neydi?" Milo bizi hareket ettirdikten sonra sordu ve dostça el salladı.

"İçgüdülerime güveniyorum," dedim ona. "Müfettiş bana yakındaki tüm çıkışların inşaat nedeniyle kapalı olduğunu söyledi. Ona geceyi burada geçirebileceğimizi söylediğimde bana Moncrief'e gitmemi söyledi. Öneri tabii. Paranoyakça olabilir."

Milo yorum yapmadı. Sınırın bu tarafındaki yollar güzeldi, ancak daha düşük bir hız sınırıyla da uğraşmak zorunda kaldık.

"Potansiyel hedeflerini sattığını düşünüyorsun." Oraya varması hiç de zamanını almadı.

"Belki. Bilmiyorum. Dediğim gibi, sadece bir şey bana ters geldi." Bir süre sonra, "Doğruca arabayı almaya git," dedi ve arabaya tırmandı. yataklı vagona. Bazı değişiklikler yapmıştık. Gözümü yoldan ayırmadan onun hareketlerini takip ettim, yatağı kaldırdım ve silahları çıkardım.

Bir tanesini koltukların arasından bana doğru kaydırды, ben de koltuğun üzerindeki kılıfına soktum. Geri dönme zamanı geldiğinde onları tekrar saklamamız gerekecekti... ama o haklıydı. Yüğü ne kadar çabuk alır ve geri dönersek, o kadar çabuk sorun yaşayabilirdik.

Sistemimde dolaşan şey sinir ya da tedirginlik değil, heyecandı.

"Şu anda deli gibi sırtıttığını biliyorsun, değil mi?" Milo yolcu koltuğuna geri dönmüştü ve sopam şimdi ayaklarının yanındaki kuyuda duruyordu.

Sırtışıım büyüdü. "Eğlenmeyeli uzun zaman oldu."

Homurdanması beni güldürdü.

"Rahatla Raptor," dedim ve yumruğumu pazularına hafifçe vurarak onu bilgilendirdim. "Bu neredeyse seks kadar iyi olacak."

"Hayır," dedi. "Aletini nereye koyduğunu bildiğimi düşünürsek, bu bir karşılaştırma olarak masaya girmez. Asla."

Güldüm.

Gerçekten, kahkahalarla güldü. "Dostum, sadece daha iyi olduğunu söylersem endişelenmelisin ve inan bana, hiçbir şey daha iyi değil."

"Seni vuracağım."

Endişelenmedim.

"Kıçını tekmelerdi."

Mırıldanarak verdiği yanıt eğlenceyi daha da artırdı. Kahretsin evet, altmış dakika uzaktayken bağlantımıza bir mesaj gönderecektim. Adrenalin bana müthiş bir enerji artışı sağladı.

Her şey yolunda giderse, bu sorun hakkında daha fazla bilgiyle Braxton Limanı'na geri dönecektik ve Emersyn'i yatağıma geri döndürmek için daha fazla zaman harcayabilecektim.

kal.

Müziğin sesini açtıktan sonra gazozumdan bir yudum aldım ve başımı dik tuttum. Ama bu piçlerin bizim için gelmesini gerçekten istiyordum.

Bunu *gerçekten* istedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

M Ben evrak işlerini hallederken ilo kamyonun yatak odasında kıt kıt oynuyordu. Elbette, sınır ajanları onu ve evrak işi. Yeni *dostumuz* Brendon Wyatt'ın kamyon hakkında kimi uyaracaksa çoktan uyarmış olduğundan emindim. Mürettebat umurlarında mıydı?

Diğer sürücülerimize dair herhangi bir kanıtın olmaması, hayır, hayır olmadığını gösteriyordu. Sistemimdeki şiddet uğultusu heyecanla yükseldi. Kıpırdamadan durmak ve kamyonu yükledikleri paletlerin üzerindeki numaraları imzalamak gerçekten çaba gerektiriyordu.

Doğum kontrol hapları da dahil olmak üzere ilaçlar. Türleri detaylandıran üç sayfa vardı. Listeye zar zor göz gezdirdim, kimsenin oksii veya benzeri bir ürün eklememiş olduğundan emin oldum. Büyük kısmını insülin oluştuyordu. Üç ultrason cihazı ve özel teslimat için ayrılmış bir dördüncüsü de dahil olmak üzere tıbbi sınıf ekipman.

Bu doktor için olmalı. Bu bir terapi ultrason makinesiydi. Adamların paletleri ekledikleri yere baktım. Dördü tıbbi malzemeydi, dördünden biri de Doc içindi. Bu seferde olmamalarını tercih ederdim çünkü onlara ihtiyacı olursa, onları gerçekten riske atmak istemedim.

Aynı zamanda onları geri çeviremezdim. Sarılmış üç palet özel bir teslimattı. Depolama tesisinin adresi kâğıtta yazılıydı. Sahte bir adrestir. İhtiyacım olan tek şey isimdi. Teslim almayı onayladıktan sonra bir e-posta gelecek ve ardından teslimatı yapmak için gerekenleri alacaktık.

Bu sevkiyatlar beni hiç ilgilendirmiyordu, ancak bu sevkiyatın sigortası astronomik bir fiyatla listelenmişti. Ayrıca dikkat çekmeye değerdii çünkü elimizi ve rotalarımızı ele veren her şeyin araştırılması gerekiyordu.

Son palet seti, limana gidecek kuru mallardan oluşuyordu. Bu, taşımacılık işinin ekmek teknesiydi. Müşterilerle muhatap olmadan malları A noktasından B noktasına götürmek. Biz zincirde bir aracıydık.

Çok iyi ödedi.

Maurice'e "Kilo almışsın," dedim. "Burada yüz kilo fazlan var." Kırk beş kiloydu ama aşağı yukarı yüz kiloyla aynıydı. "Bu hiç mantıklı değil."

Diğer sayfaları çevirdim ve zihinsel hesaplamalar yaptım.

Maurice kaşlarını çattı. "Her paleti tartıyla kontrol ettik. Bekle..." Kemerinden telsizi çıkardı ve Fransızca birisini aradı. Danıştığı adam cevap verdiğinde, hızlı ve kesik kesik cevap çift yönlü telsizden duyuldu.

Hangi paletlerin listelenen içeriklerinden daha ağır olduğunu takip etmem sadece bir dakikamı aldı.

Tıbbi malzeme paletlerinden ikisi. İlaçlar değil. Akıllıca. Bu kesinlikle bir teftişi davet ederdi. Ama ekipman her zaman daha ağır olabilirdi, o halde neden kontrol edelim?

Maurice, "Paletleri çekip yeniden tartabiliriz," diye teklif etti ama yüz ifadesinden yapmak istediği son şeyin bu olduğu anlaşılıyordu. Saat geç olmuştu ve hava nefesimi görebileceğim kadar soğuktu. Benim üzerimde ceket varken, onun üzerinde kolları kıvrılmış bir gömlek vardı. Bu onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

Elini sakalının üzerinde gezdirerek, yükleyicilerden birinin römorka doğru yola çıkmış olan bir başka paleti gördüğü yere doğru yarı kamaşmış bir şekilde baktı. Kızgınlığı yapmacık değildi, yüzündeki acımasız ifade de öyle. Her şeyi çıkarıp yeniden tartarsak burada daha uzun süre kalırız. Eğer bir sorun olduğu anlaşılırsa, mühürlü paletlerden birini açmamız gerekebilirdi.

Bu benim için değil ama birçok açıdan sorunlu olabilirdi çünkü bu yükleyicilerin tehlikeye atıldığı anlamına geliyordu. Bu konuşmayı ona hiç yakıştıramadım.

"Muhtemelen benim matematiğim," dedim ona kendi hatammış gibi. "Teslimatta her şey standart mı?"

"Evet, evrak işlerinden check-in işlemlerine kadar her şey normal." Bana bir bakış attı. "Genelde matematiği berbat etmezsin."

"Hayır," dedim ve sayfanın altına imzamı attıktan sonra kendi kopyalarımı bir kenara koyup onunkileri ona uzattım. Bir dakika onlara, sonra da bana baktı. Omzuna vurdum. "İkimize de bir iyilik yap, sonraki yükleri iki kez kontrol et?"

Yavaşça başını salladı. Şimdi neyi bıraktığı merak konusuydu ama yüklemeyi denetlemeye gitmeden önce onu iki parmağımla selamladım. Bir sigara yaktım ve yükledikleri her paleti takip ettim. Benim işim nakliyeydi.

Bir saat ve üç sigara sonra römorkun arkasını kilitledim ve kabine tırandım. Seyir defterimi dolduruyormuş gibi yaparak bir gözümü yan aynadan ayırmadım.

"Nasıl gitti?"

Milo, "Yolcu tarafındaki gösterge panelinin altında," diye yorum yaptı. "Haklıymışsın."

Taksiye yerleştirdikleri takip cihazını kontrol etmek için vites değiştirmedim. Oldukça cesurcaydı, ama o zaman ilk etapta kaçırmak için belirli b i r cesaret seviyesi gerekiyordu. "Bu kadar şaşırmış görünme. Benim de bazı anlarım olur."

"Şaşırmadım," diye cevap verdi Milo, yükleme işleminin süresini gözlerden uzakta beklediği gölgeli girintilerden. "O adamı orada bırakmak zorunda kaldığımız için kızgıyım."

Evet, anladım. Bunu anladım. "Merak etmeyin. Burada bizim de arkadaşlarımız var. Bu iş bittiğinde, temiz bir süpürme yapacağımızdan emin olacağız."

"Endişelenmiyorum." Sesindeki zorlukla bastırılmış öfke benim bu konudaki düşüncelerimi yansıtıyordu. "Bunun nasıl bir kavga olabileceğine hazır mısın?"

Tepki verme isteğime karşı koydum. Sopa elimin altındaydı ve silah kılıfındaydı. Sınıra vardığımızda onu Milo'ya geri vermem gerekecekti. Geri dönüş yolu, çıkıştan çok daha kolaydı.

Yine de sınırın bu tarafında arkadaşlarımız vardı.

İçlerinden biri beni giriş için bekleyen boş şeride yönlendirdi. On dakika sürdü ve kayıt defterine bir göz attım. "Seni görmek güzel," dedi Eastwood bana. "Birkaç hafta oldu."

"Beni nereye gönderirlerse oraya gideceğim," dedim umursamaz bir omuz silkmeye. "Benim maaş derecemin üstünde, biliyor musun?"

"Doğru değil mi, daha bu gece geçtiniz. Şimdiden geri mi dönüyorsun?" Bana baktı.

Milo silahlıydı ama bir tanık vardı, ben de ona uydum. "Beni bekleyen küçük güzel bir şey var. Nasıl olduğunu bilirsin."

Eastwood kitabı imzalarken bir kahkaha attı. "Dostum, keşke nasıl olduğunu bilseydim. Üç çocuktan sonra, eve gelip işleri devralmam karımı daha çok heyecanlandırıyor, böylece o da biraz rahatlayabiliyor."

"Hey," dedim, defteri bana geri uzatırken ve defterin altındaki para destesini kabul edip sanki orada hiç yokmuş gibi cebe atarken. "Sana üç çocuk verdi, bence biraz şımartılmayı hak ediyor. Bir bebek bakıcısı tutmayı ve onu gerçek bir randevuya çıkarmayı düşün. Kızların bundan hoşlandığını duydum."

"Senin kız beğendi mi?"

Aklımdan Emersyn'in görüntüsü geçti ve onu neden bu noktaya kadar getirdiğimi söylediğimde yüzünde beliren sevinç ifadesi. Daha da fazlası, ipeklerden düşerken onu yakaladığımda yüzündeki ifade.

"Evet." Kıkırdadım, numara yapmaya devam ettim. Sadece bu seferki çok yaklaşımtı, o yüzden ayrıntıya girmedim. "Hatırlattığın için teşekkürler."

"Sende durum kötü."

"Belki de. Biz iyi miyiz?"

"Evet," dedi, sonra öndekilere el salladı ve ben de selam verdim. "İyi günler."

"Sen de." Camı açık bıraktım ve öne doğru çekmeden önce bir sigara yaktım.

Arkamdan hiçbir yorum gelmedi ve sınırla aramıza birkaç kilometre girene kadar arabadan inip yolcu koltuğuna tırmanmadı.

Bir şey söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Onun yerine bakışlarını yoldan ayırmadı. Haksız değildi, odaklanmamız gerekiyordu-

"Onu gerçekten terk ettin." Bu bir soru değildi.

Sigarayı söndürdüm ve cevap vermeden önce pencereyi kapattım. "O bir kaçamak değil." Onu tekrar gördüğüm andan beri öyle değildi. Gözlerindeki vahşi kurtulanla ilgili her şey beni çağırıyordu. "Bu konuda sinirlenebilirsin. Kafamı kırmaya çalışabilirsin ama bana siktir git diyeceği güne kadar peşini bırakmayacağım."

Muhtemelen o zaman bile gitmesine izin vermezdi. En azından peşinden gidip onu geri kazanmaya çalışmadan fazla uzağa gidemezdi.

"Ben mükemmel bir adam değilim Milo."

"Hiçbirimiz değiliz, Jas," dedi iç çekerek. "Kafamda dönüp duran bir şey var, onun daha iyi bir hayatı olsun istedim. Ona sahip olduğunu düşünmüştüm. Parlak bir dünya, bir sürü fırsat..."

"Para tüm yaraları iyileştirir mi?" Ben önerdim ve o da acı bir kahkaha attı.

"Evet. Ama hepsi yalan."

"Bunu uzun zaman önce öğrendik," diye belirttim, hıyarlık yapmamak için. "Bazı şeylerin kötü gitmesi, hepsinin kötü olduğu anlamına gelmez."

"Ne zamandan beri iyi tarafından bakmaya başladın?"

Biliyorsam ne olayım. Belki de Emersyn bana bir tane olduğunu gösterdiğinden beri. "Hey, sen her zaman bizim için en iyisine inandın. Yapabileceğimize inandın. Kahretsin, benim hiç umudum yokken senin umudun vardı. Şimdi durma."

"Söz vermiyorum." İç çekişi büyük bir ağırlık taşıyordu. "Bak-"

Arkamızdan hızla yaklaşan farlar dikkatimi çekti. Gerçi saat *henüz* o kadar geç değildi ama sınırdan gelen trafik çok azdı. Çoğumuz, en azından biraz daha güneye inene kadar, arada bir araba ile nakliye yapıyor olacaktık.

Araba yanımızdan hızla geçip gitti. Bizim şeridimize geçtiğinde neredeyse iki kamyon boyu önümüzdeydi. Ama fren lambaları yoktu.

Yolun bu kısmında pek bir şey yoktu ve sınırın bu tarafındaki ilk dinlenme tesisine daha elli mil vardı. Bir başka far kümesi yan aynamı doldurdu.

"Şu araba bizi takip ediyor." Milo başıyla öndeki arabayı işaret etti. Haksız da sayılmazdı. Ne kadar hızlı yaklaştıklarını, yakaladıklarını ve sonra geçtiklerini düşünürsek, hızlarını tam olarak iki araba boyu önde kalacak şekilde ayarlamışlardı.

Arkamızdaki farlar daha yukarıdaydı - kesinlikle başka bir kamyon.

"Hafta sonları fazladan para kazanmak için rıhtıma nasıl gittiğimizi biliyor musun?"

"Kavga çıkarmak ve bahis oynamaktan bahsediyorsan, evet, yapıyorum." Dikkati benimki kadar dağılmış görünüyordu. "Bu biraz farklı."

"Pek sayılmaz." Gerilim arttıkça daha da sakinleşiyordum. Bu bok için yaşıyordum. Benim için gelmek istiyorlardı. Sopam ve öfkemle tanışmak üzereydiler.

Kimse bizim olana dokunmadı ve onu elimizden alamayacaklarından da emindiler. Parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecek kadar uzun süre ve çok mücadele etmiştik.

Bu adamlar dövüşmek istememiş olabilirlerdi ama dövüşmek üzereydiler.

"Şu anda ikiye karşı iki," diye belirttim. "Gerçekten adil olmayan oranlar-onlar için."

Milo güldü. "Sen çılgın bir pisliksin."

"Bazen."

İleride yolun kenarından ışıklar yandı ve banketteki arabaya biraz yer açmak için kenara çekildim.

"Muhtemelen öyle olmam iyi bir şey."

Milo, "Siktir et, bu daha çok 10'a 2 gibi bir şey," diye mırıldandı ve ben de sırttım. "Onlar için iyi, şimdi adil bir dövüş oldu."

Arkamızdaki kamyonun yanında bir çift araba vardı. Durdukları banketten gelen araçlar iki tane daha saydı. Araba

Önümüzdeki araçlara kısa süre sonra yola giren iki büyük araç daha katıldı. "Sanki bizim için bir geçit töreni hazırlamışlar."

"Crunch and bump." Aynen öyle. Bir "kaza" yaparak bizi durduracaklardı. Durup insanların iyi olduğundan emin olmak benim için tamamen mantıklıydı. Özellikle de yolun ortasında sahnelemişlerse.

Buna hazır olsam bile, SUV'un küçük arabaya çarpıp onu takla atmaya göndermesinden irkildim. Takla attığında başımı salladım.

Çoktan fren yapmıştım. Yarım mil bile ileride değillerdi. Çok yaklaşmıştım. Havalı frenler çılgılık attı ve Milo pompalı tüfeği eline aldı ve ikinci bir silah çıkarmak için arkaya uzandı.

"Eğer yanıyorsak..."

"Biz değiliz." Benim gibi diğer arabalar da yavaşlıyor ve kenara çekiliyordu. Kaza otoyolun karşısındaydı. Etrafindan dolaşabilirdik ama bu görgü kurallarına uymazdı. Telsizde sinyal olup olmadığını kontrol ettim ama yoktu.

Bu işi bitirdi.

Milo bana "Birine canlı ihtiyacımız var," diye hatırlattı. Römorkun arkasından gelen birkaç adamın sürücü tarafına doğru koşuşturması başımı sallamama neden oldu.

"Bir. Anladım."

Kapıyı açtım ve aşağı sallandım. Işık, adamlardan birinin elindeki silahtan parlıyordu ve bana ulaşmasını beklemedim, onu vurdum.

Kurşunlar göğsüne çarparak onu arkasındaki adama doğru savurdu ve silahı uçtu. Tüfeğin gürültüsü bana Milo'nun çoktan nişan aldığını söyledi.

Kevlar.

Ne güzel.

Arabanın kapısının kalkanından ayrılmadan önce sopamı kaptım ve arkasına bir yumruk atmak için dönmeden önce ikinci adamın kafatasını kırdım.

Kaçmaya çalıştı ama sopanın güzelliği kafana vurmama gerek olmamasıydı. Yan tarafına ya da koluna vurmak da aynı derecede acıtıyordu.

Bazen daha kötü.

Salıncağın ağırlığı altında kopan kolunun sesi yüksek sesle çatırdadı. Yere düştü, kolunu tuttu ve bir feryat kopardı. Hem susturmak hem de bayıltmak için çenesine bir tekme attım. Arkamdan bir ayakkabı sesi geldi ve döndüm. Kamyona tırmanmaya çalışan adam yanına gelen kurşundan hoşlanmamıştı.

Bir elini kendine kenetledi ve geriye doğru sendeledi. Sopayı bir kez daha sallayarak ona yardım ettim. Oh, lanet olsun, bırakıvermek iyi hissettirdi. Tüfeğin düzenli patlamaları devam etti. Milo iyiydi, ben de kamyonun arkasına yöneldim.

Orada bir çift adam vardı, birinin elinde kocaman bir cıvata keskisi vardı. Şerefsizler.

İçlerinden biri bana doğru hamle yaptı ve yere çarpmadan önce zar zor bir atış yapabildim. Lanet silah uçtu gitti ama ben sopayı tuttum. Ters döndük ve sopayı aramıza aldım. Adamın eli kanda kaymaya devam etti, sopanın ucu kayganlaştı ama sopayı boğazına dayadım.

Karanlıkta, aydınlatma için sadece dağınık farlar varken, adamın gözlerini seçebiliyordum. Gözleri biraz aralanınca onu bıraktım ve yuvarlandım. Cıvata kesiciler adamın kafasına inerken yüzüme sıcak kan sıçradı.

Arkadaşı sendeleyerek geri çekildi ve ben ayağa fırlarken sopayı kendime doğru çektim. İki elimle kabzayı kavrayarak savurdum. Bir dizi vuruş iri yarı adamı geriye itti. Evet, birkaç santimi ve elli kilosu olabilirdi ama sağlam, tahta bir sopanın çok faydası vardı.

Kolları başını korumak için havaya kalktığında, alçaldım ve dizini indirdim. Bir mermi kamyonun arkasına çarptı, sıcak metal o kadar hızlı sekti ki onu hiç görmedim, ama yanağımı yakıcı bir ateşle sıyırdığını kesinlikle hissettim.

Geri çekilirken silahımı aradım ve ilerlemeye devam ettim. Sonra kamyonun altına doğru yuvarlandım ve elimde silahımla diğer taraftan çıktım.

"Yere yat," diye emretti Milo ve ben de güverteye yattım. Tüfeğin gürültüsü üstümde patladı ve başka bir figür yere yığıldı.

"Yukarıda beş tane var. Sende kaç tane var?"

"İki kişi kesinlikle öldü. Biri baygın, biri de sakat ve kaçmaya çalışıyor." Fazla uzağa gidemiyordu. "Ayrıca, az önce vurduğun adam benimdi. Skor falan tuttuğumuzdan değil."

"Araçları kontrol edin," dedi, ancak sesinde kahkahanın en ufak bir izi vardı. "Koşucu olmayan aracınızı getireyim."

"Unutma, onu çoktan etiketledim."

"Evet, evet." Milo iri adamın peşinden yola koyuldu ve ben de kamyonlara doğru koştum. Hem önleri hem de arkaları boştu. İkisinin de kayıt defterlerini aldım.

Bazı alışkanlıkları kırmak zordu, korsanlar için bile. Sonra cüzdan ve kimliklere el attım. Milo "kaçacağımızı" bağlayıp ambarda emniyete almıştı. Bayılttığım adamı arkaya doğru sürükledim ve ikimiz birlikte onu oraya taşıdık.

Kanlar içindeydi ve inliyordu. En azından büyük bezleri yerleştirmiştik. Yapmak istediğim son şey malların üzerindeki kanı temizlemektir.

Saatimi kontrol ettim.

"On beş dakika," diye mırıldandım.

"Yavaşlıyor." "Jas?"

"Öyle mi?"

"Sen lanet bir delisin."

Sırıttım ve sopa mla onu selamladım. "Evet, öyleyim ama ben zeki bir deliyim." Plan işe yaradı ve Milo buna itiraz edemedi.

Tabii şimdi temizlememiz gereken kocaman bir pislik vardı. Bu bir dakika sürebilir.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

KELLAN

Telefonun uğultusu beni uyandırdı. Yatağa girdiğimde telefon genellikle *rahatsız etmeyin modundaydı*. Özellikle Emersyn geri döndüğünden beri. I

hiçbir şeyin onu rahatsız etmemesini istedim. Elimi yüzümde gezdirerek kim olduğunu görmek için tuttum.

Milo.

Cevap verince, hazırlandım. Bu kadar geç saatte aramalarının iki, hatta üç nedeni vardı.

"Onları yakaladık," dedi ne telaşlı ne de nefessiz bir sesle. "Sınırdan yirmi iki mil ötede tam yüklü olarak bize doğru harekete geçtiler. Değişik yaşlarda on adam. Kimliklerini ve seyir defterlerini aldılar. Hepsinin fotoğraflarını çektik, ikisini geri götürmek üzere paketledik, biri başaramayabilir. Ama burada tam bir karmaşa var."

Sikeyim.

"Ve neye dokunduğumuza dikkat ettik."

Bu da bir şeydi. "Bana koordinatları ver ve sonra oradan siktir olup git."

"Orayı terk etmemizi mi istiyorsun?" Milo'nun sesi şaşırmış gibiydi.

Jasper arka planda, "Açık bir mesaj gönderiyor," dedi.

"Parmak izi bırakmadığınızdan eminseniz, ihtiyacınız olanı toplayın ve oradan çıkın. Bu olay olalı ne kadar oldu?"

"Yirmi dakika."

Evet, şansları yaver gitti ve ortalık kan gölüne döndü.

"Git, olay yeriyle arana kilometreler koy ve rotanı değiştir." Anlaşıldığı kadarıyla beni hoparlöre geçirmişlerdi. Jasper'ın nefesini üflediğini duyabiliyordum.

Muhtemelen sigara içiyordur.

"Bunu zaten planlamıştık. Arabayı almaya gittiğimizde taksinin içine bir takip cihazı yerleştirmişlerdi."

Sikeyim.

"Bu, birilerinin depolarımızı bildiği anlamına geliyor. Çünkü tüm alımlar aynı yerlerden yapılmadı."

Ekipmana erişimi olan ikincil bir organizasyon, adam bırakacak ve sonra taşıdıklarını değiştirecek?

"Ve Kel," diye devam etti Jasper. "Bu adamlardan biri, onu tanıdım. Warrick için çalışıyor."

"Git," dedim. "Yürü. Check-in yapın." Bir temizlik ekibi çağırman gerekiyordu ama Jasper haklıydı. Ceset ve serpinti karmaşası çok daha yüksek bir mesaj gönderiyordu.

Kahrolası Warrick. O orospu çocuğuyla yüzleşmeyi daha fazla erteleyemezdim.

Bağlantı ağımda tam bir temizlik yapmamız gerekecekti. Neyse ki bunu yapan insanlar tanıyorduk. Büyük nakliyat işlerini halletmemiz için bize güvenen insanlar. Tek ihtiyacımız *olan kanıt*.

Emersyn'in odasının kapısı açıldı ve kapıyı kapatmadan önce bir gölge gibi içeriye süzüldü. Arkadaşı da olabilirdi ama gölge Emersyn gibi hareket ediyordu. Odadaki düşük ışık, gerçekten karanlık olmasını engelliyordu ve görüşüm çoktan ayarlanmıştı.

Yatağın ayakucunda duraksadığında ona bir el uzattım.

"Gidiyoruz," dedi Milo. Kapıların kapanma sesi koridorda yankılandı. "O pislikle tek başına uğraşmak zorunda değilsin."

Evet, öyle yaptım. Emersyn elini benimkinin içine kaydırırken onlara "Merak etmeyin," dedim.

Dikkatle, bir dizini yatağa kaydırana kadar onu öne doğru çektim. Bir kez daha nazikçe çektiğimde kucağıma tırmandı. Yanağını omzuma yaslarken bir kolumu ona doladım.

"Hey, çocuklar," dedim onlar aramayı sonlandırmadan önce çünkü vedalaşmak için oyalanmak gibi bir alışkanlığımız yoktu. "Küçük bir kuş iyi geceler dilemek istiyor."

Sonra telefonu kulağına götürdüm, ışığın ve gölgelerin yüzünde nasıl oynadığının tadını çıkardım. Bakışlarını şaşkınlıkla benimkilere kaldırdı. Seslerinin gürültüsü duyuldu ve bir gülümseme tüm yüzünü yumuşattı. "Yeni uyandım," dedi. "Kötü rüya görmedim."

Bu iyiydi. Elimi sırtında gezdirdim, nazik daireler çizerek ovaladım. Odasının kapısı açıldı ve başka bir gölge dışarı çıktı. Bu gölge bir tişört ve külottan daha fazlasını giymişti. Roma gelip yatağın yanına çömeldi. Saçları nemliydi.

Ahh, Sparrow'u uyandıran buydu.

Çenemi ona doğru kaldırdım ve o da başını sallayarak onu bekledi.

"Tamam, döndüğünde görüşürüz. Dikkatli sür-" Sonra bir kahkaha.
"Evet, bir randevuya kesinlikle evet diyeceğim."

Jasper'ın zaferini buradan duyabiliyordum.

"Güle güle..." Alt dudağını ısırды ve artık kararmış olan telefonu bana uzatırken bana baktı. "Telefonu kapattılar."

"Sorun yok," diye onu temin ettim. "Sadece kontrol ediyorlardı." "Biraz geç oldu, değil mi?"

"Muhtemelen şoförleri değiştiriyorlar, bu da bir günde daha uzağa gidebilecekleri anlamına geliyor." Hâlâ sırtını ovarken Roma'ya bir bakış attım. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Başını salladı. "Liam."

Ben de öyle düşündüm. Onu Emersyn'in yatağından herhangi bir istekle çıkarabilecek tek kişi oydu. Saat tam olarak on bir değildi. Bu da Liam'ın kavga ettiği anlamına geliyordu.

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Başını salladı, sonra parmak eklemlerini Emersyn'in yanağında gezdirdi. "Kel'le mi kalacaksın?"

Evet, tabii, Rome. Onu yatağımda kalmaya davet et, neden yapmıyorsun? Ben bir şey demedim.

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona. "Git Liam'ın arkasını kolla." Başını salladı. "İyi olacaksın. Kel'le kal."

Yüzünü onunkine doğru eğerken o tatlı kıcını kucağıma doğru kaydırması ilginçti. Ona bir öpücük verdi ve odamdan çıkmadan önce bana başıyla selam verdi. Kapıyı açtığında gözlerimi yarı kapalı tutmamış olsaydım, odanın ışıkları beni kör edebilirdi. Kontrol etmeme gerek kalmadı, o kapıyı kapatmadan önce kapımın kilidinin dönüşünü duydum.

"Sanırım seninle kalıyorum," dedi en neşeli ses tonuyla, endişesini ya da kaygısını gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

"Ölümden beter bir kader," dedim soluk soluğa. "Benimle sıkışıp kalmak."

Bu bana gerçek bir kahkaha kazandırdı. Daha iyi oldu. Tekrar göğsüme doğru kıvrılıp başını omzuma yasladığında sırtını ovmaya devam ettim.

"Kötü rüya görmediğine sevindim." En son kâbus gördüğünde, yakın zamanda unutacağım bir şey değildi.

"Ben de," dedi iç çekerek, sonra esnedi. Sadece birkaç saat önce yatmışlardı. Rome muhtemelen onu uyandırmak istememişti.

Gitti, ama onun bir uyarı olmadan gitmiş olarak uyanmasına izin veremezdi.

Anlamıştım. Tetikleyicilerinin etrafından dolaşmak zaman alacaktı. Onları tanımlamalı, sonra da etkisiz hale getirmeliydik, tabii yapabilirsek. Her birinin arkasındaki insanları kesinlikle öldürüyorduk. Ama bize söylemesi gerekiyordu.

Bize bir yön verin. Bizi ona yönlendir.

O zaman yolumuza çıkan her şeyi yok ederiz.

Ama henüz kana bulanmış bir intikama ihtiyacı yoktu.

"Yatağa dönmek ister misin? Lainey içeride," diye teklif ettim ama başını omzuma doğru salladı.

Doğru.

"Tamam, benim için bir saniye bekle,
tamam mı?" "Tamam."

Milo'dan gelen bir kısa mesajı açtım ve gönderdiği koordinatları kopyaladım. Sonra ikinci bir mesaj göndererek, sürüş yaptıkları yerin *yanındaki* eyalette bulunan Eyalet Otoyol Devriyesi'ndeki bağlantılarımızdan birine ulaştım. Sürücülerimizden birinin yolda garip bir şey olduğunu bildirdiğini ama sigortanın durmalarına izin vermediğini bildirdim.

Bu makul bir talepti.

Harvey iki dakika içinde cevap verdi. Bu bir onay ve bir dolar rakamıydı. Pahalı bir rakamdı ama aynı zamanda eyalet sınırları ve muhtemelen taşeronluk işleriyle de uğraşmak zorundaydı. İşe yarayan neyse. Açıkçası, bir mesaj için Jasper ya da Milo'nun özgürlüğünü riske atmak istemedim. Bunları iletmek için başka yollarımız vardı.

Bankacılık uygulamasına geçtim ve parayı doğrudan bir işlemle gönderdim. Para kız kardeşinin hesabına gitti. Ama bu aynı zamanda onu bize sıkı sıkıya bağlıyordu, bu yüzden tüm anlaşmalara uymak onun yararınaydı. Endişelenmedim.

Mesaj ekranına geri döndüğümde, bir başparmak işareti gönderdi. Bu, parayı aldığı ve onunla ilgileneceği anlamına geliyordu. Mesajları sildim. Sonra servis sağlayıcıya giriş yaptım ve oradan da sildim.

Ben bitirdiğimde Emersyn gevşemiş ve ısınmıştı, bana doğru sokulmuştu. Nefesinin yumuşak küçük pufaları boynumu gıdıklıyordu. Telefonu komodinin üzerine bıraktım, sonra bir kolumu bacaklarının altına kaydardım.

"Sadece uzanmamız için bizi hareket ettiriyorsun, Sparrow," diye mırıldandım saçlarına karşı. "Özür dilerim," dedi bir esnemenin ardından, ama saçını okşadığımda geri çekilmedi.

battaniyenin altında. Daha doğrusu, önce gerindi, sonra da bana doğru kıvrıldı.

yan. "Uyuyakalmak istememiştim." Sesi uykudan sırlıslıklamdı ve kelimeleri neredeyse mırıldanıyordu.

"Sorun değil," diye fısıldadım. "Uyumaya devam et." "Kel?" İnatçı küçük serçe.

"Dudaklarında ismimi duymayı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

Parmaklarını göğsüme doğru kıvırdı. Bir tereddüt. Yine de onu bekledim. Küçük serçemizin iyi olduğu tek şey, bir şeyden gerçekten hoşlanmadığında sınırlar koymaktı. Bundan büyük keyif alıyordum.

"Hayır," diye tek heceyi çıkardı, sonra parmaklarını esnetti ve elini hafifçe göğsümde gezdirerek sırtını okşayışımı yansıttı. "Yani, hoşuna gitti mi?"

"Hmm, bayıldım."

"Kellan."

O uykulu sesteki en ufak küstahlık belirtisine kıkırdadım. "Evet, Sparrow?"

"Her şey *gerçekten* yolunda mı? Telefonuna bakmamaya çalıştım." "Her şey yolunda," diye söz verdim ona. "Y a p m a m ı z gereken bazı şeyler var.

çözmeye çalışıyorum. Gerçekten bilmen gerekiyorsa sana söylerim."

"Ama bana söylemek istemiyorsun?" Bu sözlerde hiçbir acı yankılanmadı, bu yüzden elimi göğsümde onunkinin üzerine kapattım ve sonra tam kalbimin üzerine sıkıştırdım.

"Sana söylemek istemediğimden değil," diye cevap verdim, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Şu anda pek çok şeyle boğuşuyorsun. Kendine odaklanmanı istiyorum."

"Ya sana odaklanmak istersem?"

Kıkırdadım ve başının tepesine bir öpücük daha kondurdum. Aletim çoktan selam vermeye başlamıştı ama görmezden geldim. Hiçbir zaman kendi arzularımın kurbanı olmamıştım. Şimdi başlamayı reddediyordum.

"Bu muhtemelen hoşuma giderdi," diye itiraf ettim. "Bana odaklanmaya hazır mısın, Sparrow?"

Elinin tersiyle küçük daireler çizerek bu soruyu zihninde evirip çevirmesine izin verdim. Çeneme burundan bir öpücük kondurarak beni şaşırttı.

"Olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Karanlığa doğru gülümsedim. "Şimdilik bu kadarı yeter de artar bile."

Küçük bir tiksinti sesi çıkardı ve ben de bu alay karşısında kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Böyle hissetmekten nefret ediyorum." Bu itiraf mizahımı bastırdı

bir anda.

"Senin de böyle hissetmenden nefret ediyorum," diye söz verdim. Sonra riske girerek, karanlıkta burnumu onun kine bastırabilmek için onu yuvarladım. Bu kadar yakından, her bir özelliğini hayal edebiliyordum.

Keskin, hafif bir nefesle nefesini içine çekti. Bir elimle boğazına sarıldığında nabızı parmak uçlarımda hızla atıyordu.

"Serçe, beni dinlemeni istiyorum." Onun tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyordu ve kendimi onun yumuşaklığına ve sıcaklığına bırakmak çok kolay olurdu. Bunun yerine, ağırlığımı ondan uzak tuttum, sadece boynunun yakasına yerleştim. "Bir gün, bir hafta, bir ay ya da bir yıl da sürse, ne kadar sürerse sürsün. Birinin sana kendini sorgulatmasından *nefret ediyorum*. Canının yanmasından nefret ediyorum. Seni bir daha incitecek herkesi öldüreceğim. Seni inciten herkesi seve seve katledeceğim."

Nabızı parmak uçlarımda kesik kesik atmaya devam etse bile sığ nefesleri derinleşti.

"Seni yatağında istediğimi söyledim. Şu anda, eğer bu sadece uyumak içinse, o zaman uyuyacağız. Eğer sana sarılmamı ve rüyalarını uzak tutmamı istiyorsan, o zaman onları uzaklaştıracağım. Eğer yüzümü amına gömmemi ve rahatlatan için seni ağlatana kadar boşaltmamı istiyorsan, bunu da yapabiliriz."

O ürperdiğinde, gülümsememe izin verdim. Çünkü lanet olsun, bu gerçekten kulağa hoş geliyordu.

"Parmaklarımı, dudaklarımı, dilimi ya da hiçbir şey kullanmayabilirim. Şu anda kendine odaklanmanı istiyorum. İhtiyacın olursa bana *söyle*. Tamam mı?"

Yutkundu ve sonra saçlarımı okşadı. Çekiştirdiğinde, isteğini yerine getirdim ve dudaklarını dudaklarıma aldım. Öpücük hafif ve zahmetsizdi ama dilini benimkine karşı test ettiğinde hızla alev aldı.

İşte bu, Sparrow. Bize geri dönmek için savaş. Vücudunu benimkine sürtmek için kaldırdığında, şehvetli işkenceye katlandım ama öpücüğün kontrolünü elime aldım. Her ne kadar kendini zorlamak istese de, bunu yapmak için beni kullanmasına izin veremezdim.

Bekleyebilecekken değil.

Soluk soluğa geri çekildi ve ben de hemen başımı kaldırdım. Odanın ne kadar karanlık olduğu önemli değildi, onun her santimetresini yakından görüyordum.

Nefes alıp verirken nefeslerimiz birbirine karıştı ama elimi biraz sıkıttığımda neredeyse anında sakinleşti. Kalbinin hızlı ritmi sustu.

"Daha iyi misin?" Diye sordum ve sesim çok sert çıkmadıysa ne olayım.
"Pek sayılmaz," diye itiraf etti, sonra kalçalarını benimkilere çarptı. "Sen?"
"Cehennemde," diye itiraf ettim gülererek. "Ama bu en tatlı işkence,
Bu yüzden burada olmaktan memnunum."

Bu da ondan bir başka içten kıkırdama daha çıkardı. Sırt üstü dönerek tekrar bana gelmesine izin verdim. O da beni takip etti, ipeklerinden biri gibi bana doğru aktı ve ben de onu sardım.

"Şimdi," dedim ona. "Git uyu."

Parmağını dudaklarıma götürdüğünde sustum. "Kendime odaklanmamı istediğini biliyorum ama sana elimden gelen her şekilde yardımcı olacağımı bilmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdim, elini tutup tekrar göğsüme yerleştirmeden önce parmağına bir öpücük kondurdum. "Şimdi uyu."

Bu sefer emre karşı gelmedi ama sabırsız bir nefes daha verdi. Onu sardım, kucakladım ve kendime sıkıca bağladım. Şaşırtıcı bir şekilde nefesi neredeyse anında düzleşti. Ya da belki o kadar şaşırtıcı değildi.

Bu yüzden mi Roma her gece onunla yatmakta ısrar ediyordu? Kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Tatlı Serçe, neye ihtiyacın varsa. Onun yakınlığının ve nefesinin tenimde gezinmesinin tadını çıkarsam da uyku beni ele geçirdi. Milo ve Jasper yoldaydı ve hâlâ risk altındaydılar.

Vaughn hâlâ ortalıkta görünmüyordu ve polisler mahallenin her yerinde sorular soruyordu. Liam'ın Royals ile olan işi tehlikeye girmiş olabilir, Reed ve şimdi de yeni adamlarla olan sorunlardan bahsetmiyorum bile. Hâlâ Warrick'le uğraşmam gerekiyordu. Bu çok uzun süredir bekleyen bir çıbandı.

Ve dışarıda bir yerlerde, bize ve ona karşı hamleler yapan düşmanlarımız vardı. Artık kendi hamlelerimizi yapıyorduk. Ama Sparrow gibi ben de hepsinin işini bitirmek için sabırsızlanıyordum. Ne kadar hoşuma gitmese de acele etmeyi reddediyordum.

Acele etmek bir şeyleri kaçırmak ve hata yapmak anlamına gelebilir. Ben olsam onu riske atmazdım.

Ben olsam hiçbirini riske atmazdım.

Bu gece ona sarıldım ve plan yaptım.

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

"T Doktor, yassı metal çubuğu sağ ön kolumdan aşağı doğru "kazırken", "Klinikte daha kolay olur," diye tavsiyede bulundu. Nefes almaya çalıştım.

Altındaki kasları zorlayarak gerdi. "Nefes al."

"Nefes alıyorum." Kelimeleri soluk soluğa söylediğim gerçeği yardımcı olmadı. Doktor kahvaltıdan kısa bir süre sonra yeni bir terapi seansına başlamak için gelmişti. Dans ettiğim için önceki iki seans ertelenmişti. Bugün, önce terapiyi yapmam için beklememi söylemişti.

Şu anda aleti alıp ona vurmak istiyordum. Hal böyleyken sol elimi esnetip nefesimi dengelemeye zorladım. Acı önemsizdi, ama aynı zamanda kollarımın ne kadar sıkı olduğunu ve ne kadar hasar verdiklerini de ortaya koyuyordu.

"Biliyorum, bu konuda hiçbir şey rahat değil." Çubuğu dirseğimin kıvrımına geri getirdi ve tekrar aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Tüm sürece kollarımı mümkün olduğunca esneterek ve gererek başlamıştık. "Ve muhtemelen olduğundan daha kötü hissettiriyor."

"Emin misin?" Bakışlarımı, aleti ön kolumdan aşağı doğru ittiği yerden yukarı kestim. Gerçi ben buna kazıma diyordum ama o *sert* davranmıyordu. Sadece bu yara izleriyle ilgili her şeyden nefret ediyordum.

"Evet," dedi, bakışları sıkıca üzerimdeydi. Ne kadar zamandır beni izliyordu? "Eminim."

Birkaç kez daha geçtikten sonra aleti bana uzattı. Muhtemelen akıllıca değildi çünkü onunla ona vurmayı zaten düşünmüştüm.

Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Al şunu. Ne yaptığımı hissetmeni istiyorum."

"Güven bana," dedim ona. "Hissediyorum."

Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "Küçük Bit, al şu lanet şeyi. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona gülümsememek için ağzımın iç köşesini ısırarak zorunda kaldım. Mutfaktaydık. Son birkaç gecedir, Rome gelmediği için Kellan'la yatıyordum. Bana her gün mesaj gönderiyordu ama Liam'a yardım etmesi gerekiyordu. Buna itiraz edemezdim ve Kellan da onun odasında uyumama itiraz etmemiştir.

Lainey her şeyi çok komik buldu ama bir gece önce Milo'nun odasına çekildiği için bu sabah kahve içmeye geldiğimizde yorum yapmadı. "Terapi" seansında kalmamasının tek nedeni ona sorun olmayacağını söylemiş olmamdı.

Doktorla olan sorunlarım benim sorunlarımdı. Kollarıma yardım edecek terapiye de ihtiyacım vardı. Onları geri istiyordum.

Alet elimde, ona baktım ve ağzının kenarları yine seğirdi. "O şeyi kafama doğru sallamaya ne kadar yakınsın?"

Ağırlığını test ettim. Metal olmasına rağmen dokunulduğunda sıcaktı. -Belki de yeni kullandığı içindir? Ve ağır değildi. Pek ağır sayılmazdı.

Zımbam gibi değil.

Kan sıçraması ve beyin parçalarının parıltısı görüşümde dans etti ve başımı salladım. "Değilim," dedim ona. Artık değil. Hayır. Bu -Sadece hayır.

"Sakin ol, Küçük Bit. Elimi seninkinin üzerine koyuyorum." Eli benimkini yutana kadar bunu neden söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çubuk yuvarlak yapısına rağmen avucumu kesiyordu. "Elini rahatlat," diye devam etti Doc yatıştırıcı bir tonda. "Burada benimle misin?"

Çubuğu sıkmayı bırakmaya çalıştım. Tutuşumu gevşetmek biraz zamanımı ve konsantrasyonumu aldı. Doktor çubuğu elimden çekip aldı ve avucumu ters çevirdi. Avucumun üzerinde dalgalanan kırmızı iz, çubuğun şeklindeki sert bir girintiydi. Tırnaklarımın yarım ay şeklindeki hilalleri bir tarafını süslüyordu.

Doktor hiçbir şey söylemeden başparmaklarıyla avuç içime masaj yaptı. Çalışmasını izlerken bile, bir an için zar zor fark ettim ve sonra parmaklarıma batma hissi geri geldi.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Olur böyle şeyler," dedi Doc, ses tonu rahat ve kabulleniciydi. "EYP'leri tuzağa düşürene kadar nerede olduklarını her zaman bilemeyiz."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama yerinden oynatmayı reddetti. Kelimelerin bir anlamı yoktu ama harflerin bir anlamı olmalıydı, değil mi? "EYP nedir?"

"El yapımı bir patlayıcı cihaz," diye açıkladı. "Genellikle bir kahve kutusu kadar basit bir şey olarak kamufle edilirler ya da belki bir futbol topunun içine gizlenirler. Hatta yoldaki birkaç taşın altına bile saklanabilirler."

Her kelimeyle birlikte başparmaklarını avucumun üzerinde daireler çizerek bileklerime doğru ilerletmeye devam etti. Karıncalanma ve iğnelenmenin verdiği ısırma, batma hissi azaldı.

"Birine dokunana kadar zararsız görünürler. Patlamanın gücü bir yana, sizi delip geçen şey içlerinde taşıdıkları şeydir, yani şarapneldir. En büyük hasarı veren şey budur."

Yumru hala hareket etmiyordu.

"Eğer şanslıysanız, bu sahte bir yükür."

Dikkatimi başparmaklarının hipnotik hareketinden çekerek ona göz kırptım. Kaşları çatılmış, alnı gerilmiş ve kaşlarının dış kenarları neredeyse aşağıya doğru dönmüştü.

"Eğer şanslı değilsen?"

Ağzının kenarları aşağı doğru eğildi ve iç çekti. "Eğer şanslı değilsen, tıbbi yardım alabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilmeyi umarsın."

Dirseğimin kıvrımına ulaştığında bileğime doğru bir yol çizerek masaj yapmaya başladı.

"Hayatta kalmak, Küçük Bit, farklı şekillerde gelir. Kalbinizin atmaya devam ettiği ve kanınızın aktığı kısım var."

Yara izinin çizgisini, her bir büzülmüş santimini okşadı. Tüm bölge kızarmış, neredeyse iltihaplanmıştı.

"Bir de acının kaydedildiği kısım var. Ağrı, vücudun bize bir şeylerin yanlış gittiğini söyleme yoludur ama aynı zamanda bize hayatta olduğumuzu da söyler. Farklı acı türleri vardır; fiziksel olan en belirgin olanıdır. Travma. Tüm dikkatinizi çeken budur. İlk başta."

Dikkatle o elimi bıraktı, sonra diğer elimi kaldırdı. Bu avucumda bir çubuk izi olmasa da, diğerine yaptığı gibi ona da masaj yapmaya başladı. Temas bu kez karıncalanmadan çok ürperti yarattı. Teninin benimkinin üzerindeki her bir darbesini hissedebiliyordum.

"Gerisi daha sonra gelir. Genellikle, açık yaralar kapatılıp bağlandıktan sonra. Duygusal hasar. Zihinsel ıstırap. Bu acı çok belirgin değildir. Size musallat olur, sizi bağlar ve rehin tutar. Sonra hiç beklemediğiniz bir anda saldırır. Bu yaralar fiziksel yaralar gibi kanamayabilir ama daha az derin ve nüfuz edici değildir. Bazen daha da kötüdürler."

Dudağımı ısırdım.

"Çünkü fiziksel bir yara enfekte olduğunda, onu mızraklayabilir, size antibiyotik yükleyebilir, hatta gerekirse debride edebiliriz. Ancak duygusal ve

Zihinsel yaralar mı? Tamamen farklı bir çalışma gerektirirler, her zaman enfekte olduklarını bilemezsiniz. En azından kolayca değil."

"Bu korkunç."

"Olabilir." Bu üç kelimedeki bir şey dikkatimi tekrar ona çekti. "Küçük Bit, sana yara izlerinin hayatta kaldığımızı gösterdiğini söylemiştim. Ayrıca başka yaraları da maskeleyebilirler, gizli olanları."

Omuzlarımı kaldırdım. "Eğer saklanıyorlarsa, maskeli olmak zorunda mı?" Ağzının bir köşesi kalktı. "Ne yazık ki evet."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Bunu anlamıyorum."

"Bana burada neler olduğunu anlatmak ister misin?" Başparmağını yara izlerinden birinde aşağı yukarı gezdirdi.

Soru bir plak çiziyi gibi ve elimi geri çektim. Ya da eliyle bileğimi kelepçelemeseydi çekerdim.

"Gizli. Fiziksel travma tam burada, Küçük Bit. Onu görebiliyorum. Ona dokunabilirim. Hatta tedavi bile edebilirim."

Bir ürperti omurgamı parçaladı.

"Ama sakladığı hasar? Sadece bir anlığına görebiliyorum."

Bileğimi tekrar çekiştirdim ve bu sefer Doktor gitmeme izin verdi. Aniden ayağa kalkarak mutfakın diğer tarafına doğru çekildim. Kapıdan çıkmalıydım. Bu şekilde Doc'la kapının arasına girmiş oldum.

Kollarımı kavuşturarak yaralarımı göğsüme sakladım. "Sadece dans edebilmek için kollarımın iyileşmesini istiyorum."

"Biliyorum," dedi sandalyede arkasına yaslanarak. Başını eğmiş, parmaklarını kullandığı metal çubuğun üzerine koyarken beni inceliyordu. "Ve bu konuda size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama-"

"Aması yok," diye sözünü kestim. "Sadece yara dokusu. Bir kez gittiğinde ya da en azından minimize edildiğinde, gerisi önemli olmayacak."

Ve eğer olsaydı, Doc bu konuda konuşmak isteyeceğim en son kişiydi.

İç çekti. "Küçük Bit..."

"Yapma," dedim başımı sallayarak. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle değil. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Yara izleri konusunda bana yardım edeceğini söylemiştin."

"Ve yapacağım," diye ısrar etti, sonra ayağa kalktı, ama bana yaklaşmaya çalışmadı. Bunun yerine eşyaları yanında getirdiği kitin içine yerleştirdi. "Yeni bir ultrason makinesi geliyor. Buraya geldiğinde, kliniğe gelmen gerekecek. Ama istediğim egzersizlere bunu da ekleyeceğiz."

Yapmanız gerekenler ve gerisi. Bu yara dokusunu parçalamamız ve yapışıklık olmadığından emin olmamız gerekiyor."

Olayın üzerinden birkaç hafta bile geçmemişti. Camın kırılması, kolumdaki sivri ucu aşağı doğru sürüklerken beni hareketsiz tutan gergin kollar, buzlu suda ıslatmak gibiydi.

"Little Bit-"

"Lütfen yapma," dedim ona. Gerekirse yalvarırdım. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bırakabilseydim, bırakırdım. Ama bunun gibi yaraların çok uzun sürdüğünü gördüm..."

"Yapma dedi." Roma bir hediye gibi, Doc başladığı yolu bitiremeden araya girdi. "Onu rahat bırak."

Doktor ona baktı. "Onu incitmeye çalışmıyorum. Ama bunu görmezden gelemez."

"Yapma dedi." Mutfağın ortasına doğru ilerleyip benimle Doc'un arasına yerleşirken bu cümleyi tekrarlardı. "Yardım etmek istiyorsun. Yardım et. Ama zorlama."

"Ya ıkmaya ihtiyacı varsa?" Bu kuru soru beni sinirlendirdi ve bu kez doğruldum.

"Kendisi burada ve üçüncü şahıs olarak konuşulmasından hoşlanmıyor." Yine de Roma'nın etrafından dolaşmaya çalışmadım. Onun yerine, Doc'un bakışlarıyla karşılaşabileceğim şekilde arkasına geçtim.

"Evet, öylesiniz," diye onayladı Doc. "Ama aynı zamanda geri çekiliyorsun. Seni köşeye sıkıştırmayacağım, Küçük Bit."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman neden sorup duruyorsun..." "Çünkü seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

İç çekerek alnımı Roma'nın pazularına bastırdım. Tüm vücudu sert, gergin ve hazır. İhtiyacım olursa Doc'la dövüşebilirdi ve ben herhangi birinin dövüşmesi fikrinden nefret ediyordum. Aynı zamanda, tam orada olması içimdeki gerginliği biraz olsun azalttı ve daha derin bir nefes alabildim.

"Ben de pek sevmem," diye itiraf ettim sonunda. "Ama bunun hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Biliyorum." Bu iki kelime öylesine büyük bir ağırlık taşıyordu ki kendimi Doktor'un gözlerini ararken buldum. "Kimse kendisini inciten bir şey hakkında konuşmak istemez. Bu seni savunmasız ve ham bırakır. Ama kafanın içinde onu tekrar görüyorsun. Tam orada ve seni böyle bütünüyle yuttuğunda, onu yeniden yaşıyorsun."

Ter ensemden aşağı süzüldü.

"Bunu benimle konuşmak zorunda değilsin," diye devam etti Doc, ama beni esir alan gözlerindeki sempati oldu. "Ama bu konuda konuşmaya ihtiyacın var."

Sesime güvenmek yerine sadece başımı salladım. Bu konuda konuşmuştum. Tamamını değil ama bir kısmını. Roma'yla. Freddie'yle. Lainey ile.

Yorgunluk üzerime çöktü ve Roma'ya daha fazla yaslandım. Bir kolunu kaldırdı ve bana doladı. Ayaklarımın üzerinde sendelediğimi fark etmiş miydi yoksa sadece bana sarılmak mı istemişti, bilmiyordum. Her iki durumda da, yardımcı oldu.

Hem de çok.

"Tamam," dedi Doktor, toparlanmasını bitirmişti. "Kollarınızı buzlayın. Isı ile dönüşümlü olarak. Dans etmeden *önce* onları tamamen ısıtmalı, sonra soğutmalısınız. Az önce kullandığımız yöntem o bölgeye kan akışını artıracak ve rahatsızlığı artırabilir. Çok kötüleşirse beni ara. İlaç almak istemediğini biliyorum ama en azından seni rahat ettirebiliriz. Topikal ilaçlara da bakabiliriz."

"Merhem gibi mi?"

"Evet. Başkaları da var. Yarın tüm fiziksel aktivitelere ara verin. Ertesi gün daha fazlasını yaparız."

Burnumu kırıştırdım. "Dans etmek istiyorum."

"Dans ederken sadece eğleniyor olsaydın ve kendini acımasız bir tempoda cezalandırmasaydın, bu konuda daha az endişelenirdim. Ama bu hızla gidersen kendini sakatlayacaksın. Neredeyse bunu zaten yapıyordun." Parmağıyla Roma'yı işaret etti. "Ve onu savunmaya geçmeden önce, kaslarını ya da bağlarını yırtarsa, bunun onun için çok daha kötü hale gelebileceğini unutma. Bazen nazik olmak için acımasızca dürüst olmanız gerekir."

Haksız değildi. Sadece yanılmamasından nefret ediyordum.

"Peki," diye kabul ettim ve Rome bana baktı. Gözlerinde bir soru vardı. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? Hayır. Yapmam gerekiyor muydu? Evet. "İnatçıyım. Ama aynı zamanda güçlüyüm. Çok daha kötü sakatlıklarla çalıştım ve performans gösterdim."

"Belki," dedi Doc. "Fark şu ki, bunu yapmak zorunda değilsin. Şimdi ben gidiyorum. Söylediklerimi düşün, ihtiyacın olursa beni ara. Yakında görüşürüz."

Roma'yı bırakarak, mutfaktan çıkan Doktor'un peşinden iki adım attım.

"Do-Mickey?"

Durakladı ve bana baktı. "Teşekkür ederim."

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Kendine iyi bak, tamam mı?"
Sonra başımın üzerinden baktı. "Ona iyi bak."

Bir yanıt beklemeden gitti. Onun yokluğu odadaki baskıyı biraz olsun azalttı ve nefes alabildim. Roma ellerini nazikçe omuzlarıma koydu.

"Benimle çıkar mısın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve ona bakmak için döndüm. "Ne?"

"Benimle dışarı gel," diye tekrarladı. "Buradan çıkman gerekiyor ve sana bir şey göstermek istiyorum."

Dışarı çıkma fikri midemi bulandırdı. Sanki çok sıkı çekilmiş bir ip gibiydim ve bu gerginliğin altında titriyordum. "Hemen şimdi mi?"

Ağzını açtı, sonra bana bir göz attı. "Önce üstünü değiştir. Sonra gideriz."

Bana elini uzattığında, elini tuttum. İçimden bir titreme daha geçti ve elimi daha sıkı tuttum.

"Eğlenceli olacak," diye söz verdi ve tedirginliğime rağmen söz verdiği için gülümsedim.

Eğlenceli ya da değil, Roma'ya hayır diyemezdim. Tamamen anlayacak olsa bile. Bana bir şey göstermek istiyordu.

Görmek istedim.

Dahası, görünür ya da gizli yaralarımı düşünmeden herhangi bir şey yapmaya ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

ROMA

S Tarling'in kulüp binasından ayrılma konusundaki isteksizliği üzerini değiştirirken azalıyor gibiydi. "Kat kat giyinmem gerekiyor mu? Yoksa sadece bir ceket mi?"

Hava yine serinlemişti ama asıl sorun sıcaklıktan çok rüzgârdı. "Kat kat giyin." Eğer güneşte olsaydık, sorun olmazdı.

Ayakkabılarını aramaya gittiğinde, onları yatağın altından çıkardım. Yanaklarının kızarması ona özlediği ışıltıyı vermişti.

Saçlarını atkuyruğu yaptıktan sonra, "Lainey'e gideceğimizi söyleyeceğim," dedi. Yüzünü buruşturdu ama saklamaya çalışmak için arkasını döndü.

"Bir şey almanız gerekiyor mu?"

Bana cevap vermek yerine "Çok fazla görüyorsun," diye azarladı, ama gülümsemesi kelimelerin sertliğini yok etti. Onu Doc'tan uzaklaşırken bulduktan sonra, onu kulüp binasından çıkarmaya karar vermiştim. Doc iyi niyetliydi ama onu üzmüştü ve nedenini bilmiyordu.

Ya da belki o yaptı.

Hangisi olduğu umurunda değildi, sadece bunu tekrar yapmasını istemiyordum. "Bu benim soruma cevap değil."

Nefes nefese kaldı ve ön kollarına baktı. Yara izleri, kolsuz tişörtünün üzerine geçirdiği uzun kollu sweatshirt tarafından gizlenmişti. Daha önce dans şortu giymişti ama onu kalçalarını saran ama dizlerinin altından ayak bileklerine doğru bollaşan taytlarla değiştirmişti.

Onlarla da dans edebileceğinden oldukça emindim. Muhtemelen her şeyin içinde dans edebilirdi.

"Acıyorlar," diye itiraf etti. "O zaman bir şeyler al."

Yüzünü tekrar buruşturduğunda bekledim. İlaç almak onun yapmayı sevdiği bir şey değildi. Antibiyotikler yüzünden değildi. Otelde ona önerdiğimiz aspirini bile...

"Uyuşturulmak istemezsin." Anlayış alevlendi. "Bana bir şeyler verip durdular-"

Başımı salladım. "Farklı türlerimiz var. Burada uyuşturucu bulundurmuyoruz."

"Kellan'ın otu var."

"Uyuşturucu değil." Omuz silktilim. "Ve Freddie bundan pek hoşlanmıyor. Canının yanmasını istemiyorum. O yüzden bir tane al. Diğerlerini de yanımda getireceğim, böylece daha fazla alabilirsin."

"Tamam."

"Git arkadaşına söyle, ben de ağrı kesicileri getireyim." Kellan'ın odasında biraz vardır. Eğer yoksa, benimkilerden alırdım. Gerekirse Liam'a da gidebilirdik. Her şeyi orada saklardı.

"Teşekkür ederim, Rome." Bir elini göğsüme bastırdı, sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ben de öpücüğünü karşılamak için başımı eğdim. Starling'i öpmek hoşuma gidiyordu. Bu, birbirimiz için nefes alıyormuşuz gibi hissettiren daha uzun, daha derin öpücüklerden biri değildi. Bunun yerine, daha çok bir kelebeğin dudaklarıma dokunması gibiydi.

Bu hoşuma gitti.

Buraya daha fazla kelebek eklememiz gerekiyordu.

Odadan çıkarken onu takip ettim, sonra geri dönüp zımbasını almak için durakladım. Eğer Liam'da kaldıysak, orada olmalıydı. Ayıyı düşündüm, sonra onu da aldım. İkisi de çantama sığardı.

Kellan'ın banyo dolabında bir şişe ibuprofen ve ikinci bir naproksen vardı. İkisini de aldım, sonra aynasına bir mesaj bırakmak için bir kalem kaptım.

İşim bitince odama gittim. Milo'nun kapısı açıktı ve Starling'in arkadaşıyla konuşurken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Diğer kadın yakında ayrılacaktı. Belki de bir ara onu geri götürmemiz gerekip gerekmediğini sormalıydım.

Bugün olmaz.

Spor çantamı aldım ve boya kutularının yerini değiştirdim, sonra zımbayı ve ayıyı spor çantasına koymadan önce onları korumak için farklı bir çantaya koydum. Köprüye çıkarsak diye yanımda ipler ve kancalar vardı. Oraya gitmeyi planlamıyordum ama her ihtimale karşı.

Ceketimi kaptığım gibi çantayı omzuma atmadan önce ceketimi üzerime geçirdim. Eğer üşürse, onun için bir şeyler istiyordum. Dışarı çıktığımda kahkahaları koridorda süzülüyordu.

"Bilmiyorum, Lainey. Roma istediği yere gider ve benim de onunla gitmemi istiyorsa... ben de gitmek *isterim*."

Sesindeki en ufak belirsizlik iması bile beni rahatsız etti. Geri döndüğümüzden beri neredeyse sadece kulüp binasında kalmıştı.

Onu zimba almaya götürdüğüm gün ve Milo onu Bayan Stephanie'yi görmeye götürdüğünde.

Takip ettim ama mesafemi korudum. Orada yalnız olmalarını istemiyordum ama onları takip ettiğimi fark ederse korkmasına da gerek yoktu. Milo biliyordu ve sadece başını salladı.

Sonunda hazır olduğunda doğruldum ve elimi uzattım. Onunla olduğu gibi başka biriyle temas kurmayı hiç arzulamamıştım. *O uyuyordu.* Bazen diğerleri bile beni zorluyordu. Liam, yanında olmak için hiç çalışmak zorunda kalmadığım tek kişiydi. Starling bana aitti ve onun yakınında olması hoşuma gidiyordu.

Üçümüz birlikteyken daha iyiydi ama Liam'ın kavgaları bitmişti. Tekrar onunla birlikte olabilirdim. Son iki gündür onu özlemek Pinetree'de olduğu zamanki kadar kötü değildi ama yine de hoşuma gitmiyordu.

Onu depoya götürdüm. Fareler çalışıyordu. Vaughn telefonunu kulağına dayamıştı ve biz çıkarken bize bakıyordu. Starling elimi sıktı, ben de ona baktım. Vaughn'a başıyla işaret edince yönümüzü değiştirip ona doğru yöneldim.

Biz yaklaşırken Vaughn, "Burada koca bir ekibim var," diyordu. Bu bütün fareleri açıklıyordu. Onlara bir bakış attım. Birkaç tanesi duraksayıp bize doğru baktı ama hemen yapacak başka şeyler buldular. "Kel birkaç saat içinde dönecek. Dükkâna gitmesi gerekti."

Telefondaki muhtemelen Milo ve Jasper'dı. Geri dönüyorlardı.

"Ne kadar uzaktasın?" Vaughn, Starling'e gülümsedi ve ona sarılırken ben de onu bıraktım. Bir kolunu ona doladı ve başının tepesine sessiz bir öpücük kondurdu. "Hazır olacağız. Roma bugün Dove'u dışarı çıkaracak."

Bu açıklama üzerine dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Merak etme Milo, senin kızı biz hallederiz." Bu Starling'de bir gülümseme yarattı ve bana doğru sırtıttı. Ona gülümsemem bir sonraki nefesi almak kadar otomatikti. "Evet. Burada olacağız. Birkaç saat içinde görüşürüz, ne? Hayır. Hayır." Biraz daha sabırsız bir ses tonuyla üçüncü bir hayır eklediğinde, Starling başını geriye eğdi. "Doğru," dedi Vaughn ve sonra neredeyse şakacı bir tavırla gözlerini devirdi. Bu Starling'in tekrar gülümsemesine neden oldu.

Kaşlarımı çattım. Eğer bir sorun varsa Vaughn bize söylerdi. "Evet," dedi. "Şimdi kapatıyorum. Güle güle."

Bitirdiğinde başını eğdi ve Starling'i doyasıya öptü. Kolunu onun boynuna doladı ve acıttığını bilmeme rağmen bırakmadı.

Ancak Vaughn öpüşmeye devam etmedi, gerçi öpüşebilirdi de. "Siz ikiniz başınızı belaya sokmaya mı gidiyorsunuz?" Soru hafifti ve Onun için nazik bir ifade. Bana attığı hızlı bakışta bir sorgulamanın yanı sıra bir uyarı da vardı.

"Belki," diye cevap verdi Starling ikimiz için de alaycı bir tonda. "Ama Roma eğlenceli olacağını söyledi."

"Öyle mi?" Ona sarıldı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Omuz silktim ve başımı salladım. Onu tehlikeli bir yere götürmüyordum ve onu yalnız bırakmayacaktım. Bir saniye bile.

Ama kulüp binasından çıkması gerekiyordu. Bir süreliğine unutmaya ihtiyacı vardı.

Vaughn telefonuna dokunup check-in yapmamızı istediğinde bir kez başımı salladım. Bu onu tatmin etmiş görünüyordu ve kıza olan hâkimiyetini gevşetti. "Peki, git eğlenmene bak. Ben burada kalıp çalışacağım."

"Bizimle gelebilirsin," diye teklif etti ve ben aldırmadım bile. Yine de onu buradan çıkaracaktım.

"Keşke, Dove." İçini çekti ve fareleri işaret etmek için çenesini kaldırdı. "Burada takılmalıyız. Birkaç kamyon geliyor ve yükleri indirip teslimatları ayarlamamız gerekecek."

En sevdiği şey değil.

"Ve sen de Lainey'e göz kulak oluyorsun."

"Evet. Hadi, git Roma'yla eğlen." Parmaklarını kızın yanaklarında gezdirdi. "Sadece güvende ol, tamam mı?"

"Sen istersen yaparım." Sözünü kolayca verdi ve daha önceki isteksizliği hiçbir yerde görünmüyordu.

"Anlaştık." Vaughn göz kırptı ve o da sırtıttı. Vaughn'la konuşmak onu daha iyi hissettirmişti. Bu hoşuma gitmişti. Tekrar elime uzandığında parmaklarımı onunkilerin arasına kaydırdım.

Çıkışa değil arabaya doğru yöneldik. Onun şaşkınlığı karşısında omuz silktim. "Bütün yolu yürümek için çok soğuk." Yürüyebilirdik ama onun üşümesi fikri benim arabaya binmek zorunda kalmamdan çok daha az hoşuma gitmişti.

Çıkarken kolayca yarım düzine fare daha gördüm. Köşede, yangın merdiveninin üstünde ve daha çok sokağa doğru ilerliyorlardı. Kel hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu.

Sokağın sonuna geldiğimizde "Biz orada olmazsak iyi olacaklar mı?" diye sordu ve ben ona baktım.

"İyi olacaklar, Starling. Bu yüzden koca bir ekipleri var." O da orada olsaydı dikkatleri daha az dağılırdı. Sıçanların orada olmasına gerek yoktu.

onun etrafında. "Eğer gitmek istemiyorsan..."

"Biliyorum," dedi, koltuğunda kayarak bana baktı. "Sanırım ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum."

"İyileşiyorsun."

"İyileşiyor
muyum?"

"Evet."

Bu her şeyi çözmüş gibiydi. O kadar uzağa gitmemize gerek yoktu. Bölgenin çoğu "kurtarma çalışmaları"ndan geçiyordu. İnsanlar eski mülkleri satın alıp dönüştürüyordu. Bazıları umurumuzda değildi. Sahip olduğumuz bir iki tanesini Liam satın almıştı.

Bilmediğimi sanıyordu. Ya da belki umursamadı. Starling'e göstermek istediğim bir tane vardı. On bloktan daha az bir mesafede, halka açık park yerine çektim. Geçiş kartlarımız vardı, tüm arabaların vardı. Bu yüzden ödeme yapabileceğimiz küçük kutuyu görmezden geldim.

Etrafına bakındı, ifadesi endişeli ve meraklı arasında gidip geliyordu.

"Ben buradayım," diye hatırlattım ve bana bir gülümseme attı. "Numara yapmana gerek yok."

"Öyle bir niyetim yok."

İki parmağımla yanağını okşayarak onu inceledim. "Biliyorum." Açıklamasına ihtiyacım yoktu. Eğer isterse, dinlerdim. "Hazır mısın?"

Dokunuşuma doğru eğilip gözlerini kapattığında, yüzünü avuçladım ve onu bekledim. Aldığı ölçülü nefesler sanki kendi iradesini kullanıyormuş gibi yavaşladı. Huzursuzluğun yerini dinginlik aldı ve yüzüne renk geldi. Işığın narin yüz hatlarının üzerinde oynaması ve gölgeleri değiştirmesi beni büyüliyordu.

Bir görünüp bir kaybolan, sadece göz ucuyla görebildiğiniz o gölgelerden biri gibiydi. Sonra gözlerini açtı ve tüm ifadesi ısınırken dönüşüm gözümü kamaştırdı.

"Hazır."

Gözlerinde güven parıldadı ve benimkilere de yansıdı. Daha çok dürtülerimin rehberliğinde onu öptüm. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dilimi ağzına sokmaya ya da onu daha yakına çekmeye çalışmadım, sadece sanki bir parçamı onunla paylaşabileceğim gibi orada durdum.

Yanağımlı kavrayarak dokunuşumu yansıtmadan önce dudaklarının öpücüğe karşı kıvrılması benden bir gülümseme aldı. Sonra kıkırdadı, neredeyse

bahar gibi bir ses çıkarıyor.

"Dişlerimizi gıcırdatacakmışız gibi hissediyorum," diye fısıldadı, geri çekilmeden. Kelimeleri oluştururken ağzının hareket etmesi temasa bir samimiyet kattı.

"Belki," diye kabul ettim, sonra burnunun ucuna bir öpücük daha kondurmadan önce onu bir kez daha hafifçe öptüm. "Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Yapabiliriz."

Bu iki kelimeyle içimde sıcak bir rüzgâr esti. "Evet?" Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım.

"Evet." Sonra alt dudağını ısırdı. "Ama belki de tam burada değil."

"Hayır." Ben de kabul ettim. "Seni kimsenin göremeyeceği ya da dokunamayacağı bir yerde istiyorum."

Titredi. Hâlâ yüzünü kavrarken başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Doktor güvenli olduğunu söyledi mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Güzel." Onda korku olmasını istemiyordum. Sonra, fikrimi değiştirip arsadan çekilmeme fırsat vermeden onu bir kez daha öptüm. "Gel."

Neredeyse arabadan inmiştim ki nefes nefese, "Umarım, ama önce sen," dedi.

Bu tuhaf ifade beni güldürdü. Arabanın etrafında dönerek kapısını açtım. Rüzgârın canlandırıcı soğuğu üzerime hücum etti. Yüzünü buruşturdu ama gülmeden önce sadece kısa bir süre. Rüzgâr at kuyruğunu tokatladı ve kaşlarımı gökyüzüne doğru çattı.

Hala güneşli, sadece birkaç bulut var ve çoğu hızla hareket ediyor. Havada bir ıslaklık vardı.

"Yağmur yağacak," dedim. "Çabuk olmalıyız."

Kaşlarını çattı. "Güneş hâlâ açık."

"Biliyorum. Hadi gel." Arabayı kilitleyerek beni takip etmesi için onu çektim ve o da adım attı. "Rüzgâr sudan geliyor."

Genellikle fırtınadan önce, kötü havanın yaklaştığının habercisi gibi daha şiddetli esiyordu. Hızımı artırarak, ancak onun bana ayak uyduracak kadar sağlam adımlarla yürüdüğünden emin olduğumda koşmaya başladım. Zamanımız vardı ama gerçekten görmesini istiyordum.

Köşeyi dönerken yavaşladım. Buradaki sokak biraz daha çatlaktı ve daha az bakımlıydı. Önümüzde, binanın her tarafına boyanmış kardeşlerim vardı.

Hepsini.

Aynı zamanda onları ilk kez boyuyordum.

"Roma..." diye fısıldadı.

"Orası bizim grup evimizdi," dedim ona. "Biz orada büyüdük." "Burada mı?"

Bir aşağı bir yukarı sokağa baktı, sonra tekrar binaya döndü. İki katlıydı, çatı katındaki odaları da sayarsak üç, ama onlar sadece depo olarak kullanılıyordu.

"Çatının her zaman onarıma ihtiyacı vardı. Eskiden oyun parkı aletleri vardı," dedim ona yaklaşırken. "Ama her yıl yeni bir parça kırılıyor ve yerine yenisini koymuyorlardı. Başhemşirelerden birinin bahçesi vardı, küçüktü ama domates yetiştirirdi."

Onları neredeyse unutmuştum ama binaya yaklaşırken dilimde tatlarını alabiliyordum.

O resme bakarken ben bir metre ötede durakladım. Milo basamaklarda oturuyordu, yüz ifadesi düşünceli ve mesafeliydi. Her zaman böyle görünürdü. Her zaman plan yapardı. Jasper çok uzakta değildi ama Freddie'nin yanında bir nöbetçi gibi duruyordu ve kavganın nedenlerinden biri de oydu.

Vaughn ve Kellan eski orman jimnastiğine yaslanmışlardı; Vaughn gülüyor, Kellan ise kaşlarını çatıyordu. Resim yaptığım gün ilk tartışmamız olmuştu. Yani onların ilk tartışması. Yaz işini kabul edip etmemeyi gerçekten umursamamıştım. Onlar giderse, ben de giderdim. Onlar gitmezse, ben de gitmezdim.

Freddie'yi yaz için terk etmek istedikleri bir şey değildi.

Liam oradaydı, gerçekte değil ama ruhen. Ben-

"Bu Liam'ın gölgesi, değil mi?" Emersyn, eskiden oyun alanını çevreleyen eski taş duvardaki resimde oturduğum yeri işaret ederken sordu. Oyun alanının kendisi gibi o da yıkılıp gitmişti. Neredeyse kendimi resmetmeyecektim ama Freddie bunun tuhaf olduğunu söyledi.

"Evet," dedim. "O gün orada değildi ama her zaman bizimle birlikteydi.

Ben neredeysem, o da oradadır."

Gülümsedi ve kollarını benimkilere doladı.

"Çocuklar sahilde bir iş almak istediler." O gün tam oradaydı. "Güzel bir işti, maaşı beğendiler ve izin alırlarsa buradan kurtulmak anlamına geliyordu. Bunu istediler."

"Yapmadın mı?"

Omuz silkdim. "Aynı şey değil. Ben istediğimi yaptım." Her zaman yaptım.

Ama...

Ona bakarken, "Görüyor musun?" diye sormak zorunda kaldım.

Kaşları çatıldı, sonra tekrar resme baktı. "Özgürdün çünkü onlarla birlikteydin."

Bu da işin bir parçasıydı.

"Herkes bu plandan memnun değil." Parmaklarını koluma geçirdi ve ben kıpırdamadan durdum. Bunu görmüş müydü? "Ama hepiniz birliktesiniz, yani mutlu olun ya da olmayın, bu işi yürütebilir misiniz?"

Evet, gördü.

"Yalnız
değilsin."

Aynen öyle.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

EMERSYN

Rome'nin dışarı çıkma fikri sadece ilk durak değildi; beni sanatının daha fazlasını görmeye götürdü. Her yerdeydi, eğer ne yapacağınızı bilerseniz

aradım. Bazılarını Doktor beni otelden kliniğe götürürken görmüştüm. Bir de Liam'ın köprü'nün altında çekilmiş fotoğrafı gibi gözlerden uzakta saklanmış parçalar vardı.

Resmettiği her bir eser, bir hikâyenin ya da değerli bulduğu bir gerçeğin unsurlarını taşıyordu. Doktor'un kliniğinin yakınında dansçıların olduğu resmi sorduğumda yön değiştirmişti. Bizi gerçekten duvar resmine götürdüğünü anlamam bir dakika sürdü.

Gökyüzü gibi trafik de ağırlaşmıştı. Daha önce mevcut olan güneş ışığı, sudan gelen ağır perdenin arkasında kaybolmuştu. Roma farklı bir park yerine girdi, sonra arabayı çıkışa yakın bir yere park etti. Bu noktada buna çok alışmıştım ve sunduğu özgürlük hoşuma gidiyordu.

Önce dışarıya, sonra da bana baktı. "Arabada mı kalayım?"

İfadenin sonunda bir soru işareti olması, midem dibe vururken bile başımı sallamama neden oldu.

"Çok uzakta olmayacağım." Park için ödeme yapabileceğiniz küçük büfeyi işaret etti. Nefesimi üfleyerek içimde kabaran korkuyu bastırmaya çalıştım. Elbette beni burada bırakıp gitmiyordu.

Roma, ben tekrar ona bakıp başımı sallayana kadar sürücü koltuğundan kalkmadı. "Hemen geliyorum."

Gülümsedi ve yanağımı kısa bir süre okşadıktan sonra uzaklaştı. Söz verdiği gibi, uzun sürmedi. Tüm bu süre boyunca onu görebilmeme rağmen, yine de uzun süren her saniye için kıpırdandım. Beni dışarı çıkarmak için kapıyı açtığında yağmur yanağıma sıçradı. İkimiz de yukarı baktık, ama gökyüzü o rastgele damlalardan daha fazlasını vaat etmedi.

Ellerini birbirine kenetleyen Roma beni park alanından çıkarıp işlek kaldırım boyunca köşeye kadar götürdü ve burada dönüp iki binanın arasından geçerek ara sokak boyunca koşmaya başladık. Ne kadar tuhaf görünse de, insanlardan uzaklaşmak bizi daha güvenli kılıyordu.

Sonra sokak başka bir bloğa açıldı, zihnimin uzak bir parçası Doktor'un kliniğine yakın olduğunu fark etti. Orada, bir binanın kocaman kenarında, sorduğum duvar resmi vardı.

Bir dizi dansçıydı. Pembe tütüler içinde rutinlerini yapan sevimli küçük kızlardı. Daha önce de olduğu gibi, bu beni dansın eğlenceli olduğu zamanlara geri götürdü. Arka planda diğerlerinden uzakta dans eden bir kız vardı. Adımları mükemmel olsa bile saçları mükemmel değildi, ama grubun geri kalanıyla tamamen senkronize değildi.

Rüzgâr üzerimize doğru geliyordu ama Roma sırtıma yaslandığı için rüzgârı neredeyse hiç hissetmiyordum. "Ne görüyorsun?"

Sorusu beni gülümsetti. "Anlıyorum." Başımı sallayarak ona yaslandım. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum."

Açıkcası, küçük kızın yüzünü göremiyordum. Dürüst olmak gerekirse, ayna ve stüdyo için eklediği barre ile bile hiçbirinin yüzü belirgin değildi. Aksine, yansımada daha da az belirgindiler, bulanıklaşmışlardı. Ama dans ederek uzaklaşan kızın yüzü netti, ama sırtı bize dönüktü-

"Herhangi biri olabilir, sanırım."

"O değil," diye beni temin etti.

"Nasıl?"

Küçük bir omuz silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı ve kollarını ortama dolayarak tekrar elimi tutana kadar tutuşunu değiştirdi.

"Milo," diye cevap verdi.

"Beni izliyordunuz." "Bazen. Milo'nun daha iyi hissetmesini sağlıyordu."

Başımı arkaya yatırarak ona baktım. "Sadece Milo mu?"

"Hayır. İzlemek hoşuma gitti."

Başka biri olsa kulağa ürkütücü gelebilirdi ama... "Yalnız değilim."

Başını salladı, sonra başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Asla."

Yemin ve sözler içimde bir özlem uyandırdı. "Keşke bilseydim," diye fısıldadım, ondan çok kendime. Sonra, "Ama bilseydim, daha önce kaçmaz mıydım bilmiyorum. Siz de tüm bunların ortasında kalırdınız."

Onlar hazır olmadan önce.

Beni daha sıkı kavradı. "Özür dilerim."

Bakışlarımı duvar resminden çevirerek ona bakmak için döndüm. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. *Asla.*" Hiçbirinin yoktu.

"Canın yanıyordu."

"Eğer bilseydin?"

"Onu öldüreceğim."

Olurdu değil... *olacak*. Endişe omurgamdan yukarı tırmandı. Onun peşinden gitmesine izin veremezdim.

"Rome-" Ama Rome ağzını benimkine mühürlemeden önce düşüncemi tamamlayamadım bile. Öpücük hem nazik hem de talepkârdı. Sıvı ısı sistemimi haşladı, özlem ve yalnızlığı tüketirken bile endişeyi ve batan korku hissini yakıp yok etti. Taze damlalar yanaklarıma sıçradı ve cızırdadığına yemin edebilirim.

Bir elini başımın arkasını okşamak için kaydırduğında dokunuşunun hafifliği, dilimi kendi diliyle okşamasıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Dudaklarının dudaklarımın üzerindeki her alaycı fırçasıyla içimde elektrik kıvılcımları çaktı. Boğazımdan bir inilti koptu ya da belki de onunkiydi; titreşim göğsünden benimkine geçti ve meme uçlarım gerildi.

Daha fazla yağmur yağdı; kalın, sıçrayan damlalar yanaklarıma çarptı ve süzüldü. Bazıları kirpiklerime yapıştı. Bir tanesi ağzımızın birleştiği yere kadar süzüldü. Gök gürültüsü gökyüzünde bir sürü bowling topu gibi yuvarlandı ve ışık kapalı göz kapaklarımda parladı.

O başını kaldırdığında nefes alış verişlerimiz eşleşen sığ pantolonlar halinde çıktı ve ikimiz de şimşegin kabarık ve tehditkâr bir şekilde dalgalanan fırtına bulutlarının üzerinde yükselmesiyle yukarı baktık. Havadaki soğukluk tenimde kaynayan sıcaklıkla yarışamazdı.

Dudaklarımı yalayarak, yağmurla birlikte Roma'nın tadını da alabiliyordum ve pürüzlü bir şimşek buluttan buluta dans etmeden hemen önce yuvarlanan bir başka gök gürültüsüyle ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bazen," diye itiraf ettim rüzgâr bizi çekiştirirken, "keşke bunların üzerinde dans edebilseydim."

Bakışlarını gökyüzünden bana çevirdi. Mavi yeşil gözlerinde sevinç parlıyordu. "Gitmeliyiz."

Ama acelesi yoktu ve benim de acelem olduğunu söyleyemezdim. "Erimeyeceğiz," dedim ona, gök gürültüsü tepemizde öyle bir patladı ki, silah sesi de olabilirdi. Tüm kabadayılığıma rağmen yine de sıçradım ve o da güldü. Bir öpücük daha, bu seferki ısıracı ve hızlıydı.

"Hayır, ama üşüyebilirsin." Önce duvar resmine, sonra da bana baktı. "Seni geri getireceğim."

"Hiç ayrılmadım," dedim ona sırtarak. "Beni resmettiğinden beri oradayım."

Cevap olarak verdiği gülümseme kalbimin etrafını sararak beni havalara uçurdu. Elini sıkma sırası bendeydi. "Sen buraya aitsin."

Çok içten ve gerçek olan, kısacık bir anda söylenen bu sözler beni kanatlandırdı ve daha da yükseğe kaldırdı. Ezra, Adam ve Lainey'e burada olmak istediğimi söyledim.

Burası ait olmak istediğim yerdı. Ait olmak çok şey ifade ediyordu.

Roma, bizi duvar resminden uzaklaştırıp yolumuza devam ederek arabaya geri döndüğümüzde bu düşünceyi düşünmem için bana fazla zaman bırakmadı. Yağmur bizi kovaladı ama ondan kaçmaya çalışmadık. Aksine, yağmur daha sert yağmaya başladığında, bana uyum sağlamak için uzun adımlarını kısaltmak yerine Roma'nın daha hızlı hareket etmesine izin vererek atladım.

Ben bir su birikintisinden atladım, o da beni başka bir su birikintisinin üzerinden kaldırdı, hareket ederken beni döndürdü. Acele etmekten dansa yumuşak bir geçiş oldu. Neredeyse arabaya varmıştık ki beni kaldırdı ve kendi etrafımda döndürdü. Bu sefer kollarımı açtım ve başımı geriye attım.

Beni bırakmadı ve sarmal beni hem sersemletti hem de sevindirdi. Bir öpücük daha ve sonra kapıyı açtı. Yağmur, çarşafırlara dönüşmeden önce sürücü koltuğuna tırmanması için yeterince bekledi.

Mutluluktan ellerimi çırpıttım. Gök gürültüsü ve şimşek hala oradaydı, yolculuğumuzda bize eşlik eden bir film müziği. Arabayı sürerken sık sık beni kontrol etti. Elini bacağına götürdüğümde, kendi elini bacağının üstüne koydu ve orada tuttu.

Liam'ın garajına girdiğinde güldüm. Bana baktı ama gözlerindeki basit soru karşısında başımı salladım.

Nereye gitmek isterse benim için sorun değildi. Yol kesinlikle kulüp binasına dönmekten daha uzun sürmüştü ama şikâyet etmedim. Arabasını garajda bırakıp güvenlik kapılarından geçerek asansöre gittiğimizde hâlâ ıslaktık.

Yanında bir çanta vardı ve ben asansöre binerken küçük bir pirouette yaptım. İçeri girdiğimizde yüzündeki gülümseme daha da arttı. Ben bir duvara yaslandım, o da diğer duvarda durdu. Asansörde hiçbir şey olmayacaktı ama aramızdaki hava dışarıdaki hava kadar fırtınalı ve fırtınalı görünüyordu.

Liam'ın katında, Roma asansörden ilk çıkan o olmadan önce bir elini karnıma koydu. Sonra beni dışarı çağırdı ve kapıya yöneldi. Kapının kilidini açıp bizi içeri almadan önce girdiği kodu saklamak için hiçbir hareket yapmadı.

Işıklar yanmadığı için içerisi karanlıktı ve fazla ilerlemeden ıslak ayakkabılarımı çıkardım. Oturma odasının koridorunda tek bir loş gece lambası yanıyordu ve Liam'ın odasının kapısı açıktı.

"O burada değil," dedim ve dönüp Roma'nın göğsüne doğru koştum. Beni sabitlemek için ellerini kalçalarımaya koydu.

"Hayır," diye benimle aynı fikirdeydi. "Yani, yalnızız."

Yavaşça başını sallayarak ayakkabıları elimden aldı ve kanepenin arkasında yere bıraktı. Çanta zaten ceketıyla birlikte arkada duruyordu.

Fermuarımı açarak geriye doğru yürümeye başladım ve bakışlarımı onunkilerden ayırmadım. Roma beni takip ederken bir kez bile gözlerini kaçırmadı. Ceket çıkardığımda elimden aldı ve omzunun üzerinden geri attı.

Bir kahkaha attım.

"Liam'ın umurunda olmaz," dedi Rome, odasının kapısına vardığımızda. Duraksadım, kapıya yaslandım ve o da hemen oradaydı, ağzı benimkine kilitlendi ve sinirlerimi ateşleyen bir öpücük daha kondurdu.

Tişörtümün eteğini buldu, parmaklarının sıcaklığı tenimde geziniyordu. Alt dudağımı nazıkçe ısırarak, eşofmanı yukarı doğru iterken dudağımı dışarı çıkardı.

"Ne istiyorsun?" Biraz nefes nefese ona sordum. Orada öpüştüğümüz onca zaman bana karşı çok dikkatli davranmıştı. Aynı özen hâlâ mevcuttu, ama açlık hareketlerini noktalıyordu. O açlığı ben de istiyordum.

Hepsini istedim.

Onun hepsini istedim.

"Sen," dedi, sanki gezegendeki en basit cevap buymuş gibi. Sistemimde bir ürperti yayıldı.

Sweatshirt'ümün eteklerini ve altındaki atleti tutarak ikisini de başımın üzerinden yırttım. Top haline getirip omzunun üzerinden fırlattım.

"Daha fazla," diye fısıldadı, parmaklarını karnımdaki dövmenin üzerinde gezdirirken. Bakışlarındaki sıvı sıcaklığının farkında olarak spor sütyenimi yukarı çektim ve çıkardım. Sweatshirt ve atleti takip etti.

Bir öpücük daha, bu seferki ruhumu çaldı, tüm nefesimi emdi. Elleriyle göğüslerimi kapladı, dokunuşu nazik ama kesindi. Meme uçlarım avuçlarının pürüzlülüğü için ağrıyan iki sert tepe noktasıydı. Çok geçmeden onları bırakıp ellerini aşağıya doğru indirdi ve ben inledim.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve taytımı kavradı. Külotumla birlikte onlar da, ben içlerinden çıkana kadar aşağı doğru sıyrıldılar. Sırtarak leğen kemiğime, amımın hemen üstüne bir öpücük kondurdu ve dilinin yumuşak darbesi içimdeki her şeyin sıkışmasına neden oldu.

Amımın kendisi bile değildi, sadece üstündeki yumuşak deriydi. "Freddie bana Pretty Pussy Girl der," dedim, neredeyse sonradan aklıma gelmişti.

"Haklı," dedi Rome. "Çok güzel bir amın var Starling." Gülümseyerek taytımı -iç çamaşırı hariç- toparladı ve taytı arkasından Liam'ın odasına fırlattı.

Benden bir kahkaha kaçtı. Ayağa kalkarken saçlarını okşadım ve bana bir öpücük daha verdi, bir elini arkama atarak odasının kapısını açtı.

"Yatağa," dedi, bir istek olduğu kadar bir emirdi de. "İçinde başka hiçbir şey yokken amını öpmek istiyorum."

Arzu karnımda birikti ve midem bu sözlerle dibe vurdu. Doğrudan. Sıcak. Davetkar.

"Ben de istiyorum-" Ona söz verdim, dışarıdaki fırtınanın kapalı panjurlara vurduğu odanın serin karanlığında geri çekildim. "Seni istiyorum."

Ben yatağa yerleşirken bakışlarını bir kez bile üzerimden ayırmadı. Kapıda bir heykel gibi, ben uzanıp bacaklarımı açana kadar bekledi, sadece onun için.

"Evet," dedi. "Çok güzel bir amcık. Resmini yapmalıyım."

Bu açıklama karşısında şokla sevinç birbirine karıştı. "Belki bir binanın yan tarafında değildir?" Hayır diyeceğimden değil.

Roma ne isterse yapabilirdi.

"Hayır," diye kabul etti ve kapıyı kapatmadan önce külotumu kapının koluna astı. Yatağa giderken mutlak bir hareket ekonomisiyle kendi gömleğini yırttı.

Kalbim küt küt atıyordu.

"Sadece bizim için, buradaki bir duvara resmedeceğim."

Kot pantolonu, eşofmanının önüne geçti. Sonra tam yatağın kenarında durdu, siki dışarı fırlamıştı, kalın ve dikti. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ışığa uzandım ama o benden önce davrandı ve yumuşak sarı ışık odayı doldurarak bizi bir çemberin içine aldı.

Aletin üzerinde *mürekkebi* ilk gördüğüm andan beri, ona olan hayranlığım hiç azalmamıştı. Elimi tabanının etrafına sardım ve ona uzun, nazik bir vuruş yaptım. Orada da kıl kalınlığı yoktu. Bunun dövme yüzünden mi yoksa genellikle daha gür olan kıllardan daha yumuşak olduğu için mi olduğundan emin değildim.

Gerçekten umurumda değildi. Avucumun içine doğru iterken, elini bacaklarımın arasına doğru kaydırđı, parmakları dikkatle amıma daldı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışları benimkilere perçinlendi ve içindeki soruyu anladım.

"Evet," diye söz verdim ona. "Her şey yolunda."

Sanki biri onu serbest bırakmış gibiydi çünkü parmaklarını zaten sırlıklam olan amcığıma sokarken öne doğru düştü, elimi itti ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Sıcaklık üzerimi örttü, ama daha da iyisi. Roma yaptı.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

ROMA

S Ben onu öperken Tarling çok hoş bir ses çıkardı. Bu bir i n i l t i ya da sızlanma değildi, çok uzaklardan geliyor gibiydi. onun içinde daha derine. Elinin sikimin etrafındaki hissi çok iyiydi. Neredeyse dudaklarının arasına ittiğim zamanki kadar iyiydi.

Alt dudağını tekrar ısırdım. Onu kazımak ve daha koyu bir pembeye dönüştürmek hoşuma gidiyordu. Dişlerimi her kullandığımda nefesinin kesilmesi bundan hoşlandığını gösteriyordu. Vaughn onu arkadan sikerken bu kadar nazik davranmamıştı.

Yine de dikkatli olmak ve neyi sevip sevmediğini öğrenmek istedim. Starling çok fazla acı çekmişti. Benimle birlikte acı çekmesini istemiyordum. Parmaklarımı içinde kıvırdım, elimi ıslattı ve Liam'ın bir keresinde bana bahsettiği süngerimsi bölgeyi bulduğumda, kalçalarını temasa doğru kaldırdı.

Bu hoşuna gitti.

Daha fazla ısırarak öpücüklerle çenesinden kulağına doğru bir yol izledim. Kulak memesini nazikçe ısırdım. Kulaklarında piercing için girintiler vardı ama piercing yoktu. Kulak memesini dişlerimin arasına alarak emdim, dudakları aralanırken ve o sessiz nefeslerinden biri daha çıkarken ona baktım.

Parmaklarını aletimin etrafında bükteğünde, parmaklarımı kıvırdım ve o noktayı okşadım. Basıncı değiştirdim, bazen hafif, bazen daha fazla ve parmaklarımı içeri ve dışarı iterek değiştirdim. Kalçalarını her kaldırdığında, tekrar yaptım. Altın ışığın yüzü üzerindeki oyunu gözlerini gölgede bıraktı ama ifadelerini değil.

"Starling?"

Elimi sabitlediğimde vücudunun kıvranışı yavaşladı ve başını eğdi. Gözleri oradaydı. Yumuşak kahverengiye vuran ışık onlara gölgelerle uyumlu bir altın rengi veriyordu. "Bunu çok doğru yapıyorsun," dedi bana, her kelimesi küçük patlayıcı nefeslerle noktalanıyordu.

"Teşekkür ederim." Bu bir iltifat gibi gelmişti ve öyle kabul edilmeliydi. Gözleri parladı ve sonra bir kahkaha daha attı. Ses büyülüydü ve güldüğünde kaslarının hareket edişi de öyle. Bu

Vücudundaki çürükler yer yer hâlâ duruyordu; bazılarının rengi yeşil-sarıya dönmüştü. Ancak el izleri gitmişti.

İçimden öfke fişkırdı ama onu bir kenara ittim. Buraya girmelerine izin yoktu. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Çok uzun sürmüştü çünkü dirseklerini kaldırmıştı ve ben de dokunuşundan uzaklaşacak kadar aşağı kaymıştım. Bir anda hem dikkatimi dağıtmasını hem de dokunuşunu özledim. "Bana bir şey mi soracaktın?"

Beni anladı. Beni gördü. Bu yönünü sevdim. Görmesini sevdim Ben.

"Bu sesi çıkardığında benim adımı da söyleyecek misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra iç organlarını esnetti. parmaklarımdan etrafındaki kaslar. Hareket o kadar hassas ve yoğun ki, bir an için aletimin acımasına neden oldu.

"İnlediğimde mi?" diye sordu sonunda, dudaklarını ısırarak.

Parmaklarımı kıvrırarak, onu geren ve kasları kasılmaya başladığında bile karnının esnemesine neden olan noktayı yavaşça okşadım. Vücudunda aşağı yukarı bir ürperti dalgalandı. Göğüs uçları daha da titrer gibi oldu ve bir an için kuşların kanatları hareket eder gibi oldu.

"Roma," diye başardı, sesindeki titreyen isminin hecesi, havadaki ya da sesteki dalgalanmalara tepki olarak titrerken havayı renklendiren bir boya damlası gibiydi.

"Tekrar," diye fısıldadım, baskıyı artırdım, böylece kalçalarını sonuna kadar kaldırdığında ve içinden küçük bir çılgılık koptuğunda, adımı kanatlandırdı.

Yüzüne pembe bir kızarıklık yayıldı. Ter cildini nemlendirdi ve titreme tüm kaslarına yayılmış gibiydi. "Roma," diye seslendi ve bana bir el uzattı. Oynamaya devam etmek istiyordum ama ona hayır diyemezdin.

Parmaklarımı ondan çekerek, bana sarıldığı yere tırmanmadan önce onları emerek temizledim. Başka kelime yoktu, sadece ağzı benimkine açılıyor ve elleri tenimi okşuyordu. Elinin sıcak kadifesi tekrar aletimin üzerine kapandı ve beni amına doğru okşamaya başladı.

Başımı kaldırıp izlemek için öpüşmeyi kestim. Çocuklar bu bölümden her bahsettiklerinde seslerinde bir merak vardı. Liam -Eylemden aldığı zevkle çılgına dönmüştü. Ama daha önce hiç ilgimi çekmemişti.

Starling ile her şeyi istedim.

"Beğendin mi?"

Yumuşak soru dikkatimi çekti ve beni ileri geri okşarken beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Aletimin baş kısmından yayılan karıncalanmaları görmezden gelmek zordu, özellikle de tenimi kayganlaştıran kötü ıslaklıkla birlikte. Gidip onu tekrar tatmak istiyordum ama o beni burada istiyordu.

Soruyla boğuştu, kararsızdım. "Ne gibi?" "Adını söylemem gibi."

Başka bir konuşmanın yankısı yüzeye çıktı ve sııttım. Elimde değildi. "Evet," dedim ona. "Çok hoşuma gitti. Adımı hep böyle söylemeni istiyorum."

"Tamam," diye fısıldadı, bacağını kalçamın üzerinden geçirerek. "Söz veriyorum."

Emin misin...?"

"Senin hakkında mı? Evet." Soru yok. Tereddüt yok. "Öyle misin?"

Eğer varsa, bekleyebilirdim. Bu zaten çok fazla olmuştu. "Seni istiyorum Rome," diye karşılık verdi ve ürperme sırası bana geldi. Kimin hareket ettiğini bilmiyordum; ben mi, o mu, yoksa ikimiz birden mi? Ama o kadifemsi sıcaklığın içine gömülüyordum.

İçimdeki tüm hava boşalmış gibiydi. "Sıkı," diye fısıldadım. Çok sıcak ve sıkıydı, mükemmel bir uyum gibiydi. Fazla mükemmel. "Canını yakmıyor mu?" Bir yumruğumu yatağa dayadım, eğer öyleyse çekip gitmeye hazırdım.

"Hayır," dedi, kalçalarını etrafımda esnetirken sesi alçaldı ve sonra içine tamamen battığımda beni kendine çekti. Bu her şeydi. Dudakları benimkilerin altından ayrılana kadar tekrar öpüştüğümüzü fark etmemiştim bile.

Starling ile hareket etmek dans etmek gibiydi, ama değildi. Uçmak gibiydi ama değildi. Bunun için kelimelerim yoktu. İçimde yanan duygular neredeyse çok fazlaydı ve yeterli değildi. Kalçalarını kıvrıp beni içine çekerken ona yapıştım. Beni ters çevirdiğinde ve sırt üstü yattığımda, şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu senin ilk seferin," diye fısıldadı yükselip alçalırken, kalçaları yuvarlanıyor ve beni daha sıkı içine çekiyordu ama tekrar içine almak için beni tekrar serbest bırakıyordu. İtmek gibiydi, sadece o kontrol ediyordu.

"Bizim ilkimiz," dedim ona şiddetle. "Son değil."

"Oh, hayır," dedi ve sonra tekrar güldü. Vücudu aletimi yumruklarken içinden geçen ürperti beni şaşırttı. Ritmi kaybetmeye devam ettim, ama kalçalarındaki ellerimi kendi elleriyle kapattı ve tempoyu ayarladı. "Bizim ilk ve kesinlikle son değil."

İçimden bir heyecan geçti. Bu mükemmel bir tablonun içine dalmak gibiydi, sadece Starling yaşayan bir sanattı. Benim yaratmadığım ama tapabileceğim, takdir edebileceğim ve taklit edebileceğim bir sanat.

Eğildiğinde ağızlarımız tekrar birleşti ve görebildiğim, hissedebildiğim ve tadabildiğim tek şey o olana kadar hızımız arttı. Omurgamdaki erimiş ısı dışarı yayıldı. Taşaklarım ağrıyordu -belki de ilk kez- elinden bir hareket geldi ve öpüşmeyi kesip klitorisile oynadığını gördüm.

Elini yana doğru iterek hareketlerini taklit ettim. Şişmiş yumrunun nabızı atıyor gibiydi ve üzerime her çöküşünde biraz daha bastırdım.

Nefesinin hırıltılı sesi benimkinin altında yankılandı. Her şey alçak, sıcak ve sıkı oldu- "Starling..."

"Ah evet, Roma," diye nefes verdi adım ve ilk kez zevkle söylediği zamanki kadar büyülüydü. Kalçasını kavrayarak, gözlerim kararırken parmaklarımla baskıyı artırdım. İlk sıcak jet kaçtı ve...

Öyleydi işte.

Bana karşı sarsılırken titriyordu, sonra nefesi alçak bir çığlıkla çıktı. "Çok fazla, çok fazla..." Elimini çekince beni kastettiğini anladım ve klitorisini bıraktım.

Daha sonra, sersemlemiş bir halde söz verdim. Daha sonra onunla daha çok oynayacaktım.

Elimi saçlarına götürdüm ve sanki nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi onu öptüm. Starling dışında başka hiçbir şey yoktu. O bütün dünyaydı ve beni tamamen sarmıştı.

Kollarımda yatarken zamanın bir anlamı kalmamıştı, kalbinin sabit sesi benimkini yankılıyordu. Bitkin ve güçsüz bir halde onu kucağıma aldım ve nefes alış verişini yavaşlayıp derinleşene kadar gözlerimi açıp ona bakmadım.

Göğsüme yaslanmış, çok narin ve mükemmel görünüyordu. Benim sığırıcığım, mükemmel dansçı. Aletim yavaş yavaş yumuşadı ve ondan kayarak çıktığımda neredeyse nefret ediyordum. Başka bir ereksiyona ihtiyacımız vardı.

Yakında.

Freddie'nin ne dediği o şeyin içine geri dönmek istiyordum. Mükemmel amcık.

Ama onu rahatsız etmek de istemedim. Bu yüzden orada uzandım, saçlarını okşadım ve onun tadını çıkardım. Kolumu hareket ettirmek tüm konsantrasyonumu aldı. Hiç bu kadar güçsüz olmamıştım. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Odanın dışından gelen bir ses içeri girdi.

Kapı kapandı.

Tanıdık bir ses duymak için odaklandım. Fazla uzun sürmedi. Bir kahkaha sesi beni onun kapının diğer tarafında olduğu konusunda uyardı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı ve ben sııttım.

Diğer yarım külotunu buldu, ona bırakırken niyet ettiğim gibi.

"Uyuyor," dedim kısık bir sesle.

Kapı açıldı ve Liam kapıyı doldurdu. Starling hâlâ üzerimi örtüyordu, çıplak vücudu neredeyse hiç görünmüyordu ama Liam yatağın kenarına oturmadan önce çarşafı alt taraflarımıza doğru çekti.

"Nasılsın?" diye sordu alçak bir sesle. Elini saçlarına koyacakken ben kendi elimi hareket ettirdim. Hâlâ tereddüt ediyordu.

"Söylediğinden daha iyi," tek yorumum bu oldu.

Kıkırdadı. "Onunla her şey daha iyi olacak." "O zaman beklemeye değeri."

"Evet, kardeşim, o kesinlikle buna değer." Sonunda elini kaldırdı ve kızın saçlarına dokundu. "Uyanmadan ve beni burada bir sürüngen gibi otururken bulmadan gitmeliyim."

"Aldırmaz." O da onu önemsiyordu.

Liam başını salladı. "Herkes olaylara senin baktığın gibi bakmıyor Rome."

Yüzündeki morlukları inceledim. "Yine kavga etmişsin." Tek başına gitmemesi gerekiyordu.

"Sayılır," dedi. "Bunun için endişelenme."

Ona öylece baktım, o da içini çekti ama bakışlarını benden değil ondan ayırmadı.

"O nasıl?"

"Korkmuş." Gözlerindeki korkudan hoşlanmamıştım. Herhangi birimizin etrafında belirdiğinde daha da az hoşuma gidiyordu. "Acıyor."

Liam'ın kaşları çatıldı. "Neden acıyor?" "Doktor ona egzersiz yaptırıyor. Kolları ağrıyor."

"Fizik tedavi," diye mırıldandı Liam. "Lanet olsun. O herifi kesip biçmek için daha fazla zaman harcamalıydık."

"O öldü." Önemli olan tek şey buydu.

Liam başını salladı ama o kıpırdandığında ikimiz de kıpırdamadan durduk. Bana daha da sokulması ve nefesinin tenimdeki sıcaklığı göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Ölmesi gereken daha çok kişi var," diye onu uyardım ama Liam biliyordu. Tek bir baş sallaması ve şaşırması da bunu gösteriyordu. "Hazır olduğunda..."

"Bunu o zamandan önce yapmamız gerekebilir," diye beni uyardı. Başımı sallama sırası bendeydi. "Sadece bize güvenmesi gerekiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı uyku yüklü bir sesle ve başını kaldırdığında ikimiz de ona odaklandık. "Sadece bu konuda her zaman konuşmak istemiyorum."

"Pekâlâ, Hellspawn," dedi ona. "Yapmak zorunda kalabilirsin - en azından bize bir yön gösterecek kadar."

Bizde bir tane vardı. Benim vardı. Liam muhtemelen tahmin edebilir.

"Neden her yerin morarmış? Seni kim incitti?" Sesindeki sertlik beni gülümsetti. Liam'ın ifadesi yumuşadı. Ona iyi gelmişti.

"Endişelenmen gereken kimse yok, Hellspawn."

Yine de bu Starling'i mutlu etmedi. Gözlerini kısarak ona baktı ve biraz yukarı itti. "Senin için birini dövmemizi ister misin?"

Teklif o kadar kolay ve samimiydi ki kıkırdadım. Liam da bana katıldı ve ikimize de ters ters baktı.

"Benimle dalga geçme," diye karşı çıktı ama Liam sadece saçlarını kavradı ve onu öptü. İzlemesi eğlenceliydi. Çok farklı öpüşüyorlardı. Bu bir kavgaydı ama aynı zamanda bir teslimiyetti. Kız kolay kolay teslim olmak istemiyordu ama Liam teslim olmak istiyordu ve Liam da neredeyse teslim olmak istemiyordu ama ona ihtiyacı vardı.

Her şey sikimi sertleştirdi. Tekrar.

Güzeldi. Onunla daha fazla oynamak istiyordum. Liam onu bıraktığında, onu ittim. "Şimdi git, dışarı çıkma. Canını yakma. Starling'le oynamak istiyorum."

"Kahretsin," dedi Liam ayağa kalkarken, iki parmağını dudaklarına götürüp onunkilere dokundurmadan önce. "Paylaşmaktan rahatsız olmazsın sanıyordum."

"Bilmiyorum. Sonra görüşürüz." İyi bir önlem için ona ters ters baktım ve o da güldü, sonra bir elini onun sırtında gezdirdi ve ona bir öpücük daha verdi.

Bu da neredeyse ilki kadar kışkırtıcıydı.

Liam, "Şimdi gidip duşta otuz bir çekeceğim, seni şanslı piç," diye yorum yaptı.

"İyi eğlenceler," dedim ona, Starling'i çevirip nefessiz bakışlarıyla buluştuğumda. Kahkahalar yüzündeki uykuyu kovaladı. "Starling'i düşün."

"Oh," dedi Liam ve Starling'in gözleri biraz daha büyüdü. "Niyetim bu." Kapı onun arkasından kapandı ve Starling bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Külotum onda," diye itiraf etti şakacı bir ifadeyle.

"Güzel," dedim, öpücüklerimi göğsünde gezdirmeye başlayarak. "Onlara ihtiyacın olmayacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

EMERSYN

J Ertesi sabah kulüp binasına vardığımızda Asper geri dönmüştü. Beni bir öpücük ve kucaklamayla karşıladı. ona sıkıca sarıldım. İkizlerle sabah, Liam'dan ayrılmadan önce hızlı bir kahvaltıyı da içeriyordu. Liam bana ayak parmaklarımın ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına neden olan bir öpücük vermeden bir saniye önce farkındalık üzerimden kayarak geçti.

Jasper tarafından kulüp binasına geri döndüğümde aynı derecede ateşli bir öpücükle karşılanmak başımı döndürmüştü. "Burada seninle kalmak istiyorum," diye itiraf etti. "Ama Milo ve ben bazı işleri hallettikten sonra bu teslimatları yapmam gerekiyor."

Elmacık kemiğinde bir çürük gölgesi görünüyordu ama sakalının içinde kaybolmuştu. Parmaklarımı iz üzerinde gezdirerek şişliğin yeni oluştuğunu ve hâlâ sıcak olduğunu doğruladım.

"Olduğundan daha kötü görünüyor bebeğim," dedi alçak bir sesle. "Söz veriyorum."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Onlar için endişeleniyordum. Milo fazla bir şey söylemedi, sadece yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kararlı adımlarla içeri girdi ve Roma da çantayı kaldırıp arkasından içeri taşıdı.

Ayısının ve zımbamın bulunduğu çantayı, ikisini de odama geri koyacağını söyledi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Onlara ihtiyacım yoktu ama getirmeyi ihmal etmemişti. Vücudumda devam eden şehvetli ağrı, bir gün önce kollarımda oluşan morartıcı kramplara göre kesin bir iyileşmeydi.

Jasper bir kolunu omuzlarıma dolayıp başımın tepesine bir öpücük kondururken bile, "Sana gerçekten söylemek istemiyorum," diye itiraf etti. "Bilmen gerekiyorsa söylerim ama..."

"Ama bilmemi istemiyorsun?" Bununla biraz mücadele ettim.

İç çekti. "Yaptığımız bazı şeyler hoş değil. Yaptığımız pek çok şey hoş değil, Swan. Hayatımızın bu kısmının sana dokunmasını asla istemeyiz."

"Ben o kadar kırılgan değilim," dedim ona. "Öyle görünmediğini biliyorum-" "Hey." Tek bir kelimeyle ve çenemin altındaki parmağıyla sözümü kesti.

Kaşlarını çatarak yüz ifademi inceledi. "Ne kadar sert olduğunu biliyorum. Değil mi

seni korumak istemediğim anlamına gelmez. Bu, senin için birine işkence yapmamın seni tahrik etmediği anlamına da gelmiyor."

İlk kısma cevap vermek için dudaklarımı araladım ama son cümleyle birlikte bir kahkaha atarak dudaklarımı kapattım. Bir elimi ağzıma kapatarak, sırtıma başladığında ona baktım.

"Gördün mü, güçlü olduğumu biliyorum Swan. Gülebiliyor olman bile - sana bakmamıza izin vermen - bunların hepsi senin gücünün işaretleri. Ve güveninin."

Yine gülmeyeceğimden emin olmadan elimi indirdim ve parmaklarımı yakalayarak yüzümden uzaklaştırdı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa söyler misin? Lütfen. Size yardım etmek istiyorum. Buraya uyum sağlamak ve bunun bir parçası olmak istiyorum."

"Sen 'bunun' bir parçasısın," dedi ve neredeyse tırnak işaretlerini duyabiliyordum. "Sen her zaman bizim bir parçamız oldun ama sen i anlıyorum. Eğer şu anda iyileşmenin ötesinde yapabileceğin bir şey olduğunu düşünürsem, sana sorarım. Anlaştık mı?"

İç çekme sırası bendeydi ama kollarımı boynuna dolamak için uzandığımda bana sarıldı. "Anlaştık," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim." Yüzünü boynuma yasladığında sakalları boğazımı gıdıkladı. Beni kucağına alan ilk kişi o olmasa da, hepsinin beni yüzleriyle aynı seviyeye getirmekten hoşlanması beni hep eğlendirmiştir. Yine de ona daha sıkı sarıldım. Depoların içinde park etmiş farklı kamyonlar vardı. Bir tanesi düz sürülmüştü ve uzakta değil bize dönüktü.

Tuhaf.

Açıkçası, arabaları hareket ettirip diğer kapılardan çıkarırlarsa doğrudan içeri girebilirlerdi ama normalde böyle park etmiyorlardı. Sanki beni içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Randevumuz hâlâ geçerli mi?"

Ona bakmak için arkama yaslandım ve başımı salladım. "Bugün mü?"

"Kahretsin, keşke." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen hafta sonuna kadar değil, seni doğru yapmak istiyorum." Duraklaması neredeyse komikti. "Doğru şekilde yapmak istiyorum," diye yavaşça düzeltti ve ben de kıkırdadım.

"Beni iyi yapabileceğinden eminim," diye takıldım. "Daha önce yapmıştın."

"Tatlı bir kız o hatayı yapmama izin verirdi," dedi sahte bir iç çekişle.

"Evet, ama asla tatlı olduğumu söylemedim." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Ve senin kaymanı sevdim."

Sıçanlardan biri ona seslendiğinde sırtışı kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Gitmelisin," dedim göğsünü okşayarak. "Zaten fizik tedavi görmem gerekiyor." Yüzümü buruşturmadan söylemeyi başarsam da Jasper gözlerini kıstı.

"Doktor seni rahatsız mı ediyor?"

Hayır kelimesi dilimin ucundaydı. Tamamen yalan değildi. Jasper Doktor'la pek iyi başa çıkamamıştı ve bu o kadar da uzun zaman önce değildi - sadece birkaç ay

-Doc'un çenesine silah dayadığında. Doc'la ilgili sorunlarım.

"Swan?" Jasper pazularımı hafifçe kavradı, ifadesi kararıyordu. "Eğer Doktor-"

"Doktor beni rahatsız etmiyor, tam olarak."

"O zaman sizi nasıl rahatsız ettiğini açıklayın lütfen." İfadesindeki mutlak sakinlik, gri gözlerindeki fırtınayla büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Onun kitabından bir sayfa alarak, "Şu anda gerçekten istemiyorum," demekle yetindim. Kaşları çatıldı ama elimi göğsüne bastırdığımda kaşlarının bir kısmı hafıfledi. "Bunu kendi başıma halletmem gerekiyor ve senin ona kızmanı istemiyorum."

"Uh-huh."

"Jasper..."

"Dinliyorum, Swan."

Ama mutlu değildi. "Doc-Mickey ve ben bir yanlış anlaşılma yaşadık. Onunla bu kadar yakın çalışmak pek rahat değil ama bunun tek nedeni yanlış anlaşılma değil." Bu kelimeleri çok dikkatli seçmem gerekiyordu. "Doc hakkında ne hissettiğini biliyorum..."

"Eh, bu iyi," dedi bir boyun eğme havası ve biraz da alaycılıkla. "Onun hakkında ne hissettiğimi her zaman bilemiyorum. Ama terapini onun yapmasını istemiyorsan, başka birini buluruz."

Sorun da buydu. "İstedüğimin bu olup olmadığını bilmiyorum." "Tamam."

"Bu kadar mı?" Onu inceledim, beklediğim cevap bu değildi. "Tamam, bilmiyorsun. Tamam, sen h a l l e t m e k istiyorsun." O yüzünü buruşturdu. "Tamam, bana söylemek istemediğini. *Aslında* tamam değil ama ben sana güvenmezsem senden de bana güvenmeni isteyemem."

Göğsümde bir sıcaklık oluştu.

Başparmaklarını kollarımda daireler çizerek okşadı. "Yine de aynı anlaşma geçerli, değil mi? Bir şey değişirse ya da bana *ihtiyacın* olursa söyle. Onu öldürmeyeceğime bile söz veririm."

Gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarım titredi ama yavaşça sırtması hiç de başarılı olmadığımı gösterdi. "Ama işkence ve sakatlama hâlâ masada mı?"

"Tabii ki evet." Jasper başını tekrar eğdi. Dudakları benimkilerden bir fısıltı kadar uzaktayken ekledi: "İşkence seni tahrik ediyor, özellikle de bunu hak ettiklerinde."

Omurgamdan yukarı doğru kayan elektrikle tüm vücudum ürperdi ve amımın ve göğüslerimin ne kadar ağrılı olduğu önemli değildi, Jasper'ın eklediği cazibeyle sıkılaşıyordum.

"Hawk!" diye seslendi deponun uzak tarafından bir ses ve Jasper bana sert bir öpücük vermeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Hadi Swan, bizi böldüğü için onlardan birini vurmadan önce git."

Gülüp geçmeye bile çalışmadım, onu öptüm ve kapıya doğru yöneldim. Son söylediğinde ciddiydi, buna hiç şüphem yoktu.

Vaughn kapıdan çıkmak üzereydi. Bir kolunu bana doladı, beni kulüp binasının içine bırakmadan önce hızlı bir öpücük ve ardından bir göz kırpması için kucakladı. Duraklayarak yanağıma dokundu. "Mutluluk sana çok yakışıyor, Dove."

Sonra ben cevap veremedim gitti. Mutlu musun?

Öyle miydin?

Kapıyı kapattıktan sonra bir süre öylece durdum, o sırada yukarıdaki koridordan yumuşak sesler geldi ve Milo ile Lainey'nin birlikte durdukları yere baktım. Milo, Jasper'ın az önce benimkini tuttuğu gibi ellerini Lainey'nin pazularına koymuştu. Onunla konuşmasındaki yoğunluk başımı çevirmeme neden oldu.

Lainey en iyisini hak ediyordu ve ben de Milo'nun mutlu olmasını istiyordum ama aynı zamanda onu rahatsız etmek de istemiyordum. Sadece bunu onun zararına yapamazdım.

Mutfağa doğru yöneldim. İçeri girdiğimde Doc orada oturmuş kahvesini yudumluyordu ve bana ölçülü bir bakış attı. "Geç kaldın."

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık verdim. "Elimden bir şey gelmezdi." Özür dilemeyecektim. "Kesin bir zaman belirlediğimi de hatırlamıyorum."

"Little Bit, bunu her gün yapmamız gerektiğini söylemişim. İlk etapta yapışıklıklardan ve çok fazla yara dokusundan kaçınmamız gerekiyor."

Hiç hayranı değildim. "Ben geldim. Başlamadan önce kahve almamın sakıncası var mı?"

Daha önce kahve içmiştim; Liam bana biraz hazırlamıştı.

"Rahat olun," dedi Doc, tezgâha doğru işaret ederek ve ben durakladım. Yeni, parlak espresso makinesi her şeyiyle hazır bir şekilde orada duruyordu. Tıpkı Liam'inki gibiydi. Tabii ki öyleydi, o almıştı ama aynı zamanda buradaydı ve mutfakta pek de yeri yokmuş gibi görünüyordu.

Onlar için daha güzel olmasını istedim. Lainey'nin benim için gönderdiği para hâlâ bendeydi. Belki bazı hesaplarıma erişmeme yardım edebilirdi. Bu düşünce aklıma gelmekte gecikmedi ama sonra vazgeçtim. Onun hesaplarıma yaklaşmasını istemiyordum.

Belki Adam yardım edebilirdi. Tabii bu Liam'la Adam hakkında tekrar konuşmak anlamına geliyordu ve Liam Adam'ın hayranı değildi ve kendi soruları vardı. Henüz tam olarak cevaplamadığı sorular.

"Little Bit?"

Sıçradım ve Doktor'un endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. Kahretsin, onun orada olduğunu yarı yarıya unutmuştum. Elimi göğsüme götürerek gülmeye çalıştım ama yüz ifadesi değişmedi.

"Ben kahve yapacağım," dedim ve kapıya baktım. Lainey ve Milo'nun içeri gireceğini umuyordum ama kimse görünmemişti. Rome muhtemelen uyumaya ya da resim yapmaya gitmişti. Bugün terapim olduğunu biliyordu. "Sen de ister misin?"

"Ben iyiyim," dedi Doktor, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Konsantre olmama rağmen, kahveyi hazırlamadan önce sadece beş dakikayı bir araya getirebildim. Cappuccino iyiydi, Liam'ın yaptığı kadar iyi değildi ama espresso shot'larına çok ihtiyaç vardı.

Elimde büyük bir fincan, masada Doc'a katıldım. "Sanırım artık erteleyemem."

"Eminim yapabilirsin," diye teklif etti Doktor. "Eğer gerçekten ihtiyacın varsa, ama bunu atlatman için bana güvenmeni istiyorum."

"Deniyorum." Bu iki kelimeyi söyler söylemez ne kadar doğru olduklarını anladım. Ona güvenmeye çalışıyordum. Diğerlerine güveniyordum ama Doktor'a güvenmek daha zordu. "Sadece..."

Benden bir şey istemeden bekledi. Kapuçinoma ve üstündeki köpüğe bakarken bile onun bakışlarının üzerimde olduğunu farkındaydım.

"Sadece bu," diye tekrarladım, kelimeleri zorlayarak. "Zor çünkü biliyorsun."

"Biliyorum," dedi sessiz ama tarafsız bir tonda. "Pek çok şey biliyorum, Küçük Bit."

Bakışlarımı yukarı çekerken gözlerindeki sempatiye hazırlıklı değildim. İstemediğim bir sempati ve aynı zamanda... Neden ona karşı bu kadar zor olmak zorundaydı? Neden... "Ne yaptığını biliyorsun."

"Bir kısmını biliyorum," diye bana katıldı. "Sınavda ne gördüğümü biliyorum." Elini kaldırarak devam ederken benden sabır istedi. "Seni bana getirdiklerinde röntgenlerinin bana ne gösterdiğini biliyorum - morlukların desenlerini. Toksikoloji raporunu gördüm. Sana ne tür ilaçlar verdiklerini biliyorum... ve iç ve dış yara izlerini gördüm."

Tekrar kahveye odaklanmak kusmamı engelledi. Zar zor.

"Bu konuda konuşmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım," dedi. "Ama bildiklerim kesinlikle benden öteye gitmiyor, Küçük Bit. Sadece senin doktorun olduğum için değil."

Ona bir bakış attım.

"Ama tekrar arkadaşın olmak istediğim için. Kaybettiğim güveni geri kazanmak istiyorum."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Belki de bu adil değildi. Bana üzgün olduğunu söylemişti ama...

"Ben de bilmiyorum, o yüzden neden bunu her seferinde bir adım atarak yapmıyoruz, sen ve ben, tamam mı?"

İçimi yakan hastalık hissi geçti ve başımı salladım. "Bu o oklavayla daha çok şey yapman gerektiği anlamına mı geliyor? Çünkü bu gerçekten berbatı."

Kıkırdadı. Zahmetsiz değildi ve kahkahasının gidebileceği kadar derin değildi ama yeterince gerçektir. "Bununla başlayacağız. Yeni ultrason yarın kurulacak, bu yüzden haftada birkaç kez kliniğe gelmeni istiyorum. Ayrıca beni görmek istemediğinde yapabileceğin bazı egzersizler de ayarlayacağız."

Yüzümü buruşturarak bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. Yarım yamalak bir özür dilemek dilime yapıştı. Bu çok dramatik bir şekilde haksızlıktı.

"Merak etme, Küçük Bit," dedi, sesi alaycı olmaktan çok yatıştırıcıydı. Elini uzattığında, ben benimkini onunkinin altına itene kadar benimkine dokunmakta tereddüt etti. Sonra elimi hafifçe sıktı. "Bazı günler diğerlerinden daha iyi olacak. Hatırlıyorum, bazen çok iyi hatırlıyorum."

Ve bunu kanıtlayacak yara izleri vardı. Yara izleri ve sabır. Acımasız olsa bile, geri döndüğümünden beri bir kez bile acımasız olmamıştı. "Denemeye devam edeceğim ve egzersizlerimi yapacağım."

Elimi uzun bir süre tuttu, aynı şekilde dikkatimi çekti. Bende ne aradıysa bulmuş olmalı ki başını salladı. "Güzel, şurayı hazırlayayım ve başlayalım."

Elimi bıraktı ve koridordan gelen bir adım sesi ikimizin de bakmasına neden oldu.

Liam içeri girerken, "Mükemmel," dedi. "İkiniz de buradasınız." Bana doğru yaklaştı ve elini saçlarımın üzerinden geçirdi; hafif dokunuş karşısında başımı geriye doğru eğdim. Dudaklarını dudaklarıma bastırması hâlâ çok yeniydi ve biraz da nefes kesiciydi. Liam öpücüğün içinde oyalanırken, başını kaldırdığında bile bana odaklanırken sıcaklık yüzümü kavurdu.

"Liam," dedi Doc ve sesinde daha önce olmayan belirgin bir test havası vardı.

Liam sırtarak bana göz kırptı ve sandalyelerden birini çekip yanıma oturdu. "Doktor," dedi otururken. "Hellspawn'ın eğitmeni olduğum için fizik tedavi konusunda sana destek olmak için buradayım."

Bekle, gözümü kırptım. Öyleydi, ama...

"Çünkü senin yürütmene gereken bir kliniğin var ve ben de onun bir an önce antrenmanlara dönmesini istiyorum."

Birbirlerine bakarken bana gösterdikleri ilgiye bakılırsa orada olmasam da olurdu. Belki de Doc'la sorunları olan tek kişi Jasper değildi.

"Ayrıca, yaralanmaların rehabilitasyonu hakkında da biraz bilgim var," diye devam etti Liam. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

I Yıllar boyunca yeterince sakatlık tedavi etmiştim ve Doktor'un burada ne yapmaya çalıştığına dair sağlam bir fikrim vardı. "Peki ya vurmali bir

masaj tabancası?"

"Nihayetinde, bunun için çalışıyoruz," dedi Doktor. "Daha fazla gevşemeye başlamazsa kullanabileceğimiz bir TENS ünitem var ve ultrasonla tedavi etmek istiyorum."

Kollarımı kavuşturup başımı salladım. "Bu klinikte."

"Yaklaşık dört saat içinde," dedi, sesi kısık ve kısıydı. Doktor'un daha iyi bilmesi gerektiği halde sırtımadım. Onu üzme ve duygularını incitmek için her ne yapmış olursa olsun, bugün fizik tedaviye gelmekten korktuğu gerçeği beni kendi toplantılarımı kısa kesip onlara katılmaya daha meyilli hale getirdi.

Ayrıca, onu eğitime geri istediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Ona zaman ve mesafe tanımışım ama tehditler hâlâ dışarıdaydı. Dans edebilmesi için yaralı kollarının terapisi iyiydi. Ayrıca dövüşmeye de ihtiyacı vardı ve çok güvendiği yeteneklerinden biri de hızıydı.

Ve tırmanma yeteneği.

Her ikisi için de kollarına ihtiyacı vardı. Onun daha güçlü ve bana güvenmeye daha hazır olmasına ihtiyacım vardı. Roma'yla konuşuyordu. Bu iyi bir başlangıçtı. Roma zaten ortadan kaldırılması gereken daha fazla insan olduğunu söylemişti.

"Gerçekten kliniğe gitmek istemiyorum."

"Onu buraya getirmek gibi bir seçeneğimiz yok, Küçük Bit." Sert sesi onun için her zaman yumuşardı. Yargılamamın farkındaymış gibi bana doğru bir bakış attı. "Haftada üç kezle başlayacağız ve seni almaya gelebilirim."

"Biri onu getirecek ve yanında kalacak," diye araya girdim. Kellan'ın Doktor'la iki günde bir ya da her neyse tek başına gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Klinik çok açıktı ve çok fazla yaya trafiği vardı.

Bana ters ters baktı ama kaşlarını kaldırdığımda sadece başını salladı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Kolunu döndürmek için ne kadar baskı uyguluyorsun?"

Bir an için Doktor'un bunu kabul etmeyeceğini düşündüm ama sonra bana yıllardır neden ona güvendiğimizi hatırlattı. "Buraya gel. Elini üzerine koy

ve hisset. Çok fazla yapmak istemezsiniz çünkü hiçbir şeyi yırtmak istemeyiz. Önemli olan bölgeye kan dolmasını sağlamak. Daha fazla hasara yol açmadan onarımı teşvik ediyoruz."

Hareketi takip ettim, basınç ekleyip çıkarmadım. Hellspawn'ın yüz ifadesi, bundan hiç hoşlanmadığını içgüdüsel olarak hatırlattı.

"Ne kadar rahatsız edici?" Ona sordum ve dişlerini sıktı. Doktor ben daha doğrulmadan baskıyı durdurdu. "Nefes almalısın, Hellspawn."

Gürültülü bir nefes çekti ve bana ters ters baktı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum, çok acıyor."

"O zaman sen söyle." Doktor ipliği eline aldı. "Sana yardım etmek istiyorum, daha fazla zarar vermek değil."

"Acı bölümlere ayrılabilir ve üstesinden gelinebilir. Hayatım boyunca acı çekerek antrenman yaptım."

Ses tonunun ölü gibi eşit olması ve gözlerinin bu ifade karşısında titrememesi öfkemdeki fitili ateşledi. Şaka yapmıyor ya da övünmüyordu.

"Bu farklı," dedi Doktor, taklit etmeye hiç niyetim olmayan sabırlı bir ses tonuyla. Ben de gidip bize kahve yaptım. O merdaneyi kaldırıp kızın kolunu ellerinin arasına alırken yapılacak bir şeydi bu.

Yapabileceğim masaj. Ve yapardım. Daha nazikti. Evde bir vurmali silahım vardı. Birkaç tane daha sipariş ederdim. Her yerde olduklarından emin olurduk. Kollarının ne kadar iltihaplı olduğunu ya da o kesiklerin ne kadar kızgın olduğunu görmezden gelmek zordu. Kesiklerin pürüzlü yapısı, o pisliğin ona gerçekten ne kadar zarar verdiğini gösteriyordu.

Onu öldürmek için daha fazla zaman harcamalıydık.

"Ben halledebilirim," diye cevap verdi aynı ölü lanet ses tonuyla.

"Yapamam," dedi Doc, sesine sertlik karışmıştı. "Dahası, yapmak zorunda da değilsin. Dans edeceksin, gösteri yapacaksın, yapmak istediğin her şeyi yapacaksın - ama bir teslim tarihin yok. Gitmen ve yapman gereken bir gösteri yok."

İfadesini sert bir sessizlik karşıladı ve döndüğümde onu adama değil kollarına bakarken buldum. "Belki de değil," dedi sonunda. "Ama kafamda bir son tarih var ve en önemlisi de bu. Eğer bunları yapamazsam, o zaman zayıf olurum. Zayıf olamam."

Doktor'un ondan sonra söylediği hiçbir Şey o kalın kafaya girmedi. Onunla aynı fikirde olsam da, ona bir iyilik yapmadım. Onun yerine kahve yaptım ve masajının bitmesini bekledim, sonra da kollarına buz koydum.

"Bugün yine ağırdan al," dedi ona, bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamakla eşdeğerti. Bunu o da biliyordu. Bana bakışından bu açıkça anlaşılıyordu. Başımı salladım ama sadece söylediklerini onaylamak için.

Fizik tedavinin bir parçası olmak istememin bir diğeri nedeni de buydu. Sınırlarının ne olduğunu ve neyle çalıştığımızı görmek istiyordum ve öfkesi listenin en başındaydı.

"Yarın klinikte görüşür müyüz?" Doktor sordu ve o da yüzünü buruşturdu.

"Beni kimin getirebileceğini göreceğim," diye kabul etti sonunda.

Müdahale et. Doktor eşyalarını topladıktan sonra durakladı ve kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. Omzunu hafifçe kavradı ama bu yakın temas karşısında kızıdan yayılan gerilim iki katına çıktı; yine de kız geri çekilmedi.

Başımı bir o yana bir bu yana döndürerek omurlarımı kırdım ve kaslarımdaki düğümleri esnetmeye çalıştım. Doktor gittikten sonra bana baktı.

"Bir molaya mı ihtiyacın var, Hellspawn? Yoksa hemen işe koyulmak mı istiyorsun?" Çünkü kardeşimin yatağında bir gece geçirdi ve bu kadar gergin miydi? Doktor kesinlikle bazı yaraların kabuklarını dökmüştü.

İyileşmesine izin vermediği yaralar.

"Eğitim konusunda ciddi miydin?"

"Evet," dedim kahvemi boşaltıp fincanı durulamaya geçmeden önce.

"Buna ihtiyacın var."

Buna ihtiyacım vardı. Ama bu kısmı kendime sakladım. "Yorulduğum, Liam."

"Uh-huh, Şey, sen acı ve yorgunluğuna rağmen çalışamayan şımartılmış küçük zengin kız değilsin, bu yüzden bu bahane benimle uçmayacak."

Sıfırdan cehenneme, aniden ayağı kalkarken gözleri parladı. Başını kaldırdığında omurgasını aşağıya indiren yorgunluk buharlaştı.

İşte benim küçük cehennem dölüm. Hadi bebeğim, gel benimle dövüş.

"Seni omzuma atıp oraya sürüklemeyden önce gidelim. Herkesin senin için düzenlemekte ısrar ettiği bu küçük acıma partisi festivalini aşmanın zamanı geldi."

Kibar olmak için zalim olan bendim.

"Ayrıca," diye devam ettim, fincanını durulamak için lavaboya doğru yarım adım atmasını görmezden gelerek. "Konuşmamız gerek."

"Konuştuğumuzu sanıyordum," diye itiraz etti ve ben de sııttım. Evet, tam bir hıyardım. Kahretsin, bundan sonra bir süre tek başıma otuz bir çekecektim, ama yapılması gerekiyordu.

Üzgünüm, Hellspawn. Umarım bunu daha sonra anlarsın.

Onu beklemeden stüdyosuna yöneldim, çünkü bu onu peşimden acele etmeye zorladı. Dengeyi daha çok benim lehime değiştiriyor ve onun dengesini bozuyordum. Savunması çok yüksekti. Saptır. İnkâr. Konuyu değiştir.

O yaralı gözleri de ekleyince, hepimizin onun için kızarmış ekmek gibi olmasına şaşmamalı. Kapıda onu bekledim ve acele etmesi için parmaklarımı şıklattım. Elleri küçük yumruklar haline geldi.

Evet, bugün kesinlikle yumruklanıyordum. Buna değdi.

İçeri girene kadar bekledim ve onu takip ederek kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra, "Reed ve Graham hakkında gerçek bir konuşma yapmadık," dedim.

"Adam mı?" Onun adını dudaklarında duymaktan gerçekten nefret ediyordum, özellikle de ona evlenme teklif ettiğı bombadan sonra. Gereğçeleri konusunda da hâlâ taş suratlı bir göt gibi davranıyordu. Ne derse desin, teklifi sadece onu korumak için yaptığını düşünmüyordum.

Onu korumak kesinlikle bir avantajdı ama o da bu anlaşmadan bir şeyler koparmak istiyordu. Bir de Ezra'nın kızın onlara ait olduğı iddiası vardı. Evet, bu saçmalık işe yaramayacaktı.

Paspasları çıkarmaya gittim. "Evet, Ezra. Ayakkabılarını ve ağır gömleğini çıkar, Cehennem Tohumu."

"Liam, şu anda bunu yapmak istemiyorum. Kollarım ağrıyor."

"Bir dahaki sefere kendinizi gönüllü olarak bir düşmana teslim ettiğinizde, kaçmaya çalışmadan önce nasıl hissettiğinizi onlara bildirdiğinizden emin olun. Belki sana daha yumuşak davranırlar."

"Neden böyle bir *pislik* gibi davranıyorsun?"

"Çünkü sen pısırik değilsin ve o kadar da narin değilsin. Acının içine çekiliyorsun. Tamam, anlıyorum. Ama bu bende işe yaramayacak."

"Hiçbir şeyin içine çekilmiyorum." Ama tişörtü ve ayakkabıları çıkmıştı. Elleri kalçalarında ve etrafındaki hava şiddetle doluydu. Evet, öfkesi patlamak üzereydi.

"O zaman bana Adam'dan biraz daha bahset, neden seninle evlenmek istesin ki?"

"*Bilmiyorum*," dedi, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Sana daha önce de söyledim, bana nedenini söylemedi. Kabul ettiğimde söyleyecekti."

"Evet, kabul etmeyecektin." Bizimle tanışmamış olsaydı bile anlaşılmaya yanaşmazdı. Bu harikaydı, çünkü onu dul bırakmak zorunda kalacaktım ve bu bizim için sorun olacaktı.

"Bunu biliyor muydun?"

Kendi ayakkabılarımı tekmeledim ve önümdeki minderi işaret etmeden önce parmağımı ona doğru uzattım. En azından stüdyo ses geçirmezdi. Rahatsız edilme ihtimalimiz yoktu ve öfkesinin bir kısmını boşaltmasına izin verebilirdim.

"Pek çok şey biliyorum, Hellspawn," dedim, boş avuç içlerini göstermek için ellerimi kaldırarak. "En iyi arkadaşını sırtından bıçaklayacak tipte biri değilsin. Reed, Benedict ve Graham arasında her ne oluyorsa, kardeşin bunun ortasında kalmak üzere ve hâlâ Reed'in teklifinden haberi yok..."

Gözleri büyüdü. "Ona söyleyemezsin."

"Ne gerekiyorsa yapabilirim ve yapacağım-"

Şak diye yumruğunu savurdu ve ben de onu yana çevirdim. İşte oradaydı. Hadi, bebeğim.

"Dediğim gibi," diye alay ettim. "Seninle ilgili ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim ve yapacağım. Onunla evlenmiyorsun, o yüzden bunu savunmanın bir anlamı yok."

"Onu savunmuyorum." Keskin bir yumruk, ardından bir dilim; ikisini de engelledim. İfadesi yüz buruşturmaya dönüştü.

"O zaman neden sana evlenme teklif etti?"

"Bilmiyorum!" Jab. Jab. Üçüncü darbeye alçaldı ve ben de karnıma vurmasını engellemek için hareket ediyordum. Solar pleksus vuruşu umurumda değildi ama hedeflediği şey bu değildi. Aletim zaten yeterince acıyordu, teşekkürler.

"Bir fikriniz var mı - ailenizde kimden nefret ediyor?"

Durdu. "Liam-"

"Hadi tatlım, sallanmaya devam et. İçini dökmelisin ve ben de neden Royals işine karıştığını bilmeliyim." Bir şey hepimizin altından halıyı çekip almadan önce.

"Onları tanıyorum çünkü Lainey'i tanıyorum ve onlar-" Bu kez yine durakladı, nefesi kesik kesik geliyordu. Gözlerinin etrafındaki yaşlar bana bilerek bir pislik olduğumu hatırlattı.

"Onlar mı?" diye sordum.

"Amcamı tanıyorlar." Son kelimeyi yüksek sesle söylemeye cesaret edememiş gibi hırıltılı bir sesle söyledi. "Adam ondan nefret ediyor."

"Yani, amcana ulaşmak için seninle evlenmek istiyor." Bu pisliği zaten elime geçirmek istiyordum. Bu sadece bu ihtiyacı artırdı. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

"Nasıl olacağını bilmiyorum..." Ama kendine bile inanmıyordu. "Onun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum." Evet, bunu anladım. "Ama evet, kulağa doğru geliyor. Belki de her zaman onu cezalandırmakla ilgiliydi."

O kadar yenilmiş görünüyordu ki mesafeyi kapattım. Pisliğin teki olabilirdim ama onun ihtiyacı olan şey bu değildi.

"Bilmiyorum. Belki de sadece Lainey içindi."

Bu da onun hakkında olmadığı anlamına geliyordu ve bir kolumu ona doladım.

Yumruklarını göğsüme vurdu. "Neden bana bunu yaptırıyorsun?"

Beni itip kakmalarına izin vermedim. İçinden atana kadar ona tutundum, ki bu uzun sürmedi. Gerçekten yorgundu ve ben de onu iten orospu çocuğunun tekiydim. Gömleğimi kavradığında, onu daha sıkı tuttum.

"Hellspawn, bunu çözeceğiz," diye söz verdim ona. "Sonra da her bir tehdidi ortadan kaldıracamız."

"Bana hâlâ onları nereden tanıdığını bile söylemedin," diye yakındı ve bu sözlerde kederli bir nota vardı.

Yapmamıştım. İç çekerek onu daha da yakınımaya aldım. Lanet olsun, bilmeyi hak ediyordu. "Uzun zaman önce, birilerinin Vandalları, bölgemizi, kaçtıkları yerleri ve yaptıkları şeyleri kokladığını anladık. Dahası, Milo'yu araştırıyorlardı. Okula birlikte gittiğim çocukların bu işin içinde olduğunu anlamam uzun sürmedi ve bir ilişki geliştirmek zaman ve sabır gerektirdi."

"Sen casus musun?"

"Onun gibi bir şey," dedim ona. "Bazı ilginç müttefikler ama çok daha fazla sır buldum. Bu sırlar, onları çözmeme yardım etmeleri için ihtiyacım olan şey-"

Sonra lanet telefonum çaldı ve yüzü hâlâ göğsüme yaslanmış olsa da aynaya baktım.

Bu çağrıya cevap vermek zorundaydım.

"Özür dilerim, Hellspawn," diye özür diledim, sonra telefonu çıkarabilmek için onu bıraktım. Sessizlik istemek için parmağımı dudaklarına dokundurarak cevap verdim.

"Evet, efendim?" "Majesteleri" kısmını atladım, ki bunu toplum içinde sık sık yapardık. Şu anda Hellspawn'a endişelenecek daha fazla şey veremezdim.

"Senin için bir işim var, O'Connell. Ekmeğini kazanma zamanı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

EMERSYN

Liam'ın iki gün önce aniden ayrılması ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Şu anda bu konuda başka bir şey yapamayacağına söz verdi, ama geri dönecekti. Sonra gitti.

Sırlarla dolu sırlar. Kraliyet için casusluk mu yapıyordu? Yoksa Kraliyet için mi? Kesinlikle Kraliyet'te. Başımı ağrıttı. Daha çok kalbimi acıtıyordu ama etrafımızda bu kadar çok şey olurken bu düşünceyle oyalanamazdım. Jasper sürekli ortadan kayboluyordu. Bana bir öpücük verecek ve beni kontrol edecek kadar uzun bir süre ortaya çıkıyor, sonra yine kayboluyordu.

Vaughn buradaydı ve bunun yardımı oldu. Aslında, neredeyse her zaman kulüp binasının etrafındaydı ve kollarım için olası dövmeleer için eskizler yapmaya başlamıştı. Ama onda bir gariplik vardı. Sadece sorduğumda sorun olmadığını söyledi. Daha fazla baskı yapmam gerekiyordu ama son birkaç gündür her saatimi Lainey ile geçiriyordum.

Eve dönme vakti varoluşsal bir tehdit gibi yaklaşıyordu. Bundan korkan tek kişi ben değildim. Milo ile aralarındaki gerilim o kadar yüksekti ki önceki gece benim odama taşınmıştı.

Onun isteği üzerine, bazı eşyalarını toplayabilmesi için odasına girmeden önce Milo'nun gittiğinden emin oldum.

"Kirlı detayları istemediğimi söylediğimi biliyorum," dedim ona. "Ama benimle konuşabilirsin."

Üstünü katlarken omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Söyleyecek bir şey yok, gerçekten. Gitmemi istemiyor. Gitmek zorundayım. Hikayenin sonu."

Kaşlarımı çatarak çenemi yumruğuma dayadım ve kanepenin arkasından onu izledim. "Ona Andrea'dan bahsettim."

"Biliyorum." Şifonyere doğru yürümeden önce bana bir kez daha gülümsedi. Çekmecede daha fazla kıyafet vardı. "Ama ona vermek istediğimden daha fazla ayrıntı istiyor."

Evet. "Bunu yapıyorlar." Sonra iç çektim çünkü bu önemliydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Sırtı bana dönük olan Lainey kıpırdamadan durdu, elindeki gömlek ona çok büyük geliyordu. İçimde Milo'ya ait olduğuna dair bir his vardı ama bir şey söylemedim.

"Seninle benim aramda mı?" diye sordu yüzünü bana dönerken.

"Bunu söylemeye gerek yok, ama duymanız gerekiyorsa, bunu mezara kadar götüreceğim."

"O kadar da melodramatik olmayalım," diye gözlerini kocaman açarak azarladı ama ikimiz de gülmedik. Şifonyere yaslanıp gömleğe baktı. "Ve nasıl hissettiğimi bilmiyorum, Em. Son birkaç haftadır

-Bir rollercoaster. Senin için endişeleniyordum, dehşete kapılıyordum, sonra burada dehşetten öfkeye geçtim, beni deli ediyor. Kardeşin tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. İnatçı, sert, bazen acımasızca dürüst, bazen de tam bir gizem."

Gözlerinde yaşlar parladı ama gömleği katlamak için arkasını döndü ve başını salladı.

"Eve gitmem *gerek*. Bir hafta önce gitmeliydim."

"Seni eve daha erken gitmen için cesaretlendirmeliydim. Ama bencillik ettim."

Bu neredeyse ıslak bir kahkaha kazandırdı. "Ben de." Çekmecedan birkaç eşya daha çıktı ve onları yatağın üzerindeki çantasına taşıdı. "Neredeyse hiç böyle zaman geçiremiyoruz, diğerinin çalınacağı endişesi olmadan gerçekten nefes alabildiğimiz bir zaman."

"Biliyorum," dedim. "Keşke yardım etmek için seninle birlikte geri dönebilseydim."

"Hayır, değilsin," dedi kıkırdayarak. "Seni ne kadar sevsem de haklısın, burada daha güvendesin. Seni artık dünyamıza yakın bir yerde istemiyorum."

"Bunun benim dünyam olduğunu hiç sanmıyorum."

Bana bakarken çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı. "Bu senin dünyan. Sen de en az benim kadar oraya aitsin. Sadece birkaç oyuncuyu kalıcı olarak tahtadan indirmemiz gerekiyor. O zaman sana ait olanı geri alabilirsin."

"Lainey..."

"Hayır," dedi son eşyaları da çantaya ekleyip kapatırken. Sanırım yanında o kadar çok şey getirmemişti. "Burada kalacaksın ve sana tapan o vahşi uyumsuzlar ekibiyle güvende olacaksın. Ayrıca, eğer favori seçiyorsak, Roma'yı gerçekten seviyorum."

Güldüm. "Favori seçmiyorum çünkü hepsine bayılıyorum." "Doktor bile mi?" Kırpiklerinin altından beni izledi, sanki ben fark etmezdi.

"Doc-Mickey farklı." Tekrar kanepeye çöktüm. "Ve zaten onlardan biri değil. Ya da en azından hepsi öyle olmadığını söylüyor." Onun yerine,

Ellerimi kollarımın üzerinde gezdirdim. Bir gün önce ben kliniğe gelmediğimde başka bir terapi seansı yapmak için oraya gelmişti. Vaughn bize katılana kadar sadece ben ve Lainey vardık.

"Onun da tıpkı onlar gibi olduğunu iddia edebilirim," dedi. "Ama..." Oturduğum yere geçerek çantayı masaya bıraktı ve sonra yanımdaki kanepeye çöktü. "Arkanı kolladığımı biliyorsun. Onu yere sermemi istiyorsan, bunu yapacağım. Ama belki sana yardım etmeyi bitirdikten sonra..."

Bileğime uzandığında oturmak için döndüm ve kolumu tutmasına izin verdim. Yara izlerine baktı. "İyi doktorlar tanıyorum-" Bana baktı. "Bazı cerrahi onarımlar yapabiliriz, hatta belki bu yara izlerinden kurtulabiliriz."

Doktorun bana kullandığı merhemın yardımcı olması gerekiyordu ama pek bir şey söyleyemiyordum. Yine de döndüğümünden beri o kadar uzun zaman geçmemiştir. Midemdeki batma hissi geri döndü ve alt dudağımı emdim.

"Belki yanlış anlamayın ama herhangi bir tıbbi tesise gitmeye hazır olduğumdan emin değilim." Sebebi ne olursa olsun.

Parmaklarımızı birleştirerek yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Kliniğe gitmen gerektiği konusunda ısrar ediyorsa bunu doktora söylemek isteyebilirsin."

Titredim, sonra bunu bir kenara ittim. "Ben iyi olacağım. Sen kendine ve Andrea'ya odaklanmalısın."

"Uh-huh." İkna olmamıştı. "İyi bir terapist tavsiye ederdim ama içimden bir ses bunun işe yaramayacağını söylüyor."

Ona öylece baktım ve o da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Hayır," dedim iç çekerek. Bu kez parmaklarını sıktıktan sonra elimi çektim, sonra yüzümü ovuşturdum. "Berbat durumdayım. Öyle olduğumu biliyorum. Ama eğer bunlardan herhangi birine çok uzun süre bakarsam-" Sustum. Liam beni kışkırtıyordu. Vaughn ve Rome beni kucaklıyordu. Kellan bana sadece olabileceğim güvenli bir yer vermişti. Jasper da öyle.

Freddie-Freddie beni almak için o cehenneme girmişti ve şimdi de ortadan kaybolmaya devam ediyordu. Sonra Doc vardı... O istedi...

"İyi olacağım," dedim uzun bir dakikadan sonra, sonra ona baktım. "Söz veriyorum. Sadece kendimi toparlamam gerekiyor." Belki gidip arkadaşlarıyla tekrar konuşabilirdim ama Bayan Stephanie'yi ne kadar sevsem de içimdeki her şey ona bunları itiraf etme fikrinden iğreniyordu.

"Benimle de iletişim halinde olacaksın," dedi bana kararlı bir şekilde. "Bir telefonun var ve sohbetlerimiz var. Her gün bana mesaj atıyorsun. Hatta eğer

Sadece 'Ben hayattayım ve düzenli olarak sevişiyorum. Sen ne yapıyorsun?'"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Um..."

"Hey, içeriği sen seçebilirsin, ben sadece senden haber beklediğimi söylüyorum ve-" Ben kendi argümanımınla karşılık verecekken o elini kaldırdı. "Ben de öyle. Gerçi seks hayatımla ilgili anlatacak çok şeyim olacağından şüpheliyim. Muhtemelen daha çok Ezra'yı boğazlamak istemekle ilgili olacak. Belki de annemi."

Yüzündeki ifadeye güldüm. "Gitmen gerektiğini ne kadar bilsem de gitmeni gerçekten istemiyorum."

"Aynen," diye fısıldadı, sonra sarıldık ve ona sıkıca sarıldım. "Beni bulmalarına yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi burnunu çekerek, sonra arkasına yaslandı. "Ancak, bence seni bir daha avlamak zorunda kalmamak iyi bir plan."

"Anlaştık."

Yanaklarını sıvazladı, sonra saatine baktı. "Gitme zamanı."

Neredeyse öğlen olmuştu.

"Araba mı alacaksın?" Ayağa kalktığımızda ve o çantasını alırken sordum. "Onun gibi bir şey."

Ön tarafa doğru yürüdük. Vaughn oturma odasında dizüstü bilgisayarında çalıştığı yerden başını kaldırdı ve bakışlarını benden Lainey'ye ve sonra tekrar bana çevirdi. Gözlerini kısarak kaşlarını çattı. "Yarına kadar gitmeyeceğini sanıyordum."

Soru kesinlikle Lainey'e yönelikti. Bildiğim kadarıyla hep bugündü ama bunu çocuklarla tartışmamıştım.

Telefonu çaldığında omuz silkti. Ekranı kontrol ederek, "Aracım geldi. Bizi dışarı çıkaracaksın, değil mi?"

Ayağa kalkarken bakışları bana kaydı ve başımı salladım. "Onu arabaya kadar geçireceğim." Nefesini verirken rahatladığını neredeyse hissedebiliyordum. "Benim için kaçmak yok."

Artık değil.

Ağzının kenarı kalktı ve dizüstü bilgisayarı kapattı. "Evet, ikinizi de oraya götüreceğim. Milo gideceğinizi biliyor mu?"

Lainey dönüp kapıya doğru yürürken ona cevap vermedi. Vaughn'un yüz ifadesini yakaladığımda içime bir endişe yayıldı. Mutlu değildi. Peşinden aceleyle koştum ve depoya adım atarken sinirlerimin titremesini görmezden geldim.

Dışarıda park etmiş tek bir kamyon vardı ama onu boşaltan birkaç fareden fazlası vardı. Lainey ve ben kulüp binasından birlikte hiç çıkmamış olsak da, deponun karşı tarafında dışarı açılan kapılardan birine doğru ilerlemeden önce onlara doğru bakmadı bile.

"Ona söylemedin," diye mırıldandım onunla birlikte adım atarken.

Başını iki yana salladı. "Beni geri götürmek istedi. Bu hiç iyi olmazdı."

İç çektim. Milo çok kızacaktı.

Dış kapı açıldı ve Freddie içeri girdi. Saçları darmadağındı, sanki ellerini defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi. Bu beni gözlerinin altındaki koyu gölgelerden daha az endişelendiriyordu.

"Boo-Boo," dedi beni gördüğünde dudaklarını büken bir sırıtişla. "Ball-Cracker."

Sonra bakışlarını çantaya çevirdi.

"Oh, bu sik kafalıyı açıklıyor."

Sikkafa...

Freddie'nin arkasındaki kapı sarsılarak açıldı ve sanki bunu bekliyormuş gibi zıplamadı. Ezra kapının çerçevesini doldurdu ve ben inlemek istedim. Bu kötü olabilirdi. Ancak Lainey yavaşlamadı.

Ona yaklaşırken "Ezra," dedi ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdikten sonra bana baktı.

"İkiniz de geliyorsunuz, değil mi?" Lainey'nin parmaklarından çantayı alırken cevap beklemedi.

"Hayır," dedi Vaughn hemen arkamdan, kolunu belime doladığında bu uyarı sinirlerimi yatıştırmaya yetti de arttı bile. "Seninle gelmesi gerektiğinden bile emin değilim."

Ezra Lainey'ye bakmadan önce ona bakmadı bile. "Hadi, araba dışarıda ve o şerefsizler daha fazla ortaya çıkmadan gidiyoruz." Sonra bana baktı. "Gitmek istemediğine emin misin?" Lainey'i arkasından engellemek için hareket edene kadar ceketinin altındaki silahı göremedim.

Sadece ben de değildim çünkü Freddie önüme geçti ve bıçağı elindeydi.

"O emin," dedi ona. "Tıpkı sana dışarıda söylediğim gibi."

Gerilim havada çatırdadı ve ben inledim. Bu işin sonu kötü bitecekti. Vaughn'un kolunu okşayarak, "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Sonra yerime yerleştim.

Elimi Freddie'nin bileğine koydum, sadece iki parmağımı. Hafif bir baskıyla bıçağı aşağı ittim.

Kellan'ın uyarısı kafamın içinde yankılandı.

"Gitmiyorum," diye teminat verdim ona.

"Aman Tanrım," dedi Lainey bir çırpıda. "Onu rahat bırak Ezra. Aradığımda *beni* alacağını söylemiştim. Eğer bu konuda bir pislik gibi davranacaksan, ben de başka bir araç bulurum."

Ezra başını geriye atıp ona bakarken, "Cehenneme kadar yolun var," diye hırladı. "Benimle geri dönüyorsun ve benimle kalıyorsun. Artık çılgınca planlar yapmak ya da kendi başına gitmek yok."

Her an birinin kafası alev alabilirdi. Freddie'nin etrafında döndüm ve doğruca onlara doğru yöneldim, Ezra'nın tam önüne gelene kadar yavaşlamadım ve onu göğsünden dürttüm. Bu bana şaşkın bir bakış kazandırdı.

"Ona iyi davran, yoksa kışını tekmeleyen ben olurum. Her zaman bir pislik olmak zorunda değilsin. Endişelendiğini biliyoruz."

"Öyle mi?" diye karşı çıktı, en ufak bir geri adım atmadan. "Etrafındaki bu insanların kim olduğunu ya da devam eden savaşı biliyor musun?"

"Savaş mı?" Lainey gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. Buradasın çünkü zaten bir kez çıldırdın ve beni bırakman lazım. Seni aradığıma pişman etme beni..."

Ezra sesini alçaltarak, "Bizimle gelin," dedi. "İkiniz de aynı yerde daha mutlusunuz zaten, ikinizi de güvende tutmak daha kolay olur." Elim tuttu, sonra kollarımdaki yara izlerini incelerken kaşlarını çatı.

"Çek o lanet ellerini kız kardeşimin üzerinden." Milo'nun sesindeki uyarıyı yanlış anlamak mümkün değildi. "Seni buraya kim davet etti ki?"

Her şey daha da kötüye gidiyordu. Ezra bileğimi sıkıca kavradı ve birdenbire onun arkasına geçip Lainey'ye doğru itildim. Milo ve Ezra birbirlerine ters ters bakarken biz de birbirimize baktık ama Milo yalnız değildi. Freddie ile birlikte Kellan ve Vaughn da oradaydı.

"Ezra, dur," dedi Lainey, ceketini tutup çekiştirerek. "Ciddiyim. Şimdi gitmek istiyorum. Gitmemiz gerek."

Ona doğru bakıyor olmasaydım, Milo'nun yüz ifadesinde yanıp sönen acıyı fark edemeyebilirdim, oradaydı ve çok hızlı geçti. Lainey'ye baktı. "Onu sen mi aradın?"

"Evet," dedi. "Senin yapacak işlerin var, benim de geri dönmem gereken bir hayatım var. O yüzden ikinizin de sıklerinizi bir kenara bırakmanızı öneririm. Ben arabada olacağım." Kadın

Ezra'nın cebinden çıkardığı anahtarları şingırdattı. Lainey bana döndüğünde Milo'nun yüzünde gördüğüm acı gözlerine yansımıştı ama başını hafifçe salladı.

Beni öldürüyorlardı. Ezra'nın düşürdüğü çantayı kapmadan önce "Freddie," diye seslendim. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?" Sonra başka bir şey ters gitmeden, "Hemen döneceğim," diye ekledim.

Bu kez önce Kellan'a, sonra Ezra ve Milo'ya baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Hadi Sparrow, arkadaşını dışarı çıkar. Bunu biz halledeceğiz."

İçimi bir rahatlama kapladı ve teşekkür ederim diye mırıldandım. Çok yorgun görünüyordu ve ona daha fazla yük yüklemekten nefret ediyordum. Freddie, Milo ve Ezra'nın yanından süzülerek bize kapıyı açtı. İçeri dolan soğuk hava beni titretti.

Ceket giyme zahmetine girmemiştim ama şimdi durmayacaktım. Lainey Freddie'ye teşekkürlerini mırıldandı ve hemen arkasından benimle birlikte dışarı çıktı. Freddie'nin arkamızı kollayacağına güvenerek, onu ara sokakta park edilmiş ve hiç de uygun görünmeyen siyah Mercedes'e kadar takip ettim.

Bagaj açıldı ve çantayı benden alıp içine yerleştirdikten sonra motor çalışınca arkasını döndü. Ona sıkıca sarıldım ve o da bana şiddetle karşılık verdi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadım. "Sen de."

Sonra kapı çarparak açıldı ve Ezra bize doğru yürüdü. Beni bırakır bırakmaz Lainey'yi kucağına aldı ve onu yolcu kapısına doğru götürürken gözlerini devirdi.

Endişe beni sarstı ama kadın dirseğini adama çarpınca ve adam homurdanınca kendime sarıldım. En azından onu yere bıraktı ve arabaya bindi.

Bana bakmadan önce yüzündeki rahatlama ifadesini kısa süreliğine yumuşatmış gibiydi. "Gelmek için hala zaman var..."

"Ciddiydim," dedim ona, Freddie'nin sırtına doğru yaklaştığının farkındaydım. "Burası artık benim evim."

Bir kez başını salladı. "Eğer durum değişirse, aramanız yeterli." "Sadece Lainey'e göz kulak ol, lütfen," dedim ona.

"Hep öyle yaparım," dedi arkamdan kesik bir bakışla ve Milo'nun orada durduğunu anlamak için arkama bakmama gerek kalmadı. Ezra sürücü kapısını açtığında Freddie yana doğru eğilip el salladı.

"Görüşürüz, Ball-Cracker!"

Ezra arabaya bindiğinde boğazımdaki yumru büyüdü. Hiç vakit kaybetmeden vites taktı ve sanki peşimizdeymişiz gibi ara sokaktan yola doğru hızlandı.

Sonra gittiler.

Arkalarından bakarken içimden bir ürperti daha geçti. Veda etmekten hep nefret etmişimdir.

Deponun kapısı çarptı ve sonunda dönüp Milo'nun olduğu yere baktım. Freddie sessizce beni izledi, sonra ceketini silkti. "Çorap giyiyorsun, Boo-Boo." Ceketini üzerime örterken bu sessiz hatırlatma beni onlara bakmaya itti.

"Hadi, içeride muhtemelen bir arbede olacak ve biz de iyi koltukları ve patlamış mısırı alabiliriz."

Güldüğümde gözlerim yaşardı ama bunların hiçbiri komik değildi. Ceketini kavrayıp bana doğru eğildiğinde alnımı onunkine bastırdım. "Onu tekrar göreceksin," diye söz verdi. "Bundan emin olacağım. Oldukça eminim Ball-Cracker da öyle."

Gözyaşlarımı silerken bile bu beni güldürdü. Haksız değildi ama bu acımı azaltmadı. Onu şimdiden özledim.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

C Topuklu ayakkabılarımı giymek hiçbir zaman hoşuma giden bir şey olmamıştı ama şoför olarak yeterince çalıştığım için bu konudaki becerimi mükemmelleştirmiştım. Herkes

Beklemek zorunda kaldığınızda ihtiyacınız olan tek şeyin sabır olduğunu düşünmek, hiçbir zaman görünürde bir son olmadan saatlerce gerçekten yerinde kalmamıştı.

Kıpırdanmak. Volta atmak. Hatta yemek ve içmek - ya da Jas'ın durumunda, sigara içmek, genellikle zaman geçirmek için kullanılan yöntemlerdi. Ben bunların hiçbirine bel bağlamadım.

Bunun yerine, beklerken kafamda bir araba motorunu yeniden inşa ettim. Çoğu zaman bu, hurdalardan bir araya getirerek yaptığım ilk araba motoruydu. Doğru parçaları aramak için harcadığım zaman, onu inşa etmekten daha uzun sürmüştü. Bu iş aynı zamanda şehirdeki diğer tamircilerle birkaç profesyonel arkadaşlığa da yol açmıştı.

Onlar için çalışmak ve okulda okumak arasında, bir arabanın kaputunun altında yapamayacağım pek bir şey yoktu. O ilk motorun kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. İlk kez sıfırdan bir şey inşa etmişim.

Motordan gelen ilk sarsıcı seslerden, sonunda hırıltıya dönüşen bir mırıltıyla mırıldanmaya başladığı ana kadar aşık olmuştum. Muhtemelen ilk aşkımdı. Bunu asla atlatamadığını söylerler.

Ondan kurtarabildiğim tek parça kulüp binasındaki odamda bir rafta duruyordu. Sonunda, o tek parçanın etrafında yeni bir motor inşa edecektim... o zamana kadar, onu kafamda tekrar tekrar yeniden inşa ettim.

"Bay Trachel," diye seslendi resepsiyon görevlisi cam ve çelik masasının arkasında oturduğu yerden. Gerçekten de tüm soğuk ve sert kenarlarıyla moderniteye çirkin bir övgü niteliğindeydi. "Bay Warrick on dakikası olduğunu söylüyor. Daha uzun süreye ihtiyacınız varsa randevu almanız gerekecek."

Başımı eğerek, "Sadece beş taneye ihtiyacım var" dedim.

Muhtemelen açılış sorum bana biraz daha zaman kazandıracaktı. Ama bu konuşma sadece Jonathon Warrick ve benim içindi.

Bana bir kez daha gülümsedi ve kulaklığına konuşmadan önce telefonundaki bir tuşa bastı. "Evet, on dakikaya bile ihtiyacı olmadığını söyledi."

Etrafımda, gelen ve giden insanlarla uğultulu bir faaliyet vardı. Warrick Vakfı, Braxton Limanı ve çevresinde bir dizi hayır kurumunu yönetiyor, bazıları da ulusal çapta faaliyet gösteriyordu. Bu ofislerden bir hafta içinde akan para hacmi, muhtemelen içinde bulundukları yüksek katlı binayı beş katına satın alabilirdi.

Gönüllüler koşuşturdu. Yöneticiler gevezelik etti. Bir de sözcüler vardı. Vakfın maaş bordrosunda diğer tüm mesleklerden daha fazla sözcü ve "elçi" vardı. Bahse girerim bunların sadece üçte biri yasaldı.

Ama mesele ne üzerine kumar oynayabileceğim değil, neyi kanıtlayabileceğimdi. "Beklediğiniz için teşekkürler Bay Traschel," dedi sarışın kadın eğilerek.

Öne doğru uzanarak yığılmış göğsünü gösterdi. Genetik -ya da bir estetik cerrah- ona karşı çok cömert davranmıştı. "Üçüncü asansörle doğrudan Bay Warrick'in özel ofisine çıkabilirsiniz. Sekreteri sizi karşılayacak."

Evet, eminim öyledir. "Teşekkür ederim."

Yemi yutmadığımda yüzünün aldığı şekli görmezden geldim. Eğer iş çalışanlarından birini baştan çıkarmaya geldiyse, zaten sıçmıştık ve ne kendi tenimi ne de bir başkasınınkini takas etmeye hiç niyetim yoktu. Bu onun işiydi.

Benim değil.

Ulaştığımda asansör açıldı. İçeriye dönerek, çoktan aydınlatılmış olan panele baktım. Bu bir ekspres asansördü. Asansörün dışında, üzerinde küçük kırmızı bir ışık olan kameraya ve bu asansörde üstümde olduğunu hayal ettiğim ikincisine kısa bir bakış attım.

Evet, güvenlikleri vardı.

Ellerimi ceplerime sokarak asansörün beni randevuma götürmesini bekledim. Burası gerçekten de olmak istediğim son yerdi ama bilgiye ihtiyacımız vardı ve Warrick'e haber verilmesi gerekiyordu.

Sekreter asansörün hemen dışında beni bekliyordu. Ancak yalnız değildi, çünkü benden belki bir santim daha kısa boylu bir adam ona eşlik ediyordu. İyi silahlanmıştı, ancak ceketinin kesimi kötüydü ve omzundaki kılıfı ortaya çıkarmıştı.

Belki de amaç buydu.

"Sakıncası yoksa, Bay Traschel," dedi sekreter. Resepsiyondaki dolgun sarışının aksine sekreterin çelik grisi saçları kısa kesilmişti. Çizgili yüzü kırışıklıklara rağmen hâlâ güzel denebilecek bir yüzdü ve gülümsemesi neredeyse nazikti.

Yine de gözlerinde durdu. Kapı çivilerinden daha ölülerdi.

Ellerimi iki yana açarak dışarı çıkarken "Hiç de değil," dedim. Binanın lobisindeki metal detektörlerin yanı sıra üst aramasını da beklediğim için silahlarımı arabada bırakmıştım.

Yanındaki goril hiç de hafif değildi, üzerimi iyice aradı, hatta bir ara sikimi bile avuçladı. Ona şöyle bir baktım. "Bu bağlı ve kesinlikle endişelenmen gereken bir şey değil."

Adam beni görmezden geldi. İşini bitirince ayağa kalktı ve Tehlikeli Nine'ye baktı. "O temiz."

"Teşekkür ederim. Bay Trachel, lütfen beni takip edin."

Beklemedi, zengin döşemeden geçerek masasının olduğu yere doğru yola koyuldu. Koyu renkli ahşap tüm ışığı yutuyor gibiydi, ağır halı ise adımları boğuyordu. Buradaki her şey biraz daha pahalı, biraz daha büyük görünüyordu ve kesinlikle temeli "okumuyordu".

Zengin puşt yazıyordu.

Dilini şaklatarak masasının hemen önündeki bir noktayı işaret etti ve telefonunu eline aldı. Lisede onun gibi öğretmenlerim vardı. Huysuz, duygusuz, acımasız pislikler; her biri. Onlara asla sırtınızı dönmemeniz daha iyiydi çünkü onlar da sırtınıza bıçak saplayabilirlerdi.

Tabii umursama zahmetine katlanabilirlerse.

"Evet, efendim. Bay Green onu akladı." Başka bir şey söylemedi, sonra telefonu kapatmadan önce başını salladı. "Bu taraftan."

Beni beklemeden tekrar yola koyuldu. Hava burada neredeyse buz gibi görünüyordu. Belki de şirketten kaynaklanıyordu.

Büyük bir çift kapının önünde durarak kapıyı iki kez çaldı, sonra ikisini de açtı. "Bay Trachel, Bay Warrick."

Bu açıklamayla birlikte benim içeri girmemi bekledi. Bunların karşısında bir çift kapı daha vardı. Merak ettim, bunlar Noel Warrick'e mi aitti? Buradaki küçük levhalarda isim yazmıyordu.

Muhtemelen onlara ihtiyacım yoktu.

İçeri girerek hedefimi taradım ve büyük bir masanın arkasında otururken buldum. Ceket sandalyesinin arkasına asılmıştı, üzerinde düğmeli bir gömlek ve kravat vardı. Gömleğinin rengi neredeyse acı verecek kadar beyazdı, kravatı ise gri renkte rastgele geometrik bir desene sahipti.

Okuyor gibi görüldüğü dijital tabletten başını kaldırmadı, kapılar arkamdan kapandığında bile. Ellerimi ceplerime sokarak bekledim. Sonunda kafasını kaldırdı ve bana odaklandı. Onunla yüz yüze geldiğimde bu durum beni hiç etkilememişti.

Jonathon Warrick benim sapkın, karanlık bir ayna versiyonumdu. Ellili yaşlarındaydı, saçlarına aklar bile düşmemişti ve yaşına dair tek imtiyaz gözlerinin kenarlarındaki çizgiler gibi görünüyordu. Gözlük bile takmıyordu.

Dört gözle bekleyeceğim bir şey ama dürüst olmak gerekirse kırışıklıkları, çökmüş gözleri ve kelleşmeyi kabul ederdim. Beni onun gibi göstermeyecek herhangi bir şey.

"Beş dakikan var," diyerek çıkmazı bozdu. "Annen öldü."

Gözleri kısılırken okunmaz maskesi kenarlarından çatladı. "Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Toplayacağın ya da talep edeceğin bir miras yok."

"Güzel, eğer olsaydı almazdım."

"Açık olduğumuz sürece. Bazı sınırlar vardır, senin burada olman onlardan birini aşmaktır." Belki de bunu bana söylememeliydi, ama bu binaya girip onunla buluşmam gerektiğini fark ettiğimden beri ilk kez rahatlardım.

Benim burada olmak istemediğim kadar o da beni etrafında istemiyordu. Yavaşça gülümsememe engel olma zahmetine girmeden, "Sınırları aşmakla ilgili her şeyi bilirsin," dedim.

Tableti yere bırakarak ayağa kalktı ve sandalyenin arkasından ceketini aldı. "Beş dakikanız vardı, şimdi dört dakikanız var. Sadede gelmek ister misiniz? Yoksa daha fazla zamanımı boşa harcamaya mı niyetlisiniz?"

"Hemen konuya girelim, olur mu?" Bakışlarımı ona sabitledim. Bu kadar yakinken, yalanı keşfettiğim o berbat günden beri dürüstçe düşünmediğim bir şeyi de fark ettim. Ondan daha uzun boyluydum. Muhtemelen ondan 10 kilo da fazla kasım vardı. "Bu şehirde deri değiştiriyorsun. Bunu uzun zamandır yapıyordun ama şimdi kamyonlarımızın içinden geçiriyorsun ya da geçirmeye çalışıyorsun."

Ceketi üzerine geçirdi ve bana baktı. "Sanırım yanılıyorsun
-"

"Yalan ve saçmalıkları, para ödemek için dolandırdığınız insanlara saklayın ve kirli gelirinizi aklamak için. Ne yaptığınızı biliyorum. Uzun z a m a n d ı r biliyordum. Annen öldü, muhtemelen bütün bir

gelir kanalı ve onunla bağlantılar. İşte bu yüzden yeni bir hayır kurumuna ihtiyacınız var - gelirsiniz için yeni bir kanal."

"İki dakika."

Şimdi gülümsedim. "Anlayın, bu şehirdeki işiniz bitti. Bizimle ilgili bir hata yaptınız. Tersine çevireceğimiz bir hata. Gerçekten hayır işlerine girmeyi düşünmelisin. Çünkü ya burayı kapatırsınız ya da ben yakarım."

"Bu bir tehdit mi?" Burun delikleri alevlendi ve yumruklarını masanın üzerine bastırdı. Parmak eklemlerine yaslanarak bana dik dik baktı.

"Bu bir söz." Elimi cebimden çıkardım. "Bir dakika kaldı. Gözüm üzerinizde Bay Warrick. Bir daha asla görüş alanıma girmezseniz iyi edersiniz."

Bununla birlikte topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya yöneldim. Ancak kapı kolunu kavradığımda durakladım ve arkama baktım. "Bunun görmezden gelebileceğin bir şey olduğunu düşünme, bugün yaptığım şeyin sana getireceğimiz cehennemden sadece bir tadı olduğunu anla."

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun..."

Ona cevap vermedim, sadece kendimi dışarı attım ve doğrudan asansörlere yöneldim. Kapılar sanki varışımı bekliyormuş gibi açıldı. Tehlikeli Nine çıkışımı yavaşlatacakmış gibi bana doğru koştu ama kapılar çoktan kapanmıştı.

Doğruca resepsiyona gittim, sonra da bir sonraki asansörle zemin kata indim. Sokağın karşısındaki kapalı otoparkta arabama yeni binmiştim ki FBI binanın önünde durdu. Federaller çok gürültülüydü. Elbette hepsi siyah olan bir dizi SUV ile geldiler ve takım elbiseleri ve arkalarında sarı harflerle süslenmiş lacivert paltolarıyla dışarı döküldüler.

Jonathon Warrick çok kötü bir gün geçirmek üzereydi. Keşke onu teslim etmek kadar basit olsaydı. Hayır, izlerini oldukça iyi gizledi ama en azından birkaç cesedin nereye gömüldüğünü biliyordum. Daha fazlasını nerede bulacağımı da biliyordum.

Şimdilik, uyarı aldığının farkında olmasını ve ne kadarını bildiğimizi sorgulamasını istedim. Bu, geri kalanını sağlam bir şekilde ele alana kadar trafiğini yavaşlatabilirdi. Kulüp binasına geri dönerken içimdeki tedirginlik daha da arttı.

O sümüklü orospu çocuğuyla bir DNA parçacığını bile paylaştığım gerçeğinden nefret ediyordum. Bu bilgi kucağıma düştüğü günden beri ruhumda kara bir leke gibi duruyordu. Bir ailesi, serveti, gücü ve nüfuzu vardı. O

Tüm bunları insanları alıp satarak ve "projelerine" yaptıkları yatırımlar için zenginleri pompalayarak sürdürdü.

Bu pisliklerin kaçı onun müşterisiydi ve kaçı sadece dolandırılan aptallardı? Kim bilebilirdi ki? Ama bu, tüm cephelerde başa çıkmamız gereken bir gerçektir.

Depoya döndüğümde geç ve sessizdi. Hiçbir kamyon park etmemişti, hepsi dışarıdaydı ve Jasper başka bir sefere çıkmıştı. Bu sefer Vaughn da onunla gitmişti çünkü Milo son bir gündür kimseyle konuşmamıştı. Kız gittiğinden beri.

Burnumun kemerini sıktım. Gidip onunla konuşmam gerekiyordu ama asıl istediğim büyük bir şişe içkiydi. Kulüp binasının kapısı açıldı ve Freddie dışarı çıktı. Yerde aceleyle yan kapıya doğru ilerledi ve sonra dışarı çıktı.

Bir kez bile arabama bakmadı. Jasper haklıydı, onu daha yakından izlememiz gerekiyordu. Rome'a bir mesaj gönderdim. Son zamanlarda Sparrow'dan pek ayrılmıyordu. Hiçbirimiz istemiyorduk ama Freddie'yi yakalanmadan takip edebilecek biri varsa o da Rome'du.

Tek kelimelik bir cevap gönderdi.

"K."

Bu hiç yoktan iyiydi. Kulüp binasına girdiğimde duş alıp uyumak için yukarı çıkmayı düşündüm ama oturma odasında televizyon açıktı. Yolumu ayarlayarak aşağıda kimin olduğunu kontrol ettim.

Sparrow kanepede oturmuş, elinde telefon, bir yandan mesaj yazıyor, bir yandan da ekrana bakıyordu. Bir çeşit yarışma programıydı. En Zayıf Halka ya da öyle bir şeydi, biliyordum. Sunucu tam bir pislikti. Ondan hoşlanmıştım. Burada tek başına olmamalıydı. Aslında, neden buradaydı?

Liam son birkaç gündür hayalet gibiydi. Milo da pek iyi değildi. Jasper ve Vaughn dışarıdaydı, peki neden-

Arkamda bir hareket oldu ve ben de döndüm. Rome çenesini kaldırdı ve Sparrow'a doğru başını salladı. Neredeyse gülecektim. Doğru ya. Ben mesaj attığımda onunla birlikteydi. Teşekkür ettim ve sonra gitmişti.

Televizyonun sesi kesildi ve döndüğümde onu bana bakarken buldum. "Hey," dedi gülümseyerek ve o gün ikinci kez içimdeki baskı biraz hafifledi ve ona gülümsemekte zorlanmadım.

"Hey," dedim. "Sevgilini gönderdiğimden beri arkadaşına ihtiyacın var mı?"

Yanındaki kanepayı okşadığında sııttım. "Beş dakika. Hemen duş alayım."

"Burada olacağım," diye söz verdi ve ben de bir nefes verdim.

"Hemen döneceğim." Warrick'ten gelen hiçbir şey Ever'ın yakınında

On

u. olmayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Hızlı bir selfie çektikten sonra Lainey'e gönderdim. İyi olduğu konusunda ısrar etti ama o zamandan beri Ezra'yla ilgili birkaç şey söylemişti.

Dönüyordu. Bana iki kez Adam'ı sordu, görünüşe göre kayıptı ama ikimiz de Liam'la birlikte olduğunu biliyorduk.

Ona öğreneceğime söz vererek, Jasper'la planladığım randevuyu anlattım. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni en son dışarı çıkardığında, bir yaz çalıştıkları tatil köyüne doğru harika bir gezintiye çıkmıştık.

Canlı bir tele bağlı gibi görünen sistemimde bir heyecan patinaj yaptı. Jasper mesaj attığında söylediği tek şey bu gece boş olduğuydu. Mesajı gönderdiğinde hâlâ yoldaydı ve mesaj ben Kellan'ın yatağında uyuduktan sonra gelmişti çünkü Roma hâlâ dönmemişti ve Kellan'ın da en az benim kadar arkadaşlığa ihtiyacı var gibiydi.

O sabah ona sorduğum tek şey ne giymem gerektiği idi. Rahat ol demişti. Bana çok fazla seçenek bırakmıştı. Neyse ki Lainey'nin bolca tavsiyesi vardı, ben de tozluk üzerine uzun kollu, şal bir elbise tercih ettim. Gerekirse tozlukları çıkarabilirdim.

Ne demişti? Küçük siyah elbise her şey için işe yarar. Taytlar kırmızıydı, bu yüzden göze çarpıyorlardı ama botlar da siyahtı. İşin eğlenceli kısmı elbisem baldır hizasındaydı ve botlarım diz hizasındaydı, bu yüzden tozluklar hiç görünmüyordu.

Biraz rimel ve parlatici kullanarak gerisini atlamıştım. Kapatmam gereken çürükler yoktu. Saçımın bir bölümünü yüzümü çerçeveleyecek şekilde örmüş ama geri kalanını açık bırakmıştım.

Sıradan ama sevimli. Aynada kendime baktım ve sonra yüzümü buruşturdum. Jasper benden zaten hoşlanıyordu, o halde neden giydiklerime takılıyordum ki? Onlar kıyafetti. Hayatımın büyük bir kısmı başkalarının ne gördüğünü kontrol etmekle geçmişti. Artık bunu yapmak zorunda değildim.

Bir fotoğraf daha çektim ve Lainey'e gönderdim. Terleyen bir emoji ile cevap verdi ve ben de homurdandım. Sonra bir mesaj daha geldi.

Ezra senin de çok güzel göründüğünü söylüyor.

Doğru, evet, o mesajın gitmesi gerekiyordu. Ama uygulamayı kapatmadan önce tek yaptığım ona öpücüklü bir surat göndermek oldu. Milo konusunu açmam gerekiyordu ama araya girmek de istemiyordum. Geri döneceğine söz vermişti ve iletişim halindeydik.

Milo'nun Lainey'e güvenmesi gerekiyordu, ama sonra onun da Milo'ya güvenmesi gerekiyordu. Hâlâ herkese güvenmeye çalışıyordum. Muhtemelen her şeyin dışında kalmak daha iyiydi.

Kapım çalındı ve ben de sııttım. Jasper kapı aralığını doldurmuştu, koyu gri gömleği koyu gri gözleriyle uyumluydu ve *kravat* bile takmıştı.

Yeni bir endişe sistemime çarparken bile rahatlama beni tokatladı. Kravat bir yere gideceğimiz anlamına geliyordu. Ya biri gördüyse?

Peki ya...

"Swan, çok güzel görünüyorsun," dedi yavaşça, bakışlarını üzerimde gezdirerek. "Harika görünüyorsun."

"Gündelik dedin ama randevu da dedin." Parlatıcıyı hatırlamadan önce dudağımı ısırdım, sonra kendimi durmaya zorladım. "Gerçekten hoş görünüyorsun... daha kokteyl saati ya da resmi bir şeye ihtiyacım var mı?"

"Mükemmelsin," dedi odayı geçip durduğum yere gelirken, "tıpkı senin gibi." Bu kadar yakındayken, onun taze kokusunu yanlış anlayamazdım. Duş almıştı. Saçlarındaki hafif nemlilik ya da sakallarındaki yeni kesim olmasa bile fark ederdim. "Hiçbir şeyi değıştirmezdım. Şey..."

Kaşlarımı kaldırdım ve biraz geriye yaslandım. "Eee?"

"Bir şeyi değıştirebilirim." Çenemi kavradı, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve beni öpmeden hemen önce parlatıcının bir kısmını alıp götürdü.

Ona doğru eğildiğimde içimdeki sıcaklık, endişeyi kovarak fıskırdı. Ağzım açık, küçük yalamalarıyla dilimi kovalarken inledim. Orada ve sonra tekrar gitti. Parmakları tenimde o kadar sıcaktı ki neredeyse hiçbir yere gitmiyor olmayı dileyecektim.

Jasper çok uzun zamandır yoktu ve onu çok özlemiştim. Geri çekilmeye başladığında, sızlanmaya çok benzeyen küçük bir ses çıkardım ama o sadece başparmağıyla dudağımı tekrar okşadı.

"İşte, artık parlaklık yok ama hepsi mükemmel ve pembe." Başını eğerek sııttı. "Belki biraz şişmiş olabilir."

"Sadece biraz mı?" Nefesim kesilmiş gibiydi. Muhtemelen öyle olduğum içindir.

Beni inceledikten sonra, "Haklısın," dedi ve tekrar dudaklarıma yapışmak için eğildi. Bu sefer ellerimi göğsünde gezdirirken telefonun düşmesine izin verdim.

Çenemdeki eli çekildi ama ağzımı yutarken bir kolunu bana doladı.

Ben ona karşı zorlanana kadar eğlenceli ve tatlı, ateşli ve talepkâr oldu. Tek istediğim kravatını çekip çıkarmak ve birkaç saatimi yine onunla birlikte geçirmekti.

İnlemesi tamamen karşı çıkmayacağını gösteriyordu. Başını kaldırarak bana baktı. Bu kadar yakinken hissedebildiğim, koklayabildiğim, dokunabildiğim ve görebildiğim tek şey oydu. Dudaklarımı yalasam muhtemelen onun tadını alabilirdim. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar baştan çıkarıcısın Swan, ama bunu doğru yapıyorum. Sana çıkma teklif ettim."

"Evet, yaptın." Baş dönmesi endişeyi uzak tutmaya yardımcı oldu. Sersemlik ve düpedüz ahlaksızlık. "Evet dediğimi hatırlıyor gibiyim."

"Yaptın," diye kabul etti, sonra beni nazikçe sıktı. "Hadi ceketini alalım. Hava kesinlikle soğuyor ve senin donmanı istemiyorum."

Soğuk suda ıslatılmış gibiydim, evet, dışarı çıkıyorduk. Ama içimden gelen tepkiyi geri çekilmeye zorladım. Roma'yla ve Milo'yla dışarı çıkmıştım.

Bunu yapabilirim. Özellikle Jasper için.

"Nereye gittiğimizi biliyor muyum?" Gitmeme izin verdiğinde hafif bir gülümseme takındım ve telefonumu aramak için etrafa bakındığımda, onu bana uzattı.

Oh, onu yakalamıştı. "Sana anlatabilirim," dedi. "Bilmen gerekiyorsa."

Bir kahkaha kaçtı. İşte yine oldu. Dikkatli bir üslubu vardı ama hiçbir şey saklamıyordu. Sadece bana sürprizini bozmak istemediğini söylüyordu.

Bunu kabul edebilirim.

"Beni şaşırt," diye onu cesaretlendirdim ve yüz ifadesi heyecanla aydınlandı. Ceketimi aldıktan sonra telefonumu, Jasper'ı güldüren daha fazla parlatici ve yeni "sahte" kimliklerimden biriyle birlikte küçük bir çantaya koydum.

Ona baktı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Sadece bir şey deniyorum."

Elini uzattığında, küçük cüzdanı çıkardım ve ona gösterdim. Uzun bir süre ona baktı.

"Monica'ya benzemiyorsun."

Kıkırdadım. "Şey, hayır, ama o zaman kimse adını alana kadar adı gibi görünmez. Monica olabilirim. Tate olabilirim. Ya da bir Alyssa. Bahse girerim

Hatta bir Elisabeth bile olabilirim."

"Sen Emersyn'sin," diye bilgilendirdi beni. "Bu senin adın."

"Neredeyse hiçbirinizin kullanmadığı bir tane." Kimliği geri verirken şöyle bir baktım ve sonra omuzlarımı kaldırdım. "Emersyn benim adım ve bunu saklamayı planlıyorum. Ama *kimliğimi* hiçbir yerde kullanmak istemiyorum."

Benimkinin nerede olduğunu bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Pinetree'ye götürmüşler miydi? Orayı düşününce içimi bir ürperti kapladı ve tüm sıcaklığım uçup gitti.

"Hey," dedi Jasper kollarını bana dolayarak. "İstediğin kişi olabilirsiniz. Kendin olabilirsiniz, Monica olabilirsiniz, hatta istersen Jasper bile olabilirsiniz."

Sonuncusu beni güldürdü ve arkama yaslandım. "Bilmiyorum, o sakalın hakkını verebileceğimi sanmıyorum."

Gözleri parlıyordu. "Doğru, seni sakalıma takmayı tercih ederim." Daha sıcak hale getirmekten bahsetti. Bir kez daha sıktı ve sonra beni kolunun altına aldı. "Önce randevu, sonra sakal takma."

Çok saçma bir fikirdi ama aynı zamanda hoşuma da gitmişti. "Eminim sakal takmak için biraz sahne makyajı ve ruh yapıştırıcısı bulabilirim. Hoşuna gidip gitmediğini görebilirsin."

Bana bakışı "hayır" ve "ilgimi çekti" şeklindeydi. Tamam, bu her şeyi çözdü. Bunu kesinlikle yapıyorduk.

Koridorda Milo'nun kapısına doğru baktım, tam biz çıkarken kapandı.

"O iyi olacak, Swan," diye güvence verdi Jasper. "Yaralarını sarmaya ihtiyacı var."

"Geri dönüyor," dedim yüzümü ona dönerek. "Eve gitmesi gerekiyordu."

"O biliyor. Ama aynı zamanda o serseriye de serseri dedi ve bu onun hoşuna gitmiyor. Onu rahat bırakın. İyi olduğundan emin olacağız."

Kaşlarımı çattım. Onun canının yanması fikri hoşuma gitmiyordu. "En fazla birkaç gün, sonra içeri gireceğim."

"Oyununu destekleyeceğim," dedi Jasper. "Hatta senin için kapıyı bile tekmelerim."

Şaka yapmıyordu. Umarım iş o noktaya gelmez. Kapıya son bir kez baktıktan sonra Jasper'ın beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Etrafta kimse yoktu. Son birkaç günün teması buydu. Her seferinde sadece birkaçı, bazen de sadece bir ya da ikisi buradaydı.

Beni arabasına kadar götürdüğünde sinirlerim yeniden alevlendi ama nefeslerimi dengede tutmaya odaklandım. Kulüp binasından ayrılmak normaldi. Kahretsin, ben de

Gitmeye o kadar kararlıydım ki, kaçmıştım. Yine de...

Müzik açıkken bile, bizi geri götürmesini istememek dışında bir şeye odaklanmak zordu. Ellerini benimkilerin üzerine kapattığında, elini sıkıca kavradım.

"Gitmemize gerek yok," dedi, daha yeni çıkmış olmamıza rağmen. Bir sokaktan daha fazla uzaklaşmamıştık. "Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu biliyorum," diye tersledim, sonra gözlerimi kapattım ve kendimi daha derin bir nefes almaya zorlarken elini sıktım. "Bunu biliyorum," dedim daha yavaş ve sakin bir şekilde. Ona baktığımda beni izlediğini gördüm. Gösterge panelinin ışıkları yüzünü aydınlatıyor, bir gölge oyunu yaratıyordu. "Gerçekten istiyorum. Seninle bu randevuya çıkmak istiyorum."

Yavaşça başını sallayarak ellerimden birini dudaklarına götürdü ve öptü. "Uzun süre dışarıda kalmak zorunda değiliz. Kulüp binasında olmanın güvenliğini hissetmeye ihtiyacın varsa, o zaman geri dönebiliriz."

Bunun yardımı oldu. Ama... "Seninle güvendeyim."

Karanlıkta gülümsemesinin bir parıltısı. "Geri dönmen gerekirse bana söyle, tamam mı?" "Tamam, ama bunu sana söylemek istemiyorum."

Başını koltuğa yasladı ve güldü. "Yeterince makul." Açıkçası sohbetin faydası *olmuştu*. Sinemaya kadar yardımcı olmuştu. Beni sinemaya götürüyordu. Sinemanın yanındaki binaya park ettiğimizde, merak ve korkuyla binaya baktım.

"Bu bizim randevumuz mu?"

"Birisi bana sinemada hiç film izleyemediğini söyledi, hem de *hiç*."

Bilmiyordum. "Sadece DVD'de, sonra da dijital ortamda ve internetten yayınlanacak." Heyecan içime işledi ve bizi asansöre değil merdivenlere götürürken elini sıktım ve merdivenlerden indik.

"Yani, bir erkeğin bir kıza çıkma teklif etmesinin klasik yollarından biri sinemaya gitmektir." Güldüm. "Romantik komediler izledim. Her zaman sinemaya gitmezler, lise filmlerinde giderler." Burnunu kırıstırarak onu yakaladım.

Bana bakıyordu.

"Yani, ilk buluşma-filmler."

"İkincisi," d i y e düzelttim, son iki basamağı atlayarak yanına indim.

"İlk randevumuz harikaydı ve bana dışarıda yemek ısmarlamıştın."

Kıkırdadı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Bu doğru. Yemekten önce ve sonra tatlı olarak seni yedim."

Hareket ettikçe daha da rahatladım. Tiyatro ilginçti. Patlamış mısır kokusuyla midem guruldadı - bize büyük bir kova ve paylaşmamız için büyük bir soda ile birlikte bir şişe su getirdi. Beni şekerlere bakarken yakalayınca, biraz almam için ısrar etti.

Ve bir sosisli.

"Gerçekten mi?" Onlara şüpheyile baktım. Sosisli sandviç sevmediğimden değil ama pek de sevdiğim bir şey değildi.

"Patlamış mısır, şeker ve abur cubur. Filmlerin vazgeçilmezleri. Peynirli nachos da yapabiliriz." Bunların hiçbirisi benim için iyi değildi, ama hepsi çok dayanılmazdı.

Koltuklarımızı bulduğumuzda fragmanlar oynuyordu. Hangi filmi izleyeceğimizi bile bilmiyordum. Farklı yiyecekleri denerken ve sonra fragmanları izlerken çok heyecanlıyım. Jasper'ı birden fazla kez beni izlerken yakaladım.

Sosisli fena değildi ama birkaç ısırıktan sonra yemesine izin verdim. Nachos daha iyiydi. Çikolata kaplı fıstıklar en iyisiydi. Özellikle patlamış mısırla.

Ne izlediğimizi umursamadığımı söyleyecek olsam da, filmin ikinci en iyi şey olduğu ortaya çıktı. Birincisi, aramızdaki sandalyenin kolunun Jasper'ın yanına kıvrılabilmem için katlanmış olmasıydı. Bu bir aksiyon filmiydi ve kadın kahramanın da en az kahraman kadar belalı olmasına bayıldım.

Hatta kocaman bir adamı tek başına indirdi. Buna sevinmiş olabilirim. Sinemada yalnız olmadığımız halde, filmde keyif alan tek kişi ben değildim.

Arabaya dönerken heyecandan zıplıyordum. "Bekle, bu beşinci mi?"

Jasper güldü. "Evet, bu beşincisi, en iyisi de tadını çıkarmak için diğerlerini izlemek zorunda olmamanız. Ama hepsi bizde var, yani evde de izleyebiliriz."

Oh, bekleyemedim. Dışarısoğuktu ama en azından yağmurlu değildi. Telefonunu çıkarmak zorunda kaldığında neredeyse arabaya dönmek üzereydik. Gülümsemesi hızla soldu ve daha önceki tüm endişelerim geri geldi.

"Sorun nedir?"

"Freddie..."

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

EMERSYN

"T Bu kötü bir fikir," diye homurdandı Jasper hızlanırken. Film zamanımızın sıcak vızıltısı, şu endişenin altında dağıldı Freddie *yardım* için ona mesaj atmıştı.

"Eğer beni kulüp binasına geri götürmek için zaman harcarsan, ona ulaşmak için de zaman kaybetmiş olursun," diye karşı çıktım. Kulüp binasına geri dönmek gibi bir niyetim yoktu. Freddie'nin bize ihtiyacı varsa olmazdı.

"Swan." Bana kızgın bir bakış attı ama ben kollarımı kavuşturdum. "İnatçılık yapmıyorum."

Homurdandı.

"Tamam, *tamamen* inatçı değilim. Ama başım beladayken Freddie beni almaya geldi. Ona yardım etmek istiyorum." Ona yardım etmem gerekiyordu. Sürekli ortadan kaybolması beni endişelendirmeye başlamıştı. Şimdi Jasper onunla gitmem için beni zorluyordu ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Eğer bu kadar -korkmak çok hafif bir kelime gibi görünüyordu- endişelendiyse, Jasper'ı Freddie'ye götürmekte gecikmemize kesinlikle gerek yoktu.

"Oraya vardığımızda, sana söylediklerimi aynen yapacaksın." Bana karşı bu ses tonunu kullanmayalı uzun zaman olmuştu. "Neyin içine girdiğimizi bilmiyorum. Eğer arabada kal dersem, arabada kalırsın. Arkamda kal dersem, arkamda kalırsın."

"Otur ve topukla. Anladım."

Bana bir bakış attı ama yorum yapmadı. Emirlerle itiraz bile etmeyecektim. Ellerime yapacak bir şey vermek için çapraz çantamın askısını büktüm. Jasper kıpırdanmasa da direksiyonu nasıl sıkıca kavradığını ya da iğneyi arabaya nasıl sabitlediğini gözden kaçırmamıştım.

Kulüp binasından sinemaya kadar olan yol on beş, belki de yirmi dakikadan fazla sürmemişti. Gerçekten saat tutmuyordum. Buna karşılık bu yolculuk, nereye gittiğini tam olarak biliyor gibi görünse bile, bitmek bilmez görünüyordu. İlk kırmızı ışıktaki Jasper duraklayıp telefonunu çıkardı, sonra bana vermeden önce ekranı açtı.

"Metinlere gidin, dördüncü mesaj aşağıda- Komite'ye gönderilmiş olmalı."

Buldum.

"Bekleme 911' yazın ama göndermeyin."

Tekrar hareket etmeye başlamıştık.

"Tamamdır." Sorularımı kendime sakladım.

Birkaç blok daha gittikten sonra döndü, bizi iki binanın arasından geçirdi ve sonra her yerde çöpler ve nemli su havuzlarıyla kötü bir filmde fırlamış gibi görünen uzun, dar bir sokağa girdi.

Belki nemli değillerdi ama sudan çok mürekkebe benziyorlardı. Kalbimin gümbürtüsü gittikçe daha da artıyordu. Başka bir sokağa döndü ve sonra bir sıra çöp konteynerinin arkasına park etti.

"Şimdi gönder," dedi ve torpido gözünü açmak için uzandı. Silahın orada kılıfında durması beni şaşırtmadı. Gönder tuşuna bastım. Kimse yanıt vermedi ama okunduğuna dair birden fazla onay mesajı çıktı. Telefonu cebine soktu, sonra bana ve botlarıma bakmadan önce sokağa göz attı. "Telefonun yanında mı?"

Başımı salladım. "Aynı mesajı göndermemi ister misin?"

"Sadece açık olduğundan emin ol."

"Telefonumu takip edebilirler." Sormuyordum, sadece onaylıyordum. En başta o telefonu geride bırakmamın nedenlerinden biri de buydu.

"Evet, Swan, yapabiliriz. Şu anda tüm toplumun bizim sahamızda olmasını istiyoruz. Cüzdan kayışını başının ve kolunun üzerinden geçir, ama ceketin altından geçir, sonra da fermuarını çek." Arabadan dışarı kaydı ve ben de ceketini tekrar giymeden önce kıpırdandım.

Kapımı açtığımda gitmeye hazırdım. Elini uzatmadan önce etrafı taraması nabzımı hızlandırdı.

Dışarı çıktığımda parmaklarımı tuttu ve kot pantolonunun kemer halkasından geçirdi. "Benden en fazla bu kadar uzaklaşabilirsin ve ben aksini söyleyene kadar burada kalacaksın, anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Freddie'yi bulalım." "Benim planım da bu."

Sokaktaki koku, taşan çöp kutularının vaat ettiği kadar berbattı. Sokak boyunca ilerlemeye başladık. Jasper konuşmadı, ben de onu takip ettim ve kemerini sıkıca kavradım. Uzakta trafik vızıldayarak geçiyordu. Rüzgâr, atılmış bir fast-food paketini su birikintilerinden birine çarpana kadar savurdu ve olduğu yere yapışıp kaldı.

Yaklaşık yüz metre kadar gitmiştik ki Jasper sola saptı ve sarkan ahşap bir kapıyı iterek açtı. Tamam, kapı biraz cömertçe olabilir.

bir açıklama. Çıkardığı uzun gıcırtı korku filmlerinden fırlamış gibiydi ve içeri girerken arkama bir göz attım.

Sokak, yaşamdan yoksun olduğu için çok daha karanlık ve tekinsiz görünüyordu. İçerisi de dışarısından çok daha iyi kokmuyordu, sadece çok daha güçlü bir metal kokusu vardı.

Burun deliklerimi ve boğazımı kaplayan o iğrenç koku karşısında kalbim sıkışmıştı. Bu düşünceyi bir kenara bıraksam bile kokuyu tanıdım. Bu kadar yoğun kokması için çok fazla kan olması gerekiyordu.

Ter, etimin üzerinde diken diken oldu. Duvarlar bir öneriymiş gibi rüzgârın binanın içinden geçmesi önemli değildi, bu yerle ilgili her şey beni üşütüyor ve terletiyordu.

İleride bir hareketlilik oldu ve Jasper'ın etrafına bakmaya cesaret ettim. Bir elinde silahı, diğerinde el feneri vardı. Telefonunu kullandığını sanıyordum.

Bir sıçan yolumuzun üzerinden koşarak geçtiğinde, otomatik çılgılığı yuttum.

Sıçanlardan nefret ederdim. Gerçek olanlarından.

Kulüp binasındakilerden de pek hoşlanmıyordum ama bana yaklaşıyorlardı ve bu küçük kahverengi olanların da yaklaşmamasını diledim. Birincisini ikinci bir tane takip edince ürperdim ama Jasper onu yolumdan çekti. Eğer dikkatini dağıtmazsa, sırtına tırmanırdım.

Bakır ve metal kokusu giderek güçleniyordu ve ben sadece ağızımdan nefes almak için elimden geleni yapıyordum. Koridorun sonunda Jasper iterek başka bir kapıyı açtı ve içindeki gerginlik kaybolur gibi oldu.

"Siktir..." Kelimeyi soludu. "Freddie."

Etrafına bakmak için ittim ama olmam gereken yerde kaldım ve Jasper el feneriyle odayı tararken iyice bakabildim.

Yerde pis görünümlü paletler, raf olarak kullanılan tahta sandık yığınları ve her yere yayılmış yarım düzine kadar cesedin bulunduğu oda.

Korku beni boğdu. "Freddie?" Onlardan biri olup olmadığını göremiyordum ve ilerlemeye başladığımda bile başka bir hareket dikkatimi çekti ve Jasper el fenerini ona doğru salladı.

"O yaşıyor, Swan," dedi Jasper bana kısık bir sesle.

"Oh be," diye inledi Freddie. "Boo-Boo'yu neden buraya getirdin? Burası Boo-Boo'nun olması gereken bir yer değil."

Sesindeki üç şey beni hemen etkiledi. Birincisi, sesi çok yorgun geliyordu. Ses tonundaki yorgunluk kemiklerimi sıztırttı. İkincisi

İkincisi, sözlerini renklendiren yorgunluğa rağmen hiç gevelemiyordu. Sarhoş ya da uyuşturulmuş değildi. Zihinsel parmaklar çapraz, sadece henüz devreye girmemiş değildi.

Üçüncüsü, acı içindeydi.

"Ona gidebilir miyim?" Jasper'a dinleyeceğime söz vermiştim ama burada kalmak beni öldürüyordu. Freddie acı çekiyordu ve ona yardım etmem gerekiyordu.

"Burada başka kimse var mı?" Jasper sordu ve Jasper el feneriyle odayı taramaya devam ederken Freddie hemen cevap vermeyince -hiçbir ceset kıpırdamamıştı- onun adını söyledi.

"Hayır," dedi Freddie. "Sadece bu adamlar ve onlar da değil. Sana mesaj attım ve sonra bekledim... bir randevun olduğunu unuttum. Üzgünüm Hawk."

"Siktir," diye tekrar küfretti Jasper, sonra bana baktı. El fenerini bana uzattı. "Kandan uzak dur, Swan. Freddie, topla kendini. Ona göz kulak olmalısın."

"Burada olmamalıydı," diye karşı çıktı Freddie. "Onu eve götür. Ben bir yolunu bulurum..."

Feneri alırken ona "Hayır," dedim. Odayı geçip Freddie'nin beklediği yere doğru ilerlemek kolay olmadı. Her yerde kan vardı. Buradaki koku çok baskındı ve gözümün önüne doktorun muayenehanesi geliyordu ama Freddie'nin bana burada ihtiyacı vardı. Arkamda bir ışık daha yandı.

Jasper'ın telefonu olabilir.

"Boo-Boo," dedi Freddie, yanına gittiğimde bana acı dolu bir bakış attı. Elleri kan içindeydi ve yüzüne sıçramıştı. Saçlarına bile yapışmıştı. Berbat durumdaydı. "Beni böyle görmeni istemiyorum..."

"Gördün mü dostum?" Çömelip kanın ne kadar uzağa ulaştığına dikkat ederek sordum. En azından en temiz yeri seçmişti. En azından botları ve elbisesi siyahtı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve elini uzattım. "Salyalarım akarken ve yatağa bağlıyken beni görmeye geldin. Bu o kadar da kötü görünmüyor."

Arkamdan gelen sert nefes sesi neredeyse irkilmeme neden oluyordu. Jasper tüm detayları bilmiyor olabilirdi ama şu anda yapacak bir şey yoktu ve eğer bu Freddie'ye yardımcı olacaksa, bununla başa çıkabilirdim. Doktor elini koluma koydu ve o anının örümcek ağlarını silkeleyerek başımı salladım.

"Sana dokunabilir miyim?" Sessizce sordum ve Freddie elini kaldırdı. El feneri kucağımdaydı, görmemiz için bize ışık veriyordu ama gözlerini aydınlatmıyordu. Cildinde kırmızı çizgiler vardı. "Bana zarar vermez. Ama sana da zarar vermesini istemiyorum."

İç çekti. "Ellerimde çok fazla kan var, Boo-Boo." "Benim de öyle."

Sonunda başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. Gözlerine yansıyan acı çok canımı yaktı.

"Bu farklıydı," dedi ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. "Bodhi doktoru öldürdüğünü söylemişti, hatırladın mı?"

Jasper'ın telefondaki sessiz mırıltıları aniden kesildi.

"Ne dediğini biliyorum ve ne yaptığımı da biliyorum." Zımbayı salladığım için kolum yanıyordu. Kan kokusu o zaman da her yerdeydi. "Yardım etmeme izin verir misin? Lütfen?"

Kıyırdamamak ve elini tutmak çok zordu, çünkü şu anda birinin onu önemsemesine ihtiyacı vardı. Gözlerindeki o unutulmaz bakış içimde bir şeyleri kırdı, kırılmış bir sürü parçanın tüm yüzeyleri tozlandığı kırık bir yeri.

Bunu zorlayamazdım. Bu onun seçimi olmalıydı ve içini çektiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama teklifi reddetmek yerine elimi kendi eliyle tuttu. Yapışkanlığını görmezden geldim ve elini sıkıca kavradım.

"Özür dilerim, Boo-Boo," diye fısıldadı. "Bu benim çirkin yanlarımdan biri."

"Çirkinlik beni korkutmuyor," dedim, bunu hafife almadan. "İtiraf mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve tekrar bana odaklanmadan önce yanımdan geçip gitti. "Şu anda biraz zor..."

"Biliyorum, ama unutmayın, ikimiz de kırıldık."

Yüz ifadesi buruştu. O mu bana uzandı, ben mi ona uzandım bilmiyorum ama bana öyle sıkı sarıldı ki nefesim kesildi, ben de tutundum.

"Kırık kötü değildir," diye fısıldadım ona. Freddie titriyordu ama tutuşu şiddetliydi. El feneri aramızda olduğundan, Jasper'ın yanımızda diz çöktüğü yerde bir ışık boşluğu yarattı. Bir elini Freddie'nin omzuna koydu.

"Ben burayı temizlemeye başlayacağım. Emersyn'i alıp dışarı çıkabilir misin?" Soru bana yönelik değildi ama Freddie kadar bana da sorduğunu hissediyordum.

Bir ıslık sesi duyuldu ve ben biraz sıçradım ama Freddie başını kaldırdı. Kan sıçramaları arasındaki gözyaşı çizgileri ürkütücü olsa da güzeldi. "Sadece Kel," dedi.

Odanın kapısı içeri doğru itildi ve odaya daha fazla ışık doldu.

"Evet," dedi Jasper, yüz ifadesi temkinli ve endişeliydi. "Sadece Kel ve Vaughn. Bu iş bizde."

"Bir saniye içinde gideceğiz," dedim. Belki de Freddie'nin bir dakikaya ihtiyacı vardı. Gitmeme izin vermemiştii ve ben de onu aynı sıklıkta tutmaya devam ettim. Gece geç saatlerde odamda onun orada olduğunu fark ettiğim o sarılmalar... Hayatımı kurtarmıştı. Hareket etmedim.

"Dove haklı," dedi Vaughn. Karşı tarafımıza çömeldi ve Freddie'nin omzunu sıkmadan önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Ne Jasper'ın ne de Vaughn'un bu dokunuşla oyalanmadığı gözümde kaçmadı.

Anlamış olmaları kalbimi burktu.

"Liam burada," dedi Kellan. "Roma'yla birlikte geldi ve bir muşamba getiriyorlar. Freddie'nin doktora ihtiyacı var mı?"

Ben öyle düşünmüyordum ama üzerindeki kanı da kontrol etmemiştim. "Hayır," diye cevap verdi. "Bana dokunmadılar."

Bu itirafla içimde bir rahatlama hissettim. Onları bir sebepten dolayı öldürdüğünden şüphem yoktu ama ona dokunmadıklarını söylediğine göre, *bu* sebep hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

"Geldik," dedi Liam, sonra takdir eder gibi alçak sesle mırıldandı. "Lanet olsun Freddie, gittikçe hızlanıyorsun."

"Güzel," dedi Roma ve Freddie küçük bir sarsıntı geçirdiğinde onun saçlarına gülümsedim. Bunun hıçkırık mı yoksa kahkaha mı olduğundan emin değildim.

Jasper, "Daha az konuş, daha çok temizlik yap," dedi, sonra durakladı. "Burada bir noktaya değinmemin sakıncası yoksa, Kel."

Şakacı, alaycı ve biraz da komikti.

Kellan'ın tek söylediği "Pislik," oldu. "Cesetleri kaldıralım, sonra da buradaki diğer her şeyden kurtuluruz. Hepsi bunlar mı-?"

Adamlar işe koyulunca sohbet biraz kesildi. Onlara hep arkamı dönmüştüm ve açıkçası, cesetleri taşıdıklarını göremediğim için kendimi çok kötü hissetmiyordum.

Diğer beş kişiden birinin odada olmadığı ve tüm cesetlerin dışarı çıkarıldığı nadir anlardan birinde, temiz elimi saçlarına sürttüm. "Artık hareket edebilir miyiz?"

"Belki," dedi, sonra içini çekti. "Şu anda lanet bir çocuk gibi davranıyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedim ve o da elini gevşeterek arkasına yaslandı ve bana baktı. Gölgelelerin ve ışığın yüzünde dans edişi bir korku filminden fırlamış gibiydi, özellikle de kanla birlikte. Ama o Freddie'ydi.

Freddie'ydi. "Sanırım bir şeyler ters gitti ve sen bir sorunu hallettin ama sonra yardım çağırdın. Bu oldukça yetişkince ve cesurca bir davranış."

"Sana her zaman benim pisliklerimi temizlediklerini söylemiştim," dedi, alaycı sırıtişıyla kendini küçümsüyordu. Ama ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bu iyiydi, çünkü diz çöktüğüm için ayaklarım uyuşmuştu. Uyanmaya başladıklarında bacaklarımdaki karıncalanmaları ve iğnelenmeleri görmezden geldim.

"Onlar da tereddüt etmedi." Ya da cevap isteyin. "Beni affedeceklerini ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde haklıydın."

Elini yanağıma doğru kaldırdı, sonra tereddüt etti, ben de biraz daha yaklaştım ve kanı görmezden gelerek dokunuşa doğru eğildim. İç çekişi, iğrenç yapışkanlığı bile buna değer kıldı.

"Seni her konuda affederim," dedi.

"Yüzde yüz aynı. Her şey ve her şey."

İç çekerek benden uzaklaştı ve cesetlerin olduğu yere doğru baktı. "Sanırım seni ilginç yerlere götürmediğimi söyleyemezsin."

Ağzının kenarındaki umut dolu eğim beni güldürdü. "Belki daha az ilginç olanları denemek isteriz? Çünkü benim son seçimim kesinlikle kazanan değildi."

"Doğru, seninki daha berbattı," diye kabul etti, sonra elini yanağımdan çekti ve bunca zamandır elinde tuttuğu bıçak cebinde kayboldu. "Berbat durumdayım."

"Biliyor musun, eminim bunu düzeltecek bir şeyleri vardır." Homurdandı. "Muhtemelen."

Sonra adım adım binadan çıktık. Dışarı çıktığımızda Jasper başını kaldırdı ve başıyla onayladı. Ona ayağa kalkması ve kendi başına dışarı çıkması için gereken zamanı vermişlerdi. Ona minnettar bir gülümseme fırlattım ve Jasper el fenerini almadan önce parmaklarını kolumda gezdirdi. Freddie diğer elimi sıkıca tuttu.

Birlikte arabalara doğru yöneldik. Adamlar oradaydı; cesetler ortalıkta görünmüyordu. Buraya geldiğimizden beri birkaç saat geçmişti. Belki de onlardan çoktan kurtulmuşlardı. Sormak istemedim.

Liam ve Kellan yaklaştığımızda doğruldular ve gözlerini göremesem de bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirim.

"Hadi sizi eve götürelim," dedi Kellan. "Ve beslen-"

Ben sahnedeiken sahne ışığının patlaması gibi yüksek bir patlama sesi duyuldu. Sesle sıçradım, içimde bir şok hissettim. Çocuklar, hatta Freddie bile kıpırdadı ve çöplerle kaplı yere düştük. Tozluklarımından birini su ıslattı, sonra daha fazla patlama sesi duyuldu.

Bunlar çok daha gürültülü ve çok daha yakındı.
Kıvılcımlar dans ediyordu. Biri bize ateş ediyordu.
Hepimiz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

JASPER

S Birden fazla yönden sıcak sesler geliyordu. Arabalar sokağın iki ucunu kapattı ve ışıkları yanarak bizi kör etti. Ya da belki bizi kör etmek için. sadece bir gölgenin ışığı geçmesini bekledim ve onu vurdum.

"Gidelim," diye seslendi Kellan. Şu anda birbirimizden çok uzaktaydık. Freddie ve Emersyn'e en yakın olan bendim. Freddie onu yere kadar götürmüştü ve çöp bidonlarından biri biraz koruma sağlıyordu. Ama yeterli değildi.

Yakınlarındaki kaldırımda birden fazla mermi kıvılcım çıkardı. Orada kalamazlardı.

"Üç," diye seslendi Liam.

"İki," diye yanıtladı

Vaughn.

"Bir" diye bağırdım ama çoktan hareket etmiştim. Freddie'yi yukarı çektim, o da Emersyn'i yanına aldı ve mermiler yanımızdan geçerken onları korudum. Nişan almalarına güvenmek sorun değildi.

Koruma ateşi bize Emersyn'i etrafımızı saran lanet tuzaktan çıkarmak için zaman kazandırdı. Neyse ki Kellan arabasını benimkinin diğer tarafına park etmişti de Freddie ve Emersyn ikisinin arasına girdiğinde, "Yaralandın mı?" diye sordum.

İkisini de taradım ama Emersyn'in üzerindeki kan kolaylıkla Freddie'den gelmiş olabilirdi ve o uyuşturucu satıcılarının bağırsaklarını destekten sonra kanın içinde yuvarlanmış gibi görünüyordu. Başka bir zaman konuşuruz.

"Hayır," dedi Freddie, az önceki vahşi gözlü şaşkınlığı gitmişti. "Boo-Boo?" "Ben iyiyim, sanırım dizimi çarptım. Yaşayacağım."

Evet, üzerindeki her bir çürük bir kilo etin içinde çıkarılacaktı. Başımı sallayarak ikisine de işaret ettim. "Durun."

"Otur, Ubu, otur," diye mırıldandı Emersyn ve ben neredeyse gülüyordum. "Cici köpek" demenin cazibesi tam oradaydı ama başka zaman. Vahşi atışlar ara sıra tekrarlanmaya başlamıştı. Arabaların arasından çömelerek Kellan'ın Liam'in cipinin yanında çömeldiği yere doğru ilerledim. En büyük korumayı sağlıyordu ama Freddie ve Emersyn'in her iki yanında da sağlam bir demir olmasını istiyordum.

"Kaç tane?" Silahımı kontrol ettim. Bagajda fazladan birkaç şarjörüm vardı ama bunda belki beş tane kalmıştı.

"Çok fazla."

Roma gölgelerin arasından hayalet gibi çıktı. "Pusu. Çıkış yok."

Harika. "O zaman çıkış yolumuz için savaşıyoruz." Benim kararım olmasa bile, içimdeki birikmiş öfke alevlendi. "Bu bir tuzaktı."

"Evet." Hiç tartışma yok. Kellan'ın ifadesi acımasızlaştı. "Freddie'yi buraya çektiler ve oltaya yem taktılar."

Freddie'nin satıcıları yok etmesini planlayamazdım, o yüzden siktir git. "Diamonds mı Royals mı?"

Liam ayağa kalkıp art arda iki el ateş etmeden önce, "Diamonds olmalı," dedi. Kaldırırma çarpan bir bedenin çıkardığı ağır gümbürtü bana onun ne kadar iyi bir nişancı olduğunu hatırlattı. "Yönettiğim bu kasabada asillerin işi. Bize pusu kurmadığıma adım gibi eminim."

"Hâlâ çalıştırdığına emin misin?" Vaughn zerre kadar yargılamadan sordu. Ama bir cevap da beklemedi. "Destek geliyor ve pansiyon açıkken burası eski bir fabrika ve sıkı sıkıya kilitli. İçeri girebiliriz ama pencerelerde çelik parmaklıklar var."

Harika. Bölgeye girdiğimiz andaki yerleşim planını gözümde canlandırmaya çalıştım. Downs'a ilk kez girmek zorunda kalmıyorduk - hala adını tüm bölgeyi rehabilite etmeye çalışan ve bu girişimde iflas eden Winter Downs'tan alıyor.

Pusuya düşmek için iyi bir yerdi. Burası iyi bir yerdi.

Üzerimizdeki camlar çatladı, parçalandı ve örümcek ağlarıyla kaplandı ama kırılmadı.

Liam'a bir bakış attım. "Kurşun geçirmez mi?"

"Zırhlı," diye yorum yaptı. "Araçlarına çarpmak zorunda kalırsak herkesi çıkarmak için yeterli değil."

Hay sikeyim. Düşünen tek kişi ben değildim.

Vaughn, "Her ne yapacaksak bir an önce yapmalıyız," dedi. "Bizi burada bırakmalarının imkânı yok. Sadece cephanemizin bitmesine ihtiyaçları var ve sonra sıçtık."

"Ne kadar cephanemiz var?" Evet, düzenli olarak ateş etmiyorduk ve bu gece bir randevuyla ilgiliydi, lanet olası bir savaşla değil.

"Onları dışarı çekin. Onları kendimize çekmemiz gerekecek." Sesindeki acımasız nota, kafamın içinde bunun hiçbir kısmından hoşlanmayan iç sesimi yankıladı. Özellikle de Freddie ve Emersyn bu işin ortasındayken. "Rome ve Vaughn, ikiniz de yakın mesafelerde daha iyisiniz. Burada kalın ve bizi geçenlerin sizi de geçmesini engelleyin."

"Evet."

"Sola döneceğim," dedim.

Liam başını salladı. "Haklıyım. Kel?"

"Sadece rafa kaldır ve istifle." Taş gibi bir tavır ve yüz ifadesiyle karşılaştım. "Bu tıkanma noktasını avantajımıza kullanabiliriz."

Anlaştı

k. "Git."

Liam'la mükemmel bir uyum içinde ayağa kalkmak ürkütücüydü. Silahla ya da başka bir şekilde aynı tarafta olduğumuz herhangi bir kavgaya girmeyeli uzun zaman olmuştu. Beş mermim vardı. Onları boşa harcamamak çok önemliydi.

Çok parlak farların ışığında bir hareket titriyordu ve birine bir kurşun sıktım.

Dört tane kaldı.

Başka bir adam sanki pusuya yatmış gibi çöp konteynırlarının arkasından bana doğru geldi. Ona ateş ettim ama açı yanlıştı ve omzundan girdi. Silahımı yüzüne iki kez vurdum, yüzündeki bir şey çatladıktan sonra düşmesine izin verdim.

Bir mermi önümde yere çarptı ve bir diğeri o kadar yakınımdan ısıklık çalarak geçti ki kulağımı vızıldattığına yemin edebilirim, ama arkasından alçaldım ve mermilerin geldiği yönü işaret ettim.

Üç.

İki.

Tek mermim kalmıştı, omzundan vurduğum adamın silahını kaptım ve boştaki elimle yukarı kaldırdım. İleriye doğru koşturmak atışlarımı bozacaktı, bu yüzden sadece tanıdık olmayan silahı ateşledim. Üç el ateş edince farlar söndü ve ara sokak karanlığa gömüldü. Gözlerim kamaştığı için neredeyse çok karanlıktı.

Bir.

Şarjör boşaldıktan sonra ödünç aldığım tabancaya güvenerek kendimi yana attım ve kafamın olduğu yerde bir çubuk sallandı. İçimdeki öfke alevlendi. Bu benim hamlemdi. Çubuğu aşağı doğru bir kavisle sallamaya çalışan adamın bacaklarına tekme attım. Homurdanarak yere düştü ve ben de aşağı inerken bacaklarımı onun etrafına kilitledim, boştaki elimle çubuğu yakaladım ve silahı tam göğsüne dayadım.

Ses içimde yankılandı ama adam yere yığıldı, havası ısıklık çalıyor ve hırıltılı bir şekilde soluyordu. Ölmemiş olsa bile, karnından vurulmak ya da akciğerinden bir kurşun yemek ona pek bir şey yaptırmayacaktı. Ona bir iyilik yaptım ve levyeyle vurdum.

Ayağa kalktığımda omzuma bir yumruk yemiştim ama barı savurmayı başararak bir adamı kafasının yanından, diğeri de bileğinden yakaladım.

Üç tane daha geliyordu ve çok kızgınlardı. Evet, tam da istediğimiz şey buydu, ben de bir tane daha vururken güldüm. Hiçbir şey insanları pusularının ters gitmesi kadar kızdıramazdı.

Geri çekilirken onları da kendimle birlikte geri çektim. Dört ya da beş ceset daha yere düştü. Sayıyı kaybediyordum ve mermim bitmişti. Levye çok işe yaradı.

Dönerek Rome ve Vaughn'u kontrol ettim. Kellan'a doğru giden bir başkasını gördüğümde iki adamı indirmenin ortasındaydılar.

"Eğil," diye emrettim ve adam yere düştü. İki elimle levyeyi savurdum, biraz eğildi ama yine de adamın suratının ortasına çarptı. Adam yere düştü ve Kel yanımdan geçen birini vurdu.

Sonra Liam geldi ve Kellan'ı kaldırıp geri çekildik. Plan işe yaradı. Belki biraz fazla iyi.

"Bu pisliklerden kaç tane var?" Vaughn neredeyse nefesi kesilmiş bir halde sordu.

"Hepsi," dedi Kellan. Liam'ın cipi hurdaya dönmüştü ve uzak taraftaki iki lastiğ de inmişti. Ama Kel yanılmıyordu, altı ya da yedi tanesini indirmiştim ve yerlerini alacak yarım düzine daha vardı. Seçeneklerimiz hızla tükeniyordu.

"Geri çekilin," diye önerdim ve bu önerimi herkes başıyla onayladı. Benim arabamla Kel'inkinin arasına çekildik. Freddie ve Emersyn tam oradaydı, Freddie bıçağın çıkarmış ve Emersyn'i arkasına koymuştu. Aferin oğluma. "Yeni plan," dedi Liam. "Freddie ve Hellspawn'ı Kel'in arabasına koy." İkizine baktı ama Rome ters ters baktı. "Tamam, Vaughn onlarla birlikte. Sonra üçümüz onları koruruz. Eğer yeterince hasar verirse, bir delik açabilirler ve Çık dışarı."

"Fena bir plan değil." Arabayı okşadım. "Daha fazla cephaneye ihtiyacım var." Kahretsin, keşke sopam da yanımda olsaydı.

Freddie, "Seni bırakmıyoruz," diye karşı çıkınca ona dönüp baktım.

"Evlat, sana söyleneni yapacaksın. Çünkü eğer gitmezsen, o gitmeyecek ve burası da olmamız gereken son yer."

"Kapılar içeriden zincirlenmiş. Açacak kilit yok." Denemeye değirdi.

"İçeri girebilirsek yardımı olur mu?" Emersyn kâbus başladığından beri ikinci kez konuşarak sordu. Birkaç mermi arabama çarptı ve boyanın ne kadarını mahvettiklerini düşünmemeye çalıştım.

"Bu bir seçenek değil," dedi Kellan. "Bu plan Liam'ın cipiyle daha iyi olurdu."

Elbette olurdu, ama bu kaç tane olduğunu fark etmeden önceydi. "Arabanı bunu halledebilir. Em'i yolcu koltuğunun arkasındaki kuyuya koy, Freddie de onunla birlikte. Vaughn, sen de vurabildiğin herkesi vur ve Kel'e dikkat et."

Boktan bir durum için boktan bir plandı ve ters gidebilecek çok fazla şey vardı. Bunlardan en önemlisi Kel'in kafasına bir kurşun yemesiydi. Başka bir şey olmalıydı.

"Starling." Roma'nın sesindeki nota içimi burktu ve yalnız değildim.

"Ne oluyor lan... Hellspawn," diye hırladı Liam. "Kıçını buraya geri getir." Kıçı, geri kalanıyla birlikte, şu anda hiçbir şey yokmuş gibi bir dış tahliye borusuna tırmanıyordu. Bir mermi yanındaki tuğlaya çarptı ve dönen tek kişi ben değildim.

O ve Kellan kendi silahlarını ateşlerken Liam bana bir silah uzattı.

"Sik beni," diye fısıldadı Freddie sert bir nefesle. Adamlardan bazılarını koşuşturarak geri gönderdik ama tek ihtiyaçları olan onu bir kez daha görmektir. Koyu renk bir elbise ve botlar giymişti ama kırmızı taytları yer değiştirdiğinde bir bayrak gibi göze çarpıyordu.

Bir adam arabanın arkasından dolanırken tekrar yukarı baktım ve sonra bir yumruk yedim. Anasını siktığım. Kıyamet koptu ve bu kavgayı katlanılabilir kılan tek şey Freddie'ydi, bıçağıyla kavgaya daldı, hızlı ve acımasızdı. Rome ve Vaughn pek nazik davranmıyorlardı ve ben bir silah daha almayı başardım.

Ama Emersyn bunun ortasında değildi. Hayır, Örümcek Kadın ya da onun gibi bir şey gibi lanet olası binaya tırmanıyordu. Liam bir darbe aldı ve sendeledi. Adamın ona salladığı sopayı yakaladım ve elinden çektim.

Evet, sopalar benim olayımdı. Tek atışla adamı etkisiz hale getirdim, sonra silahı Vaughn'a doğru kaydardım, böylece sopayı iki elimle tutabilecektim. Yakın mesafelerde bu mükemmeldi.

Arkadan bir zincir düştü, hızla çekildiğini düşündüren bir gürültü koptu ve ardından bir kapı açıldı.

Vaughn'un sesi neredeyse muzaffer ve gururluydu: "Siktir et, Dove başardı," dedi. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra ben de öyle olacaktım.

"İçeri," diye emretti Kellan. İçeride bir koşu dövüşü olacaktı ama koşacak yerimiz olacaktı ve boğulma noktaları yaratabilecektik. Polislerin henüz ortaya çıkmamış olması, ya etrafta bunu bildirecek kimsenin olmadığını ya da bu işin dışında kalmaları için para aldıklarını gösteriyordu.

Muhtemelen ikisi de.

"Hellspawn'ı getir," dedi Liam, Rome'u önüne katarak. Adamlar binanın içine çekilirken bir kafatası daha kırdım.

"Freddie," diye tersledim. "Hadi gidelim." Bir boğaz daha kesti ve ben de bir sonraki adamın kafatasına vurdum. "Şimdi."

Bana manik bir bakış attı ama vücudunu kontrol ettiğimde hareket etti. "Onları yakalayabilirim," diye yemin etti.

"Evet, yapabileceğini biliyorum," diyerek onu sıkıştırdım ve Vaughn ile Kellan bizi korurken onu önümdeki binaya doğru ittim. "Sonra görüşürüz."

Yan tarafımı yakan bir sıcaklık vardı ve sanki lanet bir at tarafından tekmelenmiş gibiydim. Freddie'yi kapıya doğru iterek ileri atıldım. Nefes kesici acı anında geldi ve sinirlerim çığlık atmaya başladı. Baş dönmesi çok geride değildi.

Hay sikeyim.

"Gidelim," dedim sendeleyerek. Freddie kendini toparlayıp beni geçmeye çalışmayı bıraktı ve sonra ayağa kalktık.

Roma elli adım ötedeki başka bir kapıdan seslendi. "Buyurun."

Evet. Planımız buydu. Kapılar arkamızdan kapandı ve yola çıktık.

Bir sonraki koridora geçtim ve sonra duvara yaslandım.

"Jasper." Emersyn telaşlı bir nefes verdi ve ben de Kuğumuza bir göz attım, gözleri kocaman ve dehşet içindeydi. Güzel saçları tamamen dağılmıştı, yüzünde kan vardı ve elleri sıyrılmış ve kanlıydı.

Ama yaşıyordu.

"Sadece bir çizik," diye onu temin ettim. "Endişelenecek bir şey yok."

Umarım beni yakalayan Vaughn'dur çünkü biri iplerimi kesti ve düştüm. Onun üzerine düşmek istemedim ve onu olduğundan daha fazla kana bulamak istemedim.

Küçük belalımız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

S Gün boyunca ve akşamın ilerleyen saatlerine kadar çalışarak zorlamama rağmen uyuyamadım. Yorgun olmak istiyordum ki uyuyabileyim,

Ama daha önceki pek çok gecede olduğu gibi bir türlü gelmiyordu. Hem kolum hem de bacağım ağrıyordu ama bu ağrı hayatın bir gerçeği idi. Beni uyanık tuttuğu için eski yaralarımı suçlayabilirdim ama olmuyordu.

Çarşafı geriye iterek uyuma numarasını bıraktım ve mutfığa yöneldim. Beni uyanık tutan benim değil, Emersyn'in yara izleriydi. Freddie dışında kimseye tek kelime etmeden sanal bir cehenneme geri dönmüş ve çürükler içinde, hırpalanmış, cinsel saldırıya uğramış ve yara bere içinde geri gelmişti.

Viski buzdolabının üzerindeydi, ama onu görmezden geldim ve buzdolabının kendisini açtım. Sabah klinik saatlerim olmasaydı, körkütük sarhoş olmanın cazibesi tam karşımdaydı. Çocuklardan ve kendisinin bana anlattıklarından anladığım kadarıyla... istismar çocukluğundan beri devam ediyormuş.

Lanet olası bir çocuk.

Ona ne demiştim?

Bir elimi dondurucunun kapısına dayayarak başımı öne eğdim. Onu eliyle boşaltmak ve ardından benim için çok genç olduğunu söylemek, kendimi uzaklaştırmak için tasarlanmış bir hareketti.

Milo'nun işini

kolaylaştırmak için. Benim

için kolaylaştırmak için.

Bu onun için işleri kolaylaştırmadı.

Beni hiçbir şey yapmak istemediği bir pislik yapan kısım buydu. Görev tamamlandı. Portakal suyunu çıkardım ve kendimi selamlayıp bir yudum almadan önce kapağını açtım.

Şimdi sadece onun affını kazanmak için değil, bana tekrar güvenmesini sağlamak için de mücadele etmem gerekiyordu. Eğer güvenirse, belki onu ultrasonu kullanabileceğimiz kliniğe ikna edebilirdim. Araya giren adamlar yardımcı olmuyordu, ama sonra... Gerçekten fazla bir şey söyleyemezdim, değil mi?

Şu anda yardımcı olduğumdan emin değildim.

Meyve suyunu yere bırakarak sol omzumu kavradım ve parmaklarımı oradaki kas ve yara dokusuna soktum. Her yer zonkluyordu. Sorun, oradaki sinirlerin büyük bir kısmının ölmüş olmasıydı. Yani yarısı hayalet acısı, yarısı da gerçektir.

Telefonum çaldığında, şarjdan cep telefonumu almak için yatak odasına geri döndüm. Ekranda Kellan'ın adı belirlediğinde içimi bir endişe kapladı ve kendi acımı dindirdi.

"Neye ihtiyacın var?" Önce iyi olup olmadığını sorma dürtüsüyle savaşıarak sordum.

"Jasper vuruldu. Büyük bir arbede yaşadık ve kulüp binasına geri dönüyoruz. Sana orada ihtiyacım var."

"Ne kadar kötü ve nerede?" Telefonun hoparlörünü açtım ve kıyafetlerimi alırken telefonu kapattım. Orada malzemeleri vardı, benim de burada. Ama klinik daha iyi ve daha steril olacaktı.

"Side, çok kan kaybetti. Oradan çıkmamız biraz zaman aldı." Sesi gergin ve kontrollüydü, sanki tüm duyguları kilitlenmiş gibiydi.

Jasper, "Bu lanet olası bir sıyrık," diye karşı çıktı ama sesindeki pürüzlü tını bunu yalanlıyordu.

"Bu lanet bir yara değil," diye karşı çıktı Emersyn ve bir tokat sesi duyuldu. "Bunu hafife almayı bırak. Doktora acele etmesini söyle."

Oh, evet. Acele ediyordum. "Yola çıkıyorum."

Cevabını beklemedim, telefonu kapattım, çantamı aldım, dikişler de dahil olmak üzere fazladan bir kutu tıbbi malzeme aldım ve sonra silahımı silah kasasından çıkardım.

Lanet olası bir silahlı çatışmaya girmişlerdi ve o da çatışmanın ortasındaydı.

Önce Jasper. Sonra cevaplar.

Depoya girdim, onlardan sadece birkaç adım öndeydim. Fareler kapıyı açmıştı ve içlerinden biri, Shaun her neyse, bana doğru koştu. "Kestrel neye ihtiyacın varsa getirmemi söyledi."

Ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak sağlık odamız ya da iç mekanımız vardı... "Kulüp binasında açık bir odamız var mı?"

Kellan'ın arabası yanaştığında Shaun, "Şu anda dört," diye cevap verdi ve lanet olası bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu. Arabadan ilk inen Freddie'ydı ve üstü başı kan içindeydi.

"Sağlık odasındaki her şeyi ve Jasper için yeterince büyük düz bir masayı açık bir odaya getirin. Sonra da hepsini temizleyin. Git." Adam koşmak için dönerken hiç yavaşlamadı. İki sıçan daha görünce ıslık çaldım ve onlar da

bana doğru döndü. "Bunları al ve yanıma getir, sonra yakınımnda kal çünkü daha fazlasını gönderiyorum."

Neyse ki, Little Bit'in çıktığı arka kapıya doğru ilerlerken ikisi de tartışmadı; üzerindeki kan kalbimin bir dakikalığına durmasına neden oldu.

Kellan arabadan hızla çıkarken, "Bu onun değil," dedi. "Onu taşımamız gerek. JD, o pisliği Doc'a götürür götürmez hemen buraya gel."

Bunu onlara bırakarak Emersyn'i yoldan çektim, böylece Jasper'a bakabildim. Gri yüzlüydü, terliyordu ve nefes alış veriş sığı ve sertti. Göbeğinin etrafında kalın bir sargı bezi vardı ve kan şimdiden sargı bezini ıslatmaya başlamıştı.

"Tamam, ilk olarak seni buradan çıkarıp geçici bir muayene odasına sokacağız. Bana ne kadar bok vermeyi planlıyorsun?"

"Bu bir sıyrık," diye homurdandı. "Kendimi oraya götürebilirim."

Doğru. Bir sürü boktan şey. Doğrudum ve Kellan'a baktım. Sadece dördü vardı. "Bacaklarından tut."

Arkaya geçmek için arabanın etrafında döndüm ve omuzlarını kavradığımda homurdandı. Onunla birlikte karşıya tırmanacaktım. Kellan zaten yerindeydi.

"Dedim ki-" Jasper başladı.

"Jasper," diye tersledi Emersyn, hepimizi -en azından Jasper'ı daha çok-şaşırtarak. "Kes şunu ve sana yardım etmelerine izin ver."

Homurdandı ama sustu. Ben alırım. Kellan önden gitti. Ne yazık ki onu itip kakmadan içeri taşımanın bir yolu yoktu ve gözüm bandajların üzerindeki kan lekesinin nerede büyüdüğündeydi. İçeri girip merdivenlerden yukarı çıkarken, odaların çoğu sağ taraftayken biz sol tarafa doğru aç yaptık.

Merdivenlerin solundaki ilk kapı açıktı ve içinde sargı bezleri ve diğer malzemelerle birlikte bir masa vardı. Önce triyaj yapmam gerekiyordu, kurşunun dışarıda olup olmadığını kontrol etmeliydim. Burada röntgen cihazımız yoktu ama taşınabilir bir röntgen cihazı için onları kliniğe gönderebilirdim.

"Klinikteki eşyalara ihtiyacım olacak."

"Bana bir liste ver," dedi Kellan onu masanın üzerine kaldırmama yardım ederken. Jasper'ın gözleri çoktan kapanmıştı ve yüzü daha da grileşmişti, tabii bu mümkünse. Emersyn hemen arkamızdaydı ve fareler odayı temizliyordu.

"Taşınabilir röntgene ihtiyacım var, buradaki dizüstü bilgisayarım çalışacak. Bana temiz bandajlar, kilitli depodan birkaç muz torbası ve serum hortumu getirin."

Anahtarlarımı çıkardım ve ona uzattım. "Kod değişmedi."

Başını salladı. "Burada kal, içeride kilitli kal. Fareler dışarıda kalsın." Söz konusu fareler gittikten sonra Kellan Emersyn'e baktı.

"Onunla kalmak istiyorum."

"Soru bile değil, Sparrow." Bir elini kızın boğazına doladı ve sonra onu sert ve hızlı bir şekilde öptü. Bu açıkça sahiplenici hareket karşısında içimde bir öfke uyandı ama dikkatimi onlardan hastaya yönelttim.

Harika, gözleri açıktı ve bana hafifçe sıırttı. "Alış buna," dedi hırıltılı bir nefesle.

"Derin nefes almaya konsantre ol. Bu tişörtü kesip yarana bakacağım. Ama önce benim için nefes al."

Stetoskopumu çıkarmıştım ve eldivenlerimi giymiştim. Emersyn çevremde belirdi ve ona baktığımda Kellan gitmişti. Gerçekten de enkaz gibi görünüyordu.

"Temizlen," dedim ona. "Çantamda dezenfektan ve mendil var. Üzerinizdeki kanı olabildiğince temizleyin, sonra da kalacaksanız eldivenlerinizi giyin."

Jasper'a döndüğümde bileğimi kavradı. O kadar sıkı tutmuyordu ama bakışları konunun bu olmadığını söylüyordu. "Onunla konuşurken ses tonuna dikkat et..."

Bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım. "Bileğimi tutmaya devam edebilir ve kan kaybından bayılana kadar benim için bir tehditmişsin gibi davranabilirsin ya da çeneni kapatıp çalışmama izin verebilirsin. Kan kaybından ölmediğin zaman ses tonum hakkında endişelenirsin."

"Jasper, lütfen sana yardım etmesine izin ver."

Kaşlarını çattı ve önce ona, sonra da bana doğru bir bakış attı. "Sana yardım etmeye odaklanmış durumdayım Hawk. Bırak da işimi yapayım. Daha sonra ondan özür dileyeceğim."

"Kabul edilebilir." Elini tekrar masaya bıraktı ve uyanık kalmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiğine yemin ettim. Kendinden geçse muhtemelen onun için daha kolay olurdu.

"Nazik olmak için zamanım olmayacak," diye uyardım onu. "Sadece yap."

Emersyn masanın karşı tarafında yeniden belirdi. "Ne yapabilirim?" "Elini tutun ve size odaklanmasını sağlayın. Bu öyle bir şey olmayacak. güzel."

Hiç tereddüt etmeden Jasper'ın sağ elini kendi elinin içine aldı ve göğsüne bastırdı. "Bir sorum var," dedi Jasper'a. "Bütün randevularımız böyle mi bitiyor?"

Hırıltılı bir kahkaha attı ve ben de ona başımı sallayıp işe koyuldum. Sargı derme çatmaydı ve kesinlikle birinin parçalanmış gömleğinden oluşuyordu. Yarayı temizlediğim anda kan birikmeye başladı.

Kesinlikle bir çıkış, oldukça temizdi. Düşük kalibreli mermi. Yakın mesafeden. Biri tam içinden vurulmadığı için şanslıydılar. Emersyn'in onun dikkatini çektiği yere baktım. Adamın zorlanmaması için ona doğru eğildi ve konuşmaya devam etti.

Bunu engelleyerek, kan akışını durdurmak için ön tarafı sararken yaralara odaklandım, sonra arkayı kontrol ettim. Onu her hareket ettirdiğimde homurdandı. Giriş yarası kesinlikle küçük kalibreli olduğunu söylüyordu.

İyi. Derin nefes alabiliyordu, ciğerlerinde su sesi yoktu. Kan kaybı endişe vericiydi ama o ve Kellan'ın kan grubu aynıydı. Benimkiyle aynı.

Gerekirse ikimiz de bağış yapabilirdik. Kellan'ın ihtiyacım olan her şeyle dönmesi uzun sürmedi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, sonra Emersyn'e bir bakış attı. Evet, endişeliydi.

"O iyi. Silahlıyım ve ikisi de yanımda. Git ne yapman gerekiyorsa yap."

"Teşekkür ederim," dedi Kellan ve sonra Jasper'a baktı. "Sakin ölme."

"Swan bana ikinci bir randevu sözü verdi, yaşamak için her şeyim var,"

Jasper

karşılık verdi. Evet, sesi gittikçe zayıflıyordu. Serum taktırdım ve sıvı yükledim, ardından uyumasına yardımcı olacak bir şey ekledim. Bayılmak istemeyebilirdi ama önümüzdeki birkaç saat hiç de eğlenceli geçmeyecekti.

Emersyn uyuduktan sonra bile kıpırdamadı. Bir şeye ihtiyacım olduğunda hemen getiriyordu. Portatif röntgeni kullandığımda arkama geçti ve istediğim şeyi vermeme yardım etti.

Her şeyi temizlediğimizden emin olmak bir saate yakın sürdü. Çok şanslıydı, yarım santim fazla olsaydı böbreği ya da daha kötüsü bağırsakları delinebilirdi.

Dikişlerini attığımda gerçekten uyuyordu ve bu sadece ona verdiğim sakinleştiriciden kaynaklanmıyordu. Nabızı sabitti.

"Gerçekten iyi olacak mı?" diye sordu. İşe gittiğimizden beri bana yönelttiği ilk soruydu bu. Bakışlarını karşıladım ve bir gülümseme buldum.

İhtiyacı olan şey rahatlık ve iyi bir başucu davranışıydı. Bense ona sahiptim. "İnatçı bir piç olması iyi bir şey."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

"Evet, biraz sakinleşmesi gerekecek - ki onu yatağa bağlamak dışında bunu başarabilirsek bu bir mucize olacak."

"Gerekirse üzerine otururum," diye söz verdi ve ben homurdandım.

Kaşlarını çatınca başımı salladım. "Küçük Bit, üzerine oturman onu hareketsiz yatmaya teşvik etmeyebilir."

Ağzı küçük bir 'o' şeklinde açıldı ve ben omuz silktim. Sonra gülecekmiş gibi dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Cevap vermek yerine tekrar Jasper'a baktı. Bu bana onu incelemek için bir an verdi. Kanın çoğunu temizlemişti ama solgun olmasına rağmen kararlılık da yayıyordu.

Buraya ilk geldiğinde tanımaya başladığım Little Bit'e daha çok benziyordu. Sidik ve sirke dolu, hepsiyle kapışmaya hazır. Muhtemelen o da yapabiliirdi.

Eldivenlerimi çıkarırken, "Her şey yolunda gider gitmez," dedim. "Gidip bir duş alıp üstünü değiştirmelisin. Sonra da bu kıyafetlerden kurtulmamız gerek."

"Aslında bu elbiseyi sevmiştim," diye mırıldandı, sonra omuzlarını kaldırdı. "Neden ondan kurtulmamız gerektiğini biliyorum, ben sadece..."

"Sorun yok, Küçük Bit. Gerçekten. Seni bulmaya çalışabiliriz-"

Kapının kilitleri açıldı ve bir elimi silahıma koyarak kapı açılmadan önce bekledim, Kellan orada duruyordu. Yeni duş almıştı ve üzerinde yeni giysiler vardı.

Emersyn'e "Üstünü değiştirmen gerek," dedi, sonra bana baktı. "Gelen polisler var."

Orospu çocuğu.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Polisin yaklaşan gelişi nabzımın yeniden fırlamasına neden oldu. Jasper'ın uyuduğu yere bir bakış attım. Doktor ona ilaç verdiğini söyledi.

Acı için bir şeyler içti ve bu yüzündeki gerginliği azalttı. Geri döndüğümde yaptığım tek şey ceketimi çıkarmak oldu. Çantam bile hâlâ göğsümün üzerinde duruyordu.

Soyarken, alçakgönüllülükle vakit kaybetmedim. Bunu karşılayamazdık ve Jasper'ı terk etmek istemiyordum. Botları çıkarır çıkarmaz şal elbisenin bağcıklarını gevşettim.

"Siktir," diye küfretti Doc ve bakışlarını kaçıırken ona bir bakış attım ama dönmedi.

"Bu ilk kez olmuyor," diye hatırlattım ona. Gerçi hatırlatmak zorunda da değildim. "Ceset cesettir."

"Mesele bu değil," diye karşı çıktı ama artık başka tarafa bakmıyordu. Sütyen ve külotuma kadar soyundum. Taytlar üzerime yapışmıştı ve onları çıkarmak biraz çaba gerektirdi. Bacaklarımda kan lekeleri ve yapışkan hale gelmiş kabuklu parçalar vardı.

"İşte," dedi Kellan bana doğru ilerlerken. "Alabilir miyim?"

Elinde mendil olduğunu fark etmem bir dakika sürdü. "Evet." Kahretsin, tenime karşı soğuktu ama sıcak bir eliyle bacağımı kavradı ve pul pul dökülen kanı temizledi.

"Sırtında daha fazlası var," dedi Doktor. Dağınık aletlerinin çoğunu çoktan temizlemiş ve bol miktarda kanlı gazlı bez parçasını bir araya getirmişti.

"Yerde de kan var."

"Onu geri getireceğim," dedi Kellan. "Sen yeri al."

"Tabii, ben yeri tutarım." Ses tonu neredeyse alaycıydı ve ben güldüm. Bu gerçeküstü bir şeydi.

"Teklif ederdim ama ben de biraz dağınığım," dedim ama ağzının köşeleri yukarı kalktı.

"Sen güzel bir karmaşasın, Küçük Bit. Bunu biz hallederiz." Her ikisi de ne kadar sakın olsalar da, ikisi de hareket etmeyi bırakmadı. Kellan

Her iki bacağımı da sildi ve bana bir mendil daha verdiğinde kollarımı ovmaya başladım.

Tüylerim diken diken oldu. Başlangıçta oda pek sıcak sayılmazdı. Hepimiz buradayken bile. Daha önce ellerimi yıkadığımda olduğu gibi, mendilleri elime aldığımda da sıyrıklar batıyordu.

Kellan bileğimi hafifçe yakaladı ve her iki avucumu da inceledi. "O tahliye borusuna çıktığını unuttuğumu sanma."

"Önemli olan işe yaraması." Garip bir şekilde, işe yaramıştı. Ama o anda yapmam gereken şey buydu. Üçüncü katta parmaklıksız pencereler vardı. Oradan girdim.

Bir nefes vererek başını salladı. "Görüşürüz, Sparrow."

Bu, içimde soğukla kesinlikle ilgisi olmayan bir ürperti daha yarattı. Dikkatle önce yüzümü, sonra da saçlarımı temizledi ve mendillerle birkaç yerimi ovaladı.

"At kuyruğu gibi bir şey yapabilirim," diye onu temin ettim. Pek ikna olmuş ya da memnun olmuş gibi görünmüyordu. Ama bana kıyafetleri uzattı. İlki büyük boy bir sweatshirt'tü. Onlardan biri olmalıydı, kimin olduğu konusunda endişelenmedim. Odamdan aldığım yeni taytlar ve çoraplar da yanındaydı.

Kalın kabarık türdendi. Onları giyerken titredim ve Kellan kaşlarını çatı. "Üşümüşsün."

Yanağımı okşayıp elini benimkiyle birleştirdiğinde "İyi olacağım," diye güvence verdim. "Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Çünkü Jasper'ın vurulmasını soracaklardı. Doktor yarayı incelediğinde ya da röntgenini çektiğinde bir mermi bulamamıştı. Ayrıca, bunu bir daha asla görmek istemedim.

Her zamanki gibi.

Kellan'ın sabit bakışları beni olduğu yerde tutarken bir şey arıyor gibiydi. "Jasper'ı odasına ve yatağına götürmeliyiz. Büyük ihtimalle her yeri baştan aşağı arayacaklardır. Sana sorular soracaklar..."

"Ben halledebilirim. Jasper'la mı kalacağım?"

Bir an için karşı çıkacağını düşündüm ama sonra Jasper'ın dışarıda olduğu yere baktı ve biraz isteksiz görünse de başını salladı. "Odasına gelirlerse ya da kapıyı çalarlarsa onlarla kavga etme. Olabildiğince işbirlikçi ol. İstediklerinden daha fazla bilgi verme - ve Sparrow, senden yalan söylemeni istemiyorum."

"Yapabilirsin," diye ona güvence verdim ve doğruldum. "Ne düşünürsen düşün, bu işte gerçekten iyiyim."

Bu bana bir kaş çatma daha kazandırdı. "Başka bir günün konusu." Sonra beni öptü. Dudaklarının benimkilere sertçe bastırması cinsel olmaktan çok, sonunda beni bırakmadan önce sarıldığım bir bağ gibiydi. "Bu iş biter bitmez seni bulacağım. Ne olursa olsun, bu işe karışmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sonuncusu doğrudan bir emirdi. Bunu bana söyleme ihtiyacı hissetmiş olması itiraz etmeme neden oldu. Ama bunun için zamanımız *yoktu*. "Temiz."

Her ne kadar nefret etsem de başımı salladım. Odanın kapısı açıldı ve Vaughn oradaydı. Kellan gibi o da yeni duş almış görünüyordu. Ancak, yüzünü süsleyen kırmızı izlerden morlukları fazlasıyla görünüyordu.

"Belki beş dakikamız var," diye uyardı Vaughn. "Fareler dağılmış durumda ama dışarıda kesinlikle iki araba var ve bir üçüncüsü de geliyor. Yakında hareket edecekler."

Kellan başını salladı. "Hadi onu götürelim. Bütün masayı alın."

Beni bıraktı ve Vaughn masanın bir ucunu, Kellan da diğer ucunu tutarken Doc beni geri çekmek için kolumdan tuttu. Doc benimle kalmak yerine onlarla birlikte hareket ederek muz torbasını kontrol etti.

Atılmış giysilerim yoktu, ama çantamı kaptım ve sonra odaya baktım. Yine de Roma oradaydı. "Git Starling, ben bitiririm."

Elini tuttum ve parmaklarımı sıktı, sonra öpmem için başını eğdi. "Sen iyi misin?"

"Buradayım," diye söz verdi ve ben de bir nefes verdim. "Liam hâlâ iyi mi?"

Omuz silkti. "Sinirlendi. Sana sonra bağırır. İzin verir misin?"

Sırıttım, bu geceden sonra gerekirse hepsinin bana bağırmasına izin verirdim.

Freddie bile. Belki de özellikle Freddie. "Söz veriyorum. Yapmak zorundayım-" "Git," dedi. "Hawk'a iyi bak."

Ben yapardım. Planım buydu. Koridorda aceleyle Jasper'ın odasına doğru ilerledim. Kellan ve Vaughn masayla birlikte çoktan çıkmışlardı. Sadece Vaughn'un beni sıkıca kucaklayabilmesi için durakladılar.

"Orada ödümü kopardın, Dove," diye azarladı beni sıkıca sararken. "Sen de harikaydın." Bana cevap verecek zaman bırakmadan beni ayağa kaldırdı ve masanın diğer ucunu kaldırıp hareket ettiler.

Doktor çantayı Jasper'ın yatağının başucuna yakın bir yere asmak için ayarlıyordu. Onu yatırmışlardı. Tüm dünya için uyuyor gibi görünüyordu.

"Burada viskisi var," dedi Doc, şifonyerin üzerinde duran birkaç şişeyi işaret ederek. "Eğer ihtiyacın olursa." Jasper'a başıyla işaret edene kadar hemen anlamamıştım.

"Anladım."

Eğer neden uyanmadığımı açıklamam gerekirse. "Little Bit?"

"Evet?"

"Her şey yoluna girecek, buna inanın. Bunu böyle atlatacağız. Her şey normal ve her şey yoluna girecek."

Bu sözlerle sergilediği özgüveni paylaşmayı çok istiyordum ama şimdilik tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Kapıyı arkamdan kilitle."

"D-Mickey..." Onu takip ederken bana bakmak için durakladığını söyledim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu senin için yaptığım kadar onun için de yaptım ve daha önce seni terslediysem özür dilerim."

"Yapmadınız ya da belki yaptınız ama odaklanmanız gereken yerdeydiniz. O sadece huysuz." Bu affedilmesi kolay bir şeydi çünkü hiçbir şey değildi.

"Yakında görüşürüz." Daha önce söylediğini tekrarlamak için kapıya vurdu ve sonra kapıyı kapattı. Kilidi çevirdim ve kapıya bir kez vurdum. Sanki o da kapıyı okşuyormuş gibi tek bir sessiz vuruşla cevap verdi.

Kapıya yaslanıp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Kendimi iterek, yanına oturabileceğim yatağa doğru ilerledim - yatağın kendisi yerine yatağın yanındaki zemini seçtim.

İstediğim son şey onu rahatsız etmektir. Başımı yatağa yaslayarak kapıya odaklandım. Filmden çıktığımızda saat geç olmuştu ve gözlerimin ağrması dışında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Onları kapatmak istemedim.

Kapıya bir yumruk vurulduğunda yarı baygın halde ayağa fırladım. Kalbim küt küt atarken Jasper'a baktım. Gözleri hâlâ kapalı ve yüzü huzurluydu. Beş dakikadır mı yoksa beş saattir mi uyuduğumu söylemek zordu.

Ağzımın kenarındaki salyayı silerek kapıya yöneldim. Birisi kapı kolunu denemeden hemen önce kapı tekrar sertçe çalındı. Odalar

Sese karşı oldukça korumalıydı, bu yüzden bir şey söylüyorlarsa bile duyamıyordum.

Kilidi açarak derin bir nefes aldım ve kapıyı araladım. Bir parçam gerçekten Milo ya da kötü bir ruh hali içinde olan bir şey olmasını umuyordu, ama hayır, üniformalı bir memur orada duruyordu.

"Hanımefendi," dedi, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Saçlarımı at kuyruğu yapmamıştım, hatta gerçekten taramamıştım, bu yüzden yüzümden uzaklaştırmak zorunda kaldığım karışık bir dağınıklığı.

"Yardımcı olabilir
miyim?" "Burada mı
yaşıyorsunuz?"
Omuz silktim.
"Elbette."

"İçeri girebilir miyiz?" Yaklaşan başka bir memura işaret etti. İkisi de oldukça iri yarı adamlardı, kıyafetleri hantaldı ve ifadeleri kibarlıktan sertliğe kadar değişiyordu.

"Sanmıyorum," diye devam ettim. Eğer içeri girmeye çalışırlarsa sorun olabilirdi ama şu anda şansımı denerdim.

Adamlar birbirlerine baktılar ve kapıyı çalan adam bir adım geri çekildi. "Dışarı çıkabilir misiniz?"

"Bunu yaparsam daha çabuk mu gideceksin?" Ses tonumu olabildiğince eşit tuttum ama yorgundum, bu yüzden gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum ve geç yattım."

Diğer adam bana bakarken koyu tenli adam kesik bir bakışla hızlı bir gülümsemeyi gizledi. "Bu mümkün. Lütfen hanımefendi, dışarı çıkar ve işimizi yapmamıza izin verirsiniz."

Kapıyı kilitleme konusundaki tartışmalarım, hemen geri dönmem gerekebileceği düşüncesiyle kayboldu. Bunun yerine, sadece dışarı çıkabilecek kadar açtım ve arkamdan kapattım. Kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım.

Vasquez ve Sommerland.

"Bayan," dedi Vasquez, yüz ifadesi neredeyse nazikti. "Adınız nedir?"

"Alınma ama neden gecenin bir yarısı kapımı çalıyorsun?"

"Nerede olduğunuzun farkındasınız, değil mi?" Sommerland biraz daha sert bir tonda sordu. Görünüşe göre sabır bir yere kadmış.

"Evet, nerede olduğumu biliyorum. Uyuduğumu da biliyorum. Başka bir şey var mı?" Vasquez diğer adamın sözünü keserek, "Hanımefendi," dedi ve omzunu kavradı.

"Sizi uyandırdığımız için özür dileriz. Öncelikle, burada olmak için çok genç görünüyorsunuz, aileniz nerede olduğunuzu biliyor mu?"

"Muhtemelen hayır, ama bilmelerine gerek yok. Birkaç hafta içinde on dokuz yaşında olacağım, yani bu gerçekten bir sorun değil."

Subay yavaşça başını salladı ama kaşları daha da çatıldı. "Sen Emersyn Sharpe'sın."

Lanet olsun.

"Kim olduğumun farkındayım," dedim ve sonra hissetmediğim bir gülümsemeyi denedim. "Kim olduğumu biliyorum. Nerede olduğumu biliyorum. Vasquez ve Sommerland adında polis memurları olduğunuzu bile biliyorum. Bilmediğim şey ise beni neden rahatsız ettiğiniz."

Ayrıca, çoğunlukla doğru.

"Sen kayıp-"

"Kayıp değilim. Ben buradayım."

"Kayıp olduğunuz bildirildi," diye devam etti Vasquez, sesi hâlâ nazikti ama bakışları çok ciddiye. "Geçen kış burada, şehirde yaptığınız gösteriden beri bir süredir kayıpsınız."

"Oh." Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, bir molaya ihtiyacım vardı. Son on yıldır neredeyse hiç durmadan çalışıyorum, genellikle haftada altı gece ve hafta sonları iki matine. Arada sırada ufak tefek molalar. Çok yorucu, eminim anlıyorsunuzdur."

"Yani," dedi Sommerland, gözlerini kısarak bana bakarak. "Öylece çekip gidiyorsun ve bir çeteye katılıyorsun."

Başımı ona doğru eğdim. "Saçmalama. Kendi isteğimle ayrıldım. Şirketin durumu her zaman iç açıcı değildi ve ben de bundan sıkıldım. Dedğim gibi, ayrılmaya hakkım vardı."

"Eğer durum böyleyse, neden işi bıraktığını değil de kayıp olduğunu bildirdiler? Erkek arkadaşının da seninle birlikte gittiğinden bahsetmiyorum bile."

Kahvesine kimin işediğini bilmiyordum ama Sommerland kesinlikle hayranı değildi. "Kim?"

"Erkek arkadaşın, dans partneri Eric Arlington."

Tiksinti üretmek zor bile değildi. "O *asla* benim erkek arkadaşım olmadı."

Vasquez, "Seninle aynı zamanda kayboldu," diyerek sözünü kesti. ortağı tekrar. "Nasıl görüldüğünü görebilirsiniz."

"Pek sayılmaz. Ben kaybolmadım. Ona ne olduğunu bilmiyorum." Omuz silktim. "Benim de pek umurumda değil. Artık bitti mi?"

"İşbirliği yapmayacak. Elimizde bir kayıp vakası var ve onu içeri alabiliriz..."

"Hayır, yapamazsın," diye kestim sözünü. "Ben bir suçlu değilim. Yanlış bir şey yapmadım. Son baktığımda, bir yetişkinin istediği şeyi yapması yasalara aykırı değildi. Hangi bahaneyle beni gözaltına almaya kalkışıyorsunuz?" Yorgun ve sinirli bir şekilde çenemi kaldırdım ve Sommerland'a bir bakış attım. "Avukatımı arayıp polis tacizini ve olası haksız tutuklama ve yanlış hapsetmeyi bildirmek isterdim. Gerçekten çok isterdim."

Başa çıkmayı bildiğim bir şey varsa, o da saldırgan, zorba erkeklerdi.

"Dinle, seni küçük..."

"Emersyn," diye seslendi Milo, sert sesi koridorda yankılanıyordu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim, ona doğru bir gülümseme gönderdikten sonra gülümsememi bırakıp Vasquez'e odaklandım. "Ben iyiyim, değil mi beyler? Yatağa dönebilir miyim? Sorularınıza cevap verdim-" Sommerland'a kısa bir bakış attım. "Kaba olanlarını bile."

Vasquez ortağının sözünü tekrar keserek, "Evet," diye cevap verdi. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz. Saatin geç olduğunu ve sizi uyandırdığımızı anlıyorum." Milo bize ulaştığında hem o hem de Sommerland biraz geri çekildi. "Bu benim kartvizitim," diye devam etti ve kartviziti bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa -herhangi bir şeye- beni arayabilirsiniz."

"Teşekkürler mi?" Şaşırmış gibi yapmama gerek yoktu.

"Subaylar," dedi Milo sert bir sesle. "Eğer işiniz bittiyse, geri kalanımız bir an önce yatmak istiyor."

Sommerland uzaklaşmadan önce kaba bir şeyler mırıldandı ama Vasquez önce bana sonra Milo'ya baktı. "Bay Hardigan, biz sadece işimizi yapıyoruz."

"Doğru, ayağa kalkacak hali yokken onu koridorda taciz etmek de senin işin. Ortağınızın mükemmel tavrından bahsetmiyorum bile."

Vasquez iç çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Bakın, anlıyorum. Sizler periyodik olarak görevden alınıyorsunuz. Bundan hoşlanmıyorsunuz. Biz de hoşlanmıyoruz. Ama oluyor işte. Bir rapor aldık ve bunu takip etmemiz gerekiyordu. Ve şimdi Bayan Sharpe burada-" Bana başıyla işaret ederken bir elini kaldırdı. "Kendi özgür iradesiyle, baskı altında olmadığını ve kayıp olmadığını beyan etti."

"Harika." Milo ellerini birbirine vurdu ve öyle sahte bir gülümseme takındı ki buna kanmak için aptal olmak gerekirdi. "O zaman sizi dışarı çıkarabiliriz ve

Emersyn yatağına dönerken kapıyı kilitle." Bana verdiği gülümseme en azından samimiydi. "İyi misin, evlat?"

"Sadece yorgunum." Kolunu okşadım. "Teşekkür ederim."

"Git biraz uyu. Yatağı dönmeden önce kapıyı kilitle."

Gözlerimi devirdim. "Kapıların nasıl çalıştığını biliyorum."

Kıkırdadı.

Vasquez'in gözleminin farkındalığı üzerimde ağırlık yarattı.

"Bak, ben aşırı korumacıyım ve sen de tatlısın. Bunu kabullen." Bu komik söz beni gerçekten de gülümsetti.

"Bunu düşüneceğim." Sonra kartı memura doğru sallayarak başımla onayladım. "Endişelendiğiniz için teşekkür ederim Memur Vasquez. Kayıp olmadığımı kanıtlayabilmeniz için gelip bir şeyler doldurmamı isterseniz bunu yapabilirim."

"Yardımcı olabilir," dedi. "Ama bunu hemen şimdi yapmak zorunda değilsin." "Tanrıya şükür, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler." Başka kimseyi beklemeden

Jasper'ın odasına geri döndü, kapıyı kilitledi ve kapıya yaslandı.

Elimdeki kartın titremesi ne kadar çok titrediğimi ele veriyordu. Bir dakika daha kapıya yaslandım, birinin kapıyı tekrar çalmasından korkuyordum. Ama çalmadılar.

Bacaklarım titreyerek Jasper'ı kontrol etmek için yatağı doğru yürüdüm. Hâlâ uyuyor olması çok yardımcı oldu. Yerdeki yerime uzandım ve başımı yatağın kenarına yaslamadan önce onun elini tuttum.

Uyandığında ve bana iyi olduğunu söylediğinde, her şey yoluna girecekti. Buna inanana kadar kendime bunu tekrar tekrar söyledim.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

FREDDIE

T Polislerin gitmesi çok uzun sürdü. Bir arama yapmayı planladıklarını söylediklerinde şaka yapmıyorlardı. Kellan, polisle konuşmayı reddetti.

Arama emri çıkarttılar ve ben de çıkarttım, gerçekten. Aynı zamanda, onların orada olmasından nefret ediyordum.

Lanet olası zayıflığımın buna yol açmasından nefret ediyordum. İlk polis isimlerimizi aldığı anda ona bir bakış attım. Dan Vasquez son birkaç yıldır beni sarhoşluk, vandalizm ve birkaç aylıklık vakasından yakalamıştı.

"Dunlap," diye tersledim. "Frederick Dunlap. Hecelememi ister misin?" "Cleary," dedi Roma. "Dunlap değil."

Bekle, ne? Ona bakmak için döndüm. Şaka yapmıyordu. O zaman Roma'nın her zaman mizah anlayışı yoktu, pek değil. Bunun için fazla açık sözlü.

Liam elinde birayla mutfaktan çıkarken, "Cleary," dedi. "Soyadın. Sen evlatlıksın. Sadece birkaç hafta önce olduğunu biliyorum ama artık bir Cleary'sin, küçük kardeşim, bunu kafana sok."

Roma başını salladı ve Vasquez'e baktı. "Cleary. C-L-E-A-R-Y."

"Anladım. Bu gece nerede olduğunuzu bana söylemek ister misiniz, Bay Cleary?" Roma

İsminde hafif bir mizah vardı ama komik değildi. Roma'nın komik olmadığı gibi.

Liam ve Roma'ya baktım. Ciddi miydiler?

"Ona cevap vermek isteyebilirsin," diye önerdi Liam kanepeye otururken, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ayaklarını tekmeliyordu. Kellan ve Vaughn bılardo masasındaydı. Aşağı indikleri anda, polisler kapıyı çalmadan yaklaşık iki dakika önce oyuna başlamışlardı.

Vasquez'e "Genelde olduğum yerde," dedim. "Burada ya da aşağıdaki markette-bekle... Benim öyle bir işim yok. Yani buradaydım. Yoksa çamaşırhaneye mi gittim? Hayır. Onu da yapmadım. Kırmızılarla beyazları karıştırdıktan sonra buna iznim yok. Erkekler pembe iç çamaşırının fazla olduğunu düşünüyor ama ben beğendim. Çizgili olanlardan daha iyi, bilirsiniz..."

Vasquez içini çekti, sonra kaşlarını çatı. "Yine mi kullanıyorsun, evlat?"

Başımı çevirdim ve ona ters ters baktım. "Ben temizim. Bir bardağa işememi ister misin?" Tamam, belki de en iyi fikrim değildi, umarım

beni kabul etmedi.

"Bu retorik bir soru," dedi Liam. "Bu arada, gerçekten bir bardağa işemesini istiyorsanız, arama iznine ihtiyacınız olacak ve avukatım aracılığıyla gitmek zorundasınız." Bir kartvizit uzattı.

Vasquez bir kez daha iç çekerek başını salladı. "Hayır, böyle iyiyim. Pekâlâ, size geçelim Bay O'Connell."

Onlar odanın içinde dolaşırken biraz dikkatim dağıldı. Üst kata çıktıklarında, yarı takip ederdim. Onları Jas'tan uzak tutmak istedim.

Jas, onu aradığım için vurulmuştu. Yine de Emersyn ortaya çıktığı anda, bir ordu beni köşeden izleyen lanet bir sürüngen gibi durduğum yerden kımıldatamazdı.

Onu soru yağmuruna tuttular ama o ne geri adım attı ne de pes etti. Kibirlendiğinde küçük bir yumruk salladım. Sonra Milo yanımdan geçerek merdivenlerden yukarı çıktı ve ben yine tezahürat yapmak istedim.

Görünüşe göre Raptor dışarı çıkıp oynamaya karar vermiş. Hadi bakalım. Polislerin gitmesi için birkaç saat daha geçmesi gerekti. Gitmeleri konusunda endişelendiğim tek yer olan ofise gitmemeliydim. Yeni kitap raflarıyla yeniden dekore edilmişti ve ekipmanlarla birlikte bir yığın fatura ve daha fazlası vardı.

Lanet olsun, Kellan iyiydi.

Doktor arama ve sorgulamanın büyük bölümünde ortalıkta yoktu. Elinde kahve ve kahvaltılık sandviçlerle içeri girmeden önce kulüp binasından nasıl çıktığından bile emin *değildim*. Dışarıdaki gökyüzü yerini şafağa bırakmıştı.

Hayatımı sikeyim, yorgun olmama şaşmamalı.

"Hey," dedi Liam ben kulüp binasına geri dönerken. Uyumam gerekiyordu, yoksa zaten yaptığımdan daha aptalca bir şey yapacaktım.

"Öyle mi?"

"İyi misin?" Bu soru beni şaşırtmadı. Aslında şaşırtmadı. Ben de olsam ezik kıcımlı kontrol ederdim.

"Tamam."

"Doğru." Ağzının kenarları eğildi. "Freddie, bir şeye ihtiyacın varsa söylersin. Destek almadan gol atmaya çalışmazsın, anladın mı? Bir boku reddetmezsin."

"Kahretsin, Jasper gibi konuşuyorsun." Bu içimi sızlattı.

"Muhtemelen sana ne olacağı onun da umurunda olduğu içindir. Sen istemesen bile."

Jas, anladım. Sayılır. Her zaman yanımda, köşemde, bana yardım etmeye olduğu kadar kıcıma tekme atmaya da hazırды. Liam'a baktım. "Neden?"

"Bunu bana bir kez sorabilirsin," dedi, kelimelerini özenle seçmiş gibi görünüyordu. "Ama şunu iyi anla. Roma ve ben mi? *Daha önce* önemsiyorduk. Ama resmi olarak küçük kardeşimiz olduğunu söylediğimde ciddiymdim. Ben kardeşlerimi terk etmem

-Asla. Bunu aklında tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap Freddie Cleary."

Bununla ne yapmam gerekiyordu? Sadece omuzlarımı kaldırdım ve başımı salladım.

"Güzel," dedi Liam. "Şimdi, bayılmadan önce gidip biraz uyu." Çocukların hepsi konuşuyordu ama benim içimde plan yapmak yoktu.

Dışarı çıktım ve üst kata yöneldim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Koridorda odama doğru yürürken ellerim titriyordu. Polisler odama girmişti. Atmış olsalar da umurumda değildi. Oradaki hiçbir şey kimseye zarar veremezdi.

Utanc vericiydi ama mahremiyet hiçbirimizin uzun süre sahip olduğu bir şey değildi. Yine de kendi kapıma gitmek yerine Jas'inkine gittim. Kapının kolunu kontrol ettim ama kilitliydi. Ceplerimi karıştırarak kazmalarımı buldum. Onları yanıma almıştım, odada değil. Böylesi daha güvenliydi.

Ellerim titrediği için kilidi açmam bir saniye sürdü, sonra da içeri girdim. Jas'ın her yere astığı peri ışıkları dışında oda karanlıktı. Odası hiçbir zaman tam anlamıyla karanlık olmazdı. Eğer karanlığın içeri girmesine izin vermezseniz hiçbir şey sizi yakalamak için karanlıktan dışarı fırlayamazdı.

Gözlerimin alışması için bir dakika verdim. Jas'ın yumuşak horlaması devam ediyordu, bu da bir şeydi. Yavaşça ilerledim. Yatakta uyuyordu, örtüler göğsüne kadar geliyordu, bu yüzden bandajları göremiyordum.

Kahretsin, daha önce çok fazla kan vardı. Üstünde kan vardı. Benim üzerimde. Arabada. Boo-Boo'da.

Onunla birlikte yatakta değildi ama yere kıvrılmış, başı yatağa dayalı ve elleri onunkilerin içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Dostum, Jas çok kızardı. Böyle uyumak için bile ne kadar yorgun olması gerekiyordu? Tekrar Jas'a baktım. Evet, yerde yatmasına gerek yoktu. Bu onu kaldırıp Jas'ın istediği yatağa yatırmakla ilgiliydi. Benim onunla konuşmaya ihtiyacım yoktu.

Tüm o kanın ortasında, gözlerindeki şeytanlara rağmen benimle oturduğuna ve benimle kaldığına hâlâ inanamıyordum. Boo-Boo'yu hak etmemiştim.

"Hey," dedim usulca, yanına çömeldim ama dokunmadım. Hayır, Boo Boo kendisine dokunulduğunda karar verirdi. Başka kimse değil. "Boo-Boo."

Gözlerini açması için adını birkaç kez daha söylemem gerekti. Kaşları çatıldı ve sarsılarak Jasper'a baktı. Kahretsin, bunun onu korkutacağını ve endişelendireceğini düşünmemiştim.

"O iyi," dedim ona, her ne kadar kendisi görebilse de. "Sadece seni yerden kaldırmak istedim. Jas senin yatakta onun yanında olmanı tercih ederdi."

"Onu itip kakmak istemiyorum," dedi bir esnemeyle, sonra da gerindi.

"Anlıyorum," dedim, sesimi onun gibi alçak tutarak. Jas'ın odasına girmeme rağmen uyumuş olması bile beni endişelendirmeye yetmişti. Belki benim de burada uyumam, kapıda nöbet tutmam ya da başka bir şey yapmam gerekiyordu. "Eğer yatağa girmek istemiyorsan, şu sandalyeyi buraya çekebiliriz. Ya da başka bir şey... Gidip bir şilte getirebilir ve buraya taşıyabiliriz."

Gerçi Jasper'ın kurduğu şekilde odaya pek sığmazdı. Sandalye işe yarayabilirdi. En azından arkaya yaslanıyordu. O koltukları satın aldığında çok beğenmişti. Kimse sandalyelerine bira dökmesin diye buradaydılar.

"Sandalyeye gidebilirim ya da bir battaniye ve yastığı buraya taşıyabilirim. Uyanırsa başka bir yerde olmak istemiyorum."

Bu beni batırdı. "Pekala. Tamam."

Yatağın etrafında dönerek diğer taraftan fazladan yastıkları aldım, sonra da fazladan bir battaniye almaya gittim. Boo-Boo ben bir şeyler bulmaya çalışırken kalktı ve banyoya girdi. Tuvaletin sifonunu çekti ve geri dönmeden önce ellerini yıkadı. İki battaniyeyi serdiğim yatağın yanındaki zemini sıvazladım, sonra yastıkları sırtımız için kullandım.

O oturur oturmaz yanına yerleştim ve üzerimize bir battaniye daha çektim. Elim onun eline değdiğinde kaşlarımı çattım. "Donuyorsun." "Ben iyiyim. Bu sıcak." Battaniyeyi yukarı çekti ve ben de yer değiştirdim. Soğuk olması hoşuma gitmemişti. Daha önce kendimi düşün içine atmıştım. üzerimi değiştirdim ama ceketim ya da kapüşonum falan yoktu.

"Kolumu omzuna dolayabilir miyim?"

Bana uykulu bir şekilde göz kırptı ve ben bunu geri almak istedim. "Başımı omzuna koyabilir miyim?"

"Evet," dedim, onun cevabıyla yeniden nefes alabildim. Kolumu kaldırdım ve o da yana kaydı. Eşofmanı, tozlukları ve çorapları içindeyken bile -belki de bunlar yüzünden- ellerinin buz gibi olması beni rahatsız ediyordu.

Başını omzuma yasladığında ve kolumu ona doladığımda, battaniyeyi biraz daha sıraladık. Yanağımı saçlarına bastırarak iç çektim.

"İyi misin?" Odanın yarı karanlığında sessiz bir soruydu ve bir gülümseme bulmaya çalıştım ama başaramadım.

"Her şeyi berbat ettim, Boo-Boo." Kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "Döndüğümüzden beri... mücadele ediyorum. Üç kez skor yapmaya gittim."

Bunu itiraf etmek canımı yaktı. Bunu ilk kez yapmıyordum. Hatta onuncu ya da yirminci seferim bile değildi. Ama bunu ona söylemek, boğazıma saplanan kırık camın üzerinden kelimeleri iterek çıkarmaya çalışmak gibiydi.

"İlk seferinde fikrimi değiştirdim. Kefaletimi ödedim ve ayrıldım. Buraya geri geldim ve yapmamış gibi davranmaya çalıştım. İkincisinde satın aldım. Almamam gerektiğini biliyordum ama yine de aldım ve sonra da çöpe attım. Sifonu çektim."

Ben damarlarımı açıp içimdekileri dökerken hiçbir şey söylemedi. Ama aynı zamanda geri çekilmedi ya da ne kadar zavallı olduğum için iğrenmiş bir ses çıkarmadı.

"Üçüncü kez... üçüncü kez çok yaklaştım. Durdurmak için burnuma çekmeye, vurmaya, yutmaya -her neyse- hazırdım. Sonra o lanet hastaneyi görmeye devam ettim ve senin ne kadar zombi olduğunu hatırladım ve bunun benim için olmadığını söyledim. Yapma bunu. Sadece yapma. Attım ama neredeyse atmıyordum."

Elini hareket ettirdi ve avuç içi yukarı bakacak şekilde çevremde belirdi. Boştaki elimi onunkinin içine kaydırıp ve parmaklarını benimkinin etrafında birleştirerek serçe parmaklarımızı birbirine bağladı. Bunun ne kadar iyi hissettirdiği çok saçmaydı.

"Bu gece - bu gece gittim çünkü her şeyin bitmesine ihtiyacım vardı ve bana bok atmaya başladılar, bana lanet olası isimler takmayı bırakmadılar ve sonra alışkanlığım için kendimi fahişeleştirmeyi planlayıp planlamadığımı sordular ve... Kendimi kaybettim, Boo-Boo. Kendimi kaybettim."

Su ve tuz ağzıma doğru kaydı ve ben de yalayarak uzaklaştırdım.

"Her şeyi berbat ettim ve şimdi Jas vuruldu ve seni ve çocukları öldürebilirlerdi ve..."

Yüzümü saçlarına bastırdığımda, kollarını bana doladı ve lanet olsun, bu sarılma çok güzeldi. Tüm cesetlerin olduğu o berbat mezbaha gibi odada bana sarıldığı zamanki gibiydi. Benim yaptığım bedenler. Kendimi kaybetmişim ve durduğumda hepsi ölmüştü ve ayakta kalan tek kişi bendim.

Yavaş yavaş, gözyaşlarımın ve kafamın içindeki uğultunun arasından, konuştuğu gerçeği nüfuz etti.

"Buradayım Freddie," dedi. Söylemeye devam etti. Tekrar tekrar. "Ben buradayım."

Bu beni daha çok ağlattı.

Bir kere bile gitmeme izin vermedi. Bir kere bile.

Ne zaman durduğunu bilmiyordum ama hareket etmek zorundaydım, yarı diz çökmüş ve bana sarılmıştı ve her şey garipti. Sümüklü, lanet bir karmaşaydım. Acınacak haldeydim ama en son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum.

Ben de onun saçlarına sümkürüyordum. Çok iyiydi, Freddie. Çok klas. O bendim. Liam ve Rome evlat edinme olayını tekrar düşünmeliler. Sonunda başımı kaldırdım. Gözlerim fena halde acıyordu ve yüzüm ıslak ve sıcaktı. Kaçmak yerine, bana bakmak için başını kaldırdı.

"Rüya mı görüyorum?" Sonunda boğuk bir sesle sordum ve ağzının köşeleri yukarı kalktı. Gözlerinin ıslak olması beni dehşete düşürdü. Asla ağlamamalıydı, en azından benim için.

"Çıplak mıyım?"

Yarı hıçkırık, yarı gıdıklamayla bir kahkaha yükseldi ve bakmak için battaniyeyi kaldırdım. "Bunun hayır demek olduğuna eminim."

"O zaman rüya görmüyorsun."

Ben geri çekilince o da geri çekildi ve ben de gözyaşlarımdan kurtulmak için ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Bekle," diye fısıldadı, parmaklarıyla kolumu hafifçe okşadı. Bir varmış bir yokmuş hissi yarattı. "Hemen döneceğim."

Banyoya girdi. Su geldi ve gerçekten uzun sürmedi. Dışarı çıktığında elinde bir bardak su, biraz aspirin ve bir el bezi vardı.

"Bunları alabilirsin, değil mi?"

"Evet, beni uçurmuyorlar." Sorduğu için onu suçladığımdan değil, başım çok ağrıyordu. Üç tane aldım ve suyla yıkadım. Gitmek yerine tekrar yanıma yerleşti ve başımı yatağa yaslamam için beni teşvik etti.

Kabul etmek daha kolay görünüyordu, ben de öyle yaptım ve ışıklara bakacakken, onları bezle örttü. Soğuk ve nemliydi, ağırlığı ve serinliği gözlerime iyi geldi.

"Kolunu yine omuzlarıma mı doladın?"

"Zorunda değilsin," diye ona güvence verdim.
"Ama başımı omzuna koymak istiyorum." Oh.
"Tamam." O tekrar bana doğru kıvrılırken gözlerimi kapalı tuttum ve kolumu ona doladım. "Boo-Boo?"
"Buradayım," diye söz verdi, sanki bana doğru eğildiğini hissedemiyormuşum gibi. "Özür dilerim."
"Gittiğim yer değil," diye mırıldandı ve kaşlarımı çattım.
"Hayır mı?"
"Hayır."
"Oh." Bekle. "Adını söyleyen bendim. Hiçbir yere gitmiyordun."
"Biliyorum," dedi ve neredeyse gülümsediğini duyabiliyordum. Çılgıncaydı ama bu küçük şey kendimi daha iyi hissetmemi sağladı - daha iyi mi? Daha mı iyi? Kelimelerin canı cehenneme.
"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama nefes alışının yumuşak sesi yavaş ve eşit bir şekilde etrafımı sardı. Uykuya geri dönmüştü. Sanırım ben burada kalıyordum.
Burası iyiydi.

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

KELLAN

N Pusunun üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden, Liam'ın dairesinde bir elimde bir bardak viski, diğer elimde Hayatımın yarısından fazlasında kardeşim dediğim iki adamla. Milo, Emersyn'den ayrılmak konusunda isteksizdi. Anlamıştım. Ben de Sparrow'dan ayrılmak istemiyordum.

Ama Jasper ve Freddie gibi o da iyi korunuyordu. *Bu* konuşmanın meraklı gözlerden, kulaklardan ve potansiyel öfkelerden uzakta yapılması gerekiyordu. Son zamanlarda zaten yeterince sorun yaşamıştık.

Bu mu?

Bu konuda bir şeyler yapabilirim.

"O halde bildiklerimiz hakkında konuşalım," diye söze başladım çünkü bakışma yarışması daha başlamadan eskimişti. "Pusu koordineli bir çalışmaydı. Tuzak özellikle Freddie için hazırlanmıştı. Amaç büyük olasılıkla onu uçurmak ya da yakalamaktı. Bizi oraya çekecek bir şey."

Liam iç çekti.

"Aynen öyle. Şansa bakın ki tam da onların ekmeğine yağ sürdük. Uzaktan pişman olduğum bir şey değil çünkü hiçbirimizi geride bırakmayacağız." Milo'nun oturduğu yere baktım, dikkatini masanın üzerinde yavaş bir daire çizerek çevirdiği içkiye vermişti. "Çok daha kötüsü de olabilirdi. Şansımız yaver gitti, bu kadar basit."

Liam soğuk bir ses tonuyla, "Royals değildi," dedi. "Daha sonra araştırdım. Şu anda organizasyonda bu seviyede bir ateş gücünü bir araya getirebilecek tek kişiler Adam ve Ezra."

Milo bu iki isim karşısında kıpırdamadan durdu ve çenesindeki kaslar bunu ele veriyordu.

"İkisi de başka işlerle meşgul. Ezra diğerlerini kontrol edebilir ve etti de. Buralarda başka kimse yok. Kral geri dönüp bir şeyler yapmış olabilir mi? Muhtemelen. Ama o adamlar Elmas'tı."

"Birkaç tanesi," diye düzelttim. "Ve onlar da düşük seviyedeydi. Geri kalanlar kiralık katiller, serseri mayınlar ve serbest çalışanlardan oluşuyordu."

Bu yüzden, sayılarına rağmen, çok dağınıktılar, birbirlerinin arkasını kollayacaklarına güvenmiyorlardı ve genellikle hayatta kalmanın mümkün olduğu yerlerde bizi açıkta bırakıyorlardı.

Eğer iyi bir liderleri ya da ilk ipuçlarına sahip olsalardı, Jasper'dan çok daha fazla kaybımız olurdu.

"Bu koordineli bir çabaydı, özellikle bizi hedef almayı amaçlıyordu. Kaç kişi geldiğimiz konusunda şanslıydılar ve Emersyn'in orada olması büyük bir şanssızlıktı."

Çünkü fark etse de etmese de hayatımızı gerçekten kurtarmıştı. İnsanlar bize *ateş* ederken onu duvara tırmanırken görmek beni ne kadar dehşete düşürse de, içeri girip kapıyı açarak bize bir çıkış yolu vermişti.

"Onu öldürebilirlerdi," diye homurdandı Milo.

"Hepimizi öldürebilirlerdi," diye cevap verdim. "Bu bizim seçtiğimiz hayat. Bu onun yaşadığı hayat değil..."

"Liam beni düzeltti ve Milo ayağa fırladığında Liam irkilmedi. "Alış buna dostum. Olmak istediği yer burası ve bizimle birlikte olmak istiyor. Kim olduğumuzu saklamıyoruz."

"Bazılarımız değil," dedim viskinin ölçüsünü geri savurmadan önce. Mideme giden yolu yaktı. Milo dönüp bana baktı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Kraliyet Ailesi olduğunu düşünüyoruz."

"Sana az önce söyledim-" Liam başladı ama elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Belki de düşündüğün kadar bağlı değilsindir. Reed hiç olamaz. Şu anda ölü taklidi yapıyor. Diğeri mi? Belki de takılıdır. Ama çok uzun zaman önce biri *peşinizden* geldi ve kulübünüzde *size* ateş etti."

Kaşlarını çattı. "Sanki on sekiz yıl önceymiş gibi geliyor."

"Daha on hafta bile olmadı," dedim belki tazelemeye ihtiyacı vardır diye. "Kulübüne ateş ettiler ve sen de göğsünden iki kurşun yedin. Vücut zırhı akıllıcadı."

Yüz ifadesi kuruydu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Demek istediğim, Royals ile bir oyun oynuyorsun." Milo'ya bir bakış attım ve o da bakışlarımı kayıtsızca karşıladı. En azından tekrar ilgi göstermeye başlamıştı.

Kızın gidişi onda iz bırakmıştı ve ben bundan hoşlanmamıştım. Hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Ama bu konuda konuşmak istemezse hiçbir şey yapamazdık. Biz hiçbir zaman el ele tutuşup seken tipler olmadık.

"Sen ve Liam birkaç yıl önce bir anlaşma yaptınız. Sonra sen hapse girdin ve o da senin anlaşmanı o kadar onurlandırdı ki, bunun gerçekleşmesi için hepimizle bağlarını kopardı."

İkisi de kımıldamadı.

"Ben aptal değilim. Satır aralarını okuyabiliyorum, ama ikinizin Kraliyet ve Vandallar arasındaki sınırlarla birlikte sürdürmeye çalıştığınız bu küçük sessizlik kodu oldukça düştü."

Onlara anlatmak zorunda olsaydım, anlatırdım. Masanın üzerindeki şişeye doğru ilerleyerek bardağımı yeniden doldurdum.

"Lainey Benedict, Kraliyet ailesine bağlı biri." Milo'nun parmakları kıpırdadı.

"Ve Sparrow onlara bağlı." Liam'a baktım. "Aslında onlarla arkadaş, bu biraz farklı." "Anlambilim," diye meydan okudum.

"Hıyarlık etme."

"Ne diyebilirim ki?" Kollarını iki yana açtı. "Bu benim varsayılan modum."

"Birkaç yıl önce, Braxton Limanı'na yerleşmek isteyen birileri olduğu haberini aldım," dedi Milo, sesi karanlık ve neredeyse monotondur. "Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok, sadece kasabaya damgalarını vurmak isteyen yabancılar. Çetelerin sahip olduğu çeşitli dayanak noktalarını test ediyorlardı. Birleşiyorduk ama şu anda sahip olduğumuz kontrolü sağlayamamıştık."

Durakladığında Liam, "Bildiği bir şey varsa o da finansmanlarının olduğuydu, hem de çok fazla. Daha varlıklı aileler olduğuna dair söylentiler vardı. Zengin ailelerden gelen pek çok çocukla aynı okula gittim." Liam omuz silkti. "Bay Ridge birkaç kez gündeme geldi. Milo benden kulağımı dört açmamı istedi. Herkes hazır olduğunda yüksek sosyeteye girebilmemiz için ilişkiler, erişim noktaları geliştirmemi istedi."

Uydu.

"Ama tehdit her geçen ay daha da arttı," dedi Milo. "Sonra okulda Liam'a yaklaştılar."

"Royals tarafından keşfedildim. Bunun için onları zorladım ama sonunda kötü çocuk tarafımı ikna etmelerine izin verdim. Kral'ın sadakat testleri vardı ve baskıdan hoşlanırdı; Roma'ya baskı yapmaya çalıştı. Bunun sonu iyi bitmedi. Eğer ona dokunurlarsa onları yakacağımı açıkça belirttim."

"Ama geri kalanımız adil bir oyun mu?" Hoşuma gitmese de mantıklıydı.

"Onun gibi bir şey, ama ilk başta

Vandallar, hakkımızda ne bildiğimi öğrenmek istediler. Ben de onları bilgi kırıntılarıyla besledim. İşe yarar bir şey değildi, bazıları sadece neden bahsettiğimi bildiğimi kanıtlamaya yetecek kadar doğruydur." Yüzünü buruşturdu. "Sonra Milo'nun ortadan kaldırılmasını istediler."

"Özellikle Milo mu?" Ona baktım ve o da başını salladı.

"Birkaç kez karşılaşmıştım, az kalsın ıskalıyordum. Hiçbir şey düşünmedim. O zamanlar nasıldı bilirsiniz. Üzerimize gelen, kilit altında tuttuğumuz şeyleri almaya çalışan bir sürü alt düzey çete vardı. Ama bu farklıydı."

"Evet," dedi Liam. "Milo'yu aradan çıkarmak istediler. Kafayı kesersen beden de ölür."

İkisine de baktım. "Hayatınla ilgili bir sözleşme vardı ve geri kalanımızın bilmesine gerek olmadığını mı düşündün?" Elimi yüzümde gezdirdim. "Senin derdin ne lan? Biz böyle çalışmayız."

"Hayır," dedi Milo acımasızca. "Ben böyle çalıştım. Bölümlere ayırdım. Yüksek riskli işleri üstlendim çünkü geri kalanınızı korumak istedim. Kel, senden istediğim için kaldın. Dışarı çıkabilirdin. İstedğin gibi Mickey'i takip edip orduya katılabilirdin. Braxton Harbor ile arana mesafe koymak istedin ama sana ve aklına burada ihtiyacım vardı."

"Farkındayım. Ayrıca kendi kararlarını kendi veren bir yetişkinim. Senin ya da bir başkasının beni 'korumasına' ihtiyacım yok. Liam'ın yokluğuyla bizi tam ortadan ikiye böldün. Jasper aylarca kendini kaybetti, Liam gittiği için ona kızdı, o lanet anlaşılmayı kabul ettiğin için sana kızdı ve bunların hiçbirini engelleyemediği için kendine kızdı."

Liam yavaşça, "Kızgınsın," dedi. "Kel..."

"Çok haklısın, öyleyim. Ve beni Kelleme, o hapisteyken geri kalanımızı bu işe dahil etmek için bolca zamanın vardı. En azından bize ne yapmak zorunda kaldığını söyle ki, kaçanın sen olmadığını bilelim."

Milo kanepeye uzanıp inlerken iç çekerek, "Öyle olduğunu hiç düşünmedin," dedi. "Sen ve Vaughn bir şeyler döndüğünü biliyordunuz, bu yüzden onunla ilişkinizi tamamen kesmediniz."

"Jasper'ın istediği bu olsa bile yapamazdık, çünkü terk edilmeye iyi başa çıkamıyor, yoksa bunu unuttun mu?"

"O benden," dedi Liam. "Ama yapmam gereken iş için fazla öngörülemez oldu. Kraliyet'te yükselmek beni şehri koruyacak bir konuma getirdi ve Kral'ın Braxton Limanı için planları olduğunu söylediğimde bana güvenin. Ama Vandallar onun için bir baş belası, çünkü siz, çünkü *biz* çok fazla şeyi kontrol ediyoruz."

"O zaman saldırının arkasında Kraliyet Ailesi'nin olması ve bunun için Diamonds'ı kullanmış olmaları tamamen mümkün. Elmaslar ve güçlerinin yettiği başka kim varsa."

Kollarını kavuşturan Liam gözlerini orta mesafeye dikti. "Birkaç hafta önce beni Adam ve kendisiyle bir toplantıya çağırđı. Tabii aslında orada değildi. Kral, Kraliyet ailesini kontrol etmek için anonimliğini ve kozunu kullanıyor. Bin dolarına bahse girerim ki Lainey onun Adam ve Ezra üzerindeki kozuydu."

Milo yumruklarını sıktı.

"Aynı şekilde Roma'yı da benim üzerimde kullanmaya çalıştı ve eğer bunu anlarsa Hellspawn'ı da kullanmaya çalışacak. Bu arada, toplantının amacı bir başka sadakat testiydi."

"Ne yapmak zorundaydın?"

"Adam'ı öldür ve Piskopos olarak onun yerini al."

Tavana bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Demek bu yüzden onu saklıyorsun."

"Evet. Şimdilik ortalıkta görünmüyor ve sessiz adamımız olarak başkalarının görüş alanından çıkabilir. Bizim yapamayacağımız şeyleri yapabilir çünkü onun orada olduğunu bilmiyorlar."

Bu biraz fazla temiz görünüyordu. Çok *uygun*.

Viskiden bir yudum aldıktan sonra bir sandalye çekmek için hareket ettim. "Bana her şeyi, ama her şeyi anlat. Hangi parçaların nereye hareket ettiğini bilmem gerekiyor."

Düşmanlarımız genişlemiş gibi görüldüğü için, istesek de istemesek de savaş bize doğru geliyordu.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

VAUGHN

T Çekimden iki gün sonraydı ve hala temizlikle uğraşmakla kalmıyor, aynı zamanda polislerle de uğraşıyorduk. "dost" gözleri üzerimizde. En son ne zaman kolluk kuvvetleri bize bu kadar odaklanmıştı?

Dürüst olmak gerekirse, bir zaman düşünemiyordum. Roma ve ben sırayla deponun etrafında dolaşıyor, gelen giden kamyonları kontrol ediyorduk. Nabızı tutuyorduk. Jas bunu o kadar çok yapıyordu ki her şeyi iki üç kez kontrol etmek zorunda kalıyorduk.

Şirketimiz bir blok ötede, doğuya doğru park etmiş bir vaziyette duruyordu. Elimde tek kullanımlık kapaklı bardaklarda güzelce demlenmiş iki cappuccino ile hiç umursamadan onlara doğru yürüdüm.

Vasquez çenesini göğsüne doğru indirdi ve yaklaşmam karşısında başını salladı. Zaten caddeye bakan sürücü tarafına gitmedim. Vasquez'in oturduğu yere doğru yürüdüm.

Diğer polisi tanıyamadım ama en azından o hıyar Sommerland değildi. Bizden nefret ederdi. Nefret çok güçlü bir kelime olabilir. Biz pislikten daha değersizmişiz gibi davranıyordu ve bizim gibi pisliklerle "zaman kaybetmek" onu gerçekten kızdırıyordu.

Bize böyle davranan ilk otorite figürü sayılmazdı. Tabii Vasquez tam tersiydi. Bize devriyesindeki çocuklar gibi davrandı. Bize göz kulak olmaya çalıştı.

-Freddie'ye göz kulak olurdu ve genellikle sebepsiz yere bize zorluk çıkarmazdı.

"Vaughn," diye selamladı söz konusu adam beni pencerenin önüne geldiğimde. "Hey, dostum, hava soğuyor." Saat erkendi ve nefesim buz tutmuştu.

havaya. "Biraz kahve içersiniz diye düşündüm."

Vasquez kıkırdayarak başını salladı. "Roma yarım saat önce çörek bıraktı."

"Biliyorum." Uyandığında acıkırsa diye Dove'a fazladan yemek getirmişti. O ve Freddie Jasper'la birlikte kamp kurmuşlardı, bu yüzden onlara yiyecek götürüyorduk. Jasper'ın zor durumda olmasından ne kadar nefret etsem de, ikilinin ateş hattından uzak, korunaklı bir alanda olmalarını seviyordum.

Vasquez ortağına kahveyi uzattıktan sonra arabadan inmesi için bana el salladı. Kendisinininkini kabul etmeden önce gerindi ve sonra araca yaslandı. "Birkaç soru sormak ister misin?"

"Hayır," dedim omuz silkerek. "Sadece size kahve getirmeye ve iyi olduğunuzdan emin olmaya geldim. Yapacak işlerim var."

"Birkaç haftadır dövme dükkanına gitmiyorsun."

"Beni mi kontrol ediyorsun?" Bir elimi kalbime bastırdım. "Çok duygulandım."

Gerçekten. Bu kadar önemsediyini bilmiyordum."

Yüz ifadesini bıkkın bir eğlence kapladı. "Bana Bayan'ı aratmayın. Stephanie üzerinizde çocuklar. Yapmayacağımı sanmayın."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Bu çok soğuk, Dan. Gerçekten zorunda olduğunu düşünmesen, dünyadaki tüm para için onu kızdırmazdın."

Bu polisi sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Yıllardır devriye polisiydi, hiç yükselmemişti, yükselmek de istememişti - en azından benim bildiğim kadarıyla. Onunla ilk kez biz gençken tanışmıştık ve o daha çaylaktı. Ama Freddie'yi de sokaklarda para kazanmaya çalıştığı ilk günlerde yakalamış ve onu sistemin derinliklerine gömmektense Bayan Stephanie'ye teslim eden de o olmuştu.

O iyi bir insandı. Ama o hala bir polisti.

"Evet, ona bir bok vermeyeceğim. Ama sorularım var. Sokaktaki sıcaklık artıyor - siz çocuklar sıcağın çoğunu yakalıyor gibi görünüyorsunuz."

"Biliyor musun, bunu duyup duruyorum. Tuhaf." Başımı salladım. "Geri dönmem gerek ama dövme için randevu almak istersen haberim olsun. Tatilden döndüğümde sana bir şeyler ayarlarım."

"Tatil mi?" Vasquez kaşlarını kaldırarak yavaşça söyledi. İnanılmazlık onun yüz ifadesini anlatmaya yetmiyordu ve ben de sırtımmaya çalıştım.

"Elbette, neden olmasın? Biliyorsun, şimdiye kadar hiç bir tane almamıştım." Ona bir açıklama borçlu olduğumdan değil. Dükândaki yerimi kiralamıştım ve ödemelerimi yapmıştım. Birkaç randevuyu ertelemek zorunda kalmıştım ama onlar da beklemeye hazırdı. Şimdilik, olmam gereken yer tam burasıydı ve eğer buradaki yerimden taşınmam gerekirse? Başka dükkanlar da vardı ve başka bir yerden başlayabilirdim.

Canavarın doğası.

Bir el sallayarak uzaklaştım. Acelem yoktu. Olunacak bir yer yoktu. Polisler bizi izlemek istiyorsa, bırak izlesinler. Vasquez kimsenin maaş bordrosunda değildi.

Bildiğimiz kadarıyla. Gölgelere atlamayı göze alamazdık. Ortakları mı?

Arabada onunla birlikte olan yeni adam mı? Hiçbir fikrim yok. Sommerland? Başkaları için çalışamayacak kadar ahmağın tekiydi. Yine de bu ihtimali göz ardı edemezdik.

Ben yürürken JD, Shaun ve Rocky dışarı çıkıyorlardı. Rocky kulağının arkasındaki sigarayı çıkardı ve yaktı. Birkaç yıl önce açlıktan ölmek üzereyken, sistemden çıktıktan sonra evsiz kalmışken ve ne yapacağını bilmez bir halde ortaya çıkmıştı.

Birkaç ay içinde devlet üniversitesinden mezun olacaktı. Her şey düşünüldüğünde fena değildi. "Hey," dedi JD çenesini kaldırarak. "Stok sayımına çıkıyorum. Mağazadan bir şey lazım mı?"

Ensemi ovuşturarak kulüp binasında nelerin olduğunu ve nelere ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Bir dakika sonra "Standart sipariş," dedim. "Kahve Evi'ne gidin ve taze kavrulmuş fasulye de alın. Ve ekstra süt."

"Tamamdır." JD yanımdan geçerken bana baktı ve ben de başımı salladım. "Sadece el salla, kibar ol ve yoluna devam et."

Shaun, "Tamamdır," dedi ve JD'yi itti. "Adamı duydun, hadi gidelim."

JD onu geri itti ama farelerin arabalarını park ettikleri yere doğru giderken hepsi gülüyordu. Hak etmedikleri sürece içeriye park edemiyorlardı.

Kendimi içeri attıktan sonra kulüp binasının kapısına yöneldim, bu sırada diğer taraftaki açılır kapanır kapı açılmaya başladı. Liam içeri girdi. Onu beklemek için durakladım. Artık bizden biri değilmiş gibi davranmaya devam etmenin hiçbir anlamı yoktu. Zaten pek de umurumda değildi.

"Hey," dedi dışarı çıkarken. Araba bu mahallede olamayacak kadar zengindi. Ama cipi hurdaya dönmüştü, başka ne seçeneği vardı ki?

"Sormam lazım," dedim o bana doğru gelirken. "Hangi arabayı kullanacağınızı seçmek için dışarı çıkıp eenie, meanie, miny, moe mu yaparsınız yoksa elinizi bir kavanoza sokup körü körüne bir anahtar mı seçersiniz?"

"Zar ben atarım." Sırıttı. "Yirmi yüzlü zar."

Gülerek kapıyı onun için açtım. "Dick."

"Emmene izin verirdim ama bu sana göre değil." Geçerken omzunu benimkine çarptı ve onu içeri kadar takip etmeden önce başımı salladım.

Oraya vardığımızda Milo ve Kellan çoktan mutfağa girmişlerdi. Gerilim o kadar yoğundu ki bizi boğmakla tehdit ediyordu. İkisini de görmezden gelen Liam, Dove'un süslü kahve makinesine yöneldi. Rome hemen arkamdan geldi.

Üzerinde kapüşonlu bir tişört, tişörtsüz bir eşofman altı vardı ve çorap giymemişti. Görünüşüne bakılırsa muhtemelen yataktan yuvarlanarak kalkmıştı, tabii uyuyabildiyse.

Masaya oturup kollarını kavuşturduğunda ve gözlerini kapatarak arkasına yaslandığında cevabımı almıştım. Yeni kalkmış olabilirdi ama henüz uyanmamıştı. Kulüp binasının kapısı açıldı ve ben de arkama yaslanıp yeni gelen Doktor'un kim olduğunu kontrol ettim. Bir elini kaldırdı.

"Günaydın," dedim. "Liam kahve yapıyor. İster misin?"

"Üçlü espresso," diye cevapladı Doc. "Kahve üzerine."

Homurdandım ama Liam'a baktım. "Barista gibi mi görünüyorum?" Roma gözlerini açmadan, "Hayır," diye cevap verdi.

"Ama yine de kahve istiyorsun," dedi Liam, her şeyden çok eğlenerek. "Sanırım herkes bu kadar?"

Kellan kırpılmış bir ses tonuyla, "Doğru tahmin ediyorsun," diye cevap verdi. Odadaki kötü ruh hallerinin sayısı katlanarak arttı. "Herkes yemeğini ve kahvesini alıp otursun. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Şu anda mı?" Milo iç çekerek sordu.

"Hiçbir zaman doğru bir zaman olmayacak," diye cevap verdi Kellan, sonra da omzuna bir yumruk indirdi. "Sadece bizim yarattığımız bir zaman var. Artık sır yok dediğimde ciddiydim."

Doktor da buradaydı. Duyuru karşısında yüz ifadesi değişmedi ama ikisini de inceledi.

"Eğer planlardan bahsediyorsak, Hellspawn nerede?" Liam sordu. "Peki ya Freddie?"

"Jasper'la birlikteler. İkisinin de olması gereken yer orası ve zaten zar zor uyuyor."

"Şu anda uyuyor," dedi Rome. "Freddie de. Jasper uyanık ama o."

Bu da ağır kesicilerin işe yaradığı anlamına geliyordu. "İşimiz bittikten sonra onu kontrol edeceğim," dedi Doktor. "Sparrow ve Freddie'ye daha sonra bilgi veririm."

"Ne?" Milo, Kellan'a dönerek şöyle dedi. "Bunu bilmesine gerek yok. bok."

Kellan cevap vermedi, sadece Milo'ya baktı.

"Her şey olup biterken, ihtiyacı olan son şey bu. Bu sadece bizim işimizle ilgili değil. Liam onların aynı zamanda onun arkadaşları olduğunu söyledi. Bu onu hiç ihtiyacı olmayan bir pozisyona sokuyor."

"Milo," dedim kollarımı kavuşturarak ve bana şöyle bir baktı. "Tüm bunların ne olduğunu bilmiyorum ama sağlam bir fikrim var. Kel haklı. Ona bilmesi gerekenler hakkında bilgi verebilir. Pusuya düşürüldüğümüzde o da oradaydı. Tüm bunlar için burada. İhtiyacı olan son şey duygusal bir tuzak. Bunu ona yapmayacağız. Bir daha olmaz."

"Vaughn-"

"Yapma," dedim başımı sallayarak. "Bize güvenmediği için geri döndü. Kendisini ve bizi koruyacağımıza güvenmedi. Bizi korumak ona pahalıya mal oldu. Ona ödemesini isteyeceğimden çok daha fazlasına mal oldu. Bizim için zaten kanını akıttı, bizim yüzümüzden daha fazla kanını akıtmayacak."

Milo başını geriye atarak tavana baktı. Ellerini esnetirken çenesindeki kaslar titriyordu. Liam kahve yapmaya devam ederken mutfaktaki tek ses kahve makinesinin buharlı pişiricisinden geliyordu, sıraya dizdiği fincanların her birine shot üstüne shot ekliyordu.

"Evlat," dedi Doc, beni şok ederek. "Anladık. Hepimiz anlıyoruz. Onu güvende tutmak yirmi yıldır verdiğin her kararın arkasındaki itici güç oldu. Çok gençken onun sorumluluğunu aldın ve bundan *asla* vazgeçmeye çalışmadın. Ama bu senin bir karar vermenle, bir arama yapmanla ya da onu korumaya çalışmanla ilgili değil."

"Bu, ona kendini savunması, kendisi için savaşması için gerekli araçları vermekle ilgili. O kırılgan biri değil Milo," diye ekledi Liam. "Öyle görünebilir ve kim bilir, öyle olsaydı onu suçlayamayacağım kadar çok şey yaşadı. Ama o bir savaşçı, eski botlar kadar sert ve senin ona verdiğin değerden çok daha güçlü."

"O buraya ait," diye ekledi Roma tüm bunlara. "Bilir."

"Başka sorunuz var mı?" Kellan sordu. "Sadece 'çünkü ben öyle diyorum' diyecektim ama hepsinin haklı olduğu noktalar var. O senin kız kardeşin. Onu seviyorsunuz. Ama *asla* umursamadığımızı düşünme hatasına düşmeyin."

Aşk demedi ama demesine de gerek yoktu. Dove bizimdi, en az bizim onun olduğumuz kadar.

"İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum," diye itiraf etti Milo.

"Olan oldu," dedi Liam. "Elimizden gelen her şeyi yaptık ama Kel haklı. Şimdi hepimiz olmalıyız ve o onları tanıyor. Belki de

Hatta onları benden daha iyi tanıyor. Onlar da onu önemsiyor." Bunu söylemek onu ne kadar öldürse de.

Homurdandım. "Evet, onu ayrılıp kendileriyle gelmesi için teşvik etmeye çalışacak kadar önemsiyorlar. Onu korumak için çok şey yapmaya hazırlar ve en iyi arkadaşını da unutma."

Bu tam isabetti ve Milo bana ters ters baktı.

"Bak, sadece söylüyorum. Tepki vermeyi bırak, dostum. Her lanet şeye düşmanmış gibi atlamayı bırak. Hapishane senin için *berbattı*. Biliyoruz. Ama artık o lanet hücrede değilsin."

Liam kahvesini önüne koyarken Rome, "Yalnız değilsin," diye ekledi.

"Değilsiniz," diye katıldı Doc. "Hiçbiriniz d e ğ i l s i n i z . Belki de biz gitmedik

bu dövüşü arıyor ama kimse bundan geri adım atmıyor."

Kellan ona baktı ve tek bakan o değildi. "Savaşları sevmiyorsun."

"Hâlâ bilmiyorum," dedi Doc. "Ama ben varım. Bana ne için ihtiyacınız varsa, ister sizi iyileştirmek ister onlarla savaşmak olsun. Bu savaşmak istemediğimiz için ortadan kalkmayacak. Sadece biz savaşı bitirdiğimizde sona erecek."

Liam ona bir fincan uzattı. "Uzun zaman oldu."

"Belki de çok uzun," diye itiraf etti Doc. "Bu da öyle bir şey." Fincanı almadan önce sol elini esnetti ve sonra omuz silkti. "Bilmemi ve yapmamı istediğin şeyi söyle."

Geriye Milo kalmıştı. Liam kahveleri dağıtırken hepimiz onu bekledik. Evet, benimki biraz fazla köpüklüydü ve köpüğe bir orta parmak çizmişti.

Bir kahkaha atarak ona sıdıttım ve Liam biz beklerken oturup bacaklarını uzattı. Kimse Milo'yu acele ettirmedi. Kahvesinden uzun bir yudum aldı, sonra her birimize teker teker odaklandı. En uzun süre incelediği kişi Doktor'du.

Sonunda dedi ki, "Kel haklı. Hepiniz haklısınız. Bundan nefret ediyorum. Onun kavganın ortasında olmasından asla 'hoşnut' olacağımı sanmıyorum."

"Açık olmak gerekirse," dedi Kellan. "Hiçbirimiz onun orada olmasını istemiyoruz. Hiçbirimiz bu konuda 'iyi' değiliz."

"Hayır," dedim ve Doc başını salladı.

"Bundan asla hoşlanmayacaksın," diye ekledi.

Liam elini uzattı. "Sanırım bizden daha uzun süredir bu mücadelenin içinde. Becerilere ve araçlara sahip olduğundan emin olmak için bundan hoşlanmam gerekmiyor.

lanet şeyi kazan."

Roma hepimize aptalmışsınız gibi baktı. Muhtemelen yanılmıyordu.

"El ele tutuşup tartışmanın bir kısmını atladığımıza göre," dedi Kellan, bir elini Milo'nun omzuna koyarken bile sözü devraldı. "Herkesi neler olup bittiği konusunda bilgilendirmenin zamanı geldi. Oturun. Sorularınızı ve yorumlarınızı sona saklayın; bu bir dakika sürecek."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

LIAM

Milo ve Kellan kulüp binasında benimle, Rome ve Vaughn'la birlikteydi. Ezra'yı kulüp binasına getirmek birkaç gün daha sürmüştü.

buluşmayı kabul etti. Hayranı değildi ve Adam'ı ona getirmemi tercih etti. Adam'ın evden siktir olup gitmek istediğini düşünürsek, evet, bu olmayacaktı. Umarım Lainey'i de yanında getirmezd, çünkü bu tam bir felaketin başlangıcıydı.

Milo'nun arka koltukta oturduğu yere bir bakış attım. Arabaya bindiği andan itibaren ikimizi de görmezden gelmişti. Sinirleri tepesindeydi. Hangisinin onu daha çok sinirlendirdiğinden emin değildim - Lainey'nin tüm bunlarla bir bağı olması ve geri dönmeyi seçmesi mi yoksa Emersyn'in de tam ortada olması mı?

Muhtemelen ikisi de. Adam için üzuldüm. Hepimiz hissettik. Ona bunu düzelteceğimizi söylemek istedim. Çünkü öyle ya da böyle düzeltecektik. Sorun şuydu ki, bu bize çoktan mal olmuştu, ona da. Bu iş bitene kadar da bize pahalıya mal olmaya devam edecekti.

"Oraya varmadan önce," dedim gözümü etrafımızdan ayırmadan. Depoda kamp kuran polisler eski eve daha uzun ve dolambaçlı yollardan gitmeme neden oldu. İhtiyacımız olan son şey, kolluk kuvvetlerinden birinin ya da başka birinin bizi takip etmesiydi. Bu adamların kimin için çalıştığını gerçekten bilemezdik. "İkinizi de oraya götürmenin onları konuşmaya ya da işbirliği yapmaya teşvik etmeyeceğini tekrarlamak isterim. Beni tanıyorlar ve çoğunlukla bana güveniyorlar."

Yolcu koltuğundaki Kel'e ve onun arkasındaki koltukta oturan Milo'ya bir göz attım. Milo'nun bakışları camdan dışarı sabitlenmişti. Evet. Bu iş *harika* olacaktı.

"Onlarla bu diyalog hattını açmak için tek başınıza gitmiyorsunuz. Sen bir Vandal'sın. Her zaman bir Vandal *oldun*."

Kel'in ses tonundaki şiddetli sahiplenme duygusunu takdir etsem de, "Ben bir Kraliyet mensubuyum," diye belirttim. "Bu işi yapmak için o seçimi yaptım."

"Bizim için. Milo için. Bu *hâlâ* bir Vandal olduğun anlamına geliyor. Destek alacaksın. Nokta."

Sert için tartışmak ile Bu. Milo devredildi onun
LİDERLİK için Kellan. "Liderlik sana yakışıyor, dostum," diye

işaret ettim ve o da sadece

kendisi de pencereden dışarı bakmadan önce.

Evet. Anladım. Hiçbirimizin gerçekten yapmak istediği bir konuşma değildi. Kahretsin, bir noktada, tüm bu pisliği çözdüğümüzde, Hellspawn'ı ve çocukları alacaktım ve lanet olası bir tatil yapacaktık - Roma'nın bir araba çalıp gitmeye karar verirse kaçamayacağı bir yerde.

Yine de, o orada olursa sıkılacağını hiç sanmıyordum.

Evet. Bunun olması gerekiyordu. Lanet olası bir plan yapacaktık ve sonra tüm bunların nasıl işleyeceğini çözebilecektik. Beşimiz -Lanet olsun.

Beşten fazla vardı.

Doğru. Çenemi kaşıdım. Daha sonra. Bu halledilmesi gereken bir meseleydi.

Daha sonra.

Vandallar. Bizim kız.

Bir yolunu buluruz.

Umarım birbirimizin ağzını burnunu kırmak zorunda kalmazdık - o zaman yine ben kazanırdım. Bu beni gülümsetti ve hepsini kafamın arkasına park ettim. Kafamı oyuna vermem gerekiyordu. Onlardan ayrıldıktan sonra büyüdüğüm eve giden yola saptığımda, yoldan bir saatten fazla uzaklaşmıştım.

Üzerimizde kimse yoktu ve kimse bizi takip etmiyordu - arabaları değiştirmenin ve takipçiler için her gün onları taramanın bir başka avantajı.

Paranoyaklaşmaya

başlamıştım. Almak mı?

"Kahretsin," dedi Kellan, arabayı daire şeklindeki yolun etrafından dolaştırıp garaja sokarken. Kiraz kırmızısı spor bir coupe, aldığım birkaç eski model araba ve Adam'ın kullanması için bıraktığım bir sedan ile birlikte orada duruyordu. "Bazen ne kadar çok şeye sahip olduklarını unutuyorum."

"Yapması kolay," dedim dışarı çıkarken. "Başlangıçta, çok fazla paraları olmasına rağmen hiçbir zaman parayla ilgili değildi, biliyor musun?"

"Evet." Kel iç çekti. "Benim ailem varlıklı değildi. Ama nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." Başını iki yana salladı ve arabadan çıkıp bana katıldığında yüz ifadesini gölgeleyen duygu kaybolmuştu.

Milo arabadan hemen çıkmadı. Neyse ki Ezra zaten burada olmasına ve muhtemelen Adam'la plan yapmasına rağmen bizi karşılamak için dışarı çıkmadılar. Muhtemelen patlak verecek olan kavgadan önce biraz daha boşluk istiyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin misin?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Bununla başa çıkabilir," dedi Kellan. "Döndüğünden beri pek çok şeye alışmak zorunda kaldı. O kız ve Sparrow onu gülümseten tek gerçek şeyler. Onların bu işlere karıştığı fikrini pek iyi karşılamıyor."

"Bu kız bir sorun olacak."

Arabanın arka kapısı nihayet açıldığında Kel dönüp bana baktı. "O zaten öyle. Uyum sağlıyoruz, ayarlıyoruz - onu ve onu koruyoruz."

Doğru. Başımı salladım.

"İyi misin?" Milo'ya söyledim, o da omuz silkti.

"Söz vermiyorum. Ama Kel haklı, bunu desteksiz yapamazsın ve bu adamlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Başımı sallayarak kapıyı işaret ettim ve sonra yolu gösterdim. Kapıyı içeri doğru ittiğim anda oturma odasından gelen erkek sesleri kesildi.

"Ezra," diye uyardı Adam ve ben de harekete geçerek Ezra'nın ileri doğru hamle yapan uçarı kışını engelledim.

"Yapma," diye uyardım onu. "Seni çağırdığım için buradasın ve gerekli olduğu için onunla görüşüyorsun. Bu çok hızlı değişebilir."

Onun düşmanca bakışlarını kendi öfkemi kontrol ederek karşıladım. Ezra, kışında yanan bir dinamit lokumu olmadığında gerçekten eğlenceli bir adam olabiliyordu.

"O neden burada?" Bana ters ters baktı.

"Çünkü onu ben davet ettim. Tıpkı seni davet ettiğim gibi."

Ezra'nın arkasında, Adam oturma odasında duruyordu, elleri cebindeydi ve bakışları çok daha nötrdü ama hiçbir şekilde dostça değildi.

"Dinlemeyi kabul ettik," dedi Adam. "Anlaştığımız *tek* şey buydu."

"Farkındayım." Yine de dikkatimi Ezra'dan ayırmadım. "Bunu yine bir kavgaya dönüştürmeyi mi planlıyorsun?"

Ezra sert bir iç çekişle bakışlarını bana çevirdi. "Bana yalan söylediğin için bana bir özür borçlusun."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Hatırladığım kadarıyla beni ve kardeşimi pusuya düşürmeye çalışmıştın. Seni öldürmedim. Bu kadar özür yeter."

"Sen bir pislisin."

"Ve bununla gurur duyuyorum."

Ezra gözlerini devirdi. "Tamam." Hışımınla oturma odasına geri döndü ve o geçerken yerdeki kırık lambaya baktım, sonra Adam'a odaklandım.

"Sorunlar

mı?"

"Göreceğiz."

Evet, yapardık. Kimse oturmadı ve kimse birbirine sırtını dönmedi. Adam ve Ezra odanın bir tarafında cephe oluştururken, Kellan ve Milo odanın içine açılan kemerli geçitte yerlerini aldılar.

"Bir sorunumuz var," diye başladım çünkü ben köprüydüm. Ortadaki ada.

"Var," dedi Adam ama bana bakmıyordu. Ezra gibi onun da odak noktası Milo'ydu. "Örneğin, bağlarınızı kopardığınızı söylediğiniz bir gruba sadakatinizi sürdürmeniz."

"Bu *senin* sorunun değil," diye belirttim.

Adam hafifçe homurdandı. "Kral bunu bu şekilde görmezdi."

"Kral seni idam etmemi emretti," diye hatırlattım ona. "Sen *öldün*.
çünkü *senin* ölmeni istiyordu."

"Ne?" Ezra sordu, sonra yeniden Adam'a odaklandı. "Onu kızdıracak ne halt ettin?"

Adam ona bakmadan, "Bu tartışmayı karışık bir ortamda yapmayacağız," diye cevap verdi.

"Aslında bunu tartışalım. Birkaç gece önce, iyi silahlanmış bir grup, Vandalların çoğunu öldürmek üzere tasarlanmış bir pusu kurdu."

"Ve umurumda çünkü?" Adam sordu, yüz ifadesi titremiyordu bile.

"Çünkü Emersyn bunun tam ortasıydı."

"O iyi mi?" Ezra'nın tüm tavrı değişti. "İyi olmalı, Lainey yine irtibatı kaybetseydi söylerdi. Yaralandı mı?"

Nefes veren Adam kaşlarını çatı. "Bizim yaptığımızı düşünüyorsun."

"Ona zarar vermek için lanet olası bir pusu göndermeyiz." Ezra'nın şaşkınlığı yapmacık değildi, öfkesi de öyle. Gözleri kısıldı ve dudakları sıkıştı.

İkili arasındaki dinamik her zaman oldukça etkileyiciydi. Ezra'nın Adam'la aynı hizaya gelmemesi şimdi daha da ilginçti. Aksine, aralarında bir ayrılık vardı. Şimdi keşke buradaki dahili kameraları yükseltseydim diyorum.

Bu değişikliği yapmak zorundayım, hem de yakında.

"Onu bu şekilde riske atmayız," dedi Adam. "Her ne kadar Vandalların baş belası, ortadan kaldırılması gereken bir engel olduğunu düşünsem de, onun orada olduğunu biliyorum. *Lainey*'nin de orada olduğunu biliyorum. İkisini de riske atmazdım."

"Lainey evde," dedi Ezra ve Kellan'ı Milo'yu kısmen engellemek için duruşunu değiştirirken yakaladım. İyi plan. Yerimi korudum. Her iki tarafın da önünü kesmek için mükemmel bir konumdaydım. "O güvende. Emersyn'i de yanımızda götürmeyi teklif ettim ama reddetti."

"O da bana aynı şeyi söyledi." Adam'ın odağı kesinlikle Milo'daydı ama dikkatini tekrar bana çevirdi. "Hayır, pusu falan kurmadık. Ezra buraya gelmeden önce senin dışında kimseyle konuşmamıştım. Ona lanet adresi vermene hâlâ şaşıyorum."

"Bana söz vermemiş olsaydın şaşırdım." Nefes vererek başımı salladım. "Biz olduğumuzu düşünmemiştim."

"Sen emindin," diye hatırlattı Kellan bana ve ona baktım.

"Farkındayım."

"Ama bu kadar eminler mi?" Kellan, Adam ve Ezra'ya doğru başını salladı. "Çünkü oradaki Bay Reed sizin inancınızı paylaşmıyor gibi görünüyor."

"Hayır, Bay Reed bilmiyor," diye onayladı Adam ve ben ona bakınca omuz silkti. "Beni öldürmeni o emretti. Tasmanın sende olduğundan emin olmak için hepsine bir suikast düzenlemesi gerçekten inandırıcılığı zorluyor mu? Peki ya bu süreçte seni öldürdüyse? Başarısızlık konusunda nasıl hissettiğini biliyoruz."

"Evet, var." Eğer şimdi benden şüphelenirse.

"Neden senden Adam'ı öldürmeni istedi?" Ezra aniden sordu.

"Sana en son ne zaman kendini açıkladı?" Sordum çünkü açıkladıysa gerçekten bilmek isterdim.

Ezra kaşlarını çatarak döndü ve bara doğru yürüdü. "Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var."

"Arabayı sen kullanmalısın," diye hatırlattı Adam ona. "Burada kalmayacaksın."

Bar bardaklarından biri duvara doğru uçtu ve paramparça oldu. "Böyle devam edersen senden tamirat parası alırım," dedim ve Adam'a sandalyeleri işaret ettim. "Bak, buradayız çünkü ciddi anlamda kötü bir şeyler oluyor. Bunu çözmemiz gerekiyor."

"Siz," dedi Adam beni, Kellan'ı ve Milo'yu göstererek. "Bunu çözmeniz gerekiyor. Bu bizi ilgilendirmiyor."

"Normalde size katılırdım. Vandallar Kraliyet'in işi değil. Tabii Kraliyet onları hedef almıyorsa... Milo'yu ortadan kaldırmak için görevlendirildim. Onları zayıflatmak için." En azından bu noktada bu Kellan ya da Milo için yeni bir haber değildi. "Bu talimatları kendi yöntemimle hallettim. Ama Kral hamleler yapıyorsa -seni ortadan kaldırmamı istiyorsa, sonra da Vandallarla birlikte beni de ortadan kaldırmak için harekete geçiyorsa. Bu, alanı temizlediği anlamına gelir."

Aynı zamanda ciddi bir yanlış hesaplama yapmış olabileceğim anlamına da geliyordu. Bunu göze alamazdık.

"Peki, bundan sonra ne yapacak?" Ezra sordu. "Sen de oraya gidiyorsun, değil mi? Sırada kim var?"

Adam ve ben bakiştık ve kaşlarını kaldırdım, sonra ikimiz de Ezra'ya baktık. "Senden ne yapmanı istedi?"

Ezra soruma itiraz etmek yerine bana baktı ve sustu.

"Senden ne istedi?" Adam tekrarladı. "Bunu ne zaman istedi?" Ezra başını sertçe sallayarak, "Önemli değil," dedi.

bize bir göz at.

"İşi daha hızlı yapmazsam benimle uğraşmak zorunda kalabileceğini uyarısı dışında mı?" Ona hatırlattım.

Ezra omuz silkti. "Dediğim gibi, önemli değil."

"Bu iş hiçbir yere varmayacak," diye araya girdi Milo. "Eğer bir şey bilselerdi, zaten teklif etmezlerdi."

"Hey, artık aynı fikirdeyiz," diye karşılık verdi Ezra. "Sen yanıyor olsaydın ben de üzerine işemek için karşıdan karşıya geçmezdim. Sadece açık olmak için."

Evet, bu iyi gidiyordu. Ensemi ovuşturarak hepsinden uzaklaştım. Bırakalım Kellan ve Adam, Ezra ve Milo'nun boktan şovunu yönetsinler. Eğer Kral hamle yapıyorsa, asıl soru şu olurdu: Neden?

Adam ve benim henüz çözemediğimiz kısım buydu. Neden en başta Adam'ın ortadan kaldırılmasını istemişti? O ne-

Dönerek Adam'a odaklandım. "Emersyn'e evlenme teklif ettiğini başka birine söyledin mi?"

Bu soruyu karşılayan ölüm sessizliğı oldukça derindi. Ezra bile afallamış görünüyordu. şu anda Kellan ve Milo'yu görmezden geliyordum. Bunun cevabını bilmem gerekiyordu. Çünkü şu anda Vandallar ve Kraliyetler arasındaki tek bağı, geçici de olsa, buydu.

Milo ve Emersyn.

Milo'nun peşine düşüp bizi dışarı çıkarmaya çalıştılar.

Bunun sebebi...

Orospu çocuğı.

"İmkânı yok," diye yemin etti Adam. "Hiçbir yolu yok."

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

EMERSYN

J Asper'in yatakta aniden çırpınması beni ayağa kaldırdı ve serumunu tekrar çıkarmadan önce elini tutmak için sendeledim. Son dört Günler onu kabuslardan kurtarmak ve kendine zarar vermesini önlemek için bir egzersiz olmuştu. Adamlara karşı koymaya devam etti, özellikle de Doktor'a. En son serumu çıkardığında, Doc'un serumu geri takmasına yetecek kadar sakinleşmesi için üzerine oturup sürekli mırıldanmak zorunda kalmıştım.

İkinci gün, Doktor yemin etti çünkü Jasper'ın yarasının etrafındaki bölge iltihaplanmış ve ısınmıştı. Ayrıca ateşi de çıkmaya başlamıştı. O gün rüyalar daha da kötüleşti. Birden fazla kez, uykusunda mırıldanması, çırpınmaya başlamadan sadece birkaç saniye önce beni uyandıracaktı.

Doktor iyi olacağına ısrar etti. Ben Jasper'ın terli saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, "Küçük Bit," dedi bana. "Kötü göründüğünü biliyorum ve bu ideal değilmiş gibi davranmayacağım. Ancak ona antibiyotik verdik. Hiçbir yere gitmiyorum. Yarayı kontrol etmeye devam edeceğim ve onu bu durumdan kurtaracağız."

"Bunu onun için daha iyi hale getirememekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi. "Birinin bir savaşta mücadele etmesini izlemenin en zor yanı, bu savaş onun yerine seve seve üstlenebileceğinizi bilmektir. Onun *için* savaşmasak da, onunla *birlikte* savaşabiliriz."

"Mickey," dedim. "İyileşecek, değil mi?" Belki o kanalizasyon borusundan çıkarken daha hızlı olsaydım, hemen harekete geçseydim, *bir şey* yapsaydım...

"Küçük Bit," diye tekrarladı, sonra iki parmağını çeneme dokundurarak bakışlarıyla buluşmam için çenemi kaldırdı. "O iyi *olacak*."

Freddie banyodan çıktı, duştan çıkmış saçları geriye taranmıştı ve üzerinde yeni giysiler vardı. "Gidelim, Boo-Boo. Tag, sen osun."

Yüzümü buruşturdum ve sonra tekrar Jasper'a baktım. Doktor'un verdiği ilaç işe yaramış gibiydi, tekrar sakinleşti ve yüzündeki sıkıntılı ifade devam etse de gözleri kapandı. "Temiz kıyafetlere ihtiyacım var."

"Onları almam için bana güveniyor musun?" Mickey sordu ve ben de ona bir bakış attım. "Teşekkür ederim."

Freddie yatağa yaklaşırken, "O zaman git duş al," dedi. "Bunu aldın mı?"

"Ona göz kulak olacağım, Boo-Boo. Doktor haklı." Ama ben tereddüt edince Freddie bana şakacı bir bakış attı. "Daha önce bahsetmek istememiştim ama kokmaya başlamışsın."

Ben durduramadan bir homurtu kaçtı benden, yarı kahkahaya dönüşen bir homurtu. Sırıttı. Jasper'ın üzerinden kayarak kalkmaya çalıştığımda Mickey inmem için bana elini uzattı.

"Hadi git, Küçük Bit. Senin için kıyafet değiştirip hemen döneceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ve bunda ciddiymdim. Mickey düzenli olarak gelirdi. I

Jasper'ın iyi olacağını söylediğinde ona inanmıştım ama Jasper'ın o fırtınalı gri gözlerini açıp bana bağırmasına falan gerçekten ihtiyacım vardı. Bir hırlama bile yeterdi.

Mickey elimi tuttu, ben de parmaklarını sıktım ve sonra bıraktım. Gülümsemesi kısa sürdü ve Freddie omzuma çarptı. "Yemek?" Soru hafifti ama gözleri ciddiydi. "Gittikçe cılızlaşıyorsun."

Onu tersledim ve sırtışı yayıldı. "Şimdi benim dilimden konuşuyorsun, Boo-Boo. Mickey'ye bize hamburger ve gevşek olmayan patates kızartması getirmesi için rüşvet verebiliriz." Freddie Mickey'ye hınzırca bir sırtış fırlattı, o da ona dar gözlerle bakıp bana baktı.

"Sana ne istersen getireceğim, Küçük Bit. İstersen küçük serseriyle bile paylaşabilirsin."

Freddie muhtemelen olması gerekenden biraz daha yüksek sesle, "Yaralı," dedi ve ikimiz de donup Jasper'a baktık. Ama yüz ifadesi değişmemişti. "Yaralı," diye tekrarladı çok daha düşük bir sesle ve duygulu gözlerle. "Yine de, gevşek penis kızartmaları en kötüsüdür. Çıtır çıtır, sıcak ve tuzlu ya da hiç değil. Haksız mıyım?"

Bu umut dolu sözler karşısında gülümsemeden edemedim. "Haklısın, yani, evet, lütfen, Mickey-eğer sakıncası yoksa."

"Giysilerinizi alayım, ben de size yemek getireyim," dedi Mickey, kapıya doğru ilerlerken. Banyonun içi Freddie'nin duşundan dolayı hâlâ nemli ve sıcaktı, bu yüzden iki günlük kıyafetlerimi çıkardım, suyu açtım ve kaynar spreyin altına girdim.

Sıcak, gergin kaslarımı dövüyordu ve gerinmeye başladığımda boynum ve sırtım itiraz ediyordu. Muhtemelen yerde yatıp kalktığım için düğüm düğüm olmuşum ama Jasper savunmasızken ondan çok uzakta olmaktan nefret ediyordum.

Birden fazla karanlık rüya onu yakalamıştı ama onunla konuşursam sakinleşiyordu. Bazen eli benimkinin üzerinde esnerdi ve bir keresinde

O kadar sıkıydı ki parmaklarım itiraz etmişti ama elini öptüğüm anda içindeki her şey yeniden gevşedi.

Hayır, bununla başa çıkabilirim.

Saçıma şampuan sürerken Mickey, "İçeri giriyorum Little Bit," dedi. Tanrım, o kadar pisti ki, ne kadar pis olduğunu fark etmemiştim bile. Pusuya düştüğümünden beri duş almamıştım ve temiz kıyafetlerimi giymeden önce yarım yamalak el mendilleriyle bir parça temizlik yapmıştım.

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

"Teşekkür ederim," dedim kafa derime masaj yaparak. "Hâlâ kirliyen giydiğim o kıyafetleri tekrar giyme düşüncesine dayanamıyorum."

"Daha kötü şeyler de var," dedi ama duşa daha fazla yaklaşmadı. "Aklında başka şeyler vardı."

"Haklısın," diye itiraf ettim.

"O kadar kolay söyledi ki, inatçılığın zerresi yoktu." Alaycı sıcaklık sırtıtmama neden oldu. "Ve hak ettiğim bir sözle bana haddimi bildirmeden önce, haklı olmanın tadını çıkarmama izin ver."

Kıkırdadım. "Tamam. Şimdi yemek mi?"

"Evet hanımefendi, şimdi size yemek getireceğim. Sen ve Freddie içeride kalıp güvende olur musunuz?" Ekstra uyarı notu benim için kayıp değildi.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum."

"Aferin kızıma," dedi ve övgüsü içime işledi. "Döndüğümde, ben onunla ilgilenirken senin de biraz uyumanı istiyorum. Anlaştık mı?"

Endişe beni çekti.

"Küçük Bit, burada kalabilirsin, sadece uyu, tamam mı?"

Saçımı durulamıştım, bu yüzden perdenin arkasından bakmak için yavaşça yanaştım. Hâlâ kapının yanındaydı, kollarını kavuşturmuştu ve yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Burada kalabilirsem deneyeceğim."

"Bitti, bitti," dedi doğrulurken. "Yirmi dakika içinde döneceğim."

"Mickey?"

Durakladı.

"Gerçekten teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Gerçekten." Sonra gitti ve ben iç çektim. Duşa niyetlendiğimden biraz daha fazla kalmış olabilirim. Ama temizlenmişim ve çıktığımda cildim sürünmüyor, kaşınmıyor ya da kokmuyordu.

Jasper'ın şampuanı ve sabunu gibi kokuyordum, bu da tedirginliğimin bir kısmını giderdi. Mickey bana temiz bir tişört, külot, sütyen ve bir çift yoga pantolonunun yanı sıra kapüşonlu bir tişört ve çorap getirmişti.

Jasper'ın ter önleyicisini kullanmak biraz tuhaftı ama Freddie bir gece önce diş fırçamı almaya gitmişti ve dışarı çıktığımda Doc'un yiyeceklerle döndüğünü ve Freddie'nin çoktan yemeğe dalmış olduğunu görmeden önce dişlerimi iyice fırçaladım.

Hamburgerlerin ve patates kızartmalarının kokusu daha sandalyelerin olduğu yere varmadan midemi guruldatmaya başlamıştı. Mickey geldiğinde ayağa kalktı ve bana oturmam için işaret etti. Tereddüt ettim ve Jasper'a baktım. "Hâlâ uyuyor," dedi Freddie. "Muhtemelen Jas'ın en sıkıcı hali.

Düşünmek

Bir keçeli kalem alıp uyanana kadar üzerine bir şeyler karalayalım mı?"

Gerçekten kıs kıs gülmemeliydim. Hiç komik değildi. Komik olmamalıydı ama... "Eğer hemen kalkmazsa yazı tura atalım derim," diye teklif ettim Freddie'ye ve o da küçük bir yumruk salladı.

Freddie sırtarak, "Sen benim en sevdiğim insansın," diye itiraf etti ve ben başımı salladım.

"Umarım o zamana kadar uyanır."

"Evet, Boo-Boo, ben de öyle umuyorum."

Freddie yemeğini çoktan yarıya indirmişti ve ben yemeğe başlayana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Daha sonra, karnım tok ve duştan kalan yerim sıcakken, Freddie yeni bir kitaptan yüksek sesle okumaya başladığında uykuya daldım. Mickey beni yutmak için uzanan uykuyla savaşıp savaşıp için nöbet tutmaya söz verdi.

Vaughn geldi, Roma da öyle. Milo iki kez benimle oturmaya gelmişti. Aramızda Freddie'yi uyuttuk ve sonra Milo bir süre benimle oturdu. Konuşmadık ama orada olması güzeldi ve elini tuttuğumda şaşırmıştı ama kabul etmişti.

Liam kafasını bir kez içeri uzattı, Jasper'dan çok beni kontrol etmek için, diye düşündüm. Ama Jasper'a doğru kaşlarını çatmasını kaçırmamıştım.

Adamlar bir tür misilleme planlıyorlardı. Bunu tahmin etmek ya da anlamamış gibi davranmak zorunda değildim. Hatta bunun bir parçası olmak istiyordum. Birinin Jasper'a zarar vermesinden nefret ediyordum.

"Bazen, Boo-Boo, bilmemek daha iyidir." Ama Freddie buna benim kadar inanmıyordu.

Mickey biraz daha ihtiyatlıydı. "Bırakın biz halledelim," dedi. "Nasıl hissettiğini biliyorum ve öfkeni, sana yapılanı geri ödeme ihtiyacını anlıyorum. Bunu yapacağız ama onun ihtiyacı olan şey -hepimizin ihtiyacı olan şey- odaklanabilmemiz için senin burada, güvende ve sağlam olman."

Bu noktayı tartışmak zordu, en azından şu anda. Özellikle de Jas'tan ayrılmak istemezken. Dört gün - yoksa beş miydi? İzini kaybetmiştim- Jasper'ın ateşi düşmüştü ve gerçekten uyuyordu. Jasper'ın çarşaflarını değiştirdikten ve onu yıkadıktan sonra hem Freddie'ye hem de Doc'a teslim oldum ve onun yanındaki yatakta uyudum.

Kellan'ın omzumdaki eliyle uyandım. Bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. "Biraz benimle gelir misin, Sparrow?"

Saçlarımı yüzümden iterek yataktan kaydım. Freddie çoktan uyanmıştı ve yanında kahvenin yanı sıra yiyecek de vardı. "Onu yakaladım," dedi. "Döndüğünde bir sonraki bölümden devam ederiz, değil mi?"

Bu fikir hoşuma gitti. "Tamam." Kellan elimi tutup beni kapıya doğru yönlendirirken Jasper'a bir kez daha baktım. "Bir şey değişirse beni almaya gelir misin?"

Freddie kalbini çarpıttı. "Söz veriyorum." Ona bir öpücük gönderdim ve o da öpücüğü yakalar gibi yapıp göz kırparak cebine koydu. "Sonrası için."

Koridor son birkaç günden sonra neredeyse şiddetle aydınlık görünüyordu. Gözlerimi kısarak Kellan'ın beni odasına çekmesine izin verdim. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattı ve beni kendine çekti. "Gel buraya, Sparrow."

Bu basit istek üzerine hemen kollarına atıldım ve beni kucağına alıp sıkıca sarılırken ona doğru kıvrıldım. Son birkaç gündür onu çok az görmüştüm ve şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Konuşmaya ihtiyacın var mı?" Onun kullandığı aynı kısık sesle sordum.

"Yakında," diye yatıştırdı. "şimdi sana sarılmama izin ver."

Bunu yapabilirim.

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

"H "Daha önce hiç bunlardan birini kullandın mı?" Kellan sordu. Kulüp binasının mutfağındaydık. Yemek pişirme dersi yerine Buraya bir şeyler yapmak için geldiğimizi sanıyordum, diyerek masanın üzerinde duran silahı işaret etti. Önceki gece ilk kez Jasper'ın odasında uyumamıştım. Kellan'ın bana ihtiyacı vardı.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Bizim silahlarımız vardı ya da onların vardı sanırım. Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Her zaman dansıma ve uzak durmaya odaklanmıştım." Temel savunma dersleri almama bile izin vermemişlerdi. Bu yüzden yanımda bir refakatçi ve şoför vardı. Kendimi nasıl koruyacağımı öğrenmek onun planlarına engel olabilirdi.

Eve döndüğümde onun için işler kesinlikle istediği gibi gitmemişti. Derimin üzerinde buzlar eridi. Bunun ne kadar bilinçli bir seçim olduğunu iliklerime kadar hissettim. Tam olarak anlayamadığım şey, yoldayken daha fazlasını aramanın neden hiç aklıma gelmediği idi.

"Sparrow?"

Kendimi şimdiki zamana sürükledim ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Jasper bir keresinde bana bir tane tutturmuştu," dedim, anı içimi ürperten gölgeleri kovmaya yardımcı oluyordu. "Bundan biraz daha küçüktü. İşaretle ve ateş et diyordu. Yani, temellerini anladım."

Hafif bir inilti çıkardı ve başını salladı. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Çünkü o Jasper," dedim kollarımı kavuşturup masadan ve silahtan uzaklaşarak. Kellan biz aşağı inmeden önce duş almıştı. Kot pantolon ve eski ve çok yıpranmış bir tişört giymişti. Sanki boyanmış gibi vücudunu sarıyordu, bu etkiyi umursadığımdan değil.

Bir çift yumurta kırarken bana gülümseyen Kellan başını salladı. "Onu bu şekilde görmene sevindim."

"Ben de." Çalıştığı tezgâhın yanına eğilerek Kellan'ı yemek pişirirken inceledim. Bugün bir yemek dersi değildi ve içimden bir ses bunun o silahla ilgili olacağını söylüyordu. "Sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

"Ne kadar tuhaf?" Ses tonu hafifti ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Bu noktada Freddie'nin tuhaflığına yetecek kadar kahve içtiğimden emin değilim."

Kahve. Bunu yapabilirim. Tezgahı ittim ve kahve makinesine gittim. Espresso makinesini sevmiştim. Her türlü demlemeyi yapıyordu ama aynı zamanda köpürtücüsü ve kendi öğütücüsü de vardı. Liam'ın bunu yapmış olması beni çok mutlu etmişti, bunu takdir edecek zamanım olmamıştı ama kahveyi hazırlamaya koyulduğumda ona kesinlikle içten bir teşekkür borçluydum.

"Freddie tuhaf değil," dedim, ilk iki espresso shot'ına başladıktan sonra büyük bardakları aramaya koyuldum. "Zaten öyle olduğunu sanmıyorum."

Kellan kıkırdayarak arkasına yaslandı ve yöneldiğim dolaba uzanarak bana birkaç büyük kupa uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim ve çenesine bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseldim. Son anda başını çevirdi, dudaklarım dudaklarına değdi, sonra bir elini boğazıma doladı ve başparmağıyla başımı geriye yatırdı.

Tüm kontrolü ve ateşiyle, dikkatimin her zerresini talep eden vahşi bir yoğunlukla öptü. Islak, derin ve arkaya doğru uzanan öpücüğü beni neredeyse tüketiyor ve geri çekildiğinde başımı döndürüyordu.

"Bir şey değil Serçe," diye mırıldandı, yumurtalara dönüp onları çevirmeden önce başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Onlarla birlikte kalbimin de yerinden fırladığına yemin edebilirim. Bir an oyalandım, sinaplarımı tekrar doğru yerlerine yönlendirmeye çalıştım.

Kahve.

Kahve yapıyordum.

Gecikmiş bir şekilde elimdeki kupalara küçük bir sırtışla baktım ve işime geri döndüm. Pastırma cızırdadı, kızarmış ekmekler patladı ve mutfak sadece Kellan'a ait olmayan tüm bu harika lezzetli kokularla dolmaya başladı. Yine de kesinlikle lezzetliydi ve dudaklarımda bıraktığı serin nane yanığını yaladım.

"Bana bir şey mi soracaktın?" Pastırmayı çevirip taze yumurtalara başlarken sordu.

"Oh, ben... özür dilerim, sanırım öpücüğünüz beni biraz karıştırdı."

Kıkırdaması omurgama bir ürperti daha gönderdi. Sütü köpürtürken bir çift daha içmeye başladım. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Güzel," dedim ona, omzumun üzerinden bir bakış attım ve *beni* izlediğini fark edince sırttım. "Bir tane istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

"O zaman sorunu sor, Sparrow."

"Jasper son birkaç haftadır daha rahat, yoksa ben mi hayal görüyorum? Bir sürü şeyin ters gittiğini ve hepinizin çok meşgul olduğunu biliyorum. O da -ya da belki hepiniz- bana anlatmak istemediğiniz işlerle uğraşıyor." Yüzümü buruşturdum, sonra da "Bana anlatmak istemediği işler" diye düzelttim. Bilmem gerekirse anlatacağını söyledi ama anlatmak istemedi ve ben de buna saygı duydum."

"İkiniz de çok cömertsiniz," diye cevap verdi Kellan, pişmekte olan pastırmanın cızırtısı ve patlaması midemi bulandırırken. Hem kahve hem de yemek için can atıyordum.

"Gerçekten bir şey talep etmeye hakkım yok, biliyor musun?"

"Hayır," dedi usulca. "Bunu bilmiyorum."

İkimizin de kahvesine köpüklü süt ekledikten sonra onları masaya taşıdım ve tabakları koyarken onunla karşılaştım. Silah hala oradaydı ve ben ona bakmayı kararlılıkla reddettim.

"Sparrow, burada dünyadaki tüm haklara sahipsin," dedi bana, kahvesini bıraktıktan sonra elimi tutarak. "Bana bak."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Seni endişelendirmek istemediği için sana bu seçeneği sunduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca kendi üzerinde çalışmanı da istedi. Çok kötü birkaç hafta geçirdin, bunu hepimiz biliyoruz ve kendine dikkat etmen konusunda sana güveniyoruz."

"O da öyle dedi." Yüzümü buruşturdum.

"O zaman ona inan. Jasper kimsenin, en azından senin kışına duman üflemez."

Bu korkunç bir tanımlamaydı ama Kellan bunu çok ciddi bir şekilde söyledi.

"Bizden istediğiniz her şeyi talep edebilirsiniz..." Başparmağıyla elimin arkasını okşadı, sonra avuç içimi izleyebilmek için çevirdi. "Belki henüz anlamıyorsun ama anlayacaksın. Sen bizden birisin, seninle ya da senin için girmeyeceğimiz tek bir savaşın bile yok. Geçen gece hayatımızın karanlık kısımlarından birine çok yakından baktın. Hiç ürkmedin, Sparrow."

"Bu doğru değil, çok korkmuştum." Kaşlarımı çattım. "Ve kızgın."

Şaşkınlıkla Kellan kıkırdadı. Elim kaldırıarak, bırakmadan önce avucuma bir öpücük kondurdu. "Rol yapmaktan çekinmedin. O duvarı aştın ve doğrudan fabrikanın içine girdin. Kendini böyle riske attığın için kışına şaplak atmak isterdim ama sen hepimizin yapacağı şeyi yaptın ve başardın."

Sesindeki gurur içimde bir sıcaklık yarattı.

"Şimdi," diye devam etti, yumurtasını kesmeden önce çatalını bana doğrultarak. "Bu senin pervasız olma ehliyetine sahip olduğun anlamına gelmiyor. Hiçbir şekilde değil, ama içgüdülerine güvenden ve bizi kurtarmaya yardım ettin."

"Keşke daha hızlı olsaydım, belki o zaman..."

"Hayır, öyle bir şey yapmıyoruz," dedi ısırıkların arasında. Midem homurdandı, ben de yumurtayı silmek için tostı kullanarak kendiminkine yumuldum. "Aferin kızıma."

İltifatı karşısında yine o gurur cızırtısı vardı.

"Geriye dönüp ne yaptığımıza, nasıl tepki verdiğimizize bakabilir ve bundan ders çıkarabiliriz. Ama kendimizi hırpalamayacağız. Bu sizin için bir ilkti ve başınızı dik tuttunuz. Bu sandığınızdan çok daha önemli."

Hayır, bu sonuca zaten varmıştım ama bunu duymak hoşuma gitti. "Bu yüzden mi masanın üzerinde bir silah var?"

"Kısmen," dedi bana. "Bugün silah güvenliğinin üzerinden geçeceğiz. Sonra seni bir poligona götüreceğim, böylece ateş etmeyi öğrenebilirsin. Uzman olman gerekmiyor ama eline silah alıp kullanman gerektiğinde bunu yapabilecek kadar rahat olmanı istiyorum."

Tüylerim diken diken oldu.

"Silahlar bir araçtır, Sparrow. Liam sana zaten temel dövüş sanatlarını öğretiyor. Buna devam etmeni istiyorum. Freddie'den sana bıçak kullanmayı öğretmesini isteyeceğim."

İçime bir şok dalgası yayıldı. "Freddie'yi bıçağıyla gördüm..."

"Bıçağı şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi kullanıyor. Ayrıca bıçakla kendisinden çok daha iri adamları alt edebiliyor. Size öğretebileceği şey, gerekirse nasıl kaçacağınız, kaçamazsanız da nasıl etkisiz hale getireceğinizdir."

Ormandaki yarış aklımdan geçti. Emir eri. Çok iriydi, peşimizden geliyordu. Freddie onunla çatışmaya girdiğinde hiç yavaşlamamıştı.

Kan.

Tabağa baktım, elim çatalı tutarken bir yandan da ona bakıyordum. Ama yemeği göremiyordum. Burası muayenehaneydi ve doktorun yüzü parçalanmıştı ve her yer kan içindeydi.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum," dedi Kellan. "Ama öğrenmene ihtiyacım var. Tekrar bir şey olması ihtimaline karşı elinin altında her türlü araç olmasını istiyorum - çünkü muhtemelen olacak." Sonuncusu kulağa çok isteksiz ve sinirli geliyordu.

Tekrar bir şey olmasını istemiyordu. Ve onu suçlayamazdım. Birinin onu, Freddie'yi ya da Rome'u vurması fikri... herhangi birini.

Hepimiz oradaydık, sadece Mickey ve Milo orada değildi.

Milo'nun yaralanması fikri kalbimi sıkıştırdı. Jasper'ın enfeksiyon ve ateşle mücadele ettiği gerçeğinden zaten nefret ediyordum.

Kan.

Her yere dökülüyordu ve ellerimdeydi. Hiç bu kadar kan çıkar mıydı? Gerçekten mi?

Kellan devam etti: "Araba kullanmak da seni geri getirmek istediğim bir başka şey." Bu sözler çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Senin için üzerinde çalıştığım bir araba var ama ben hazır olana kadar benimkilerden birini alabilirsin. Açıkçası, seni zırhlı bir araca bindirmeyi tercih ederdim, ama buna doğru ilerleyeceğiz."

Sıcak-soğuk hissi yoğunlaştı ve nefesimi tam olarak alamadım. Doktora defalarca vurduğumda üzerime kan sıçradı. Freddie bıçakla vurdukça havada uçuşan kan. Yarasını sararken ve üzerine baskı uygularken Jasper'dan akan kan.

Kıpkırmızı bir
nehir... Nefes
alamıyordum.

"Siktir, Sparrow." O kadar uzaktaydı ki, sanki uzak bir tünelden sesleniyor gibiydi. "Hadi, başını eğ, benim için nefes al, tatlım..."

Dünya dönüyordu.

Amcam.

Doktor. Çit.

Ellerimdeki yanıklar.

Sonra Cole beni kavradı, kollarımdan aşağı sürüklemeyi önce camı kırdı...

Görüşümde noktalar dans ediyordu ve kollar beni sardığında geri çekildim. Bir çığlık boğazımı tırmaladı ve durmadı. Hiçbir şey durmadı.

Çok fazla kan vardı.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

"**B**reathe, tatlım," diye mırıldandım kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılırken. Çırpındı, elleri çılgınca vuruyordu ama ben darbeleri görmezden geldim. Kahve fincanını fırlattığı ve kırık parçayı kaptığı anda harekete geçmiştim. Sandalyesini geriye ve masayı yana iterek, bir şey kesmeden önce ona ulaşmayı başardım.

Dağınıklığı görmezden gelerek yere oturdum ve göremediğim ya da ateş edemediğim lanet bir yere bakarken onu kucakladım.

"Nefes al, Serçe," diye tekrarlardım, kısa, keskin ve sık nefesler yerini daha derin nefeslere bırakana kadar sırtını yavaş dairelerle ovdum. Sonra ürperdi ve kaslarının gerginliği kısa bir süreliğine gevşedi, ardından ıslak bir hıçkırık boğuldu.

Ne tür bir pisliktim ki onu böyle itiyordum? Onu daha da yaklaştırarak elimi saçlarına götürdüm ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken birden kollarını bana doladı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım usulca, acı dolu bir hıçkırık sesi çıkardığında. "İşte orada. Benim için nefes al, tatlı serçem. Nefes almaya devam et. Her şey yoluna girecek..."

Orada ne kadar oturduğumuzu takip etmedim. Zihinsel olarak, o gün için yaptığım tüm planları değiştirdim. Sparrow listenin başına geçti. Duvarın arkasından ağlamasını dinlemek yeterince zordu, ama bu?

Bu *cehennemdi*. Sahip olduğum tüm içgüdüleri bastırdım. Jasper'ın alev alev yanan öfkesi bu noktada beni tatmin etmeye yetmeyecekti. Ona kötü bir eleştiride bulunan ya da zor anlar yaşatan herkesi öldürmek istiyordum.

Sonsuzluk gibi geldi ama nefesleri daha yavaş ve daha derin geliyordu. Yüzünü boğazıma gömmeyi bıraktı ve başını omzuma doğru götürdü. Ama ben olduğum yerde kaldım, mırıldandım.

"Özür dilerim, Sparrow," dedim, tam olarak neden üzgün olduğumu eklemek istiyordum ama onun tekrara ihtiyacı yoktu. "Çok üzgünüm. Bana ne yapabileceğimi söyle."

"Hiçbir şey," diye fısıldadı boş bir sesle ve ardından uzun bir iç çekti. "Ben sadece..." Sert bir yudum daha aldım ve onun çıkmasını bekledim.

"Sparrow," dedim, çenesini yeterince eğerek o kırmızı ve şiş gözlerini benimkilerle buluşturmasını sağladım. "Yapmamalısın diye bir şey yok. Acı acıdır."

Hissettiğimizde, içimizdekileri dışa vurmalıyız. Bazen bunu yolda bir taşı tekmeleyerek ya da bir duvarı yumruklayarak yapabiliriz. Ama bunu içinizde tutmak sizi zehirleyecektir ve ben gözyaşlarıyla başa çıkabilirim. Öfkeyle başa çıkabilirim. Sahip olduğumuz bütün tabakları kırmanı bile kaldırabilirim. İhtiyacın varsa gidip biraz daha alırım- ama tek 'yapmaman gereken' kendini sessizliğe boğmaktır."

Ağzından kaçırdığı her şeye bakılırsa, sessizlik onu her şeyden daha uzun süre rehin tutmuştu. Dudaklarını yalayıp gerçekten düşünceli görüldüğünde, yüzündeki gözyaşlarını dikkatlice sildim. Burnu kırmızı ve parlaktı, gözleri şiş ve kan çanağıydı. Alt dudağı bile dişlerini geçirdiği yerden dolayı kızarmış ve çatlamıştı.

Kendini kaybettiğinde bile, duygu zenginliğini kontrol altına almak için savaştı. Zavallı serçem, dünya onu hırpalamıştı ama o hâlâ oradaydı. Hala savaşıyordu.

Gülümsemeye çalışır gibi dudaklarına çıplak bir titreşim dokundu, ama daha işlenmeden başarısız oldu. "Ortalığı batırdım."

"Biz temizleriz." Düzen, böyle zamanlarda önemli olan bir şeydi. "Çocukken," dedim ona. "Annemle babam öldükten sonra kederle nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Bilirsiniz, bu garip bir şey. Annemin beni okula bırakmasına izin verseydim, kaza yapmayacakları gerçeğini takıntı haline getirdim."

Başımı salladım.

"Beyin komiktir, tutunduğu şeyler. Yağmur yağıyordu ama ben otobüse binmek istedim. Beni okula götürmek istedi. Beklerken ıslansam bile otobüse binmeme izin verdiler. Otobüse binmeyi çok severdim. Sonra o gün ben okuldayken bir kaza geçirdiler."

Dikkatle ve onu dengeleyerek ayağa kalktım. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve çoraplı ayaklarının kırık dökük parçalarla birlikte yerde olmasını kesinlikle istemiyordum.

"Kapıdan koşarak çıktığımda iç çekişini hâlâ duyabiliyorum. Yüzümdeki yağmuru hâlâ hissedebiliyorum." Bana bakarken onun iri gözlerini yakaladım. "Babamın ona sorun olmadığını, bunu yapmama izin vermesini söylediğini hâlâ duyabiliyorum. Ama artık onu her zaman göremiyorum. Bana kazayı anlattıklarında hissettiğim her şeyi hissediyorum. Bana öldüklerini söylediklerinde. Acıyı, gözyaşını... Ama gözlerimi iyice kısmazsam onu göremiyorum. Resimlere baktığımda bile, sanki- çok düz, bana sarılan, sandviç yapan ya da komik hikayeler anlatan kadın değil."

Onu kahve makinesinin yanındaki tezgâha koyarak bacaklarını ovdum.

"Bir saniye burada kalır mısın?"

Başıyla onayladıktan sonra diğer tezgâhtan kâğıt havluları aldım ve yanına koydum. Sonra da ortalığı temizledim. Kahvaltısını zar zor yapmıştı; kahve bir kayıptı. Ama yediğinden emin olacaktım.

"Ailen için üzgünüm." Empati bu sözlerde yankılanıyordu. Bu acıma değil, kayıptı. Onun ailesiyle benimkiler arasında ı ışık yılı kadar fark olmasına rağmen muhtemelen anlayabileceği bir kayıp. Burnunu sümürmüştü ama bu sesinin genizden gelen kalitesini azaltmamıştı.

"Ben de Sparrow," dedim omzumun üzerinden. "Ama çocuklarla ve Bayan Stephanie'yle tanıştım - o her zaman bana kulak verdi. Bana söylediği ve hiç unutmadığım bir şey vardı: Bazen hissetmen gereken şeyi hissetmen gerekir."

Kirli bulaşıkları lavaboya, kalan kırık parçaları da çöpe koyduktan sonra silahı kaldırdım. En azından uçup gitmemişti ve onu tezgahdan almak için yanına gittim.

"Ne yapıyoruz biz?"

Gözyaşı lekeli yüzünü inceledim. "Bana güveniyor musun?" "Elbette."

"Tamam, dayan." Benim teşvikimle kollarını boynuma doladı ve ben de onu taşıyarak mutfaktan çıktım. Yandan gelen bir hareket önerisi üzerine baktığımda Roma'yı mutfağın yanındaki oturma alanının duvarına yaslanmış buldum.

Bakışlarımı karşıladı, sonra tekrar bana bakmadan önce ona baktı. Ondan endişe yayılıyordu ama ben çenemi kaldırdım. Elimdeydi. Ona sahiptim. Başını salladı, sonra elindeki telefona dokundu. İhtiyacı olursa onu arayacaktı.

Mesaj alındı.

Neyse ki Rome onunla bana güveniyor gibiydi ve ne kadar yakın kaldığını düşününce bunu takdir ettim. Merdivenleri çıkarak kendi odama ve dolayısıyla onunkine yöneldim ama şimdilik benimkine yerleşecektik. Kapıyı kapattıktan sonra iki kilidi de çevirdim.

Sürgü, içeri girmek isteyenleri gerçekten dışarıda tutmayacaktı ama yeterince önemliyse yeniden düşünebilirlerdi. Bunu aklımda tutarak onu taşıdım ve yatağa yatırdım. "Olduğun yerde kal."

Yastıklara doğru uzandı ve sulu bir kahkaha attı. "Komik bir şey mi var?"

Gömleğimi çıkarıp fırlatmadan önce sordum

Dolaptaki çamaşır yığınının üzerine. Üzerine kahve ve sümük bulaşmıştı.

"Hepiniz bunu yapın, bana kalmamı söyleyin."

"Çünkü yaralı bir kuş yakaladığınızda kanatlarına dikkat etmeniz gerekir." Dolabımda en üst rafa kadar uzandım, sonra ahşap desteği yana çekip açtım. Kutuyu çıkarıp yatağa taşıdım ve onun önüne koydum. "Kanatlar hassas şeylerdir, iyileşebilirler ama dikkatli olmazsanız yeniden yaralanabilirler."

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yatağın kenarına oturdum ve kutuyu açtım. Bir ayakkabı kutusuydu, süslü bir şey değildi ama içinde birkaç sürpriz vardı.

"Candy?" diye sordu öne doğru eğilerek.

"Karameller. Karamela. Bitter çikolata. Bunun tadı çörek ve tarçınlı kahve gibi." Paketi çıkardım ve cazip bir şekilde ona doğru salladım.

"Yenilebilir yiyecekleriniz var..." Yüzünü şaşkınlık kapladı.

"Evet, çok fazla değil ve bunların reklamını yapmıyorum, yoksa hiç olmazdı, ama benim gizli zulam senin gizli zulan ve sanırım ikimiz de birkaç saat dinlenebiliriz."

"Kel..."

Yalan yok, adımı söyleyişine gerçekten bayılmıştım. "Çok meşguldün..."

"Aynen öyle." Telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım. Zaten önümüzdeki birkaç gün boyunca bekleme modunda olacaktık. Öyle olmasak bile Sparrow'un bana ihtiyacı vardı.

Gönder tuşuna bastıktan sonra ona ekranı gösterdim.

"Sparrow'un bana ihtiyacı var," diye okudu. "Günün geri kalanında dinlenmesine izin veriyorum."

-Gerçekten. Kan ve kemik görünmediği sürece bizi rahatsız etmeyin." Yüzünü buruşturunca kaşlarımı çattım. "Çok mu doğrudan?"

"Anlamsız mı geliyor? Kan ve kemik mi? Peki ya Jasper?"

"Doktor ve Freddie onunla ilgilenecek. Rome burada, Vaughn da öyle. Hepimiz rotasyon yapıyoruz ve dinlenmediğin için hepimiz *senin* için endişelendik. Ayrıca, eğer sopayla vurmazsan, ya da Jasper'ın sık sık belirttiği gibi, kurnazlığı pek sevmiyorlar."

Güldü, sesi gerçekti ve hafiflikle doluydu. "Bilmiyorum."

-Roma kurnaz olabilir."

"Elbette, bir tuğla kadar ince," diye kabul ettim. "O doğrudanlığı tercih eder."

"Bu doğru...tamam. Bekle biraz." Kendi telefonunu çıkardı ve içinde bitter çikolata, çörek ve kahve aroması olan paketi aldı. Evet,

Bunu bir hevesle onun için almıştım, sadece ona verme şansım olmamıştı.

Çocuklar otumuz olduğunda içmeyi tercih ederlerdi ama uyumama yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım olduğunda kokmamayı tercih ederdim. Parmakları ekrandaki klavyenin üzerinde gezindi ve bana mesajı göstermeden önce gönder tuşuna bastı.

"Hayattayım, sürtük," diye yüksek sesle okudum. "Şu anda sevişmiyorum ama kesinlikle iyi bakılıyorum. Seni seviyorum. Yarın konuşuruz."

"Çok mu fazla?" diye sordu.

Telefon ekranını kapatırken "Duruma göre değişir," dedim.

"Açık mı?" Bana bakarken ambalajı soyarak açtı. Bir parçam bir sonraki cevabımı tartıştı, ama sonra tekrar, az önce ona ne söylemiştim?

Bazen ihtiyacımız olan şey incelik değildi.

"Şu anda sevişmek isteyip istemediğin üzerine."

Çikolatadan bir parça kopardım ve dudaklarına götürdüm. Gözleri hala kırmızı ve şişti, burnu hala parlıyordu. Hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Dudaklarını yalayış şekli doğrudan sikime gitti, ama ona daha önce de söylediğim gibi, sikler sertleşir. Öylece sertleşir.

Bekleyebilir. Ben de bekleyebilirim.

Ağzının benimkine dolandığını hayal edebilsem bile.

Çikolatayı almak için dudaklarını araladığında bakışlarını bir kez olsun benden ayırmadı, çikolatayla birlikte parmaklarımı ağzına aldığı anda bile.

Benim güzel serçem hâlâ yaralı olabilirdi ama ne düşünürse düşünsün, kırılmış olmaktan çok uzaktı. Dilini parmak uçlarımin etrafında dolaştırdı ve ben de o geri çekilene kadar parmaklarımı onun için tuttum.

"Hmm," diye mırıldandı, hâlâ çikolatayı emiyordu.

"İyi mi?" Diye sordum ve dudakları gerçekten de yukarı kıvrıldı. Evet, istediğim cevap buydu, bu yüzden aramızdaki mesafeyi daralttım ve elimi boğazına götürerek "Tadına bakmama izin ver" dedim.

Tüm vücudunun ürpermesi ve başını eğip ağızlarımız çarpıştığında elime doğru eğilmesi de gözümünden kaçmadı. Güzel kız dudaklarını tekrar ayırdı ve kahve, çikolata ve tarçın girdabı dilimi selamladı.

Bitter, çökmekte olan ve tatlı - tıpkı onun gibi. Çikolatayı çalmadım, sadece dilini yaladım, tadını kendi dilimde kıvırdım ve sonra çikolatayı dudaklarımdan emdiğinde keyiflendim.

İniltisi içimde titreşti ve başımı kaldırmadan önce acıyan dudağını okşadım. "Hmmm," dedim, daha önceki sesini yankılayarak. "Sanırım tadın çikolatadan daha güzel."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Yanakları kızardı ve gözleri kızarıklığa rağmen biraz daha parlaktı.

"Bu çok güzel bir soru." Önce ona, sonra da çikolata kutusuna baktım. Parmaklarım hâlâ boğazındaydı ve başını eğip çenesini kaldırarak parmaklarımı biraz daha sıkma izin verdi. Nabızı hızlı da olsa sabit bir tempoda atıyordu. "Bana bir şey söyle, Sparrow, sadece gerçeği söyle."

"Ne?"

"Bu senin için sorun olur mu?" Başparmağımı nabzının üzerinde gezdirdim ve bu temasla kalp atışları hızlandı.

"Sen olduğunda hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, sanki bunu çok yüksek sesle itiraf etmek istemiyormuş gibi.

"Sadece ben mi?" Kardeşlerimle neler yaptığını gerçekten bilmek istiyor muydum?

"Beni öpmeleri ve bana dokunmaları hoşuma gidiyor," dedi neredeyse aceleyle. "Bilmediğimi sanmayın. Kimse beni zorlamıyor..."

"Sus, tatlı Serçe, öyle olmadıklarını biliyorum. Sana zarar vermeden önce kendi çüklerini keserler." Aklımda hiç şüphe yoktu. "Sadece benim için hazır olduğunu bilmek istiyorum... bugün işler ters gitmiş olabilir ama sen de bir şok daha yaşadın ve hiçbir şeyi zorlamak istemiyorum."

"Kellan," dedi, ben elimi boğazından çekip onu kucağıma alıncaya kadar öne doğru kaydı.

Kalçalarımın üzerine oturdu ve o tatlı ellerini göğsümdeki kanatların üzerine bastırdı. Temas, farkına bile varmadığım bir ağrıyı dindirdi.

"Seni parçalanmadan önce istedim..." Dudakları lezzetli bir şekilde benimkilere yaklaştı.

"Hatırlıyorum," diye söz verdim. "Ama bunu istiyorsan, kurallarım var."

İkimiz için de kurallar vardı ama şu anda sadece birkaç tanesi önemliydi.

"Kurallar mı?"

"Hmm-hmm... bana nereye dokunabileceğimi söylüyorsun ve sonra görebildiğin, düşünebildiğin ve hissedebildiğin tek şey ben olana kadar seni tatmin etmeme izin veriyorsun." Tatlı ağzı mükemmel bir daire şeklinde açıldı ve bana bakarken gözlerini kırıştırdı.

"Sana dokunabilir miyim?"

"Şu anda bana dokunuyorsun."

Ellerine baktı. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum, Sparrow. Ve evet, eninde sonunda ama şu anda, şu anda seni istiyorum. Seni tatmak, kızdırmak ve boşalmanı sağlamak istiyorum. Benim için parçalanmanı ve dilimin üzerine boşalmanı istiyorum. Zevkten başka bir şey hissetmemeni istiyorum, bunu senin için yapmama izin verir misin?"

"Ne aldın?" Kelimeler nefes nefese çıkmıştı.

"Sen, Sparrow," diye onayladım. "Seni anlıyorum." Ben de acının bir kısmını silmeye yardım edeceğim. "Ee... var mısın?" Çikolatayı kaldırdım. "Yoksa ikimiz de kafayı bulana kadar bunu yiyelim ve birlikte süzülelim mi? Ben seninleyim, yani her iki durumda da mutlu olacağım."

Ama lanet olsun, seni uçurmayı çok isterdim. Bu sözleri kendime sakladım çünkü onun kendi zevkini seçmesini istiyordum. Hadi küçük serçe, söyle bana.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Kahve, ikolata ve tarçın tatlarının hepsi dilimde kaldı. Daha da fazlası, Kellan'ın bu çöküşün peşinden gitmesiydi. ağzımın etrafında. Yenilebilir şeyler yeni bir şeydi, ama onun teklifiyle içime dolan arzu, daha fazla çikolata yemekten çok daha baş döndürücü bir ihtimaldi.

Her ikisini de yapıp yapamayacağımızı sormak istesem de tereddüt ettim. Kafayı bulmak ve sorunlarımı bir süreliğine unutmak kulağa harika bir fikir gibi geliyordu ama Kellan'ı *hissetmek* istiyordum, ona karşı hissizleşmek değil.

Kot pantolon ereksiyonunu kontrol altında tutuyordu ama kıkımın altında olduğu belli oluyordu ve ben de yokmuş gibi davranmak istemiyordum. Hiç de *öyle davranmak* istemiyordum. "Ne kadarını bilmen gerekiyor?" Sağ elimi göğüs kafesindeki kanat dövmesinin üzerinde gezdirerek sordum. İkisinde de kanat vardı. Ama ikisini birbirine bağlayan bir şey yoktu. Bir kerkenezin kanatları.

Onlar da şahindi. Ama özel bir tür. Onları araştırıyordum, neden sahip olduklarını seçtiklerini anlamaya çalışıyordum.

"Sparrow," Kellan adımı öyle bir komutla söyledi ki başka bir yere bakıyormuş gibi yapmaya gerek kalmadı. "Sana zarar vermemek için ne yapmamam gerektiğini bilmem gerek. Ama bana bir şey söylemek zorunda değilsin, sadece kafayı bulabiliriz tatlım."

Tatlım demesinde bir şey vardı.

"Aletler hakkında ne dediğimi hatırlayın, sertleşirler. Bu konuda bir şey yapmamız gerektiği anlamına gelmez."

Bunu birçok kez söylemişti. Kollarımı boynuna dolayarak ensesinin hemen üstündeki saçlarını okşayarak kendimi rahatlattım. "Sen benim şoförümken sana geldiğimde..."

Tereddüt ettiğimde başını salladı. "Çok kışkırtıcıydın ve çok acı çeken biri için fazlasıyla baştan çıkarıcıydın."

"O zaman beni istememiştin."

"Hayır," diye kabul etti. "Seni korumak bizim görevimizdi, Sparrow. Bundan faydalanmak yanlış, özellikle de ne kadar yalnız olduğunu görebildiğim halde."

"Ama cazibe hâlâ orada mıydı?" Bunun benim için neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi.

"Aramızdaki çekim hep vardı," diye itiraf etti, sonra da içini çekti. "Sparrow, sen neredeyse on dokuz yaşındasın, o zamanlar daha on sekizinde bile değildin. Ben yirmili yaşlardayım. Jailbait kelimesinin gerçekten bir anlamı var."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Ama sana asıldığımda hapishane yemi değildim."

"Hayır," diye kabul etti. "Ama o kadar da uzak değildin ve bunu göremiyor olabilirsin - ama yüzeyde neredeyse acı verici derecede genç görünüyorsun. Sonra dans ediyorsun ve ruhani, zamansız ve çok güzel oluyorsun."

Tarifiyle içime bir sıcaklık doldu.

"Ben o seyirciler arasında otururken, sen havada asılı dururken, ipek üzerinde tekrar dans etmeden önce benimle göz göze gelmek için dönüp düşerken? Her yerimi ele geçirmiştin. Sadece bunu beklediğimi fark etmem biraz zaman aldı."

Bu aylar önceydi, sonra bir saat bile geçmeden-

"Evet, sonra yaralandın ve biz seni aldık. O zaman seni istediğim şekilde teslim olmak kötü bir hareket olurdu."

"Şimdi değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe. "Artık sizinle daha eşit durumdayız. Seni aldığımız için burada değilsin. Peki ya sırlar?" Bununla birlikte, elini tekrar boğazıma sararken bana odaklandı. Bu hareketin bu kadar kıskırtıcı ve ateşli olmaya hakkı yoktu ama o bunu yaptığında tüm vücudumun gevşediğine yemin edebilirim.

Tutuşundaki hiçbir şey beni tehdit etmiyordu. Aksine, dünyayı biraz daha iyi, daha kolay bir yer haline getiriyordu; bunu açıklamak çok zordu. "Artık sır yok mu?"

Bana sarılma şekliyle ya da belki de sarıldığı için soru daha anlaşılırdı.

"Bunu tercih ederdim," diye mırıldandı. "Güvenine ihtiyacım var, Sparrow." "Sana güveniyorum," diye itiraz ettim.

"O zaman sana asla dokunmamam gereken yerleri ya da istemediğin şeyleri söyle."

Midemin çukurunda, nabzımı okşayan başparmağının ve boynumdaki elinin sıcak tutuşunun yaydığı baygın ısının bile hissettirmediği bir buz topu oluştu. Ağzım kuruyarak gözlerinin içine baktım. Kendi ateşleriyle yanıyorlardı, beni tüketmekle tehdit etmeyen ama yatıştırıcı serin, buz gibi bir ateş.

"Kıçla oynamayı sevmiyorum." Bu beş kelimeyi ağzımdan çıkarmak ilk başta neredeyse imkânsızdı. Yapış yapış olmuş, boğazımı tıkamış gibiydiler ve öksürmek ya da başka tarafa bakmak istedim - herhangi bir şey. Ama bu saklanmak olurdu. Elini biraz daha sıktı. En nazik sıkışı kalbimdeki tavşan seslerini susturdu.

Sessiz yanlış kelime olabilir.

"Yani anal penetrasyon gibi mi? Yoksa kıcını avuçlayan ve sıkı bir şey istemiyor musun? Şaplak yok mu?" Sorularındaki rahatlık, gözlerindeki son derece ciddi ifadeyi yalanlıyordu.

Sert yumrunun etrafında yutkundum. "Sıkmak iyidir, sanırım. Yani -"Onlar var ve ben *her zaman* çıldırmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Bu anal kısmı." Yüzüm alev alev yanıyor gibiydi ama Kellan'ın yüz ifadesinde reddetme yoktu. "Küçükken... küçükken. İşbirliği yapmazsam beni bu şekilde cezalandırırdı."

Kellan sustu.

"*Gençken* mi?"

Ağzımdaki azıcık tükürük de gitmişti artık. "Evet. Eğer kavga edersem ya da itaat etmezsem, beni cezalandırırdı..." Bunu yapabiliyordum, söyleyebilirdim. "Bir keresinde bunun oynamanın başka bir yolu olduğunu söylemişti ama hiç hoşuma gitmemişti, hep canımı yakardı. Özellikle de kızgınsa ve kızgın olduğunda hayır duymak istediği bir kelime değildi. Bir keresinde dikiş attırmak zorunda kaldım."

"Acıtmasını istedi." Bu bir soru değildi.

Bunu çoktan anlamıştım. "Ne zaman biri onu sıyırsa ya da ona dokunsa beni ona geri götürüyor-" Bir an için gözlerimi kapattım ve nefesimi içime çektim.

Beni kendine çekerken yanağımın yumuşak fırçasına elinin nazikçe sıkılması eşlik etti. Kalbimin çılgınca atışı, onun yakınlığıyla içime dolan huzurla tamamen çelişiyor gibiydi. Bazen bu kelimelerin ne anlama geldiğini anlayabiliyor muydum?

"Evet," diye itiraf ettim, sunduğu kozanın içine daha derin sarınarak. "Eğer işbirliği yaparsam, bu acıyla ilgili olmayacaktı." Tekrar sertçe yutkundum. "Bunun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, onun hakkında."

"Yani, kık oyunu yok," dedi, sesinin tınısı düşerek. "Sen hazır olana kadar olmaz."

"Bilmiyorum-"

"Şşş, bilmek zorunda değilsin." Bir parça geri çekildi. "Gözlerini aç, Sparrow. Bana bak. Unutma, burada oturan benim."

Kirpiklerim yukarı doğru çırpındı. Onun Kellan olduğunu unutamazdım. Ama Liam ya da Vaughn, hatta Jasper olduğunu da unutamazdım, yine de farklı noktalarda *unutmuştum*.

"İşte benim tatlı serçem. Üç şey: Seni incitecek hiçbir şey yapmayacağız. *Asla*. Anal seksi çok zevkli hale getirmenin yolları var ve sen hazır olduğunda bunu ondan alıp sana geri vereceğiz."

Kalbim o kadar sıkıştı ki, tamamen durabileceğini düşündüm. Sonra gümbürtü geldi, kaburgalarım vurulan bir yumruk gibi, hala hayatta olduğumu vaat eden keskin, hızlı bir gümbürtü.

"Vücudun senin. Eğer seninle oynamama izin verirsen, sana zevk vermeme ve seni boşaltmama izin verirsen, bu bana bedenim üzerinde şu anda sahip olduğumdan daha fazla hak vermez. Ne zaman ve nasıl olacağını sen söylersin. Bu senin gücün. Bunu sadece seçtiğin kişiyle, seçtiğin zaman ve seçtiğin şekilde paylaşırsın." Burnunu benimkine dokundurdu. O kadar basit bir jestti ki, sözlerine rağmen gülümsememe neden oldu.

"Daha iyi," diye fısıldadı, sonra dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Dokunuşu çok kısıydı ama aynı zamanda inanılmaz tatlıydı. "Üçüncüsü... eğer seni rahatsız eden bir şey olursa bana söyle. Taşaklarım amının derinliklerinde ve boşalmaya hazır olsam da umurumda değil. Eğer durmamı istiyorsan, söyle."

Sonuncusu içimde yankılandı, ruhumun derinliklerinde bir yere çarpmış gibi görünen bir emirdi. Tüm buzları yerinden oynatmış gibi görünen bir çanın gongu gibi çaldı ve bu konuşma başladığından beri başaramadığım kadar derin bir nefes aldım.

"Anlıyor musun?" Gözlerimi aradı ve kalbimin küçük bir takla attığına yemin edebilirim.

"İnanılmazsın," diye fısıldadım. Doğru kelime bu değildi ama elimdeki tek kelime buydu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yine de anlıyor musun?"

"Benim için acı yok," diye özetledim daha önceki ifadesini. "Bedenim bana ait, ama istediğim zaman onu sana vermeme izin vereceksin. Eğer bir yerim acırsa ya da durmanı istersem tek söylemem gereken şey durmak olacak."

Bu sözleri kemiklerime kadar kazıyabilirdi; onları o kadar derinden hissettim ki.

"Aynen öyle."

"Peki ya sen?" Ellerimden birini ensesinden yüzüne doğru kaydırarak sordum. Her yeri çok sıcaktı. Bu adamların hepsi ateş gibiydi. Ayazı kovan ateş. Beni güvende ve sıcak tutan ateş. Beni ağzına kadar dolduran ateş ve ben hala daha fazlasını istiyordum. Her şeyimi tüketmelerini ve beni yakıp kül etmelerini istiyordum.

"Peki ya ben?" "Neye ihtiyacın var?"

Başparmağıyla başımı biraz eğdi, sonra beni yavaş, derin ve ruhumu çalan bir şekilde öptü. Dilinin hareketi giriş talep ediyordu. Dişlerinin sürtünmesi itaat etmemi emrediyordu. Ama öpücüğün içine doğru nefes alıp vermesi, nefesimi kesip tekrar geri vermesi, içimi dışıma çıkardı.

Öpücüğü derinleştirirken bile daha fazlası için çaresizce ona sarıldım, ancak başka hiçbir parçası hareket etmedi. Kalçalarım yuvarlandığında ve kendimi ona doğru bastırdığımda bile. Daha fazla yakınlaşamayacakmışız gibi görünüyordu ama içine girmek ya da kendimi onun içinde kuşatmak istiyordum.

Başını kaldırdığında alt dudağımı dışarı sürükleyerek bakışlarımı yakaladı ve kalbim üç kez çarptı. Ama korkudan değil. İçimde hiçbir korku yaşamıyordu. Şu anda da yok.

Kellan'la değil.

"Sen," diye yanıtladı basitçe. "Seni alıyorum ve seninle ilgileniyorum. Seni şimdi orgazm edebilir miyim?"

Bu kışkırtıcı isteğin basitliği karşısında içimden bir ürperti geçti. Kellan'ın kontrolü mutlak güzellikte bir şeydi. Ne kadar mükemmel olduğunun farkında mıydı acaba? Gitmesine izin verdim ama üzerinden inmedim. Onun yerine, daha önce açtığı çikolata paketine uzandım.

"Bundan bir parça daha alabilir miyim?" Önceki parça bir şey yaptıysa bile ben farkında değildim. Kendimi yüksekte ya da özellikle havada hissetmiyordum. Sadece sıcak ve güvende.

"Evet," diye mırıldandı. "Yine de muhakeme yeteneğinden ödün vermeni istemiyorum."

"Bu yüzden kafayı bulabileceğimizi ya da seks yapabileceğimizi söyledin."

Kısa bir omuz silkme hareketi ama bu hareket aynı zamanda onun sertleşmiş aletini zaten sıırıslık olan göbeğime sürtüyor gibiydi. Ona zaten karşılık verdiğim gerçeğine dikkat çekti ve amım boşluğun etrafında spazm geçirdi.

"Her zaman biri ya da diğeri olmayacak, ama ilk seferimiz için? Evet, kalçalarının arasında kimin kaydığını tam olarak bilmeni istiyorum. Dilimin içine girdiğini ve dişlerimin klitorisinde olduğunu bilmeni istiyorum. Dahası, ben

İçine girdiğimde bunun benim aletimin seni doldurması olduğunu bilmeni istiyorum. Boşaldığında, ki çok boşalmanı istiyorum Sparrow, sana tekrar tekrar zevk verdiğimi kesinlikle *bilmeni* istiyorum."

"Kellan," diye fısıldadım çikolatayı açarken. Kokusu bana gerçekten de çikolatayı hatırlatıyordu. Çikolatayı alt dudağının üzerinde gezdirirken gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olmak, sistemime bir elektrik atımı daha gönderdi. "Sana güveniyorum ve seni istiyorum... Seninle ne kadar güvende olduğumu bana gösterdiğin için teşekkür ederim." Sonra çikolatayı ağzımın içine kaydırdım, yavaşça erimesi için dilimin altına sıkıştırdım. Bir kez olsun gözlerini benden ayırmadı. "Beni şimdi orgazm mı edeceksin? Seni hissetmeme izin ver, bedenimi sana vermeme izin ver? Kontrolü? Yapabileceğim her şeyi?"

Gözlerinin alev aldığına yemin edebilirim. "Bu senin ve benim için büyük bir zevk olacak, Sparrow," dedi ağzını benimkiyle birleştirmeden önce ve çikolata için düello yaptık. Bu bir kavga sayılmazdı. Davetim ve kabulüm, öpücüğü derinleştirirken onu serbest bırakmış gibi görünüyordu ve sonra hareket ediyorduk ve ben yatağın üzerinde düz duruyordum.

Bana bakarken üzerimden Wildfire geçti. Sonra pantolonuma uzanmadan önce tişörtümü çekiştirip çıkardı. Daha önce üzerimde var olan endişe gitmişti. Az önceki itirafımın içeriği bile bu sıcak baloncuğun içine nüfuz edemiyordu.

Pantolonumu indirdi, külotumu ve ardından çoraplarımı da çıkardı. Ayağa kalkarak beni izledi ve ben sütyenimi çıkarırken başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Çıplaklık benim için hiçbir zaman önemli olmamıştı. Ama onun bana bakışı -hepsinin bakışı- sanki gördükleri sadece benim vücudum değildi.

Gördükleri şey kesinlikle hoşlarına gidiyor gibiydi ama ben onlar için sadece bir beden değildim ve ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, onlar benim için bedenden çok daha fazlasıydı.

"Becer beni," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzelsin, bunu biliyorsun..." Parmaklarını özenle dövmemin üzerinde gezdirdi. "Vaughn'la konuşmam gerekebilir ama burada bir şahin ve doğandan daha fazlasına ihtiyacın var."

İçimde dans eden kahkaha özgürlüğüyle beni şok etti. Orada uzanmak yerine yukarı doğru kıvrıldım ve yatakta dizlerimin üzerine çöktüm. Göğüs kaslarındaki kanatların her birine bir öpücük kondurduktan sonra işaret parmağımı karnını süsleyen sarmaşık kaplı haçın olduğu yere doğru götürürken yüzündeki hoşgörü hiç değişmedi.

"Hepinizin üzerinde uzun zamandır benim dövmem var." Üzerine bir öpücük kondurduktan sonra kot pantolonunun bağlama yerine gittim. "İzin verir misiniz?"

"Ne istersen, Sparrow. Ama yaklaşık üç dakika içinde, dilimle kalçalarının arasında olacağım ve bacaklarını başıma dolayacağım."

Üç dakikada çok şey yapabilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Düğmeyi çözdükten sonra fermuarı indirdim. Onu soyarken gözlerinin içine bakmakta bir şeyler vardı. "Sana söyleyebilir miyim Bir şey mi?"

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye söz verdi. Bel bandına bastırıp kot pantolonunu ve boxer külotunu aşağı doğru itmeye başladığımda kaslarının esnemesini kaçırmadım. Her ne kadar göbeğine çarpan sikine bakmak istesem de gözlerini kaçırmak istemiyordum.

Eğer göğsünden yayılan sıcaklığın yoğun olduğunu düşünseydim, kalçaları ve uylukları daha da sıcaktı. Kot pantolonunu indirirken onu izlemeye devam ederek kenara doğru hafifçe yaklaştım ve sonra karnına, tam haçın üzerine bir öpücük kondurdum.

"Daha önce kendimi sana atacakken beni beklettiğin için teşekkür ederim," dedim. Bırakın her şeyin yaşandığı birkaç ay öncesini, birkaç hafta önce bile bunu itiraf etmek çok daha zor olurdu. "Sana kızdığımı biliyorum - bu adamların bir parçası olduğunu ve beni aldığınızı fark ettiğimde."

"Hey," diye fısıldadı çenemi tutarak. "Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın. Sana ihanet ettiğimi düşündün ve bir bakıma ettim de."

"Ama yapmadın," diye karşı çıktım. "Benden hiçbir şey almadın, istediğim zaman bile - o gün evet diyebilirdin ve ben de sana istediğin her şeyi verebilirdim. Ama vermedin."

"Böyle şeyler söylediğinde kalbim kırılıyor, Sparrow. Sen güzel bir amdan çok daha fazlasısın - amin ne kadar güzel olursa olsun ve Freddie ne derse desin. Yalnızlığın beni yaraladı. Rahat etmek için vücudunu takas etmen gerektiğini düşünmen? Bunu yapmana asla gerek yok."

"İşte bu yüzden sana teşekkür ediyorum," dedim, devralana kadar ne kadar zamanım olduğunu söylediği saatin hızla azaldığının farkındaydım. Bakışlarımı sikine dikerek, onun görüntüsünü içime çektim. Kalın uzunluğu, körelmiş tepesi, ne kadar kırmızı ve vahşi olduğu.

Tavırlarındaki hiçbir şey sikinin ne kadar sert olduğunu ya da alt tarafındaki damarın nasıl zonkladığını ele vermiyordu. Eğer ona duyduğum ihtiyaçtan dolayı zaten sıcak ve kaygan olmasaydım, bu vahiy karşısında çoktan sıcaklamış olurdum.

Burnumu boylu boyunca gezdirip nazikçe alay ederken, karın kasları gerildiğinde sııttım. "Sen iyi bir adamsın Kellan Trachel," diye adını fısıldadım. "Kerkenez... vahşi, hızlı ve her zaman orada, saldırmaya ya da yakalamaya hazır."

Son kelimeyi söyledikten sonra elimi sikinin etrafına sardım ve dudaklarımı başının üzerine kapattım. Çok zamanım olmayacaktı ve Kellan'ın söylediği şeyin gerçekleşmek üzere olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve beklentiyle kalçalarımı ovuşturdum.

İçimdeki her bir ahlaksızlık zerresi bu vahşi ihtiyaç kütlesine dönüşüyordu. Aşağı doğru ittim, dilimi mantar şeklindeki başının üzerinde, sonra da alt tarafı boyunca okşarken sikini yuttum.

Eli saçlarımı okşadı. "Sorun olmazsa bacağıma dokun, Serçe."

Bacağına bir kez dokundum.

"Aferin kızıma," dedi alçak bir sesle, başlı başına bir okşamaydı bu. "Şimdi gırtlığını sikeceğim. Anladığına dair bir dokunuş. Durdurmak için iki dokunuş."

Bir kez vurdum ve ağzımı gevşettim.

"Evet Sparrow, aferin kızıma." Sonra boğazıma kadar itti, gözlerimin yanmasına ve vücudumun ağrmasına neden olan birkaç zamansız saniye boyunca beni horozuyla boğdu. Sonra geri çekildi.

"Nefes al," diye emretti ve ben de gürültülü bir nefes aldım. "Tut şunu." Tepki verecek zamanım yoktu ve sonra sikini o kadar derine gömdü ki, yüzüm karnına bastırıldı ve lekeler gözlerimin önünde dans edene ve kalçalarım yatağının örtülerine karşı sallanana kadar orada tuttu.

Geri çekilirken komutu bir kez daha tekrarladı, ucundan sızan tuz dilimin üzerinde geziniyordu. Sonra gözyaşlarım yüzümü çizene ve tırnaklarımı kalçalarına geçirene kadar beni tekrar tekrar boğdu.

Mükemmeldi. Tamamen ona odaklanmışım, ağzıma boşalmasını istiyordum ama dudaklarımdan çekildi. Yumuşak itirazım üzerine çenemi yakaladı ve beni öptü. Salyalarım akıyordu ama bu onu durdurmadı, elini boğazıma doladı ve beni yatağa geri yatırdı.

Dokunuşundaki emir itaat gerektiriyordu ve ben de hiç sorun çıkarmadan itaat ettim. Ona her şeyimi vermek istiyordum. Sırtımı yastıklara yasladığımda, çarşafın ateşli tenime karşı ne kadar serin görüldüğüne dair bir tıslama çıkardım. Bakışları üzerimde sabitlenmiş, aradığı şeyi bulana kadar arıyordu.

"İstemediğin bir şey yaparsam sözün nedir?"

Dudaklarımı yaladım. Teninin benimkine karşı şehvetli bir şekilde kayması, bu noktada neredeyse çaresiz kaldığım bir şeydi. "Dur."

"İşte benim kızım," diye fısıldadı, sonra çenemi öptü. "Akıllı, seksi ve şehvetli. Sen mükemmelsin, Sparrow. Bunu asla unutma."

Kalçalarımı birbirine sürttüm ama bu iltifata karşı yapacağım protesto, öpücüklerini göğsümde gezdirdiğinde sözsüz kaldı. Sanki onlarla tanışmış gibi her bir meme ucuyla oynadı.

Bir parçam sadece gözlerimi kapatıp onun kışkırttığı hislerin tadını çıkarmak istiyordu ama o bana bakmaya devam etti. Kontrol ediyordu. Boğazımı bırakıp bir göğsümü avuçlarken hep kontrol ediyordu. Alay ettiği ve dokunduğu her santim derinin okşaması için uygun olduğunu da doğruladı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ağlamak ve bağırarak istedim. Meme uçlarımla oynamaya devam ederken bile dudaklarını karnımda gezdirdi. Kıpırdamadan yatmak zordu, kalçalarım kalktı ve göğsüne çarptı. Hafifçe kıkırdadığına yemin edebilirim ama sonra diliyle dövmemin çizgisini takip etti, ta ki ben temastan neredeyse titreyene kadar.

"Bu sanatı seviyorum," diye mırıldandı, her kelimeye bir öpücük kondurarak. "Bunu burada bizimle birlikteyken yapmış olmana bayıldım."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve ellerinden birine uzandım. Parmaklarımı yakalamak için göğsümü bıraktı ve sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Buradayım, Serçe," diye fısıldadı amımın üstünden. Ağırlığını bana yaslamış olsa bile beni yatağa sabitlemedi. Kalçalarımı onun için ayırdım ve bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktı. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet." Kelimeyi çerçeveleyip dışarı itmeme bir dakikamı alsa bile. "Kesinlikle, evet..." Ağırlığımı değiştirdim, kalçalarımı tekrar kavislendirdim ve bu sefer kıkırdaması sadece yumuşak ve eğlenceli değildi.

Neredeyse alaycı ve keyifliydi. "Bir şey mi istiyorsun, Sparrow?"

Elini sıkarken başımı yastıklardan kaldırdım, bir bacağımı omzundan geçirdim ve ayağımın düz kısmını sırtına bastırdım. "Dilinin üzerine boşalmak istiyorum."

Gülümsemesi neredeyse beni kör ediyordu, o kadar genişti ki. "Evet, hanımefendi. Ellerinizi başınızın arkasına koyun ve orada tutun." Elimi bir kez hatırlatır gibi sıktı, sonra bıraktı. Ellerimi başımın arkasına koyup parmaklarımı birbirine geçirirken meme uçlarım neredeyse acı verecek şekilde gerildi.

Bu hareket sırtımı biraz dikleştirdi ve göğüslerimi yukarı itti. Çekiştirmeden önce bir meme ucumu sıktı. Ortamımda daha fazla sıvı ısı yayıldı.

"Derin bir nefes al," diye emretti ve ben de uydum. "Tekrar." Ciğerlerimi havayla doldurup dört ya da beş derin nefes daha aldıktan sonra kıpırdandı ve aniden dilinin ve dudaklarının amımın üzerindeki sıcaklığundan dolayı hiç nefes alamadım.

Yavaşça girmedi, bunun yerine kalçalarımı iyice bastırarak ayağımı sırtından çekmeye zorladı. Sonra diliyle beni mızrakladı. Hızlı itişler bir alaydı, ama dişlerini klitorisimin üzerinde kazımadan bir saniye önce sırlıslıkam göbeğime karşı mırıldandı.

Gerilim bandı çok fazla gerilmiş bir lastik bant gibi koptu. O ilk orgazm üzerime çöktüğünde fark ettiğimden çok daha yakın bir sınırdaki geziniyordum. Sesi içeride tutmaya çalıştım, ama bir meme ucunu sıkıştırdı ve klitorisimi yuvarlarken bakışlarını yakaladım.

Kahretsin, sanırım gözlerim geri yuvarlandı ve bu sefer bir çığlık attım. Amcığım boyunca öpücükler kondurdu, sanki içimde kabaran ezici hislerden beni okşayarak kurtarıyordu. Sonra ben nefesimi tutar tutmaz, beni yalamaya devam etti. Dilini kullanmadaki becerisi beni doygunluktan uçurumun kenarına götürdü, ihtiyaçtan yeniden titriyordum.

Neredeyse çok fazlaydı, ama durmasını istemiyordum ve bu sefer, diliyle daha önceki itişlerini yansıtmak için parmaklarını içime soktuğunda, ellerimi başımın arkasında tutmayı unuttum. Kalçalarımı savurarak çırpındım ve ben ağzını takip edip dilini ve parmaklarını sürmek için zorlansam bile o beni yerimde tuttu.

"Kahretsin, tadın çok tatlı," diye fısıldadı ben titrerken. Yüzünü örtüye sildi ve parmaklarını içimden çıkardı. Dikkatle, yüz yüze gelene kadar süründü. Hınzır gülümsemesi, dudaklarındaki kabarıklık ve gözlerindeki ateşle birleşince daha işimizin bitmediğini anladım. "Dilimin üzerine gelmek hoşuna gitti mi, Sparrow?"

"Evet," diye cevap verdim çiğ bir sesle. İç kaslarımın hiçliğı kenetlendiğı yerden dışarı fırlayacakmış gibi duran titrememi durduramıyordum. "Ve parmakların."

"Oh, bunları sevdin mi?" Başparmağıyla klitorisimi daire içine aldı ve bu omurgamda bir şok dalgası yarattı. Çok fazla ve yeterli değıl. "Oh, bunu sevdin. Gözlerini aç ve bana bak, Sparrow."

Klitorisimi okşamaktan parmaklarını içime kaydırmaya geçerken parmaklarımı çarşafıma doğru esnetiyordum. Üçü beni gerdi ama yanma tatlıydı ve yalvarırcasına kalçalarımı kaldırdım.

"İşte bu," dedi, gülümsemesi hâlâ oradaydı. "Elimi becer, Sparrow. Parmaklarıma boşal."

Yemin ederim ki beyaz bir sıcaklık içimde patladı ve kalçalarımı salladım, her derin itişinde kıvrılırken parmaklarının açısını değiştirmek için onları döndürdüm. İçimde hem beklenti hem de gerilim yükseliyordu. Ter tenimi kayganlaştırdı ve onu daha derine götürmeye çalışarak yukarı iterken parmaklarını sıktım.

"Çok yakınsın," diye fısıldadı yanağıma doğru, bir öpücük kondurdu. "Değil mi?"

Çok yakındı, ama tam değildi - parmaklarını kıvrırken başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Zevk beni tamamen hareketsiz kalana kadar sertleştirdi. Dili parmaklarını taklit ederek benimkine doğru ilerlerken boğazımda sessiz bir çığlık yankılandı.

İçimde patlayan orgazm beni neredeyse bayıltacaktı ama onunla kalmak için savaştım. Başını kaldırdığında her yerim titredi, zevkten ne kadar kemiksiz olduğuma rağmen ve hala...

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun," dedi. "Bunu tekrar yaptığını görmek istiyorum."

Bu mümkün müydü ki? Kelimeler kifayetsiz kaldı, ben de onu okşadım. Bir kere.

Bakışlarındaki yoğunluk arttı ve içimde yepyeni bir şehvet dalgası yarattı. Çenemi yukarı kaldırıp boğazımı ortaya çıkardığımda gözleri karardı ve elini boynuma doladı.

"Bunu istiyor musun, Sparrow?" diye fısıldadı. "Benim için hazır mısın?" "Lütfen, Kellan," diye cevap verdim. Tanrıya şükür sesim işe yaramıştı.

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandı. "Her şey." Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerindeydi ve boştaki eliyle sikini okşuyordu. "Sözümüz nedir?"

"Dur."

"Ne istiyorsun?"

"Seni."

Gülümsedi, yarığım boyunca sikinin başıyla alay etti ve onları yukarı kaldırmamak için her şeyimi harcadım. Elini biraz daha sıktı.

Boynuma sarıldı ve hareketsiz kalma emrine itaat ettim. Kendi bildiği gibi yapmasına izin verdim. Kendi bildiği gibi yapmasını istedim.

"Sikinin üzerine boşalmak istiyorum," diye başardım sonunda. "İçime boşalmanı istiyorum."

İlk itiş onu içime itti, beni onun etrafında gerdi ve iç duvarlarım kasıldı. Kahretsin, sanırım tüm vücudum zevkle kasıldı. Diğer her şey buna yol açıyordu. Kalçalarını sallamaya başladı ve boğazımı hafifçe bir kez daha sıktı. Havamı kesmedi, sadece orada olduğunu hatırlattı.

Beni ona bağlıyor, beni daha yükseğe çıkarırken bile beni yere bağlı tutuyordu. Aletin içimde kaybolduğu yere bakarken dudaklarını yalaması, beni tekrar onun etrafında kenetledi.

Hiçbir söze gerek yoktu. Bizi kasıtlı bir tempoya soktu, sikinin amıma batışını izliyor, sonra bakışlarını benimkine kaldırıyordu. Boğazımdaki elini kendi elimle kapattım. Gülümsemesiyle ona dokunabilmenin keyfini çıkardım ama o hızını artırdıkça düşüncelerimin ipini tutamadım.

Hamleleri beni yatağa itti ama eli beni yerimde tuttu. Parmaklarını birleştirdiğimiz yeri aramak için aşağı kaydırırken ve bir tanesini sikinin yanına bastırırken, kalçalarım yükselirken yeterince hava ememedim.

Basınç ve yanma çok yoğundu. "İşte bu, Sparrow," diye mırıldandı. "Biraz daha..."

Sonra ilkinde ikinci bir parmak eklendi ve daha önceki vahşi titreme geri geldi.

"İşte böyle, aynen böyle boşalacaksın. Hissedeceğin tek şey ben olacağım."

İtişini derinleştirip içime girerken dudaklarımdan sessiz bir evet sesi döküldü. Parmaklarını yerinde tutarak beni daha da genişletti. Baskı yoğundu ve sonra eli boğazımın etrafında büküldü ve dünya kıvılcımlar ve ışıkla dans ederken patladım.

Etinin benimkine çarpması, hareketinin yumuşak homurtuları ve sürekli övgü akışı beni ateşe verdi. İçimde çözölen orgazm amansızdı, durdurulamazdı ve dokunduğumuz her yerde alev alan elektrik zevkinden başka bir şey olmayana kadar her parçamı parçalıyor gibiydi.

Sertleşti ve sonra kendi orgazmının ilk sıcak fişkırması beni dolduruyor gibiydi ve tekrar boşaldığıma yemin ettim. Dünya karardı, sonra beni serbest bıraktı.

ve oksijen ciğerlerime doldu. Ama o kadar yükselmiştim ki, az önce beni bedenimden ayırdığından emindim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

K Ellan ve ben bütün günü yatakta geçirdik. Kulağa ne kadar çökmüş gibi gelse de, neredeyse orgazm olduğum kadar uyuduğumdan emindim. Her yerim ağrıyordu.

Beni yemek alacak kadar uzun süre bıraktığında en iyi şekilde. Freddie gelip Jasper'ın uyandığını söylediğinde daha yeni duş almıştım.

Heyecan içime işledi. "Hemen geliyoruz," dedi Kel ona. Üzerinde bir çift eşofman vardı ama gömlek giymeye zahmet etmemişti. Parmağını bana doğru uzatarak, odamdan almış olması gereken bir çift külotu havaya kaldırdı ve içine girebilmem için diz çöktü.

Yavaşça, kıcıma bir kez bile dokunmadan onları yukarı ve yerine kaydırды. Gösterdiği özen boğazıma bir yumru daha oturttu. Ayağa kalkmadan önce karnıma bir öpücük kondurdu, sonra yataktan bir gömlek aldı. Bu kesinlikle onun gömleğiydi.

Kollarımı kolların arasından geçirirken başımın üzerinden çekti. "İşte başlıyoruz, değil mi?"

"Evet," dedim, sonra ani bir kararla çenesinden öptüm. "Teşekkür ederim."

"Oh, şüphesiz benim için bir zevkti," diye söz verdi. "Ve eğer Jasper'ın bu gece sana ihtiyacı yoksa, onu gördükten sonra gideceğin yer tam da o yatak olacak."

Sistemimdeki uğultu neredeyse tam bir mırıltıya dönüşmüştü. "Ne istersen," dedim küçük bir selamla ve o da kıkırdadı.

"Gidelim, Sparrow. Sen orada olmadığın için muhtemelen Doc'un kafasını koparıyordur."

Yüzümü buruşturdum çünkü muhtemelen çok da haksız sayılmazdı. Jasper'ın Mickey'ye olan kızgınlığı çok daha derinlere iniyordu ve benden çok önce gelişmişti.

Odasının kapısı biraz açıktı ve ben daha oraya varmadan sesi bana ulaştı.

"Siktir git. Yataktan kalkıp işeyebilirim. O yüzden çıkar şu lanet sondayı."

Yüzümü buruşturarak kapıyı içeri doğru ittim. Doktor bunu ikinci gün takmıştı çünkü Jasper'ın ateşi yükselmeye devam ediyordu ve onu mümkün olduğunca uyutup dinlendirmemiz gerekiyordu.

"Lütfen demeyi unuttun," dedim kapı ile yatak arasındaki mesafeyi hızla kapatırken. Vaughn'un parıltılı gülümsemesi, Jasper'ı yatakta tuttukları anlaşılan yerden Roma'ninkini yansıtıyordu.

Mickey yatağın ayak ucundaydı ve Freddie sandalyelerden birine yayılmıştı. "Şükürler olsun, Boo-Boo burada ve senin huysuz kıcını sakınleştirebilir."

Jasper, Freddie'ye cevap vermek yerine doğrulmaya çalıştı ama rengi soldu ve Vaughn onu yakalayıp tekrar yere yatırdı. "Sakin ol dostum, geliyor."

Yatağa doğru yürüdüm, yanındaki yastıklara ulaşana kadar dikkatli ve hafif bir şekilde yürüdüm ve sonra onu olabildiğince rahatsız etmeden yerleştim.

"Hey," diye fısıldadım o gri gözlerini bana diktiğinde. Mutluluk içimde bir balon gibi şişti ve elini uzattığında onu yakaladım. Elini yanağıma doğru çekerek avucuna doğru eğildim ve ardından dudaklarımı alnına bastırdım. "Uyanma vaktin gelmişti."

"İyi misin?" Yüzüme baktı ve uyanık olmasına rağmen alnı biraz nemliydi ve ter içindeydi. Saçları hâlâ nemliydi. Ateşi düşmüş *gibiydi* ve Mickey'ye bir göz attım.

"Ben iyiyim," dedim. "Ateşi düştü mü?"

"Evet, söz verdiğim gibi," dedi Mickey gülümseyerek. "Henüz tamamen kurtulmuş değil."

"Bunu ona söyleme," diye hırladı Jasper ve ben de burnuna bir fiske vurdum. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde tüm oda sessizleşti. "Sen az önce..."

"Bunu mu yapacaksın?" Burnuna tekrar fiske vurmadan önce sordum. Kaşlarını çatmaya çalıştı ama dudaklarının seğirmesi onu ele verdi. "Evet, yaptım. Şimdi uslu dur. Bütün hafta bizi endişelendirmekten başka bir şey yapmadın ve Mickey her adımda yanımızdaydı. Bu yüzden ona teşekkür et ve kibar ol."

Ağzının köşesi daha da yukarı kalktı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Bu... vay canına. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Burnuna fiske vurduğum için mi?"

Etrafımızdaki tüm çocuklar gülmeye başladı. Kellan bile gülerken çenesini eğdi ve Jasper hepsine orta parmağını kaldırdı ama bana odaklandı. "Belki de özellikle bunu yaptığın içindir. Bir öpücük isterdim ama ağzımın tadı göt gibi ve iyi olanından bile değil. O zaman erteleyelim mi Swan?"

"Bu bir randevu." Bu sözleri kafamda evirip çevirirken göğsümdeki çırpıntı, kanatlarını çırpın bir kuş sürüsüne dönüştü. Döndüm.

avucuna bir öpücük kondurmak için başımı eğdim.

"Tamam," dedi Jasper, hâlâ gülümsüyordu ama gözleri henüz tam olarak odaklanmamıştı. "Açlıktan ölüyorum ve gerçekten gidip işlemek istiyorum doktor. Sakıncası yoksa lütfen kateteri çıkarır mısınız?"

"Bunu yapabilirim," dedi Mickey yatağa yaklaşırken. "İstersen sen de yiyebilirsin ama hafif şeyler yemeni öneririm. Şimdilik yumuşak yiyecekler. Ayrıca seni seruma bağlı tutuyoruz. Antibiyotikler için daha iyi, ama ateşin önümüzdeki otuz altı saat boyunca düşmezse, seni ağızdan alacağız."

"Evet, sakıncası yoksa oral seksi Swan yapsın doktor."

Freddie inlese de kıkırdama sırası bendeydi. "Bu çok kötüydü Hawk. Baba şakası gibi, kötüydü."

"Onu rahat bırak," diye azarladım, Jasper'ın elini sıkıca tutarak. Gözleri cam gibi ve solgun olsa da onun uyanık olması çok güzeldi. Yatakta oturuyor olmama rağmen şu anda gerçekten havada yürüyordum.

Kellan ellerini ceplerine sokarak, "Pekâlâ," dedi. "Vaughn ve Rome, gidip herkes için yiyecek getirin lütfen. Freddie, bir duş al ve temiz kıyafetler giy. Doktor, hasta sende."

"Peki ya ben?" Ben sordum.

"Burada kal," dedi Jasper. "Lütfen. Kateter kısmı için gözlerini kapat. Aletine sokulan bir tüpün seksi bir yanı yok."

"Öyle," dedi Kellan. "Kahve yapmak için aşağı iniyorum ve herkese biraz getireceğim." Muhtemelen haklıydı, Jasper uyanırken hareket etmek istemiyordum. Henüz değil. "Tabii bana burada ihtiyacın yoksa."

"Ben hallederim," dedi Mickey.

"Pizza mı, Jas?" Vaughn sordu.

Mickey, "Bu yumuşak bir yiyecek değil," dedi.

Rome, "Biz yumuşak kabuklu alacağız," dedi ve ben

sırıttım. "Kulağa harika geliyor, teşekkürler

çocuklar."

Mickey'nin yüz ifadesi aynı fikirde değildi ama göz göze geldik. "Pizza yumuşak olabilir, özellikle de sıcak ve tazeyse."

"Birazcık..."

"Lütfen, Mickey? Günlerdir dışarıda ve çok aç. Bir dilimin zararı olmaz, değil mi?"

Bir elini yüzünde gezdirerek homurdandı. "Tamam, bir dilim, eğer bunu başarırsan ikincisini deneriz."

Jasper sıırıttı. "Tamamdır. Teşekkür ederim."

İçimi bir rahatlama kapladı ve çocuklar birbiri ardına dışarı çıktılar ama Jasper'ın omzuna çarptıktan ya da çıkmadan önce ona uzun uzun baktıklarından emin olduktan sonra. Sadece Vaughn ve ardından Rome yatağın etrafında dönerek önce başıma sonra da dudaklarıma birer öpücük kondurdu.

Freddie kıkırdadı ve sonra yatağın benim tarafıma doğru kayarak serçe parmağını uzattı. "Jas'a katılıyorum, seni öpmeden önce dişlerimi fırçalayacağım."

Kıkırdayarak bir parmağımı kıvırdım ve yanağına bir öpücük kondurabilmem için bana doğru eğildi.

"Tamam, bu oldukça havalı. Birazdan dönerim." Sonra günlerdir görünmediği kadar hafiflemiş bir halde dışarı çıktı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu ve umarım Jasper'ın uyanıp iyi olmasıyla Freddie bunun bir kısmını unutabilirdi.

Mickey'nin Jasper'ı muayene etmesi yaklaşık on beş dakika sürdü; ayrıca bandajını değiştirdi ve dikişlerini kontrol etti. Yaranın etrafındaki iltihap yerinde duruyordu ama önemli ölçüde azalmıştı.

Kateterin çıkarılması ikimiz için de unutmayı tercih edeceğim bir deneyimdi. Benimki *çok* tatsız olmuştu ama Mickey nispeten nazik davranmış ve Jasper tüm süre boyunca bana odaklanmıştı.

Aramızda ona banyoya kadar yardım ettik ve dişlerini fırçalayıp elini yüzünü yıkamasını sağladık. "Duş alma şansımız var mı?"

Mickey kapı aralığından ona "Henüz değil," dedi. Ben yakınında kalırken ona bir nebze mahremiyet sağlamak için geri çekilmişti ama onu tamamen terk etmiyordu. "Yaranın biraz daha iyileşmesine izin vermeliyim."

"Sünger banyosu yapabilirim - mükemmel değil ama eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," diye teklif ettim ve bana yarım bir gülümseme verdi.

"Swan, bu şimdiye kadar aldığım en seksi, seksi olmayan teklif." "Tamam, aşık çocuk," dedi Mickey kıkırdayarak. "Hadi seni tekrar yatağa."

"Çarşafaları değiştirmeliyiz." Jasper'a hızlı bir öpücük verdim. "Belki onu bir dakikalığına sandalyelere taşıyabiliriz?"

"Bana yaslansan nasıl olur, Jas," dedi Mickey. "Little Bit çarşaflarınızı değiştirmeyi bir sanat haline getirdi."

Jasper, "Keşke o kısmı çözmek zorunda kalmasaydın," dedi ve ben de ona bir öpücük kondurdum.

"Sus, Freddie bana nasıl yapılacağını göstermek zorunda kaldı. Bu işte benden bile daha iyi ve senin temiz çarşafılara sahip olmanı istedik." Çocuklar kirli olanlarla da bir şeyler yapmışlardı, onlar kaybolmuş ve temiz olanlar onların yerini almıştı.

Yenilerini yerine koyar koymaz Mickey Jasper'ı yatağına götürdü ve onu yatırdı. Yorgunluk yüzünü kaplamıştı ve çocuklar pizzayla dönmeden çok önce uyumuştı.

Kel bana kahve getirdi, Mickey için de bir şeyler. Kel, "Gerçek rakamlar, Doktor. İyileşmesi ne kadar sürer?"

"Ateşi düştüğü ve enfeksiyon kapmadığı sürece, bir hafta tam istirahat diyorum, sonra birkaç haftalık hafif göreve geçebilir." Kellan'a bir bakış attı. "Onu bir dövüşün yanına bile yaklaştırmayı düşünmeden önce bir ay ila altı hafta."

Kahvemi yudumladım ama aralarında göz gezdirdim. "Sence o kadar vaktimiz var mı?"

Kellan uzun bir süre beni düşündü. "Hayır, Sparrow, istemiyorum. Bu demek oluyor ki yarın derslerine ciddi bir şekilde başlayacağız. Ve Freddie," diye devam etti, ona bakarak. "Ona bir bıçak bulmalısın."

Sırıttı. "Yapabilirim. Boo-Boo zaten bir baş belası ve işim bittiğinde seni kesecek bir baş belası olacak."

Buna sevinip sevinmeyeceğimden emin değildim ama Mickey'nin yüzündeki belirgin çatıklık itirazlarımı kendime saklamama neden oldu. Kellan gerekli olmasa bunların hiçbirini önermezdi.

Mickey'nin dikkatini çekerek, "O zaman fizik tedavimi de hızlandırmam gerekiyor," dedim. "Esneme hareketleri ve diğer şeyler ama kliniğe girmeye hazır mıyım bilmiyorum. Bu..."

"Burası tıbbi bir tesis," diye sözümü tamamladı, yavaşça başını sallayarak beni anlıyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. İhtiyacımız olanı buraya getireceğiz, Küçük Bit."

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım. Bunu kabul etmek korktuğum kadar zor olmamıştı. Ayrıca kliniğe gitmek için üzerimdeki baskıyı da biraz azalttı. Jasper çocuklar dönene ve Milo bize katılana kadar uyudu. Ama kahkahalarımız onu uyandırdı ve ben de pizzayı yemesine yardım ettim.

Tekrar uykuya dalmadan önce üç tam dilim almayı başardı. "Doktor beni uyuşturuyor gibi hissediyorum," diye yakındı.

"Değilim," dedi Mickey ona. "Ağrı kesici, ama düşük dozda ve seni uyutacak kadar değil. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var, bırak dinlensin. Bu şekilde iyileşirsin."

"Doğru," dedi Jasper yüzünü ovuşturarak. "Git uyu, Swan, günlerdir benimle kalıyorsun... dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ben gidersem uslu duracak mısın?"

Kıkırdadı. "Olabilir." Yine de yorgunluk gözeneklerinden dışarı sızıyor gibiydi. "Kel, onu dinlenmeye götür."

"Yapacağım," dedi. "Ama o burada olmasa bile uslu duracaksın. Çünkü onu endişelendirmeyeceksin."

"Onu yakaladım," dedi Milo ve ben de ona sııttım. "Hadi git, Ivy. Biraz dinlen. Freddie, bu senin için de geçerli. Ben burada sert kafayla oturabilirim. Doktor, sen de benim odamda yatabilirsin. Geç oldu ve son zamanlarda kendi evinden çok buraya geldin."

"Sabah görüşürüz," diye söz verdim Jasper'a. Ondan ayrılmak istemiyordum ama o kadar yorgunsa, dinlenmesini ve benim için endişelenmemesini istiyordum.

Kel beni yataktan kaldırdı ve Freddie'yi de yanımıza alarak çocukların önünden ayrıldık. Koridorda Freddie aniden döndü ve bana çarptı. Ben de ona sarıldım ve sıkıca tutundum. Kel birkaç adım yana çekilerek bize yer açtı.

"O iyi," diye fısıldadım.

"Evet," diye onayladı Freddie beni yavaşça bırakıp bir adım geri çekilirken. "Ayrıca, küçük kırmızı dantel külotunu gerçekten beğendim. Hoş bir dokunuş olmuş."

Homurdandım. "Teşekkürler, onları Kellan seçti."

"Güzel," dedi, sonra bana odaklandığında ayıldı. "İyi misin?"

"Sanırım öyle..." Ben... Şu anda ne olduğumdan emin değildim. "O iyi. Bugün için en büyük çıkarım bu."

"Evet, tamam, git uyu, Boo-Boo, bıçak eğitimi yarın. Sana nasıl dilimleneceğini, doğranacağını ve Julien satırlarının nasıl kullanılacağını göstereceğim."

"Bu yarıklar."

"Belki," dedi Freddie geriye doğru yürüyerek. "Ama Julian bunu gerçek bir satırla mı yapıyor? Bu gece beni çıplak hayal et, tamam mı?"

"Elbette," diye arkasından seslendim. "Sadece rüyalarında da çıplak olduğumdan emin ol."

"Tamamdır."

Bir öpücük kondurdu ve sonra odasına doğru gözden kayboldu. Bir süre arkasından bakakaldım. Rome, Jasper'ın odasından çıkıp bakışlarımı takip etti ve sonra, "İyi olacak," dedi.

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. O iyi olamayacak kadar önemliydi. Kellan parmaklarımı yakaladı ve beni odasına doğru çekti. Rome bizi içeri kadar takip ettiğinde attığı yumuşak kahkaha beni sııttırdı. Rome önce odaya, sonra da uzun bir süre Kellan'a baktı. Başını salladı ve "Senin yatağın Starling'inkinden daha büyük," dedi.

"Evet," dedi Kellan kapıyı kapatırken ve telefonunu prize takarken. "Eğer onun için bir sakıncası yoksa kalabilirsin."

"İstemiyorum," dedim ve Rome beni yatağa doğru itmeden önce bir öpücük verdi. Herkesi ayırmamız bir dakika sürdü ama ben onların arasına sıkıca yerleşmişim. Kellan beni yan yatırdı ve Roma'ya dönük olmam için sırtımı onun önüne sıkıştırdı.

Elimi Roma'nın göğsüne koyduğumda o da elimi kendi eliyle kapattı. "Uyu, Starling. Kötü rüya görme."

"Sadece Freddie çıplakken."

Bu, Roma'ya bir sırtıma, Kellan'a da yumuşak bir homurdanma kazandırdı.

"Ve belki siz ikiniz de," diye takıldım ve bu bana kalçamda en nazik çimdiklerden birini kazandırdı. Hatırladığı gerçeği beni daha da geniş gülümsetti. "Kesinlikle ikiniz de."

Belki tüm o orgazmlardan, belki de Jasper'ın uyanık ve çok daha iyi durumda olmasından kaynaklanıyordu. Belki de Kellan ve Roma'nın arasına sıkıca sokulduğum içindi. Ya da belki yukarıdakilerin hepsinin bir kombinasyonuydu.

Uyku benden kaçmadı ve mücadele etmedim; gözlerimi kapattığım anda neredeyse süzülüyordum. İnsanların ateş etmediği, düşmanlarımızın olmadığı ve ben dans ederken çocukların gülüp dalga geçebildiği bir yere, onların arasında güvenli bir şekilde süzüldüm.

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

EMERSYN

T Sonraki birkaç gün çok farklı başladı. İlk sabah, Roma beni bir öpücükle uyandırdı ve ben onu okşayana kadar derinleşti. ve benimle alay ediyordu. Kellan'ın bir noktada uyandığının farkındalığı üzerimde dalgalanıyordu ama Roma sikiyle klitorisimle alay ediyordu. Göğsünü süsleyen muhteşem girdapların çizgilerini okşadım.

"Evet?" Roma sordu ve tek bir kelimeyle ifade etmeyi başardığı anlam karşısında ürperdim.

"Evet." Yine de Kellan'a dönüp bakmaya başladım ama o sadece omzumu öptü.

"Bırak Roma seni alsın, Sparrow. Onunla dans ettiğini görmeme izin ver." Tenimi okşadıkça, tenimin üzerinde dolaşan zevk ürpertileri daha da yoğunlaştı. Bir elini bacaklarımın arasına kaydırduğunda sinirlerimdeki elektrik karıncalanması arttı. Kellan'ın hiçbir parçası kıcıma dokunmadı.

Onun ilgisinin uyandırdığı derin duygular beni sardı. Roma gözlerimi öptü ve Kellan önce bir parmağını, sonra diğerini içime soktu. Okşarken onları makasladı.

"Roma," dedi, sesi biraz hırıltılıydı ve ihtiyaçtan sırılsıklam olmuştu. "Senin için sırılsıklam. Onu bekletme." Rome öne doğru eğilirken yatak eğildi ve kaydı. Hâlâ yan yatıyordum ve Kellan'ın itici parmaklarının baskısıyla, Rome'un kalçasına takılmak için uyluğumu daha yukarı kaldırdım.

Dudaklarımı onunkilerle buluşturan Roma, en nazik öpücükleri başlatırken ben de onunla birlikte sikini kavramak için aşağı uzandım. Parmaklarımız birbirine dolandı ve ben kalçalarımı eğerek açığı değiştirdim, o da içime girmeye başladı.

Kellan'ın parmakları orada kaldı, tıpkı parmaklarını kendi sikinin yanına soktuğunda olduğu gibi, Roma'ninkini de paranteze aldı. Bu gerginlik inanılmazdı, ikisinin de etrafında daha sıkı sıkıldığımda yavaş yanma bir fitili ateşledi.

Rome, "Hep bir şeyler engel oluyor," diye mırıldandı ama Kellan güldü ve ben de Rome'un dudağını ısırdım.

"Sen istersen hareket eder." Bu adamlar birbirleri için her şeyi yaparlar.

"Beğendin mi?" Roma sordu. Karanlık için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, tavanı kaplayan mavi ışık görmeme izin vermeyecek kadar loştu

ve umarım onlar benimkini göremezlerdi. Ateş yanaklarımı kavurdu ve kalçalarımı onların dalgalanmalarına uyacak şekilde esnetirken meme uçlarım gerildi. Kahretsin, Kellan üçüncü bir parmak ekledi ve onun eli ile Roma'nın siki arasında, en iyi şekillerde parçalanacaktım.

"I-oh yes-fuck..." Çünkü ilk evet fısıltısında Roma içimde daha derine battı ve hızı değiştirdiler. Ona biniyordum, açısı içimdeki tatlı noktaya vurmasını sağlıyordu.

Yanık, Kellan'ın parmaklarının baskısı, omzuma bastırıldığı sıcak, ıslak öpücük ve nihayet Rome'un ağzının benimkini sahiplenmesi. Göğsü meme uçlarımı sıyırırken ona doğru eğildim. Etrafımı saran sıcaklık o kadar yoğundu ki, sürtünme beni gerçekten yakacakmış gibi hissettim.

Birlikte orgazmlarımızı kovalarken dillerimiz düello ediyordu. Dans metaforu biz üçümüz hareket ettikçe yerine oturuyordu. Sadece onun siki yerine Kellan'ın parmakları içimdeydi ve sert ereksiyonunun ağırlığı belime baskı yapıyordu.

Kalçasını kavramak için bir elimi arkama uzattım. Bana karşı bu kadar dikkatli olması, beni sarmalayan cinsel sarmalı delip geçti. Aletini bulup kavradığımda elime doğru itmeye başladı. Dişlerinin ısırığı omzumu sıyırdı.

"Güzel Serçe, bırak gitsin," diye mırıldandı. "Roma'yı öpmeye devam et, bırak seni çıldırtsin. İşi biter bitmez sikimi alabilirsin."

Elimin içine doğru itmeye devam ederken kelimeler beni batırdı, beni doldururken Roma'ya doğru sallanırken vahşi hareket mükemmeldi. Kellan'ın parmaklarıyla birlikte güzel boyalı aletin gerginliği beni ayırıyor gibiydi.

Spirale karşı koymadım, sadece Kellan'ın parmakları çekildiğinde ve Roma bir ses çıkardığında nefesim kesildi. Hızı arttı ve tenlerimizin birbirine çarpması mükemmel bir senfoniye dönüştü. Kellan nemli parmaklarıyla kalçamda bir yol izledi, bir kez bile kıcıma dokunmadı ve ona karşı sürtünme dürtüsü beni düşünmeden hareket ettirdi.

Roma ağzımı yalayıp yuttu. Kellan ellerimi itmeye devam ederken göğüslerimden birini avuçladı, Rome'un derin itişlerini yansıttı ve içimde kıvrılan zevk dışarı doğru patladı. Kıcıma nem damlıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

Başını geriye atan Roma, boşalırken muhteşem bir iç çekti ve şimdi görebilmeyi diliyordum. Zevk onu ele geçirdiğinde yüzündeki şaşkınlık

çok güzeldi. Roma'nın içime dolması beni daha da yükseltti. Birlikte ürperdik, teni benimkine karşı kaygandı.

Kellan parmaklarımı nazikçe ondan ayırdığında hâlâ titriyorduk. "Bitti," diye emretti ve birlikte, Roma'nın üzerine binene ve göğüslerimle oynayabilene kadar yuvarlanmama yardım ettiler.

Yeniden şok olmak gibiydi, ama bu sefer beni aydınlatan her cızırtılı bağlantıyı arzuluyordum.

Kellan ellerini kalçalarımaya koyarak, "Kaldır kıcını, Sparrow," diye yalvardı. Roma'nın ayarı üzerimden kayıyordu ve ben inledim. "Merak etme tatlı kız, seni dolduracağım." Aynı anda içime doğru itti ve Rome'un döller arasında süzülürken başımı kaldırdım, geri kalanını daha derine iterken bir kısmını dışarı itti.

Kellan elini arkadan boğazıma sararken, "Göğüslerini öp Rome," diye ısrar etti. Etrafımı sardılar ve Kellan'ın sikinin hâlâ sıkılmakta olan amıma her sokuşu içimden bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Daha önce çok fazla olduğunu düşündüysem, her sinir ucunun ne kadar aşırı duyarlı olduğuna hazırlıklı değildim. Ya da Roma'nın neyi sevdiğimi görmek için ne kadar keşfedeceğini. Kellan'ın sikine boşaldığımda, aşırı yüklenmeden dolayı hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. Görüşümdeki lekeler beyazlaştı ve ikisi de beni desteklemeseydi yere yığılabilirdim.

Tenimin üzerinde uçuşan bir sürü öpücük, süzülürken beni rahatlatı. Uyluklarımın arasındaki nem berbattı ama özellikle Kellan serbest kaldıktan sonra kendimi ne kadar boş hissettiğimi düşününce bunu arzuluyordum.

"Hazır olduğunda," diye mırıldandı Kellan. "Duş alırsın, sonra da kahvaltı için ne istersen pişiririm."

"Kahve," dedi Roma ve midem şehvetli bir hırıltı çıkardığı için bir kahkaha attım. Açlıktan mı, duştan mı -hepimiz yapış yapış olmuştuk- yoksa kahveden mi, bilmiyordum ve umurumda da değildi.

"Jasper'ı kontrol etmem gerek." Oh, şuna bak, konuşabilirim.

"Yapacağız," dedi Kellan, sonra kollarını altımdan geçirip beni yataktan kaldırdı. Yürüyebileceğimi iddia edebilirdim ama gerçekten emin değildim. Amım önceki günden ve sabah uyandırma çağrısından dolayı ağrıyordu. "Rome, bize katılacak mısın yoksa kendi başına mı duş alacaksın? Sparrow, gözlerine dikkat et, ışık yanıyor."

Işığı yakarken yüzümü Kellan'ın omzuna yasladım. Duş kabini perdesizdi. Ama aynı zamanda iki duş başlığı vardı. Oh, bu çok güzeldi.

Görünüşe göre Roma da bize katılmaya karar verdi ve biraz manevra yapmak gerekti ama hepimiz temizlenmeyi başardık. Bu bana daha sonra onlar için ne yapmak istediğime dair bazı fikirler de verdi.

Çok geçmeden alt kata indik, saçlarım hâlâ ıslaktı ve Kellan yemek yapıyordu. Vaughn mutfığa girdi, ben kahvemi yudumlarken durup her birimize uzun uzun baktı.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldandı, sonra bana göz kırptı. "Sen hariç, Dove."

Benden bir kahkaha kaçtı, sonra Kellan, "Nefret etme. Dün gece beni takip edebilir ve bu sabah bize katılabilirsin."

"Yeterince yer yok," dedi Rome. "Çok fazla yer kaplıyor."

Kahvem boğazıma kaçtı ve yüzüm alev alev yandı. Vaughn'un kıkırdamaları benimkilere katıldı ve üzerime eğildiğinde öpücüğünü karşılamak için yüzümü kaldırdım. Yavaş, tatlı ve alaycıydı.

"Bu gece benimle yat," diye dudaklarıma mırıldanarak davet etti ve bu, durgun kaslarımda bir başka beklenti titremesine yol açtı.

"Ne kadar uyuyacağız?"

"Elimden geldiğince fazla değil," diye alay etti, sonra karnım sıkışırken beni tekrar öptü.

"Ciddi misin?" Milo kapı aralığından yarı kaşlarını çatarak seslendi ve ben Vaughn'dan uzaklaşmadım, sadece kardeşime baktım.

"Bu harika," dedim, tamamen farklı bir savaş seçerek. "Harikalar. Aklımı başımdan aldılar."

Yüzündeki onaylamama ifadesi hafifledi ve ifadesi yumuşadı. "Adil dövüşmüyorsun, Ivy," diye mırıldandı.

"Kibar ol, ben de sana kahve yapayım."

"Çok nazik davrandım," diye araya girdi Vaughn, sonra şakağıma bir öpücük kondurdu ve ben de güldüm.

"Evet, öyle."

"Sanırım az önce ağzıma kustum," diye mırıldandı Milo, ama sesi biraz daha az huysuz geliyordu.

Kellan, "O zaman bir nane şekeri em," diye tavsiyede bulundu.

Rome, "Dolapta," diye önerdi ve içimden yeni bir kahkaha dalgası geçti.

"Ivy, arkadaşlarımdan hepsinin pislik olduğundan bahsetmiş miydin?" Kollarını kavuşturdu ve buzdolabına yaslandı.

"Olabilir," dedim ona. "Ama o zaman sen de bir tane olabilirsin, bu yüzden bence iyi bir uyum."

Milo'nun ağzı açık kaldı ve gözleri şokla doldu.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken Vaughn sandalyemi çekince kaşlarımı kaldırdım. "Sadece kendini suçluyorsun," diye kardeşimi bilgilendirdim. "Bir pislik olmanın aslında beni o kadar da rahatsız etmediği gerçeğini takdir etmelisin."

"Çok," diye yineledi ve bir elini yüzüne götürdü, ama kendisini sarsan kahkahayı tam olarak bastıramadı. Vaughn ve Milo için kahve yapmaya gittiğimde Kellan bana sırtıttı. Kendiminkini, Roma'ninkini ve Kellan'inkini çoktan yapmışım.

"Mickey hala..."

"Burada mı, Küçük Bit?" Soruyu benim için tamamladı ve omzumun üzerinden baktığımda onu Milo'nun yanında ama tam olarak mutfakta değilken buldum. "Buradayım. Jas'ın durumu iyi, az önce kontrol ettim. Ateşi düşmeye devam ediyor."

Sistemimdeki mutlu vızıltıya bir de rahatlama eklendi.

"Kahve?" "Lütfen."

"Eğer ona bakmaya başlarsan seni yumruklarım," diye mırıldandı Milo.

"Deneyebilirsin evlat," dedi Mickey ve ben sırtıtmamak için kahveye dönüp bakmak zorunda kaldım.

Kellan kıkırdadı. "Mutfakta kavga etmek yok. Biri masayı hazırlasın."

"**Hallediyorum**," dedi Vaughn. Sonraki bir saat keyifli bir sıcaklık içinde geçti.

Mickey ve Milo, Kellan'ın hazırladığı yemek için bize katıldılar. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması, kızarmış ekmek ve kızarmış patates. Çocuklar patatesleri benden daha çok yediler ama çıtır çıtırdılar.

Roma yumurtayı atladı. Mickey porsiyonlarına dikkat ederken Vaughn ve Milo her şeyden fazladan yedi. Kimse iş konuşmadı ve kimse -Milo'yu kastederek- Vaughn ve Rome'un sırayla boynuma masaj yapmasından şikâyet etmedi.

Yemek bitmeden bir su birikintisine dönüşecektim ama en ufak bir itirazda bulunmadım. Kulüp binasındaki en sevdiğim anlardan biriydi. Freddie yemeğin sonuna doğru içeri girdi ve Kellan ona taze yumurta yaparken ben de ona kahve yapmak için yukarı tırmandım.

Soluk gözlerle hepimize baktı ve homurdanarak bir ses çıkardı. "Siz çok mutlusunuz." Kaşlarımı kaldırdığımda hızlıca başını salladı ve ben de yanağına bir öpücük kondurdum. "Tamam, istediğiniz kadar mutlu olabilirsiniz."

"Bu kadar eğlence yeter," dedi Kellan ama bakışları benim üzerimdeydi. "Bir ceket ve ayakkabı kap, Sparrow. Atış dersleri."

"Hangi dersler?" Milo sordu. Jasper için hazırladığım kahveyi aldım ve yanlarından geçtim.

"Ben Jasper'ı kontrol edeyim, sen de bununla ilgilen." Çünkü Milo iyi durumdan öfkeli duruma geçmişti. Milo bir şeyler homurdanmadan önce merdivenlere varamamıştım bile, bu yüzden merdivenleri iki kez çıktım.

Bana karşı bu kadar korumacı olmasını seviyordum ama bunun her zaman kavgaya yol açmasından gerçekten nefret ediyordum. Odasına girdiğimde Jasper yarı uyanıktı. Kahveyi yatağın yanına koydum ve ona planlarını fısıldamadan önce bir öpücük verdim.

"Kel'i dinle," dedi Jasper saçlarımı okşayarak. "Sünger banyosunu daha sonra yapacağım, eğer istersen."

"Zaman ayıracağım," diye söz verdim ona. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sana daha kötü hissettiğimi söylemek isterdim Swan. Gerçekten isterdim. Ama vurulmak berbat bir şey."

Yüzümü buruşturarak omzunu ovaladım. "Özür dilerim."

"Sadece bana bir dahaki sefere daha hızlı olmayı öğretiyor," dedi göz kırparak. "Ayrıca, Freddie olacağıma ben olayım daha iyi." İfadesi değişti ve tekrar bana odaklanmadan önce odanın etrafına göz gezdirmesini kaçırmadım. "O nasıl?"

"Kendini suçluyor, ama-" Jasper itiraz edecekken bir parmağımı dudaklarına dokundurdum. "O hallediyor. Konuşuyoruz ve seni çok seviyor. Eğer o satıcıları görmeye gitmeseydi, bunların olmayacağını düşünüyor."

"Pusu planlanmıştı," dedi Jasper hiç kin gütmenden. "Onu kullandılar, bir zayıflığını koz olarak kullandılar. Onunla konuşacağım."

Amcamın sahip olduğu gibi bir zayıflığı kullandı. Bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraktı. Kellan'a tüm bunların arkasında kimin olduğunu sormamıştım ama ya amcamsa? Korku kanımdaki uğultuyu kesti, ardından hızla öfke geldi.

"Onu zorlama," diye tavsiye ettim. "Yani, onu daha iyi tanıdığını biliyorum."

"Swan," Jasper gevşedi ve eliyle yüzümü kavrayabilmek için dikkatlice yan tarafına geçti. "Anlıyorum. Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Önemsiyorum,"

diye itiraf ettim.

"Umursadığını

biliyorum."

Dudağımı ısırdım. "Jasper?" Kaşlarını kaldırıncaya devam ettim. "Sen dedin ki..."

"Seni seviyor muyum?" Altın kabartmalı o üç kelimeyi sanki bozuk para kadar kolay bulunabilecekmiş gibi tekrarladı. "Sevdim." Duştan yeni çıkmış nemli saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı. "Ciddiyim. Seni seviyorum."

O kadar kolay söyledi ki, eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, dudaklarındaki kelimelerin tadına bakmak istedim. İçimi kaplayan duygu yoğunluğu şaşırtıcıydı. Sakalı yanaklarımı gıdıkladı ve uzun bir süre oyalandı, öpücük sadece tutku ya da arzudan çok daha fazlasıydı, ancak bunlar dokunuşunun içinde gizliydi.

"I-"

"Tek kelime etmene gerek yok, Swan," diye beni uyardı. "Geri dönmen ihtiyacım olan her şeydi."

Ve bu beni bazı açılardan üzdü, ama sonra bu adamların birbirlerine duydukları şiddetli sadakat ve sevgi -Milo için- hayatımda Lainey dışında hiç sahip olmadığım her şeydi. "Ben bencilim," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi. "Çünkü biz de öyleyiz... Şimdi söyle bana, rahat olman gerekirken seni bu kadar endişelendiren ne? Üzerinde Kel'in şampuanının kokusunu alabildiğimi düşünürsek."

Gözlerim büyüdü ve o kıkırdadı. "Ben-Kellan beni atış derslerine götürüyor."

Hıçkırarak başını salladı ve yanağımı okşadı. "Güzel. Liam sana dövüşmeyi öğrettiğini mi söyledi?"

"Evet, bu konuda tam bir pislik olabiliyor ama iyi bir öğretmen. Kellan dün gece sen uyurken Freddie'ye bana bıçak kullanmayı öğretmesini söyledi."

"Bundan çok fazla keyif alacak." Sesindeki zevk onu ele veriyordu. "Ben de çok eğleneceğim, bak bakalım bu yataktan çıkmak için bir gün izin alabilecek miyiz, böylece ben de izleyebileceğim, tamam mı?"

"Belki," dedim. "Benim üzerimde ölmeye çalıştın, ama eğer çok iyi olursan, banyodan sonra gelip seninle yatağa girerim ve eğer çok iyi olursan ve tüm işi benim yapmama izin verirsen..."

Bir inilti duyuldu. "Siktir, Swan."

"Fikir bu," diye fısıldadım, sonra kapı kısa bir süre çalınmadan önce yeni bir geliş haber veren bir öpücük daha çaldım.

"Kız arkadaşımı çalmaya mı geliyorsun, Kel?" Jasper gözlerini benden ayırmadan sordu, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bizim kız, ve evet. Ders zamanı."

"İyi plan, burada olacağım, uslu duracağım," dedi Jasper göz kırparak ve ben güldüm. Bir öpücük daha ve sonra kalktım. On dakika sonra

Milo da bize katıldı ve beni hem şaşırttı hem de sevindirdi. "Arka koltukta öğretmenlik mi yapacaksın?" Kellan sordu ve Milo kıkırdadı.

"Hayır," dedi ve arka koltukta oturduğum yere baktı. "Ivy'nin bilmesi gereken her şeyi bildiğinden emin olacağım."

Elimi omzuna koyduğumda parmaklarımı kavradı.

"Teşekkür ederim Milo."

"Zevk duyduğumu söylemeyeceğim evlat," diye cevap verdi sert bir sesle. "Bunun senin hayatın olmaması için her şeyimi verirdim ama haklılar. Buradasın ve bilmen gerekiyor."

Elini sıktım. "Ve ihtiyaç duyduklarında kışlarına tekmeyi basabileceğinden emin olmak istiyorsun?"

"Bunu söylemeye gerek yok," dedi bir tür acımasız eğlenceyle. Elbette Liam üzerine düşeni yapıyor."

Evet, evet, yapıyordu.

Bu sabah görmediğim tek kişi oydu ve aklımın bir köşesinde endişe vardı. Ama Roma endişelenmemişti ve bu konuda onun içgüdülerine güveniyordum. Hepimiz arasında ikizini en iyi o tanıyordu.

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

EMERSYN

Shooting dersleri hiç de beklediğim gibi gitmedi. Bu, silahı hedefe doğrultup ateş etmekten daha fazlasıydı. Evet, kesinlikle Bu kısmı o yaptı ama bana üç ya da dört farklı silahla deneme yaptırdı. Milo gözlemledi ama kendi tavsiyelerini de ekledi.

Sonunda bir Smith and Wesson M&P 380 Shield EZ ve bir Glock 19'da karar kıldılar. İkisi de benim küçük ellerime daha uygundu. Birinde manuel emniyet vardı, diğerinde yoktu.

Kellan silahın her parçasını tanımlayana kadar ateş etmeme bile izin vermedi. "Seni engellediğinden daha fazla tehlikeye sokacaksa, sana bir tane almanın ya da nasıl kullanılacağını öğretmenin bir anlamı yok." Amansız ifadesi, düz ses tonuyla birleşince, yapabileceğim her türlü tartışmayı bastırdı.

Yaptığımdan değil. Glock 19, M&P'den biraz daha ağırdı. M&P'de yeniden doldurma daha yumuşak görünüyordu, ancak her ikisinde de ustalaşmam uzun sürmedi. Sıra atışa geldiğinde, Kellan beni destekledi ve sonra iki elimi de silahın üzerinde kullanmamı istedi. Biri tutmak için, diğeri bileğimi sabitlemek için.

"Ateş ederken olabildiğince rahat olmalısınız. Her zaman bir geri tepme vardır, geri tepme daha hafiftir, ancak bunun geldiğini bilmiyorsanız, kesinlikle hedefinizi şaşırtabilir." Her talimatı sürüş derslerimizde olduğu gibi sabırlı bir şekilde verdi.

"Yakında tekrar araba sürmeye çalışacağız, değil mi?" Bu fikir beni heyecanlandırdı.

"Yapacağız," dedi. "Şimdi odaklan."

"Evet efendim," dedim, sonra gözlerindeki parıltı karşısında dudağımı ısırdım ve tekrar hedefe baktım. "Ateş etmeme izin vermeye hazır mıyız?"

Milo kafama bir çift kulaklık yerleştirdi. Onları unutmuştum. O ve Kellan kendi başlarına unutmuşlardı. Poligon bize aitmiş gibi görünüyordu ama Milo ve Kellan poligonu işleten adamı tanıyordu ve kapıları açmak için bizi karşıladı. Ücret ya da herhangi bir evrak istemedi, sadece bizi poligona geri gönderdi.

Garipti ama bu adamların bir bağlantı ağı var gibiydi. Kellan beni çerçeveledi, göğsünü sırtıma dayadı ve tutuşumu ayarladı. Sonra

Silahı hizaladım. Bir diğerk şey de, en uğta bir alan olmasıydı. İnce, küçük bir metal parçasıydı ama ikisi de temizdi; tek yapmam gereken onu ateş etmek istediğim şeyle aynı hizaya getirmektir ve hedeflerimi vurmama yardımcı olacaktı.

Tetiğı sıkamak beklediğimden çok daha fazla çaba gerektirdi. Ayrıca ilk ateş ettiğimde biraz sıçradım. Kellan çılgınca ateş etmemem için beni desteklemeseydi bu utanç verici olabilirdi.

İlk üç çekışten sonra, onu duyabilmem için kulak kapaklarından birini kaldırdı. "Şarjörü boşaltmanı istiyorum. Tam ortasından vurmak konusunda endişelenme. Şu anda, hedefin herhangi bir yeri iyi bir vuruştur. Mesele isabet değıl, henüz."

"Bu, adımları öğrenmek için bir prova. Daha sonra düzeltebiliriz." "Aynen öyle."

Bunu anladım.

Nasıl bir duruşta olmamı istediklerini açıklamamışlardı ama tahmin edebiliyordum. Ayaklarımı destekledim ve denge için hafifçe ayırdım. Bir elim nişan almamı desteklemek için diğerkinin bileğini kavradı. Yine de gözümü hedeften ayırmamak çok mantıklıydı.

Bir pirouette serisi yaparken lekelenmek gibiydi. Baş dönmesini azalttı ve beni kontrol altında tuttu.

Bu da aynı görünüyordu, diye düşündüm.

Her iki silahı da "rahat" bir şekilde ateşlediğimde kollarım beni öldürüyordu ve Kellan beni yaralarımından birini ovarken yakaladığında durmamı istedi. Bu bana acı verecek kadar aşırıya kaçmamam konusunda bir ders daha kazandırdı.

Normal argümanımı sunardım ama ses tonundaki ve yüz ifadesindeki bir şey bana bunu iyi karşılamayacağını söyledi. Ben de sadece başımı salladım.

Toparlanmaya başlamadan önce Milo, "Bekle," dedi. "El değıştirelim." Ona göz kırptım.

"Sağ elinle ateş ediyordun. Sol elinle dene."

"Sence?" Kellan sordu ama her ne tartışıyorlarsa bunu sessizce yapıyorlardı.

Sonunda Milo, "Evet." dedi.

Sol kolum ve elim ağrıyordu ama sağ kolumla kıyaslanamazdı. Milo Glock 19'u yeniden doldurdu ve ben de sol elimle kavrayıp sağ elimle destekledim. Yeni kas hareketleri alışılması gereken bir şeydi ve ilk birkaç seferde her zaman daha kötü olurdu. Bunu anlamıştım.

"Sakıncası var mı?" Milo, yerini Kellan'a bıraktı ve Milo arkama geçti. Beni hafifçe çevirdi, böylece vücudum sağa bakacak şekilde açtı ve sola bakmak için başımı çevirmek zorunda kaldım. "Fazla düşünme." Sağ elimi bileğim yerine dirseğimi kavrayacak şekilde hareket ettirdi. "Sadece hedefi gözle, sonra tetiği çek. Üç kadar say."

Sonra kulaklığımı düzeltmek için bıraktı ve kendi kulaklığını düzeltti. Bana dokunmasa da, ihtiyacım olduğunda kolumu tutmak için eli hemen oradaydı. Beni fark etti.

İçimde bir şey rahatladı. Üç.

İki.

Bir.

Önce alana, sonra hedefe odaklandım ve tetiği çektim. Bu açıdan ateş etmek çok daha kolay görünüyordu ve şarjörü boşaltana kadar ateş ettim. Yüz üstü olmanın verdiği dengeye sahip değildim ama yerde ve havada her türlü pozisyonda dengemi sağlamaya alışmıştım.

Bu *da çok* farklı değildi.

Hava sülfür ve kordit kokuyordu, bu karışım burun deliklerimi biraz yakıyordu ama ben silahı indirirken Kellan hedefi bize getirmek için düğmeye bastı.

Atılan on beş atıştan dokuzu sekiz halkasının içinde, üçü dokuzun içinde ve biri de dokuz ile on arasındaki çizgideydi.

"Vay anasını." Ona baktım. Daha önce, yedinin içindeki atışları zar zor yakalamıştım ve o zaman bile dağınık gruplar halindeydiler.

"Solak," diye yorumladı Milo.

Kellan, "M&P'yi tekrar deneyin," diye emretti, biz de yeniden doldurduk ve işlemi tekrarladık.

Milo elini tam kürek kemiklerimin arasına koydu. "Esnek ol, elimi sıkıca kavra, sonra rahatla."

Esname kasları çekti ve mümkün olan en iyi şekilde yaktı. "Ve tekrar."

Bir kez daha yaptım, sonra kulak korumamı ayarladı.

Göz ucuyla önce üç parmağını, sonra iki parmağını yakaladım ve bir tanesinde bakışlarımı beyaz noktalı bölgeye dikip manuel emniyeti açtım ve ateş ettim.

Bu sefer sadece sekiz raunt vardı ama hepsi de dokuz raunt içindeydi.

Milo silahı aldıktan sonra, Kellan onlara bakarken ben de çarşafllara baktım. "Muhtemelen sağ elini keskinleştirebilirsin ama sen kesinlikle bir solaksın," dedi. "Milo ikisiyle de ateş edebilir. Ama soluyla daha iyi."

Milo, "Küçük kardeşin yetenekleri var," dedi ve sesindeki gurur notası beni heyecanlandırdı.

"Aslında eğlenceliydi," diye itiraf ettim, kollarımı ovmaya başlarken bile.

"Güzel." Kellan bana spekülâtif bir bakış attı. "M&P ile daha rahatsın ama Glock'ta daha fazla mermi var. İkisinde de rahat olmanı istiyorum."

Bu bir soru olmasa da sözlerinin içinde yine de bir sorgulama vardı. "Bunu yapabilirim," diye itiraf ettim. "Yine de, ne kadar iyi olmamı istiyorsun?"

Birbirlerine baktılar ama Milo'nun kaşları aniden karardı ve temizlik yapmaya ve silahları çantalarına yerleştirmeye geri döndü.

Benden daha iyi ve birini öldürecek kadar iyi. Ya da en azından yaralayabilecek kadar.

Bir nefes verdim, bir sonraki sorumu Kellan ve ben dışarı çıkana kadar beklettim. Milo bir saniye içinde bizimle olacağını söyledi. Silahları yanımızda getirmiştik, bu yüzden kutulardan üçünü Kel taşıyordu ve diğer ikisini Milo'ya bırakmıştı.

Arabaya bindiğimizde, ona bakarken yolcu koltuğuna yaslandım. Araba normalde kullandığı araba değildi ama pusu gecesi kaza yapmıştı. Bunun nereden geldiğini bilmiyordum. "Kel?"

"Evet, Sparrow?"

"Bizi pusuya düşüren insanların peşinden gidiyorsunuz, değil mi?"

Motoru çalıştırdıktan sonra etrafımızı şöyle bir taradı, sonra bana baktı. "Evet. Ne kadarını bilmek istiyorsun?"

Her şeyi söyleme isteğime karşı koydum, çünkü bir yandan da samimiyetsiz görünüyordum. Aynı zamanda... "Bana yardım etmek için bilmem gerekenleri söyle. Ben içerideyim, Jasper'ı vurdular."

Parmak eklemlerini yanağıma sürttüğünde, temasa doğru eğildim. "Jasper'ın dikkatini dağıtmanı istiyorum. Muhtemelen harekete geçeceğimizi bilecek ve yaralı olsun ya da olmasın bu işin içinde olmak isteyecektir."

"İyileşmesini bekleyemeyiz ve daha fazla zarar görmesini istemiyoruz."

"Hayır," dedi Kellan yavaş bir gülümsemeyle. "Hayır, yapmayacağız."

"Bu yüzden mi atış dersleri ve bu yüzden mi Freddie'nin bana bıçak kullanmayı göstermesini istiyorsun?" Onlar taşınmadan *önce* tüm bunları öğrenecek zamanım var mıydı gerçekten?

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı Kellan. "Güvende olmanı istediğimi söylediğimde ciddiydim. Becerilerle, bilgiyle ve gerekirse silahlarla donanmış olmanı istiyorum. Bununla birlikte, silahları nasıl kullanacağın hakkında bir fikrin var ve kulüp binasında sahip olduklarımıza erişmen de senin için daha güvenli. Bu ikisi artık senin. Onları temizlemeyi ve nasıl saklayacağımızı gözden geçireceğiz. Ayrıca, onları *nerede* saklayacağınızı da..."

Kaşlarını çatıttım ve gülümsemesi derinleşti.

"Seninle paylaşacağımız birkaç sırrımız kaldı, Serçe. Birincisi, her zaman yanında ya da yakınında olmak. Özellikle de kulüp binasında olmadığımız zamanlarda."

Kuvvet olarak, yani birkaç taneden fazla. Başımı salladım.

Milo poligondan çıkarken bakışlarını pencereye doğru kaydırды ve bizi içeri alan adam el sallayıp kapıyı arkasından kapattı.

"Bunun geri kalanını sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam." Milo yatağa girerken öne doğru eğildim ve onu hafifçe öptüm. Araba.

Kapıyı çarptı ve homurdandı, ama Kellan başımı tuttu ve Öpücüğümle çok daha derin bir öpücükle karşılık verirken beni yerimde tuttu. "Teşekkür ederim, Sparrow," diye mırıldandı beni bırakıp direksiyonun arkasına yerleşmeden önce.

"Biliyorsun," dedi Milo. "Ben buralarda olmayana kadar bekleyebilirsiniz." "Bekleyebiliriz," diye kabul etti Kellan. "Ama bunun neresi eğlenceli?"

Milo'nun kaşlarını çatması ve Kellan'ın kendini beğenmişliği arasında güldüm. Milo "bakışlarını" tekrar bana çevirdiğinde, daha çok güldüm.

"Önüme bak, Raptor. Serçe'ye dik dik bakmak yok." "Uh-huh. Kız kardeşim," diye homurdandı Milo.

"Bizim kız. Al bakalım."

Dikiz aynasında Kellan'ın bakışıyla karşılaştım ve bir kahkaha nöbeti daha beni ele geçirirken bile sırtıttım. Kollarım beni öldürüyordu, çocuklar gidip tehlikeli bir şey yapmak üzereydi ve *kardeşimin erkek* arkadaşlarım hakkında sürekli homurdanması beni çok mutlu ediyordu.

Belki de arabadaki çatlak bendim, ama eğer öyleysem, asla iyileşmek istemedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

M Yeleği giydiğimde telefonum çaldı. Herhangi bir vücut zırhı giymeyeli uzun zaman olmuştu. Hiç rahat değildi. Steph'in evinde İçimi ektim. Telefonu açıp hoparlörü açık bıraktım. "Hey, abla, ne haber?"

"Pek bir şey yok," dedi, ama yüzünde oldukça tanıdık bir ifade vardı. Ses. Onunla paylaşmamayı tercih ettiğim bir şey biliyordu. Şimdi de beni kontrol etmek için arıyordu. "Ofiste yoğun bir hafta geçirdim ve birkaç gün içinde ayrılıyorum."

Hala gidiyorum. Gidiyor musun?

"Unuttun," dedi sesini dolduran bir eğlenceyle.

Hangi cehennemdeydi... "Tatil. Lanet olsun, gerçekten tatile mi gidiyorsun?" Son çırt çırtı da yerine oturtuktan sonra gömleğime uzandım.

"Bu kadar sıra dışıymış gibi konuşmana gerek yok."

Homurdandım ve o da güldü.

"Peki, çok fazla tatil yapmamış olabileceğimi kabul ediyorum."

"Çok mu?" Gömleğimin üzerine hafif bir ceket geçirmeden önce sertçe karşılık verdim. Ufak tefek bir adam değildim ve yelek cüssemi artırıyordu. Ceket daha büyüktü ve umarım bunu gizlemeye yardımcı olurdu.

"Şimdi kabalık ediyorsun," diye düzeltti beni kibarca.

"Özür dilerim, Steph. Senin için endişelendiğimi

biliyorsun." "Bu benim işim dostum. Bunu unutmamalısın."

"Hmm-hmm, uzun bir süre kullandım ve şimdi direksiyona geçme sırası bende. Nereye gittiğinizi, ne kadar kalmayı planladığınızı ve nasıl seyahat edeceğinizi hatırlatır mısınız?"

"Bunların hepsini sana bir ay önce e-postayla göndermiştim ama," dedi hala gülerek. "T'lerini çarpı, Is'lerini nokta yapmayı sevdiğini bildiğim için tekrar üzerinden geçeceğim."

"Bunu takdir ediyorum. Bazen pisliğin tekiyim."

"Ve seni hala seviyorum, bu yüzden bunu halledeceğiz." Kanada'da gideceği yeri detaylandırmak için birkaç dakikasını ayırdı. Yerde çok fazla kar olacaktı ama dışarıda, buz gibi dağ havasında sıcak havuza girebileceği kaplıcalardan biri vardı. "Küçük bir servete mal oldu ama-"

"Sen buna değersin, aması maması yok. Kendin için bir şeyler yapmana çok sevindim."

"Benimle gelmen için hâlâ zaman var. Ayrı ayrı uçmamız gerekebilir..."

"Keşke yapabilseydim," dedim ve ciddiydim. Ciddiydim. Birlikte daha fazla zaman geçirmeliydik. Milo'yu Emersyn'le birlikte izlemek bana kız kardeşimin her zaman yanımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı. "Şu anda bir kaçamak planlayamayacak kadar çok şey oluyor. Bir dahaki sefere. Söz veriyorum, gidip eğlenceli bir şeyler yapacağız."

"Hey," diye azarladı sahte bir kırgınlıkla. "Yapmayı planladığım şey eğlenceli."

"Yapmayı planladığın şey senin için çok eğlenceli görünüyor. Fişini çekebileceğin, şımartılabileceğin, istediğin tüm kitapları okuyabileceğin ve gerçekten dinlenebileceğin bir yer mi? Senin için *mükemmel* görünüyor. Anahtarlarımı aldım, eve göz kulak olurum ve postaları getiririm. Hiçbir şey için endişelenme. Havaalanına bırakmamı ister misin?"

Bıçak kılıfını her iki bacağımda ayak bileğime yakın kot pantolonumun üzerine geçirdim, ardından savaş botlarımı giymeden önce bıçakları içine soktum.

"Hayır, beni alması için bir araç ayarladım bile çünkü sabah dört gibi yola çıkıyorum ve uçuş yedide. Zaten yeterince tuhaf saatlerde çalışıyorsun. Oraya vardığımda sana haber veririm ve tatil köyü hakkında tüm bilgilere sahip olmalısın."

"Hiç şüphem yok, sen tanıdığım en derli toplu insansın." Almayı planladığım silahları çoktan yerleştirdiğim oturma odasına geri döndüm. Birini sağlık çantama koydum, ikincisini ceketimin örteceği şekilde kemerime taktım ve üçüncüsünü de...

"Neler oluyor Mickey?" Sessiz soru beni olduğum yerde perçinledi.

"Sorma, Steph. Git ve tatilinin tadını çıkar.

Burada bir şeyler var."

"Sana güveniyorum, ama..."

Gözlerimi kapattım, iç çekmedim çünkü bu kesinlikle evi ele vermek olurdu. Yine de bekledim. *Ama* bu çok büyük bir ağırlık taşıyordu.

"Milo'nun kız kardeşini bulduğunu söylemeyi unuttunuz."

"Bana düşmezdi." Sonra, Milo'nun bazı şeyleri anlamamış olmasına imkân olmadığı için ekledim: "Onu bulan o değildi. Çocuklar buldu."

"Yani onunla tanıştın mı?" Bir noktanın etrafında dönüyordu.

"Evet, var."

Sessizlik.

"Doktor-hasta ayrıcalığı nedeniyle bir şey söylemediniz." "Bu konuda yorum yapamayacağımı biliyorsun."

Gerçek bir iç çekti ve ben de karanlık televizyondaki yansıma baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlar için endişeleniyorum... Yapmalıyım-"

"Tatile git kardeşim, ciddiym. Onu yakaladım." Sonra kedi çantadan çıktığı için. "İkisi de bende."

Ona yalan söylemek bana hiç iyi gelmemişti. Bu yüzden, eğer doğruyu söyleyemiyorsam, hiçbir şey söylemedim. Onlara göz kulak olacağımı söylediğimde ciddiym. Kabul etmesi için birkaç deneme yapmam gerekti. Ancak o döndüğünde Milo ve Emersyn'i akşam yemeği için eve getireceğime söz verdiğimde kız kardeşim sonunda tartışmayı kabul etti.

"Gitmeden önce sana bir soru daha sorabilir miyim?" Sormak istemesi, ilk etapta cevap vereceğimden emin olmadığı anlamına geliyordu.

"Sorabilirsin," dedim. "Eğer cevap verebilirsem... Deneyeceğim."

"Teşekkür ederim." Sesi sıcaklıkla doluydu. "Onun hakkında ne düşünüyorsun? Kız kardeşi mi? Uzun yıllar boyunca, ailenin zenginlik ve ayrıcalığa sürüklediği küçük bir bebektir... ama bana hiç de şımarık bir varis gibi gelmiyor."

"Öyle değil," diye onayladım. "O karmaşık bir genç kadın. Sanmıyorum-" Şimdi biliyordum ama ya daha önce? "Hayatın ona karşı pek nazik olduğunu sanmıyorum. Milo'ya sandığından daha çok benziyor ve birbirlerine çok ters düşüyorlar. Bazı açılardan oldukça eğlenceli. Diğerlerinde?"

"Bu onun için acı verici."

"Evet," dedim enseme ovuşturarak. "Öyle. Onu o kadar yüksek bir yere koymuş ki düşmekten başka çaresi yok, çünkü o gerçek bir insan, bir ideal değil." Yaşına göre çok yaşlı ve hırpalanmış bir ruha sahip güzel, karmaşık bir insan. "Ama onun için de iyi olduğunu düşünüyorum."

"O her zaman çok sorumluluk sahibiydi."

"Anlaştık. Bu arada benim gitmem gerek, sana iyi yolculuklar. Bol bol fotoğraf çek ki döndüğünde beni kıskandırabilesin."

"Sanki," dedi homurdanarak. "Uslu dur Mickey. Ciddiyim. Hakkında konuşamayacağın her ne oluyorsa, o çocuklara ve kendine iyi bak."

"Seni seviyorum, Steph."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Sonra aramayı sonlandırdı ve ben de başımı arkaya yasladım. Ona yalan söylemekten gerçekten nefret ediyordum. Telefonum gelen mesajlarla birden fazla kez titredi.

Çocuklardan arka arkaya üç tane.

Yola çıktığımı bildiren bir mesaj attım. Uğramam gereken bir yer vardı: Klinikten malzemeleri yenilemek ve Emersyn için ultrason almak istiyordum. Kliniğe neden gelmek istemediğini anlamalıydım.

Onu muayene için bana getirdiklerinde yeterince kötüydü. Bunu atlatmak için zamanımız vardı ama şu anda onun şu anki ihtiyaçlarıyla ilgilenmek, hayaletleriyle savaşmaktan daha ağır basıyordu. Eninde sonunda hepsine ulaşacağız.

Otuz dakika sonra depoya park ettim ve Vaughn'la buluştum, eşyaları içeri taşımama yardım etmek için bekliyordu.

"Bunu nereye koymamı istersiniz?" Ben ultrason makinesini indirirken o da arabaya taze tıbbi malzemeleri yükledi.

"Jasper için kullandığımız oda," dedim. "Gerekirse orayı bir tedavi odasına dönüştürebiliriz. Ayrıca güvenliğini de sağlayabiliriz. İlaçların kasaya girmesi gerekiyor."

"Ağrı kesici mi?" Vaughn kaşlarını çattı.

"Evet, ağır şeyler değil ama ileride yaralanma ihtimaline karşı biraz getirmem gerekti. İnanın bana, bu olmadan kimse onlara dikiş atmamı ya da bir kurşunu çıkarmamı istemez." Ama Freddie'yi baştan çıkarmasını istemedik.

"Tamamdır. Bu eşyaları yukarı çıkardıktan sonra güvenliğini sağlarım." "Teşekkürler."

"Evet."

On dakika sonra mutfakta toplandık. "Little Bit Jasper'la mı?" "Evet," dedi Kellan. "Tartıştığımız plan altımız için." "Evet," dedi Kellan.

Sıçanların emirleri var ve gitmeye hazırlar. Açık konuşayım, bu bir vur-kaç olayı değil. Bu tam bir imha. Bu bir çatışma, bir ders ya da bir misilleme değil. Bu, kontrolden çıkmış bir sorunu ortadan kaldırmaktır."

Bu bir savaştı. Kendimi bir daha gönüllü olarak göreceğim bir görev değildi ama Kellan haklıydı. O pusu ile ölçüsüz bir şekilde gerilimi tırmandırmışlardı. Buna verilecek tek bir makul yanıt vardı, yoksa onları tekrar saldırmaya davet edecektik.

Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabiliriz.

Bununla birlikte Kellan bir dosya açtı ve fotoğrafları yerleştirmeye başladı. Onlara bir göz attım. İnsan kaçakçılığı yapan kamyon. O araçtaki erkekler, kadınlar ve çocuklar birbirlerine hiç benzemeyen bir gruptu ama hepsi aynı kaderi paylaşıyordu.

Bir sonraki fotoğraf dizisi tıbbi malzemeleri gösteriyordu. Bazıları ekipman. Birden fazla kamyonu kayıplar listesinden tanıdım. Sonra bir ceset kümesi, kazılmış bir toplu mezar.

"Bunu nereden buldun?" Kellan'a sordum.

"Network'teki bazı müşterilerimize ulaştık. Onlar da uçak kaçırma olaylarını bizim kadar önemsemedi. Kendi müfettişlerini gönderdiler." Son fotoğrafı yere koydu. Fotoğrafta açık bir işkence görülüyordu. Freddie masadan uzaklaştı ve duvara odaklandı.

İçlerinden sadece Milo gerçekten kayıtsız kaldı ama Kellan'ın poker suratı hiç değişmedi.

"Diamonds söz konusu olduğunda ihtiyacımız olan son teyidi aldı. Bu Nate Rickels. Hangi kamyonların alındığına o karar verdi ve yedek araçları o tedarik etti."

"19 Elmas," dedim yavaşça başımı sallayarak.

Milo bana baktı. "Bu Juan Ricardo'nun infazcısı. Kişisel baltacısı. Bunu yapmaları için para alıp almadıkları umurumda değil, bu hepsinin işin içinde olduğu anlamına geliyor."

"Yani, hepsi gidiyor." Kellan son resmi yere bıraktı.

Birazcık.

"Ne oluyor lan?" Vaughn sordu.

"Pusunun kurulduğu gece hedef oydu."

Freddie arkasını döndü. "Ne? Neden beni kullansınlar ki-" Soruyu sorarken birden durdu. "Pinetree."

"Muhtemelen. Gerçi pusu sadece onunla ilgili değildi ama yakalamak istedikleri kişi oydu."

Sesi buz gibiydi ve onu suçlamadım. "Ailesi mi?"

"O şerefsizler onun ailesi *değil*," diye homurdandı Milo ama tıpkı Kellan gibi onun da sesi donmuştu. "Kellan'ın bağlantısı bize bu bilgiyi vermedi, sadece ellerinde onun bir fotoğrafı olduğunu ve ne pahasına olursa olsun onu canlı ele geçirme emri aldıklarını söyledi."

"Elmaslar büyük olasılıkla sadece kiralık kas gücü, başka biri için araçlar. Bununla birlikte, en büyük tehdit onlar ama tek tehdit onlar değil. Juan Ricardo çok eyaletli bir uçak kaçırma operasyonunu yürütecek kadar zeki değil ama bu işi yapacak adamları var ve muhtemelen burada radarın altında kalmak için mümkün olduğunca eyalet dışından adam tutuyorlar.

"Öncelikli hedefimiz hepsini silmek. Hayatta kalan yok. Geri dönüp yeniden inşa edecek kimse yok. Kavrulmuş toprak. İkinci hedef, kim olduklarını doğrulamak.

için çalışıyorum. Tersine mühendislik yapmamız gerekiyorsa, tamam. Zaten birkaç fikrimiz var."

"Liam nerede?" Vaughn sordu.

Haksız bir soru değildi.

"Başka bir işi daha var," dedi Kellan ona. "Bu bizim için. Otuz dakika içinde yola çıkıyoruz. Teçhizatını kuşan ve hazırlan. Önce burayı gözetleyen polisleri atlatmalı, sonra da bu savaşı onlara taşımamız."

Çocuklar masadan kalkıp birer birer odadan çıktılar ve sadece Kellan'la ben kaldık.

"Onlara neyi söylemiyorsun?" Ben sordum, o da bakışlarımı karşıladı.

"Doğrulamayabileceğim bir şey yok. Daha fazla veriye sahip olduğumda, sen de sahip olacaksın." Bu bir günlük bir iş değildi.

Bu iki günlük bir iş bile olmayabilir.

"Doktor, sen oturabilirsin..."

"Hayır," dedim o daha beni rahat bırakmaya başlamadan. "Ben varım."

Sonuna kadar.

Kellan elini uzattığında onu sıktım. "Aramızda olmana sevindim."

"Arkanızdayım," diye söz verdim ona. "Jasper'a hızlıca bir göz atacağım, sonra aşağı ineceğim. Little Bit ne kadarını biliyor?"

"Yeterince biliyor." Cevap beni şaşırttı ama bunu sırlara tercih ettim.

"Güzel."

"Hey,

Doktor..."

Arkama bakmak için

durakladım. "Teşekkürler. Sizi

özledik."

Çenemi ona doğru kaldırdım ve merdivenlere yöneldim. Çocukları ben de özlemiştim.

Savaş olsun ya da olmasın, evde olmak güzeldi.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

O Kellan'ın Doc'a söylemediği tek şey, ilk etapta bağlantılarımıza teslim etmek için verilerin kilit noktalarını nasıl doğruladığımızdı. Milo ve Jasper yolda pusuya düşürdükleri iki "kurtulanı" geri getirmişlerdi. Onları çıkarmak birkaç gün sürmüştü ama kararlılık bizim tarafımızdaydı.

Yine de Doktor'un bilmesine gerek yoktu. O cesetlerin icabına bakılmıştı ve bir daha onlar için endişelenmeyecektik. Ama bize onları kimin kiraladığını kesinlikle söylemişlerdi. Bilmemiz gereken de buydu.

Freddie içeri girerken, "Polisler hâlâ dışarıda," diye uyardı. Saçları nemliydi. "Ve yağmur yağıyor."

"Aslında bu bizim için daha iyi." Birkaç fareyle kıyafetlerimizi değiştirmiştik. Bedenimize en uygun olanları seçmek sıcak bir dakika almıştı. "Kimin gelip gittiğini takip etmelerini istiyoruz."

Jasper ve Milo'yu kamyonu bindirmiştik. JD ve Shaun çok iyi eşleşmiyorlardı ama uzaktan idare ederlerdi. İkisi de şapka ve ceket giyiyordu. JD'nin sakalının düzeltilmesi gerekiyordu.

Kimse Freddie'nin zayıf yapısına ve saçlarına sahip değildi, bu yüzden ona bir dublör bulmayı atladık. Zaten bu tür işlere nadiren çıkıyordu. Patrick benim için dublörlük yapıyordu ama kızıl saçlı olsa bile kesinlikle benim yapıma sahip değildi. Ona daha kalın giysiler giydirdik ve o da bunların altına daha ağır gömlekler giydi.

Muhtemelen kızarırdı ama iş görürdü. Ayrıca arabamı da alacaktı. Döndüğümüzde tek parça olmasını umuyordum. Siktir, umarım geri döndüğümüzde hepsi tek parça olur. Eğer biri bizi vurmak istiyorsa, birilerinin onlar için gelmesine hazırlıklı olmalıydılar.

Her bir fare gönüllüydü ama Kellan sadece güvendiği kişileri belirli görevleri yerine getirmeleri için seçiyordu. Diğer herkes serbest bırakılmış ya da zamanı geldiğinde kargaşa yaratmaya hazır olmaları için gönderilmişti. Milo kamyonun arkasını iterek açtı ve ben de Freddie'yi hafifçe ittim.

"Gidelim," dedim ona. Arkaya biniyorduk. Büyük bir kabuk oyunuydu. Milo ve Kellan panelvanın arkasına binmişlerdi, Rome ve

Aslında onu kullanıyordu. Nadiren kullandığı ama kullandığı bilinen bir boyacı minibüsüydü.

Kellan çenesini kaldırarak, "Sakin ölme," dedi. "Bu gece görüşürüz."

"Orada olacağız."

İçeri girdikten sonra Freddie, konteynırların arasından geçip oturmak için gerçek bir yer ayarladığımız yere doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu. Kamyonun içindeki hiçbir şey aslında teslimat için değildi. Örtüydü.

Ağır zırhlı koruma. Yüklemeden önce buraya park ettiğimiz arabanın sürücü tarafındaki kapısını açarak, "Daha kötüsü de olabilirdi," dedim.

"Klimamız ya da müziğimiz yok ve önümüzdeki birkaç saat boyunca oturup kutulara bakmak zorundayız." Bir dakikalığına yolcu tarafına yaslandı, düşünceli görünüyordu. "Burada Raptor'la birlikte olabilirdim ve o da Boo-Boo hakkında konuşuyor olabilirdi. Evet, bu daha kötü olurdu."

Güldüm. "Her zaman daha kötüsü vardır. Bunu unutmamalıyız." Arabaya tırmandım ve gösterge paneline bağladığımız pille çalışan vantilatörleri çalıştırdım.

"İçinde fasulye olan bir şey yemedin, değil mi?" Freddie koltuğunu sonuna kadar geriye çekip bir kolunu gözlerinin üzerine atarak sordu.

"Yapsaydım senin için kötü olurdu, değil mi?"

Kıkırdadı ve ben de mesaj için telefonumu kontrol ettim. Kellan bir dakika sonra gönderdi ve motor çalıştığında kamyonet titremeye başladı.

Yola çıkıyorduk.

"Vaughn?"

"Evet mi?"

"Neden bebek bakıcılığı görevini sana verdiler?" Soru ne kadar boş gelse de, sesine belli belirsiz bir incinme notası sızdı. Belki o duymamıştı, belki de ben yansıtıyordum. Her iki durumda da, bunun ele alınması gerekiyordu.

"Bir, kimse bana bebek bakıcılığı görevi vermedi. İkincisi, bizi içeri sokacak kişi sen olduğun için senin yedeğin olmaya gönüllü oldum." Bakışlarının bana nasıl sıçradığını neredeyse hissedebiliyordum. "Senden çok daha fazla darbe alabilirim ve bıçakla ne kadar hızlı olursan ol, o kapıyı açtığında içeri girecek olan benim."

Yüzünü buruşturdu. "Vaughn..."

"Bitmedi," dedim ses tonumu eşit tutarak. "Üç, bebek bakıcıları insanları beladan uzak tutmak içindir. Bu seni beladan uzak tutmakla ilgili değil."

sorun. Bu birlikte çalışmakla ilgili. Ben senin desteğinin, ama sen de benim. Arkamı kollayacağın konusunda sana güveniyorum. Sen de bana güveniyor musun?"

"Her zaman - yani - hayır, her zaman. Çoğu zaman güvenmediğim kişi kendimim."

"Evet," diye ona katıldım. "Dove sana güveniyor. Bu sana bir şeyler anlatmalı."

Motor gürültüyle çalışırken üzerimize yeniden sessizlik çöktü. Şehir trafiğinde ilerliyorduk. Acele etmiyorduk. Kulüp binasını izleyen bu kadar çok insan varken, onların gözlemlerini onlara karşı kullanmamız gerekiyordu. Bu durumda, sadece küçük bir grubun ayrıldığını gördüler.

Sabır.

Bu bölüm için sabırlı olmamız gerekiyordu. Çeşitli rakiplerden oluşan yığılmış bir desteye karşı oynuyorduk. Bazıları birbiriyle bağlantılıydı ama hepsi değil. Gözümüzü ayırmamamız gerekenler aykırı olanlardı.

"Yapmamalı," dedi Freddie sonunda.

"Onun adına bu kararı sen veremezsin," diye hatırlattım. "Ayrıca onu çıkarmak için tehlikeli bir yere girdin. Sıkışıp kalabilirsin."

"Bunu mahvedeceğim."

"Belki." Omuz silktim. "Hepimizin farklı noktalarda işleri berbat ettiğimizi iddia edebilirim. Dove bile."

"Vay be, ne zaman yanlış bir şey yaptı ki?" Savunmasının keskinliği gözümünden kaçmadı ve gülümsemedim.

"Onu korumamız için bize güvenmediğinde."

"Yapabileceğini *bilmiyordu*. Emin değildi. Ona yalan söyledik."

"Yani bize güvenmemek için nedenleri vardı - bu da yaptığı şeyin yanlış olmadığı anlamına mı geliyor?"

Hemen cevap vermedi, sonra ayağını gösterge paneline vurdu. Benim arabam değildi, bu yüzden ona ayağını indirmesini söylemedim. Açıkçası, vinil üzerindeki bir ayak izi endişelerimizin en küçüğüydü. "Başka bir seçeneği yokmuş gibi hissediyordu," dedi yavaşça. "Onu beklemesi için ikna etmeye çalıştığım da bile. Bizi korumak kendini korumaktan daha önemliydi."

Bu beni asla kızdırmaz. "Hiçbirimiz harcanamaz değiliz." Uzun zaman önce verdiğimiz bir karar. "Anlamadığı için biraz müsamaha gösterdi. Şimdi anlıyor. Ama incindi Freddie ve bence sen bunu hepimizden daha iyi biliyorsun."

Ona söylediği hiçbir şeyi bize anlatmasını istememiştik. Ondan koşulları tarif etmesini bile istememiştik. Yaptığımız şey *onun*

biz de ona bakarken iyiydi. "Evet," diye itiraf etti.

"Ve sana güveniyor." Şimdi ona baktım. "Bu sana ne anlatıyor?"

Bir nefes verdi. "Artık işleri berbat etmemem gerektiğini." "Yanlış ders."

"Hâlâ işleri berbat etmemem gerekiyor. Uyuşturucu bulmaya çalışmamalıyım, sadece temizlenmeli ve temiz kalmalıyım."

O kapıyı açınca ben de kapıyı iterek sonuna kadar açtım. "Belki de bunu nasıl yaptığını değiştirmelisin," dedim ona. "Her şeyi kendi başına yapmaya çalışmak yerine bizden birini ara. Seni sakinleştirecek birine ihtiyacın olduğunu söyle. Ya da sadece bir arkadaşına ihtiyacın olduğunu. Bizi senden korumaya çalışmaktan ve bizi senden korumanın kendini korumaktan daha önemli olduğuna karar vermekten vazgeç."

Olduğu yerde sarsıldı, kılıcının karanlıktaki dansı beni endişelendirmiyordu. Duvarların içine kapandığını hissettiğinde ve düşünmeye ihtiyaç duyduğunda yaptığı şey buydu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez olsun kılıcını bizden birine doğrultmamıştı.

Buna da yanıt vermeyince gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yaslayarak uyudum. Freddie'yle yaptığım konuşmanın bazı bölümleri gözümün önünden geçerken uyumak zordu. Eğer bunları durdurabilirsem, o zaman pusu gecesinden görüntüler kafamın içine doluyordu.

Jasper'ın kanaması, silah sesleri. Dove duvara tırmanıyor... Duvara tırmanırken bile ona ateş ediyorlardı. Onu yakalamanın buna değmeyeceğine mi karar vermişlerdi? Yoksa birileri ikili mi oynuyordu?

Kahretsin, insanlardan nefret ederdim.

Eğer onları durdurabilirsem. Dove'un Liam'ın arabasından indiğini gördüm, kendi hayaleti gibiydi ve bana sarıldığında kemiklerini hissedebiliyordum. Bu benim istediğim bir savaştı. Ona zarar veren insanlara karşı bir savaş. İnsanlara mı?

Yoksa kişi mi?

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum, bu yüzden oturdum ve arkadaki soğutucudan bir şişe su aldım. Radyonun cızırtısı sessizliği delip geçti ve Freddie yerinden sıçradı.

Ona su şişesini uzattım ve radyoyu almadan önce ikinci bir şişe aldım.

Tekrar çatırdadı. Kellan telsizden "Check-in," dedi.

"Ayrılıyorsunuz. Uyandık."

"Güzel," diye karşılık verdi Kellan. "Yaklaşık yirmi dakika uzaklıktayız. Sizi bıraktıktan sonra bizimle buluşmak için geri döneceksiniz."

"Anlaşıldı," dedim, bu özel cazibeye karşı koyamadım. "Onları görüyor muyuz?"

"Evet," diye yanıtladı Kellan. "Yoksa bunun 10-4 iyi dostum olduğunu söylememi mi tercih edersin?"

Güldüm ve Freddie bile gülümsedi. "Evet, anlaşıldı. Yerimizi aldığımızda telsizle bildireceğim. Anlaşıldı."

"Sen bir pisliksin," dedi Freddie kıkırdayarak. Ben de sııttım. "Bazen eğlenceli oluyor."

"Buluşma noktasında görüşürüz," dedi Kellan.

"Anlaşıldı." "Anlaşıldı."

"Harika. Siktir git. Anlaşıldı."

"Oops, ayrılıyorsunuz." Radyoyu kapattım ve Freddie güldü. "Bunu 'becerilmek' üzerine kopyalamayacak mısın?" Sırıttı.

"Hayır." Su şişemi açtım. "Bunu bana yüz yüze söyleyebilir."

"Muhtemelen öyle olacak." O su şişesini uzattı, ben de benimkine dokundum.

onu

n. "Muhtemelen."

Kamyon yavaşlıyordu. En azından fanlar bunca zamandır çalışıyordu, Dışarıdaki sıcaklığa rağmen burası pek serin sayılmazdı ama bunaltıcı da değildi.

"Vaughn?"

"Evet, evlat?"

"Yardım istemek için çalışacağım."

Başımı salladım. "Bundan daha fazlasını isteyemezdim."

Kamyon yavaşlamaya devam ederken, "Elbette yapabilirsin," dedi. "Ama belki bu ilk bölümde ustalaştıktan sonra."

"İyi anlaşma."

On dakika sonra, JD ve Shaun arabayı ileri çekebilmem için kutuları kenara itiyorlardı. Çoktan bir rampa hazırlamışlardı. Kenarda durdum ve JD'ye baktım. "Şimdi ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet," dedi ve saatine baktı. "Kamyonu depoya park edip arabaya geçeceğiz ve yaklaşık bir saat içinde yerimizde olacağız."

"Değişirse arayın."

"Tamamdır." Arabanın tavanına vurdu ve ben de gaza bastım. Rampa keskin bir eğimdi ve sonra yola çıktık. Dışarıdaydık

Braxton Harbor'a yaklaşık otuz dakika vardı. "Kel'e yerinde olmak için fazladan on beş dakika daha bekleyeceğimizi söylemek ister misin?"

Freddie radyoyu kapdı. "Baba K'ya siktir git, cevap ver baba K."

Neredeyse yoldan çıkacaktım ama Freddie'nin bok yiyen sırtışı Paha biçilemez.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

KELLAN

W İlk zula evlerini hızlı bir şekilde vurduk. Farelerimiz gözcülerin yerini çoktan tespit etmişti. Rome ve Doc onların icabına baktı, sonra

Biz içeri girerken göz kulak olmak için yerlerine yerleştiler.

Binaların arasından geçerken, Jas'ın bizimle olmasını özledim. Ama onun burada olmamasının sebebi bu pisliklerdi. Kendi istekleri olsa da olmasa da işi aldılar. Bizi vurmaya çalışıyorlardı ve şu anda, Liam'a düzenlenen suikastın arkasında da onların olduğundan oldukça emindim - yüzde yüz emin değildim ama oldukça yakındım.

Çelik yelek giymemiş olsaydı onu öldürebilecek bir darbe. Sparrow'u öldürebilirdi. Evet, söylediğimde ciddiydim. Bu işten sıyrılacak bir 19 Elmas yoktu.

Kullandığımız her arabanın plakasını her duraktan sonra değiştirdik. Hepsi farklı parçalarında farklı kimlik numaraları olan yeniden yapılmış araçlardı. Eğer birini terk etmek zorunda kalırsak, izimizi süremezlerdi. İçeri girerken maske takıyorduk ve her yeri temiz tutuyorduk.

Biz onların sığınaklarında, zula evlerinde ve para sayma makinelerinde yolumuzu bulmaya çalışırken, bir düzine kadının iç çamaşırlarıyla oturdukları yere zincirlenmiş bir şekilde paraları sayması iğrençti.

Teminat yok. O kadınlar 19 Elmas değildi, yürümeleri gerekiyordu. Zaten bizi tanıyamazlar.

Fareler şehirde konuşlanmış, işleriyle uğraşıyorlardı. Şafağa kadar hepsi öyle ya da böyle kapanmış olacaktı. Işıklar kapalı, ava çıkmış yırtıcılar gibi mahallede ilerliyorduk. Paralı evlerinden birden fazlasını banliyölere park etmişlerdi.

Şerefsizler.

Çocukları ve aileleri siper olarak kullanmak soğuktu. Saygısızca.

Tehlikeliydi.

Callous.

Çocukları *asla* bu şekilde kullanmazdık. Ama yine de biz de o çocuklardık, sokaklarda koşar, anlaşmalar yapardık. Kamuflej bizdik çünkü biz o çocuklardık.

Telefondaki GPS'i kontrol ettim. Bir sonraki konumumuza neredeyse varmıştık. "Bundan hoşlanmadım," dedi Milo ve ben de aynı fikirde değildim.

Sokağın ortasındaki ev mi? Hangi ev olduğunu anlar anlamaz geçmeye devam ettim. Telefonum iki kez çaldı. Rome'dan Doc'la birlikte yerlerinde olduklarına dair bir mesaj.

Gözcüler temizlenmişti. "Diğer bütün zula evleri köşe başındaydı. Ya da bir sanayi sitesinde."

Hatta bir tanesi bir alışveriş merkezindeydi. Listeyi bir araya getirmek zaman almıştı. Birkaç tane vardı. Liam'da daha fazlası vardı. Ama fareler bazı sağlam ipuçları bulmuşlardı.

Milo ve Jasper'ın mahkûmu da bize iki adres vermişti; bunlardan biri de buydu.

Yola çıkmadan önce her biri doğrulanmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Köşeyi dönüp hedef adresimize en yakın caddeye doğru ilerlerken Milo sordu.

Yürüyerek giderdik.

Bunun gibi mahallelerde kapı zili kameraları ve alarmlar vardı. Bazılarında hareket ışıkları bile vardı. Zula evin yakınından geçtiğimiz evlerin hiçbirinde yoktu. Bu bizim lehimize bir durumdu.

Ama bloğun ortasındaydı. Neden?

"Buranın bir zula evi için uygun olmadığını düşünüyorum."

"Hayır."

Telefonum titredi ve cevap tuşuna bastım. Vaughn'u aramadan önce Doc'a "Bekle," dedim. O da ilk çalışta cevap verdi. Tam arkamızdaydılar, arabaları da rölantide çalışıyordu. "Ne buldun, Doc?"

"Bu garip hissettiriyor."

"Aynen," dedi Vaughn ve ben de başımı salladım.

"Katılmıyorum." Bu adresi hava korsanlarından birinden aldık. Braxton Limanı'ndan bile değildi. Çevirip baktım. "Taktiksel olarak burası diğerlerinden daha güvenli. Her tarafı sivillerle kapatmışlar."

Şu anda yüksek sesle konuşuyordum ama nereden geldiğimi biliyorlardı.

"Ama aynı zamanda her tarafta komşularının olması gibi bir dezavantajı var.

insanların ne yaptığınızı gözlemlemesi anlamına gelir."

Köşe arsalar o kadar engelli değildi. Yine de komşuları vardı ama bir tarafta. Köşede olmak tüm trafiğin oradan geçmesi anlamına geliyordu, bu da arabaların geçmesini, park etmesini, hatta durmasını daha az fark edilir kılıyordu. Diğer evlerden gelen taşmalar genellikle sokağa kadar ulaşıyordu.

Peki *bu* zula evini neden ortaya koydunuz?

"Bunun bir zula evi değil de gerçek bir *güvenli* ev olma ihtimali nedir?" Bu ismi 19 Diamonds'ın birbirinin yerine kullandığını keşfetmiştik. Ancak güvenli ev her zaman ürününüzü ya da paranızı sakladığınız yer anlamına gelmiyordu.

Onlar insanlar içindi.

"Juan Ricardo?" Milo düşünceli görünüyordu.

"Adam sen çıktığından beri saklanıyor. Er ya da geç onu arayacağınızı biliyor olmalı." Nikki ve ailesine yönelik tehditlerin arkasında onun olduğuna dair elimizde hiçbir zaman kanıt olmadı. Ama biri ona saldırmıştı, Milo'nun bizimle konuşmayı reddettiği bir şeydi bu. Ona ve kardeşlerine göz kulak olmamıza rağmen, çoğunlukla mesafesini korumuştı.

Milo çenesini ovuşturarak, "Eğer *oradaysa* onu istiyorum," dedi.

Bundan bir an bile şüphe etmedim. Telefonu kaldırarak, "Benim için tüm gözcü pozisyonlarının temizlendiğini teyit edin," dedim.

"Beşe beş," dedi Doc. "Seni ve evi gözlüyoruz. Ön taraf benim, arka taraf Roma'nın."

"Sessiz gireceğiz ama hızlı gireceğiz. Milo ve ben ön kapıdan gireceğiz, Vaughn-sen ve Freddie de çitin üzerinden bahçeye gireceksiniz."

"Köpekleri yok, değil mi?" Freddie söyledi. "Bir köpeğe zarar vermeyeceğim." "Köpek yok," diye cevap verdi Rome. "Starling muhtemelen bir köpek isterdi."

Gözlerimi devirmedim ama sııttım. "Köpek dişlerini sonra tartışırız. Pozisyonunuzu alın." Telefonu kapatırken başımı salladım.

Milo homurdanarak, "Bir köpek alıyoruz," dedi.

Evet. Öyleydik. Roma az önce Emersyn'in bir taneye ihtiyacı olduğunu söylemişti ve dürüst olmak gerekirse bu fikirde bir hata bulmamıştım ama Milo haklıydı.

Sonunda bir köpeğimiz olacaktı.

Arabadan inerken "Hep bir köpek istemişimdir," diye itiraf ettim. Çocukluğumdan beri. Arkamızdan Freddie ve Vaughn uzaklaştı ve park etmek için başka bir yere doğru ilerlediler. Telefonum yerinde olduklarını bildirmek için bir kez çaldı.

"Bunu daha sonra tartışmaya ne oldu?" Milo sordu, sonra inledi. "Şimdiden kafadaki köpeği seçmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Sparrow haklı," dedim yüzümdeki maskeyi çekiştirirken, sonra da yanağına vurdum. "Biraz rahatlamam lazım. Belki senin de bir köpeğe ihtiyacın vardır."

"Isır beni."

"Hayır, böyle davranmaya devam edersen köpek bunu yapar." Beni terslediğini anlamak için bakmama gerek yoktu ve kıkırdamayı yuttum. Bazen bir günü atlatmak için ihtiyacımız olan tek şey biraz neşeydi, bazen de...

Telefonum tekrar çaldı. Titreşim biraz farklıydı. Vaughn ve Freddie yerlerini almışlardı. Caddenin ortasına doğru ilerledik, saat sabahın üçünü geçiyordu.

Gecenin en normal insanların en derin uykuya daldığı kısmı. Bir ev ötede, elimi kaldırdım. Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Işıklar kapanıyor.

Blok karanlığa

gömüldü. Roma iyiydi.

Garaja doğru yola çıktık. Milo'nun elinde daha önce kullandığımız tel askı vardı. Ben sokağı izlerken o kapının üstündeki çukurdan geçirdi. İki kez çekiştirdik ve bir patlama oldu.

Kapı garaj açıcısından açılmıştı. Eğildi ve kapıyı biraz kaldırdı. Altından geçtim ve doğruca duvardaki güvenlik kutusuna gittim. Fişini çekmek varken şifreye gerek yoktu.

Kutuyu açmak için elektrikli tornavida kullandım, sonra da pili çıkardım. Sistem karardı. İşim bittiğinde Milo evin garaj kapısında ve kapı kapalıydı.

Aleti cebime geri koyarak araçları kontrol ettim. İkisinin de anahtarları içindeydi.

Tembel insanları sevmek lazım.

Bir seti cebe attıktan sonra, ikinci seti Milo'ya attım. Saatimi kontrol ettim. Doğru zaman dilimindeydik.

On saniye sonra Milo kapının kilidini açtı ve bizi çamaşır odasına aldı. Eğer bu bir fiyasko olursa, burada yaşayanları üzmeden girip çıkmak istiyorduk.

Çamaşır odasında hiçbir şey yoktu; ne giysi, ne deterjan, ne kurutma kağıdı, hiçbir şey. Çamaşır makinesi ve kurutma makinesinin fişi bile takılı değildi. Tahmin etmem gerekirse, gösteri için buradaydılar. Elimde silah, Milo'nun omzuna vurdum.

İç kapıyı açarak bizi ana eve soktu ve orada sessizce dinlemeye başladık. Bahçede köpek olmaması, köpek olmadığı anlamına gelmiyordu.

Evin içinde.

Ama karanlıkta hiçbir şey hareket etmiyordu.

Telefonum cebimde titredi. Derin sessizlikte, neredeyse yüksek sesle geliyordu. Evin arka kapısı açıldı. Ses sol tarafımızdan geliyordu. Bu da mutfak ve oturma odasının orada olduğunu gösteriyordu. Koridordaydık.

Milo elini kaldırdı, dört parmağı vardı. Dört kapı.

Omzuna tekrar vurdum ve ilerledik. Solumuzdaki ilk kapıdan yarım adım önce açıldı. Birlikte hareketsiz kaldık. İçerideki her kimse dışarı çıkmadan önce bir saniyeden daha az zamanım vardı ve tek düşünebildiğim sivil olmamaktı.

Meeks'i becerme.

Üzerinde bir çift boxer şort vardı ve başka hiçbir şey yoktu ama adam bize doğru baktı, uykulu gözleri kim olduğumuzu anlamak şöyle dursun, orada durduğumuzu bile zar zor fark etti ya da en azından fark etmesi uzun
z a m a n aldı.

Milo onun bu noktaya gelmesine zaman tanımadı. Bir eliyle adamın ağzını kapattı ve onu yatak odasına geri götürdü. Onun bir kalp atışı gerisindeydim. Bir kadın yatakta doğruldu ve ağzını açtı.

Silahı ona doğrulttum, parmağımı dudaklarına götürdüm ve o da kendi elini ağzına kapattı.

Yere yapışmış olan Meeks'ten, Milo'nun üzerine yağın yumruklarının hızıyla tek bir ses bile çıkmıyordu. Birden fazla kemik çıkırtısı vardı ama onlara bakmadım, gözümü kadından ayırmadım.

Oda karanlıktı ama telefonu elindeydi ve ekran, çıplak olduğunu ve yüz ifadesinin korku dolu olmadığını belli edecek kadar ışık veriyordu.

Onun tepkisi de mutlak bir dehşet değil, çok daha kontrollü olmuştu. Yumruklar kesildi ve Milo ayağa kalktı. Boşta kalan eli kucağındaki telefondan yastığın altından zar zor görünen sapa doğru hareket etti.

Tetiğe bastım.

Silahta susturucu olsun ya da olmasın, merminin sesi odanın içinde yankılanırken bile mermi tam gözlerinin arasından geçip arkasındaki duvara sığırdı.

Ağırlığımı değiştirerek koridora doğru bir göz attım. Kapıların hiçbirisi açılmadı ama dikkatimi onlardan ayırmadım.

"Silahı nasıl gördün lan?" Milo, sesi ancak fısıltıyı aşarak sordu.

"Sorun silah değildi," dedim ona. Bileğindeki Elmas dövmesiydi. İşarete kan vardı. O sadece onun kız arkadaşı değildi, o bir Elmas'tı.

Hepsi gitti dediğimde ciddiydim.

"Sonra," diye emrettim ve kapıyı kapatıp koridorda ilerlemeye devam ettik. Vaughn ve Freddie, her şeyin yolunda olduğuna dair basit bir el işaretiyle bize katıldılar.

En azından Meeks'in burada olduğunu bilmek sorumu cevapladı. Burası Diamond'ın güvenli eviydi. Vaughn ve Freddie'ye bir sonraki kapıyı, Milo'ya da üçüncü kapıyı gösterdim. Dördüncüyü ben alırdım.

Sadece şansımız yaver gitmişti. Sonunda onu köşeye sıkıştırmışken avımızın tavşana dönüşme riskini göze alamazdım. Juan Ricardo bir baş belasıydı, sonra bir diken oldu, ama gerçek bir düşman olmaya karar verdi.

Koridora baktım. Vaughn üç parmağını kaldırdı. Milo iki. Başımı salladım ve kapımı iterek açtım. Aynı anda hareket ettiler. Girdiğim odada iki yatak, iki adam vardı ve içlerinden biri sarsılarak uyandı. Elinde bir silah vardı ve tetiği çekmişti. Bir kurşun başımın yanındaki duvara çarptı. Sıcak sıva ve tahta parçaları maskeme çarptı. Yanığı çenemi kesti.

İki kurşun yemiş. Biri göğsüne, ikincisi kafasına. İkinci hedefim yatağından fırladı ama ona iki kurşun daha sıktım ve üçüncüsünü de kafasına sıktım. Dolabı temizledim, sonra koridora geri döndüm.

Vaughn ve Freddie odalarından çıktılar. Elini boğazına götürerek her şeyin yolunda olduğunu gösterdi. Hayatta kalan yok. Geriye Milo'nun odası kalıyordu.

Bir kadın dışarı fırladı ve Meek'in ortağı gibi o da çıplaktı. Vaughn onu yakaladı ve çığlık atmaya başladığında ağzını kapattı. Freddie ışığı ona tuttuğunda gözleri dehşetle doldu ve yüzünü buruşturdu.

İkisi de bana baktı.

"Şimdilik onu emniyete alın," dedim ve kapıya doğru ilerledim.

"Anladım," Vaughn onu da yanına çekince Freddie kaşlarını çatı ama başımı sallayınca onları takip etti.

Juan Ricardo'yu dizlerinin üzerine çökmüş, gevşek aleti tam teşhirde ve elleri başının arkasında bulmak beni şaşırtmadı. Milo hareket etmedi, tek kelime etmedi. Sadece adama baktı.

"Uzun zaman oldu Juan," dedim odaya girerken. "Yetişmesi zor bir adam oldun."

Adam bakışlarını bana doğru çevirdi. Dudaklarını yaladı ve ben de silahımın susturucusunu sökmek için zaman ayırdım. Ona ihtiyacım olmayacaktı. Silah sıcaktı ama odaya doğru ilerlerken kılıfına koydum.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, elinde koz varmış gibi. "Fiyatını söyle."

Adama bir nebze olsun hak veriyorum. Çıplak, silahsız ve ölmek üzereyken Milo'nun gözlerinin içine ölüm bakıyordu ve o pazarlık yapmak istiyordu.

"Sende benim istediğim hiçbir şey yok," diye bilgilendirdim onu. Belki bir zamanlar öyleydi ama Juan Ricardo köprüyü bombalamıştı.

"Olabilir," diye itiraz etti ve ayağa kalkacakmış gibi hareket etti. Milo hiçbir şey söylemedi, sadece silahı adamın alnına dayadı. Adam benim silahım olmadığı için şanslıydı, yoksa derisi cızırdayacaktı. "Ne iş yaptığımı bilmiyorsun - hayatlarınızla oynamam için bana para ödeyecek insanları tanımiyorsun."

"Çok emin konuşuyorsun," diye karşılık verdim kırık şifonyere yaslanmak için hareket ederken. Çatlak aynaya bakmak için durakladım. "Bunun yedi yıllık kötü şans demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi. "Eminim... kız için bize ödeme yapıldı-"

Milo silahın üzerindeki baskıyı artırdı ve Juan Ricardo geriye doğru eğilmeye başladı.

"Ne kızı?" Mermi gibi fırlatılan ama dağılan iki kelime Milo'dan kaçtı.

Bekledim. Juan oldukça onursuz bir ses çıkardı.

"Yerinde olsam cevap verirdim," diye önerdim. "Seni hayatta tutmak için hiçbir nedeni yok."

Milo'nun onun bu kadar uzun süre yaşamasına izin vermiş olması, kontrolünün bir kanıtıydı. "İkisi de," dedi Juan.

"İsimler."

Evet, Milo oynamıyordu. Ama ikisi de Nikki ve Emersyn demekti. Her iki kadın için de bir tehdit olduğunu kabul etmenin hayatını kurtaracağını sanıyorsa yanılıyordu. İsimleri dudaklarından döküldüğü anda ölüm fermanını imzalamıştı.

"Sadece bir anlaşma yaptıktan sonra." Aptalca. Cesurca belki, ama kesinlikle aptalca.

Milo hızlı bir hareketle silahı Juan Ricardo'nun yüzüne indirdi. Adam yere yığılırken ezilen burnundan kan fişkırdı. Sert bir tekme adamı yan tarafına itti, ardından Milo kurşunu göğsüne yerleştirdi.

"Yanlış cevap."

"Kim olduğunu biliyorsun," diye bağırdı Juan, acısı sözlerinde yankılanıyordu. "O amcık Nikki, küçük zengin orospu... siktir."

Milo duruşunu değiştirdi ve ayağını Juan'ın acınası sikinin üzerine indirdi. Baskı uygulamaya devam ederken silahı hiç tereddüt etmedi.

"İsimler."

Kollarımı kavuşturdum. Oraya gidip kendi payıma düşeni almamamın tek yolu buydu. Milo hapishanede üç yıl geçirdi ve suçlamaların *bir kısmının* arkasında bu pisliğin olduğunu çok iyi biliyorduk. Nikki'ye yapılan saldırı, ailesinin terörize edilmesi ve hatta Milo'nun adını vermemek için mücadele ettiğinde bile-

Bunu bir kenara bırakıp bekledim.

"Liam O'Connell'dan bir kontrat aldık ve o da bu kontrattan caymaya çalıştı."

Saçmalık.

"Peki ya diğeri?" Milo hiçbir şey söylemedi.

"Yok-" diye bağırdı adam, sesi bir oktav yükselmişti. Eğer taşakları kaldıysa, şaşırırdım. Boğuk hıçkırıklar ondan kaçtı.

Çılgınlıkları makul bir desibel aralığına indiğinde ona "Sabrımız tükendi," diye haber verdim. "Bu gece ölüyorsun. Yol burada bitiyor. Nasıl öleceğin tamamen sana bağlı. Öteki kim?"

Soluk soluğa, yüzü kıpkırmızı, gözyaşları ve sümükle ıslanmış, kandan bahsetmiyorum bile, Juan Ricardo inledi. "Öldür beni."

Milo ona, "Testis torbanın yarısı hâlâ sağlam," diye bilgi verdi. "Gerekirse onu da kesip çıkarabilirim."

"Ben olsam ona inanırdım," diye teklif ettim. "Beş saniye içinde, cevap vermeye başlasan da başlamasan da bunu yapacak. Bir."

"İki," diye devam etti Milo.

"Üç." Bu hiç hoş olmayacaktı. "Fou-"

"Warrick," diye bağırdı Juan. "Warrick adında bir adam. Hepinizin ölmesini istedi. Sadece kamyonları kullanmamız gerekiyordu ama sonra fikrini değiştirdi. Sizi yok etmek. Kızı al ve teslim et. Bir alıcı ayarlamıştı-"

"Alıcı kim?" Milo sordu.

"Bilmiyorum amına koyayım!" diye feryat etti. Ona inandım. "Öldür onu."

Milo bir adım geri çekildi, sonra da onu aletinden vurdu. Kesinlikle hoş değildi. Kafasından vurmadan önce bütün esrarları çıkardı.

O zamana kadar adamın bilincini kaybettiğinden oldukça emindim ama tek kelime etmedim.

Oda idrar, kan ve barut kokuyordu. Milo bana baktı. Duymuştum. Warrick.

"Burayı parçalara ayırın. İstedığımız kanıt burada."

Ve hâlâ uğraşması gereken bir kız vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

EMERSYN

A Saati ya da kapıyı kontrol etmemek için ne kadar çabalasam da bekleyiş, arkalarında kovanlar bırakan bir karınca ordusu gibi içime işledi.

Jasper uyurken daha kolay olmalıydı, ama bu daha da kötüleştiriyor gibiydi. Mickey Jasper'ı kontrol etmek için kısa süreliğine gelmişti. Artık serum torbalarına ihtiyacı yoktu.

Ama gitmeden önce Mickey onun için üç şişe ilaç hazırladığımdan emin oldu; biri ağrı için, biri antibiyotikler için, üçüncüsü de şişlikler için. "Küçük Bit, ona göz kulak ol. Yarına kadar sargıyı değiştirmene gerek yok. Kapalı kalması daha iyi. Ateşi çıkmaya başlarsa ya da uyuşma veya şişlik olursa, dikkat etmen gereken şeyler bunlar."

Talimatları iki kez gözden geçirdi ve bana içinde termometre ve kimyasal buz paketleri bulunan bir çanta bıraktı. İçinde her ihtimale karşı benim için daha fazla yara jeli de dahil olmak üzere bir dizi başka malzeme de vardı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Mickey, bakışlarımı onunkilere kaldırıra kadar iki parmağını yanağıma dokundurarak. "Bana inandığını söyle." Ne kadar endişelensem de, ona tam olarak bunu söylemek için elimden geleni yapmışım.

Mickey alnıma bir öpücük kondurduktan sonra gitti ve ben onların gidişini görmek için orada olmasam da, binada yokluklarını hissedebildiğime yemin edebilirim. Rahatsız ediciydi.

Kimi kandırıyordum ki? Korkunçtu.

Misilleme yapmak üzereydiler ve Kellan'ın gerektiğinde kullanabilmem için silahla yeterince haşır neşir olmamı istemesi yeterince tehlikeliydi. Bunun gerekli olmasını istemiyordu ama şu anda yatağın yanında, ikisine de ulaşabileceğim bir yerde çantayla birlikte sabitlenmişti.

Ayrıldıklarından beri geçen saatler sürünerek geçti. Jasper uyudu, hem de çok. Uyanık kalmaya çalıştığında bile, yorgunluk onu etkisi altına alıyordu. Özellikle oturup saçlarını okşadığımda daha da hızlı uyuyordu.

Jasper, "Swan," diye mırıldanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve yatakta ona bakmak için döndüm. "Bu kadar huzursuzsan burada benimle kalmak zorunda değilsin."

"Ben-"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yanındaki yatağı okşadı. "Buraya gel."

Her şeyden çok kendime kızarak yatağa, onun yanına sürünerek uzandım. Bir kolunu kaldırarak beni kıvrılmaya davet etti ve dikkatlice yerleştirdim, yarası için endişelendim ama diğer tarafındaydı.

"Kırılmayacağım," diye uyardı, sonra beni sıkarak kendisine doğru kıvrıldı. Kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı boşaldı ama hepsi değil. "Endişelendiğini biliyorum..."

Gözlerimi kırıştırarak doğrulmaya çalıştım ama kolunu sıktı ve ona bakmak için başımı arkaya eğmekle yetinmek zorunda kaldım.

"Ne? Gittiklerini bilmediğimi mi sandın?" İfadesini kınama değil, eğlence dolduruyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Sana göz kulak olmam ve dikkatini dağıtmam gerekiyor."

"Anlamıştım," diye mırıldandı, sonra başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Benim için dünyadaki en iyi dikkat dağıtıcı şey. Ama ben senin dikkatini dağıtırken pek de iyi değilim, değil mi?"

"Dinlenmen gerek," diye mırıldandım, sonra yanağımı omzuna sürttüm. "Seni uyandırmamalıydım."

"Yapmadın." Elini omzumda nazik daireler çizerek gezdirdi. "Aslında bir süredir uyanıktım, ama sen her ne düşünüyorsan onu düşünmemeye o kadar dikkat ediyordun ki, odanın etrafında yaklaşık kırk tur attın."

İnledim. "Özür dilerim."

"Swan, özür dilemeyi bırak. Aslında, senin için yapabileceğim bir şey olduğu için mutluyum - bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem ve dikkatini dağıtmam gerekiyor."

"Yapman gereken şey dinlenmek," diye azarladım. "Bütün işi benim yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dikişlerini sökmeni istemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı.

Kıpırdanarak, ona bakabilecek kadar dönebilmek için yer değiştirdim. "Seksten bahsetmiyordun, değil mi?"

"Hayır, yine de hevesinizi takdir ediyorum." Dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Aslında, bu coşkuya karşılık vermek için sabırsızlanıyorum - uzun uzadıya."

Sıcaklık yüzümü kızarttı. Neyse ki lambalar yanmıyordu, sadece peri ışıkları vardı, bu yüzden umarım allığımı fark edemezdi. "Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdim, sıktığı dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Aynen öyle. Ama şimdilik... kalkmama yardım etmeye ne dersin, sonra aşağı ineriz ve dans edebilirsin. Bu sana yapacak bir şey verir ve

Bu gergin enerjinin bir kısmını at." Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben yaralandığımdan beri yapmadığımdan eminim. Kel bir ya da iki kez dikkatini dağıtmayı başardı, sen de atış derslerine gittin ama geri kalan zamanlarda hep buradaydın."

"Kendini zorlamaman gerekiyor," diye hatırlattım ona.

"Seni izlemek tam da Doktor'un emredeceği şey." Bu karşılık beni güldürdü, güldürmemesi gerekse bile. "Bekle bakalım. Doktor emretti. Bende ne araman gerektiğini sana söyledi, değil mi?"

Yüz ifademi nasıl incelediğini inkâr etmek mümkün değildi. "Evet," dedim iç çekerek.

"Tamam, size endişelenmenizi söylediği belirtilerden herhangi birini gösteriyor muyum?"

Kaşlarımı çattım, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi yüzüne bastırdım. Sıcaktı ama sıcak değildi. Aslında, normalde olduğundan daha sıcak değildi. "Ateşi yok." Göğsünü daha fazla ortaya çıkarmak için battanileri aşağı çektim ve yarasının üzerindeki büyük, dikdörtgen mührü baktım. Sırtında ikinci bir tane daha vardı.

Elimden geldiğince hafifçe parmaklarımla etrafında gezindim. Mickey yaranın sıcak olmadığından emin olmamı söylemişti. Ama diğer yerlerinden daha sıcak görünmüyordu. Tüyleri diken diken oldu ve onu bana sırtırtırken yakaladım.

"Hey, beni karşı konulmaz buluyorsan bu benim suçum değil," diye alay etti. Gülümsememi engelleyemesem de ona vurma dürtümle savaşımayı başardım. "Benim kararım nedir, Hemşire Swan?"

Şimdi gözlerimi devirdim. "Hissedebildiğim kadarıyla iltihap yok ve ateş de yok.

Peki ya şişlik?"

"Eğer sikimi saymazsak, şişmiş başka bir şey hissetmiyorum." İçimden kahkahalar yükseldi ve bir eli kalçama yerleşti.

"Bu daha iyi. İyi bir hastaydım ve sen de gelmiş geçmiş en seksi hemşiresin, ama sanırım tuvalete gidip gelmeyi başarabilirsem, stüdyoya kadar olan uzun yürüyüşü de kaldırabilirim. Ayrıca, seni hareket ederken izlemenin en iyi ilaç olacağından eminim."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Tamam," dedi sadece biraz sinirlenerek, ama bunun benim için olduğunu sanmıyordum. Ya da en azından öyle olmadığını umuyordum. "Hadi teoriyi test edelim..."

Ona hangi teori olduğunu sormadan oturur pozisyona geçti ve sonra dikkatle ayağa kalktı. Yatağın onun tarafına doğru diz çökerek yürüdüm.

Gerekirse onu yakalayabilirdim. İlk kez ayağa kalkmıyordu.

Daha önce de işlemek zorunda kalmıştı. "Ben iyiyim," diye bilgilendirdi beni. "Sadece nefesimi tutuyorum. Banyonun ışığını açmak ister misin?"

Tereddüt etmeden koşarak yanına gittim ve düğmeyi çevirdim. Banyoya doğru ilerlerken yatağının üzerinde durduğu platformdan inmek de dahil olmak üzere birkaç adım atmıştı bile.

İfadesini ne kadar dikkatli kontrol etse de boncuk boncuk terlediğini gizleyemedi.

"Tamam," dedi bana kapıya ulaştığında ve dinlenmek için çerçeveyi kavradığında. "Bu birinci adım. Şimdiye kadar nasıldım?"

"Oldukça harika."

"Güzel. Etkileyecek bir kızım var." Banyoya girmeden önce bana bir öpücük bıraktı. Birkaç dakika sürdü ama mesanesini boşalttı, ellerini yıkadı, sonra yüzünü yıkadı ve en sonunda dişlerini fırçaladı. Sonra kapalı tuvalet kapağının üzerine oturdu. "Hâlâ etkilendin mi?"

"Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsin," diye söz verdim ona. "Bu zaten çok fazla." "Evet, ne kadar kırbaçlandığının farkında değilim. Biraz daha yapsan iyi olur. Şurada

Aşağıda dans eden seksi bir kız var ve eminim oraya gidip bir süre oturursam onun dansını izlemek bana ilaç gibi gelecek."

Bu muhtemelen bana söylediği en tatlı şeylerden biriydi. "Bana sürekli huysuzluk ettiğin zamanları özlüyorum neredeyse," dedim ona.

"Gerçekten mi?" Şaşırılmış görünüyordu.

"Sana hayır demek daha kolaydı," diye itiraf ettim.

"Anladım, sadece tatlı ol ve elimde macun ol."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi saçlarında gezdirdim. "Ben zaten macun gibiyim, götün tekiyken bile senin ateşli ve çekici olduğunu düşünüyordum."

Sırıttı. "Böyle şeyler için gerçekten üzgün değilim."

Kahkahalar beni sarstı ama gülümsemesi soldu.

"Madem bu kadar harikayım, neden bana stüdyoya gitmek istemediğini söylemiyorsun?"

"Senin için endişeleniyorum..."

"Ben iyiyim, Swan. Neden stüdyoya gitmek istemiyorsun? İlk döndüğünde arkadaşınla orada çalışıyordun ve kendini çok zorladığını biliyorum. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Bakalım düzeltebilecek miyim?"

"Jasper," dedim iç çekerek. Artık sır yok. Daha fazla yalan yok. "Döndüğümünden beri... hatta ayrıldığımdan beri ipeklilerin içine girmedim."

Ellerime baktım. Avuç içlerimdeki yanık izleri solmuştu ama onları hâlâ tazeymiş gibi görebiliyordum. Bütün bunları ona anlatabilir miydim?

Tam olarak anlamadığım halde ona nedenini söyleyebilir *miydim*?

"İyileşmen zaman alacak," dedi nazikçe. "Ama seni yavaşlatan bu değil... Hırpalanmış, yara bere içindeyken ve kaburgaların çatlamışken dans ettiğini ve hatta uçtuğunu gördüm." Son söylediğinde sesi hırıltıya dönüştü. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum. Kollarımdaki kesikler çok derindi ve onları nasıl diktiler. Mickey bana yara kremi verdi ve onları iyileştirmek için bir plan hazırladı ama eskiden hiç düşünmeden yapabildiğim şeyleri yaptığımda o kadar çok acıyorlar ki."

Elimi yakalayarak kollarımı inceleyebilmek için saçlarından çekti.

"Ve... oraya ilk gittiğimde kaçmaya çalıştım." Bu kısmı itiraf etmekten nefret ediyordum. "En iyi plan bu değildi ama işbirliği yapıp onu buradan uzaklaştırarak hepinizin güvende olacağını düşündüm. Eğer oradan kaybolursam, beni bir daha burada aramak için bir nedeni olmayacaktı."

Onun şüpheci bakışı benim kendi iç yargımı yansıtıyordu. Evet, aptalcaydı. "Ben de kaç tım. Mülkünün etrafında bir duvar var. Daha önce üzerinden geçmiştim. Ağaca doğru iki sıçrama yaptım ve sonra tepesine çarptım ve

bitti."

"Sadece bu sefer değil mi?" Bu bir tahmin değildi.

"Elektrik verdi." Ellerimi büktüm. "Beni geri patlattı ve yaktı." Yüz ifadesi karardığında ve gri gözleri fırtınalı bir hal aldığı anda kaşlarımı çattım. "Jasper, o kısım bitti. Ben hayatta kaldım. Yaptığımı biliyorum. Buradayım ve canım acıyor, hayatta olmasaydım da acırdı ama..."

"Korkuyorsun," dedi derin bir sesle, ta içimde yankılanıyor gibiydi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Bu kadar basit olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

"Korku çirkin bir şeydir, Swan. Bir enfeksiyon gibi içine işler, her şeyi zehirler ve eğer onunla yüzleşmezsen, değer verdiğin her şeyi sana karşı kullanabilir. Daha da kötüsü, *seni* sevdiğin şeylere karşı çevirebilir." Diğer elimi tutarak sıktı. "Dans etmeyi seviyorsun. Uçmayı seviyorsun. Belki o kadar kolay olmayacak ama seni tanıyorum. Sana *inanıyorum*. O orospu çocuğunun bunu senden almasına izin verme. Onu geri al."

"Düşsem bile..."

"Tekrar ayağa kalkacaksın," dedi. "Sen her zaman ayağa kalkarsın. Seni gördüm, hatırla... ve eğer mücadele edersen ya da yardıma ihtiyacın olursa? Sana yardım edeceğiz."

Ağzımı büktüm, sonra parmaklarıyla oynadım. "Merdivenlerden inebileceğine emin misin?"

"Tamam, şimdi de şımarıklık yapıyorsun," diye mırıldandı ama gülümsedi. "Merdivenlerden tek başıma inebilirim. Ama bana yardım edersen daha kolay olur."

"Beni dans ederken izlemek sana gerçekten yardımcı olacak mı?"

"Tanrım, evet," dedi. "Seni dans ederken izlemek neredeyse seninle seks yapmaktan daha iyi. Neredeyse hiç yenemeyecek, ama lanet olsun, yaklaşıyor."

Güldüm. "Bu korkunç."

"Evet, bunu sikime sonra söylersin. Şimdi kalkmama yardım et -lütfen- ve bunu her seferinde bir adım yapacağız."

Onunla tartışmam ya da en azından vazgeçirmeye çalışmam gerekirken, gülümsemesini görmek istedim. "Tamam ama ara vermek istersen ara veriniz. Lütfen?"

"Sana küçük bir sır vereyim," diye fısıldadı ayağa kalkarken ve ona yardım edebilmem için bir kolunu omuzlarıma doladı. "Sana hayır diyemem."

"Yalanlar," diye takıldım. "Bana çok fazla hayır dedin."

"Söyledim," diye kabul etti. "Artık değil. Sen istiyorsun.

Alacaksın." "Bu teklif ne kadar süre için geçerli?"

"İhtiyacın olduğu sürece." Bu sözlerdeki anlam derinliği gözümünden kaçmamıştı.

Biraz zaman aldı, hatta birkaç dakika merdivenlerde oturduk ama sonunda stüdyoya ulaştık. Ben oturma odasından bir sandalye almaya giderken onu duvara yaslanmış bir şekilde bıraktım. Pek yatar koltuk sayılmazdı ama ayaklarını uzatabilmesi için mutfaktan ikinci bir sandalye aldım.

Çabalarımın dolayısı nefes nefese kaldığımda bana kaşlarını çattı, ama ellerimi kalçalarıma koydum ve kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. "Beni dans ederken izlemek istiyorsan, yerde oturamazsın."

"Kaldırma işini farelerden birine yaptırabilirdin," diye karşı çıktı. "Belki ama o zaman onlarla konuşmam gerekirdi ve çoğu sadece -" Yüzümü buruşturdum.

"Sadece ne?" Sesi daha ölümcül bir ton aldı. "Eğer içlerinden biri sana zorluk çıkarırsa, onu işaret et. Ben ilgilenirim."

"Onları vurmana ya da kafalarına beyzbol sopasıyla vurmana ihtiyacım yok," diye karşılık verdim, burnuna bir fiske vurarak. Bu onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

ve o da güldü. "Onlardan hoşlanmıyorum çünkü onları tanımıyorum ve birkaçı beni ürkütüyor."

"Hmmm."

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Düşündüm ki. "Tamam, bana iki dakika daha ver. Mickey'nin çantasını almak ve bize su getirmek için yukarı çıkmam gerekiyor. Dans etmemi istediğin şarkıları düşün. Biraz esneyeyim, sonra ne yapabileceğime bakarım."

"Kulağa hoş geliyor. Ya

Swan?" "Evet?"

"Tekrar uçacaksın."

"Keşke buna inansaydım." Gerçekten inandım. Asılı oldukları ipeklere bir bakış attım. Bunu gerçekten yapmak istiyordum ama ya...

"İkimiz için de yeterli olduğuna inanabilirim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Buna ihtiyacım olabilir."

On beş dakika kadar sonra dans edebilecek kadar ısınmışım, bize su getirdikten ve koşuşturması için ona ilaç içirdikten sonra. Ayrıca ben esnedikten ve Jasper en sevdiğim şarkılardan birinde dans etmemi istedikten sonraydı.

Aslında favori bir şarkı bulmam tüm gerginliğimi aldı. Sonunda üzerinde *Happy shit* yazan CD'yi elime aldım. Neşeli müzik beni doğru zihniyete sokmaya yardımcı oldu. İkinci şarkıya kadar biraz durgun ve kaskatı kesilmiştim. Üçüncü şarkıda unuttum.

Pinetree'yi unuttum.

Yaralanmaları

unuttum. Pusuyu

unuttum. Yaralarını

unuttum.

Korkumu unuttum. Sadece dans ettim.

Harekette her zaman özgürlük vardı ve ayağım kaydığında ya da aşırı telafi ettiğimde bile devam ettim. Çalma listesi neredeyse kırk beş dakikaydı. Son şarkı bittiğinde ter içinde kalmış ve nefes nefese kalmışım.

Jasper yüzünde şaşkınlık ve endişeye benzer bir ifadeyle bana baktı. "Vay canına, Swan-her zaman bildiğimi düşünürüm ve sonra dans edersin ve..."

Gülümsedim, nefesimi geri almaya çalışıyordum. "Haklıydın," dedim ona nefes nefese kalışlarım arasında. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle," diye mırıldandı. Sonunda kendimi ayağa sürüklediğimde ağrım vardı ama en azından topallamıyordum. Üzerime bir havlu sildim

yüzünü. "Belki duş aldıktan sonra," diye sırtarak devam etti. "Seni şu sünger banyosu ve rahatlama tekniğini yapmaya ikna edebilirim."

"Tüm bunlardan sonra sakso çekmeye hazır olacağını mı sanıyorsun?" Bu sadece ufak bir alaydı ama sırtışı hınzırca bir hal aldı.

"Bir meydan okuma duyduğumda anlarım, Swan. Güven bana, ben buna hazırım."

"O zaman seni yatağına geri götürmeliyiz..." Havluyu bir kancaya astım. Daha sonra almak için geri gelmem gerekecekti. Kalkmasına yardım ettiğimde beni hafifçe öptü.

"Terli, ateşli kız," diye alay etti. "Kirli olman hoşuma gidiyor."

Bu, içimde mizah ve şehvetin ikizleşmesine neden oldu. "H a d i , koca o ğ l a n .

Hadi yapalım şu işi. Hala Mickey'nin çantasını almam gerekiyor..."

Tam kapıya uzanmıştım ki kapı içeri doğru çarptı ve Liam ikimize birden çarptı.

"Yere yat," diye emretti, tam o sırada mermiler duvarın bir kısmını yırtarak kâğıttan yapılmış gibi deldi ve aynalardan birini paramparça etti.

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

G Lanet olsun, Kellan haklıydı. İstedğini yapacak kadar içgüdülerine güveniyordum ama yanıldığını kanıtlamayı umuyordum. Onların dışında oturmak

Elmaslara baskın kesinlikle beni yanlış yola sürükledi. Roma'nın bensiz herhangi bir savaşa girmesi -geçmişte *kaç tane* yaptığı umurunda değildi -asla iyi olmayacaktı.

Grup dışarı çıkarken ben de çatıdaki nöbet yerime yerleşmiştim. Soğuk hava burayı pek de rahat bir yer haline getirmiyordu. Ama fareler bile burada olduğumu bilmiyordu. Ana deponun kirişlerine ve kulüp binasının yaşam alanına birkaç kamera yerleştirmiştim ve son bir kamera da kapıya odaklanmıştı.

En iyi görüş noktası değildi ama Hellspawn aşağıda yaralı bir Jasper'la tek başınaydı. Onu görmek istedim. Hareketle tetikleniyorlardı, bu yüzden ilk gün boyunca yemek ya da su için aşağı indiği iki seferde de onu görmüştüm. Sonra gece yarısı aşağı indiğinde de.

Stüdyoya baktığında sırtı kameraya dönüktü. "Hadi," diye mırıldandım.

"Arkanı dön, Hellspawn. Ne düşündüğünü göreyim." Ama yapmamıştı ve merdivenlerden geri çıkmıştı. Kısa uykulara daldım, sadece kameralarım birinin yakınında ya da içeride olduğunu haber verdiğinde uyandım. Hareket. Jasper'a aşağıda yardım ederken onu böyle görmüştüm.

Lanet olası inatçı pislik.

Bırakın onu taşımasını, ayağa kalkıp hareket etmesine bile gerek yoktu. Hepimize kıyasla çok ufak tefekti, bot derisi gibi sert olsa bile.

O sandalyeleri stüdyosuna sürüklerken orada öylece oturmak beni öldürüyordu. Ayrıca kimin daha inatçı olduğuna karar veremedim.

Jasper ya da Hellspawn.

Bir kez daha ortaya çıktı, bu sefer merdivenlerden yukarı kayboldu, sonra geri indi ve yanında bir çanta vardı. Sonunda su şişelerini stüdyoya taşıyıp kapıyı kapattığında, arkama yaslanıp gökyüzüne bakmak zorunda kaldım.

Neden oraya kamera koymadım ki?

Sıradaki listemde. Onun dansını izleyebilmek biraz mahremiyet ihlaline değer.

Olabilir.

Sikeyim. Balsa taşaklarımı koparırdı herhalde.

Sorardım. Güvenlik falan... Ön taraftaki bir kamera bana hareket uyarısı gönderdiğinde bu tartışmanın içindeydim. Bir çift cipin yanaştığını görmek için görüş açımı değiştirdim.

Sikey

im.

Ben.

Arkadaki ikinci bir kamera hareket sinyali verdi. İki araba daha. Kellan haklıydı. Ayrılma şekillerini sınırlasalar bile, sokakta bu kadar çok fare varken ve Vandalların çoğu Elmas zula evlerine ve işyerlerine doğru ilerlerken, Jasper ve Hellspawn kulüp binasında savunmasız kalacaklardı.

Ayağa kalkarak termal battaniyeyi geri attım ve silahlarımı kontrol ettikten sonra desteğime bir mesaj gönderdim.

Vakit geldi. Sessizce gel. Sıcak gel.

İşim bitince çatı kapısına yöneldim. Ana depoda üç fare vardı, sayıları vurmak için yeterli değildi.

"Birileri onun ölmesini istiyor, Liam. Ya ölmesini ya da tekrar kontrol altına alınmasını istiyorlar. Ortası yok. Amcası olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben buna yüzde yüz inanmıyorum. Daha önce de biri onu öldürmeye çalıştı ve bu, görünüşte hâlâ amcasının kontrolü altındayken oldu."

Amca öyle ya da böyle bir sorundu. Ama o gelecek için bir sorundu ve o ciplerdeki adamlar da şu an için bir sorundu. Önde sekiz, arkada yedi adam.

Güzel, zorlaştırmışlar.

Telefonumu son bir kez kontrol ettim. Hellspawn ve Jasper stüdyodaydı. Kötü yerleştirme. Önce onlara ulaş. Davetsiz misafirleri ikinci olarak ortadan kaldır.

Kapak sessizce açıldı ve ben de kendimi aynı şekilde hafifçe aşağı bıraktım. Hiç şüphe yok ki polis bakıcıları artık yerinde değildi ya da çoktan ölmüşlerdi. İkisi de iyi bir seçenek değildi. Onlar için sonra endişelenirdim. Podyum metaldi ve ne kadar gürültü çıkarıp çıkarmadığım konusunda endişelenmeme gerek kalmaması uzun sürmedi.

Bir şekil hücumu geçerek ön taraftaki metal sarmal kapıyı yakarken yan kapı patlayarak açıldı. Altıya altı bir metal panel düştü ve kapıya en yakın sıçan, onlar onu vurmada önce ayağa bile kalkamadı.

Demirin üzerinden dönerek halatı yan taraftan yakaladım, sonra hızlı bir inişle aşağıya doğru spiral çizdim. Parmaksız eldivenler avuç içlerimi koruyordu ama yine de naylon liflerin üzerinde deri bıraktım.

Öndeki gruptan bir adam "İçeri girmeden önce her şeyi temizleyin" emrini verdi ve hem ofise hem de kamyon sırasına doğru ayrıldılar. Onların da temizlemesi gereken arabalar vardı.

Yere dokunur dokunmaz, daha hafif ayaklarımın üzerinde hareket ettim. İki el daha ateş ettim ve bir ceset uzak tarafa düştü.

Üç fareden ikisi ölmüştü. Şu anda kendimden nefret ediyordum. Bu adamlar burada bir iş yapıyorlardı ve ben onları kaderlerine terk ediyordum. Ama Hellspawn ve Jasper önce gelmişti. Bir silah sesi bir arabaya çarptı ve camlar kırıldı.

Yere düştüm ama adam beni fark etmeden önce değil. Silahımı kılıfından çıkarıp adam köşeyi dönene kadar yerde kaldım ve sonra ona ateş ettim. Yerimi belli etti ama kapıya doğru koşarken şarjörü boşalttım. Bir kurşun daha duvara isabet etti ve duvarı delip geçti.

Sikeyim.

Ellerindeki mühimmat ne olursa olsun, bu iş çirkinleşmek üzereydi. Daha çirkin.

Koridorun sonundaki stüdyonun kapısı açılmaya başladı.

Olamaz. Bir kurşun daha duvarı delerek mutfığa doğru ilerlerken bile koşmaya başladım. Güzel, o tarafa doğru gittiğimi düşünsünler.

Önümdeki duvarda bir delik daha açılırken üzerime sıva sıçradı. Hay sikeyim.

Eğer duvarlardan geçiyorlarsa, vücut zırhının işi bitmişti.

"Yere yatın," diye emrederken ikisini de geri ittim. Kapıyı çarparak açtım ve onları yere yatırdım. Hellspawn'ın kafasını örtmek yeterli olmayacaktı ve Jasper'ın yere çarptığında alacağı darbeyi engelleyemezdim.

Kurşunlar duvarlara çarptı ve aynalara isabet etti. Camlar kırıldı. Duvarın her tarafını delip geçmiyordu. Henüz geçmemişti. Ateş kesilir kesilmez Jasper'ı yukarı çektim ve Hellspawn'ın kolunu yakaladım.

"Dolapta-şimdi."

En azından kısmen güçlendirilmişti. Jasper burayı yeniden inşa edip güçlendirmeden önce tüm bu alan eski bir soğutucunun parçasıydı. Dolabın içindeki ve yatak odalarına uzanan metal duvarlar güçlendirilmişti.

Onları yukarı çıkarabilirsem daha iyi olur. Jasper homurdandı. "Silah," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Yedeğimi çıkardım ve ikinci bir şarjörle birlikte ona uzattım. "Yardım yolda, ama onlar on dört kişi ve biz sadece iki kişiyiz."

"Üç," diye düzeltti Hellspawn. Sersemlemiş gözleri odaklanıyordu ama yanağındaki kesikten sızan ince kan damlası beni sinirlendirdi.

"Üç." İtiraz etmedim. "Senin işin Jasper'la kalmak. Adamlarını delik deşik edeceğim. Hem bunu yapıp hem de senin için endişelenemem. Ağır silahları var ve düzeni biliyorlar. Burada kal, yerde kal."

Onu önce tavana, sonra Jasper'a bakarken yakaladım ve bakışları benimkine takılınca başımı salladım. O tırmanışı asla yapamazdı. Şu anda yapamazdı.

"Bize bir pencere bulacağım, Hellspawn. Güven bana."

Jasper, yüzü solgun ve gri olmasına rağmen, "Yap şunu," dedi. "Sakın ölme."

"Sen de dostum, ona göz kulak ol." "Hayatım pahasına."

Ona ters ters baktı ve yüzümü sabit tutmak için çaba sarf ettim. İş oraya varmayacaktı. Omzuna vurdum, sonra çenesini kavradım. Şaşkınlıkla bana göz kırptığında onu öptüm, sert ve hızlı. Çok hızlı.

Oyalanacak zaman yok.

"Şans için," diye fısıldadım. "Burada kal."

Koridordan sert seslerle birlikte daha fazla silah sesi geldi. Evet, içerideydiler ve bu pisliklerin bizim alanımızda olduğunu fark etmek her parçamı ihlal etti.

Onun alanı.

Kapıyı ayağımla iterek açtım ve kurşunlar stüdyosuna sıkılırken geri çekildim. Ahşap zeminin bir kısmını parçaladı ve uzak taraftaki duvara çarptı. Üzgünüm, Hellspawn.

Kurşunlar durur durmaz alçaldım ve köşeyi döndüm. Koridorun başındaki adam silahıyla uğraşıyordu. Muhtemelen tutukluk yapmıştı. Onu dizlerinden vurdum. Çığlık atarak yere yığıldı ve ben de hemen arkasında öne doğru koşan adamı vurdum. Üçüncüyü sadece

Silahını çekmeden önce kanatlarını açtı ve ateş açtığında sırtımı duvara yasladım.

Cebimdeki telefonum çaldı.

Zamanı gelmişti.

Sol gözümün köşesinde bir hareket parladı ve Hellspawn'a kaşlarımı çattım. "Kıçını oraya geri sok."

"Çantaya ihtiyacım var," dedi bana aynı derecede kısık bir sesle.

Söz konusu çantayı gördüm. Henüz vurulmamıştı. Bu iyi bir şeydi. "Orada kal." Bir sonraki sükûnet anında yükselerek kapıya yapıştım ve ateş ettim. Kanatla vurduğum adam kulağının bir kısmını kaybetti çünkü ilk vurduğum adamı yoldan çekmeye çalışıyordu. Kafasını kaldırdı ve bir sonraki atışım onu kafasından vurdu.

Bir araba metale çarptı ve bir patlama depoyu sarstı. Oh, bu lanet bir karmaşa bırakacaktı.

Çantayı ona doğru tekmeledim ve sonra stüdyodan dışarı fırladım. Açık kapının arkasından gelen silah sesleri arttı. Onlara cevap veren farklı kalibrede bir ateşli silah vardı, bu yüzden kulüp binasını temizlemek için dışarı çıktım, sadece koridorda hala hayatta olan bir adamı vuracak kadar uzun süre durdum.

Köşede, merdivenlerden inen adamla çarpıştım. Elinde modifiye edilmiş bir MK-18 vardı, bu da daha önceki bazı atışları açıklıyordu. Bir hamleyle silahın dipçiğini yüzüme çarptı. Zar zor başımı çevirdim ama yine de çeneme bir darbe aldım. Silahım uçarken elimi onunkinin üzerine kenetledim.

Daha büyük silahı olan adam genellikle kazanırdı, ama sadece ona silahını kullanması için yer veririm. İleri atıldım, silahını başka yöne çevirirken bile ona kafa attım. Tetiği çekti.

Kurşunlar oturma odasına, televizyona sıçramış ve bir lambayı devirmiştir. Ayrıca mutfaktan çıkan adamı da yakaladı. Hızlı ateş ona bir düzine yumruk attı ve sonunda yere düşmeden önce havada dans etti.

Silah boşa tıkladı ve ben de risk alarak silahın bir kısmını bırakıp dirseğimi adamın kafasının yan tarafına geçirdim. Yere düştü, ben de silahı çenesinin altından geçirerek onu ayağa kaldırdım, sonra da dizimi sırtına dayayarak onu destekledim.

Boyun omurgasının kırılması onu öldürmedi ama yere düşerken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Ölmemişti ama aynı zamanda

hareket ediyordum. Bir elimde MK-18, silahıma davrandım ve ayak sesleri bana çarpan saldırganı durdurmak için dönmemi sağladı.

Şerefsizin cüssesi vardı. Arka arkaya iki yumruk yedim ama üçüncü yumruğu engelledim ve sıçrayarak bacaklarımı ona doladım ve devin dengesini bozdum. Cüssesi vardı. Benim kaldıraç gücüm vardı.

İkimizi de duvara yapıştırdı. Kafasını. Kalçama. Bacağımı gevşeterek dirseğimi kafatasının dibindeki yumuşak noktaya indirdim. Bir kere. İki kez.

Sırtına doğru kaydım, ön kolumu çenesinin altına kilitledim ve başını yukarı çektiğimde adam inledi. Bu beni ayağa kaldırdı ve boştaki elimi bıçağıma götürdüm. Bıçak yukarı çıktı ve cebimden çıktı. Adam dönerken onu bırakıp elimi değiştirdim ve bıçağı tam boynuna sapladım.

Gürleyerek yere düştü. Silahımı kaptığım gibi dünya geri geldi ve bir kurşun göğsüme çarptı.

Sonra bir tane

daha. Üç.

Kahretsin, düştüm. Yelek onları yedi ama lanet olsun, nefes alamıyordum. Bana doğru gelen adam kızgın olduğundan daha çok korkmuş görünüyordu. Elindeki Glock'un zırh delici özelliği yoktu, çok şükür ama önemi yoktu.

Silahı sadece bir santim kaldırması yeterliydi. Tabancaya uzandım, tam parmaklarımın ucundaydı. Silah patladı ve ben de kendimi ona hazırladım ama kurşun bana isabet etmedi. Başını yana salladı ve sendeledi, dönüp silahını kaldırdı.

Döndüm ve silahımı aldım, ama ikinci bir kurşun onu delip geçti, sonra bir üçüncüsü. Birini silahını tutan kolundan aldı ve yere düştü, sonra bir diğeri karnından ve biri de boğazından girdi.

Emersyn orada durdu, ayaklarını uzattı, iki eli de kendi Glock'unun üzerindeydi. Kapıdaki hareketlilik beni silahımı kaldırmaya zorladı ve o da döndü. Aynı anda içeri giren bir sonraki adama ateş ettik.

Lanet olsun, onu tam göğsünden vurdu. Kafasına vurdum.

Havayı bir ıslık sesi deldi. "Dostluk geliyor," diye bağırdı Ezra. "Beni vurursan kışına tekme yi basarım, yemin ederim."

Emersyn ıslak bir kahkaha attı ve kendimi yukarı çekmek için duvara tutundum. Adam Ezra'yı kapıya kadar takip etti ve az önce düşürdüğümüz cesedin üzerinden geçti.

Adam Emersyn'in yanına vardığında neredeyse ayağa kalkacaktım. Silahımı indirip kendisinden uzaklaştırdı. "Yaralandın mı?" Bu Adam'ın ilk sorusuydu ve ona yönelttiği bir soruydu.

Bu adildi.

Şu anda onu kendimden daha çok önemsiyordum.

Kahretsin, bunun bazı kaburgaları kırdığından oldukça emindim.

Ezra, "Burası çok dağınık," diye yorum yapınca onu tersleyecek enerjiyi kendimde bulamadım. "Bilgin olsun, dışarısı da berbat durumda. Cesetlerle ilgilenecek adamlarım yolda ama aynı anda hasarı onarabilir miyiz bilmiyorum."

"O kısmı anladım." Kelimeleri sert bir nefesle zorla çıkarmak zorunda kaldım. Emersyn Adam'a başıyla selam verip bana baktığında geri tepen bir hava.

"Ben iyiyim, sen... sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, Hellspawn." Gerçekten iyi. Mükemmeldi. Onu her zaman etiketlediğim Hellspawn'ın her parçası.

İntikamcı bir melek. Hiç bu kadar iyi görünmemişti.

"Ama içinde varsa bir öpücük alacağım."

Bana ters ters baktı, sonra yanıma yürüdü ve beni öpmeden önce morarmış göğsüme vurdu. "Jasper'ın yanına gitmeliyim."

"Bir dakika içinde orada olacağım," diye söz verdim, sonra şaşkın şaşkın Adam ve Ezra'ya baktım. "Yorum yapmak yok."

"O benim nişanlım olabilir," diye belirtti Adam. "O zaman söyleyecek çok şeyim olurdu."

"Seni gerçekten vurmak zorunda bırakma beni."

Kıkırdadı, sonra bana elini uzatmak için yürürken başını salladı. "Ne kadar kötü?"

BÖLÜM 5 1

OceanofPDF.com

EMERSYN

J Yıkılmış stüdyoya geri döndüğümde Asper ayaktaydı. Yıkım kalbimi ne kadar acıtsa da buna odaklanmadım. Biz Jasper'ın sipariş ettiği yeni aynaları asabilirdi. Rome'un seçtiği ayakkabıları değiştirebiliriz. Yerleri onarabilir ya da değiştirebilirdik; bir stüdyoyu *yeniden inşa* edebilirdik.

Hiçbir şey Jasper *ya da* Liam'ın yerini tutamazdı.

"Tuttum seni," dedim sendelediğinde. Bana tutunurken kolunun altına bir omuz attım. Bandajından sızan kan gömleğini kızartmaya başlamıştı. "Seni yukarı çıkarmamız gerek-"

Ama tereddüt içime işledi.

"Burada kalmak güvenli mi?" Ona geldiğimi söylediğimde Kellan beni uyarmıştı. Bunun olabileceğini söylemişti, bu yüzden bir silahım olmasını ve ne olursa olsun yanımda bulundurmamı istemişti. İkinci silah aslında mutfaktaydı, yani alt katta olduğum her an elimin altında olacaktı.

Silahlar için birkaç gizli yer vardı ama stüdyoda hiç yoktu. Bu yüzden çantamı almıştım.

Liam topallayarak odaya girerken, "Güvende olacaksın, Hellspawn," dedi.

"Bok gibi görünüyorsun," demeyi başardı Jasper ama sesindeki acıdan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Doğru, sen de papatya gibi görünüyorsun. Kıcının üstüne oturmuşsun. Yoksa seni taşımam mı gerekiyor?" Liam'ın gözlerindeki endişe, ses tonundaki sertliği yalanlıyordu.

Ezra, Liam'ın peşinden içeri girerken, "Ben o pisliği yakalayacağım," dedi. Jasper silahını kaldırdı ama ben kolunu tuttum ve Liam da silahı aşağı itmek için kolunu kapattı.

"Neden geri döndü?" Jasper sert bir sesle sordu.

"Yardım etmeye geldi," dedim. "Bırak onu, lütfen?"

"Evet," dedi Ezra, tamamen kendisine ait olan yapmacık bir sırıtışla. "Bırak yardım edeyim, Em öyle dedi, lütfen. Fark etmediysen o da ağlıyor, o yüzden daha az hıyar ol."

"Sen de," diye ekledi Adam, Ezra'yı geçerken kelepçelerken. "Onu yakaladım, Em. Onu nerede istiyorsun?"

Ezra, kendisini itip kakan Liam'ın koluna girerken, "İyi, ben de diğer sike yardım ederim," diye mırıldandı. "Kahretsin, kimse benim yardımımı istemiyor."

"Üst kata," dedim Adam'a ve Ezra'ya. "İkinize de teşekkür ederim."

Jasper kaşlarını çattı ama Adam üzerimden ağırlığını biraz daha alınca Jasper ona izin verdi. Liam silahı aldı ve ben de tıbbi çantayı kaptım. Ezra çantayı elimden aldı, sonra da bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Bana yaslan," dedi. "Yaralanmadığına emin misin?"

"Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim," dedi

Liam.

"Doğru, önce beni yakalamalısın ve o da önümüzde." Adam, Jasper'ı merdivenlerden çıkarırken Liam da bizimle birlikte topallayarak yürüdü. Karşı çıkmadığı için Jasper'la gurur duyuyordum. Ezra beni Jasper'ın odasındaki sandalyeye oturtana kadar bir şekilde bacağımı kesmiş olduğumu da fark etmemiştim. "Bandaj yapmayı teklif ederdim ama O'Connell doğum yapacak ve zaten çok ağrıyor."

"Yapabilirim," diye ona güvence verdim. "Jasper'ın dikişlerini kontrol etmemiz gerekiyor ve ağrı kesiciye ihtiyacı var."

"Hayır," diye karşı çıktı Jasper, sesi alt kattaki düzensiz notalardan güçlenerek çıkıyordu. Çok solgundu. "Silah."

Liam iç çekti. "Yaranı kontrol edeceğim, *sonra* bir silah alabilirsin."

Birbirlerine ters ters baktılar ve ikisi de aynı tonda "Kal" deyince ayağa kalkmak için ellerimi sandalyenin kollarına koydum.

Ezra Adam'a bir bakış fırlattı ve o da omuz silkti. "Ne istiyorsun, Em?"

Şu anda mı?

"Herkesin iyi olduğunu bilmek."

"Lainey'e mesaj at," diye önerdi. "Bırak o senin dikkatini dağıtsın, ben de o ikisi aletlerini ölçerken o kesiği temizleyeyim."

Liam ve Jasper neredeyse aynı anda birbirlerine bakmayı bırakıp Adam'a odaklandılar. Komik olmamalıydı. Gerçekten olmamalıydı...

Yine de yüzümdeki yaşları silerken bile güldüm. Parmaklarım kana bulandığında iç çektim.

"Peki," diye kabul etti Jasper. "Kontrol edersen Swan daha mutlu olacak."

"Tek söylediğim bu." Liam içindeki her şey acıyormuş gibi hareket etti. Telefonunu çıkardı ve yatağın yanındaki komodinin üzerine koymadan önce ekranını kontrol etti.

Sonraki birkaç dakika göreceli bir sessizlik içinde geçti. Adam bacağımdaki kesiği temizledi, sonra da sardı. Sonra yüzümü silebilmem için bana bir bez uzattı. Ellerim titriyordu, daha önce dans etmenin verdiği yorgunluk

Saldırıdan kaynaklanan adrenalin patlamasıyla birlikte sarkaç sallanıyordu ama çarpışma yaklaşıyordu.

"Adamların burada," dedi Liam ve Adam başıyla onayladı. Bana baktığında neredeyse teklifi okuyabiliyordum ama başımı salladım.

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Yine de geldiğiniz için teşekkür ederim." Dürüst olmak gerekirse, bunun için yeterli teşekkür olduğunu düşünmüyordum. Her şey bir yana, Adam ve Ezra'nın Vandallarla pek de iyi deneyimleri olmamıştı. Yine de gelmişlerdi.

"Lainey'e mesaj attın mı?"

"Henüz değil," dedim. "Ona yalan söylemeden iyi olduğumu söyleyene kadar olmaz."

Gülümsemesi acımasızdı ama başını salladı. "Anlaşıldı. Bana ihtiyacın olursa, beni ara."

"Aynen," dedi Ezra. "Gözlerini dikip bakma. Sadece kelimeyi söyle." "Onları yemlemeyi bırak," diye önerdim.

"Ama teşekkür ederim."

"Evet. Bu bokla uğraşıp sonra da bir içki bulmam lazım."

"Hayır," dedi Adam odadan çıkarken. "Bu pisliği temizlememiz ve sonra da ona geri dönmemiz gerekiyor."

Sesleri kayboldu ve titreyen ellerimi sandalyenin kollarına gömdüm.

"Buraya gel, Hellspawn," dedi Liam ve bakışlarımı kaldırdığımda ikisinin de bana baktığını gördüm. İkisinin de yüzünde farklı derecelerde acı dolu ifadeler vardı. Bacaklarım itiraz etse ve titremeler başlasa bile disiplin ayağa kalkmama yardım etti.

İkisi de bir kolunu uzattı. Liam daha yakındı ve beni sıkıca sardığında, Jasper'ın elini kendi elimde tutarken bile gözlerimi kapattım.

"İyi iş çıkardın," dedi Liam saçlarıma dokunarak. "Beni bir daha asla böyle korkutma."

"Hayatını kurtarmak için bana ihtiyacın yoksa anlaştık demektir," diye mırıldandım. Jasper kıkırdadı, sonra beni nazikçe çekti. Yatağa kendim tırmanmak istedim ama Liam bana böyle bir seçenek bırakmadı. Beni kaldırdı ve Jasper'ın diğer tarafına yerleştirmek için eğildi.

"Bitti," dedi ve burnuma hafifçe vurdu. "Dinlen." "Yapış yapış oldum," diye yakındım.

Jasper kolunu bana dolamışken bile "Ben de," diye onayladı. Yorgunluk hâlâ sesini bastırıyordu. "O oral seks muhtemelen masadan kalktı, ha?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve çenesini öptüm. "Sonra, ikimiz de hazır olduğumuzda."

"Bu işe nasıl girilir?" Liam battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekip komodinin üzerindeki Jasper'ın yanına bir silah koyduktan sonra yatağın etrafında dönerek benimkini diğer komodinin üzerine koydu.

"Vurul," diye homurdandı Jasper. "O zaman konuşuruz."

Liam sırtıtarak, "Ben yaptım," diye eklerken bile, "O yaptı," dedim. Jasper Liam'dan bana baktı, sonra geri döndü. "Sıraya gir."

Çok saçma ve mükemmeldi. Jasper kolumu ovdu ve başım omzuna yaslanana kadar beni kendine çekti. Gözlerim çok ağırlaşmıştı.

"İyi misin?" Liam sakın bir sesle sordu. Uyanık kalmam ve yardım etmem gerekiyordu. Neden birdenbire bu kadar yorulmuştum ki?

"Hayatta kalacağım. Git adamlarına göz kulak ol. Sanırım şoka girmeye çalışıyor." "Hayır," diye karşı çıktı Liam. "Yorgun ama bu şok değil. Bu bir

adrenalin çarpması." Parmaklar önce saçlarımı, sonra da yanağımı okşadı. Onlardı. Güvendeydim. "O bir baş belası, Jas. Onu küçümseme."

"Yapmayacağım." Jasper'ın iç çekişini duymaktan çok hissettim. "Bizim için geldiğin için teşekkürler."

"Her zaman."

"Öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Ben bir pisliğim."

"Ve bir kardeş," diye itiraf etti Jasper. "Gitmemeliydin."

"Elimden bir şey gelmezdi." Sonra Liam tekrar yanağımı okşadı. "Artık hiçbir yere gitmiyorum."

"Güzel." Başka söz yoktu ama kapı kapandı ve Jasper yanağını başıma yasladı. "Uyumaya git, Swan. Ben bizi güvende tutacağım... Liam da senin arkadaşlarını dışarıda tutuyor."

Arkadaşlarım.

Ailem ve arkadaşlarım...

OTUZ ALTI SAAT SONRA, HERKES GÜVENLİ VE SAĞLAM BİR ŞEKİLDE GERİ DÖNMÜŞTÜ. sadece çürükler vardı-Milo, köprücük kemiği kırılmıştı-Freddie ve bitkin ama aynı zamanda öfkeliydi. Liam ve Jasper aslında en kötü durumda olanlardı ama Mickey

Jasper'ın dikişleri ve Liam çürüklerinin iyileşeceği düşüncesiyle tüm endişeleri bir kenara bıraktı.

Hepsi çok *öfkeliydi*. Ama bu öfke birbirlerine yönelik değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum, birbirlerine laf atıyor olsalar bile.

"Kulüp binasının tadilata ihtiyacı olacak," dedi Vaughn nadir sessizlik anlarından birinde. En az hasar görmüş tek sandalyede oturuyordum. Bilardo masası harap olmuştu. Televizyon paramparça olmuştu.

Sehpa zar zor ayakta duruyordu ve daha önce üzerine bir kahve fincanı koyduğumda çökmüştü. Roma kahvemi kurtardı. Şükürler olsun.

Yeni kahve makinem bile zarar görmüştü. Yerde kan lekeleri vardı, onları beyazlattıktan sonra bile kimse stüdyo hakkında yorum yapmadı. Kulüp binasının kapısı çoktan güçlendirilmiş çelikle değiştirilmişti ve artık üzerinde bir de açılır kapanır bar vardı.

"Yardım edebilirim," diye teklif ettim. "Bana bazı şeyleri nasıl yapacağımı göstermeniz gerekebilir ama yardım etmek istiyorum."

Liam bana aniden, "Burada olmana hiç gerek yok," dedi. "Aslında, seni bir uçağa bindirip, onlar bu işi çözene kadar birkaç günlüğüne kaçırmaya daha meyilliyim. Seni radardan ne kadar uzak tutarsak o kadar iyi. En azından şimdilik."

"Hayır," dedim ani sessizlikte. Hepsi bana bakıyordu ve umurumda değildi. Kimsenin onunla aynı fikirde olmasını istemiyordum. "*Burada* yardım edebileceğim bir yerde olmalıyım... tabii gitmemi istemiyorsanız."

Öyle mi?

"Hellspawn," dedi Liam iç çekerek.

"Hayır," dedi Freddie aniden. "Gitmene ihtiyacımız *yok*. Hem de hiç. Sen buraya aitsin." Liam'a ters ters baktı. "Ayrıca *ağabey*, Boo-Boo burada olmazsa bizi kim koruyacak? Az önce onun hayatını kurtardığını söyleyerek övünmüyor muydun?"

Roma kıkırdadı. Yumuşak ses odadaki gerginliği dağıttı. Jasper güldü ve Freddie'nin omzuna vurdu. "O benim de hayatımı kurtardı."

"Gördün mü," dedi Freddie. "Bu iki oy eder." "Benimkini aldım," diye duyurdu Vaughn.

"Ve benimki," dedi Mickey. "Kimse sormadı ama."

Yine de ona sııttım.

Roma elini kaldırdığında Liam ona kötü kötü baktı. "Et tu?" Rome'un yanıtı orta parmağıyla oldu. Sonra hepimiz gülmeye başladık.

"Doğru, kimse Sparrow'u götürmüyor," dedi Kellan. "Önerin için teşekkürler ama biz gidiyoruz. Kalmak istiyorsa kalır."

"Peki," dedi Liam ve Roma'ya işaret etti. "Hadi gidelim."

"Nereye gidiyorsun?" Merakla ona baktım, özellikle de bana elini uzattığında. Beni yerimden çekmesine izin verdim. Yine de bana cevap vermek yerine, bir kolunu bana doladı ve sonra beni öptü.

Neredeyse dolaptaki öpücük gibiydi; sert, şiddetli ve talepkâr. Ama içinde daha çok şey vardı ve diliyle dilimi kızdırana kadar dudaklarımı ayırdı. Gömleğini yumrukladım, alçalttığı başını karşılamak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Ciğerlerim hava ihtiyacından yandığında bile, dudağımı ısırana kadar bırakmadım.

"Sana daha iyi bir kahve makinesi alacağım," diye mırıldandı. "İstediğin başka bir şey var mı?"

Ona yavaşça göz kırptım. Düşüncelerim çökerken bile dudaklarım karıncalandı ve yüzüm ısındı. "Um... şarap dolabı mı?" Aklıma gelen tek düşünce buydu. Çoğu zaman hangi tür şarapları sevdiğimden bile emin değildim ama kulağa -faydalı mı geliyordu?

"Tamamdır." Göz kırptı. "Ben dönene kadar uslu dur, Hellspawn. İlginç bir şeyi kaçırmak istemem."

"Söz vermiyorum."

Kıkırdadı, sonra Roma başımın tepesine bir öpücük kondururken geri çekildi. Yavaşça yerine otururken Milo bakışlarımı yakaladı ve kaşlarımı kaldırdım.

"Tek kelime etmeyeceğim," dedi.

"Neden sana inanmıyorum?" Jasper karşılık verdi.

"Bunun dışında..." Milo, Jasper tek kelime etmemiş gibi devam etti. Vaughn kahvesiyle beni selamlayarak, "İşte burada," diye kıkırdadı.

"Bu pisliklerden biri seninle aynı çizginin bir santim dışına çıkarsa..."

Gülümsememe karşı savaşmak zorunda kalsam da ona sert bir şekilde "Onları döveceğim," dedim.

Bir an için bunu düşündü. "Peki, ama ben yardım edeceğim." İşte bu gerçekten de gülümsememi serbest bıraktı. "Bu hoşuma gider."

"Başımız belada gibi mi görünüyor?" Freddie özellikle kimseye sormadı ve onlar da güldüler.

Kellan sandalyemin koluna oturmak için hareket ederken, "Eğer bedensel zarar verme tehditleriyle işimiz bittiyse," dedi. "Tadilatlar ve bir sonraki adımlar hakkında konuşalım."

adımlar..."

Sonraki adımlar mizahın bir kısmını tüketti. Dışarıda hala bizi hedef alan insanlar vardı.

Ezra buna ne demişti?

Savaş mı?

Kazandığımız bir savaş olsa da son birkaç gün sadece bir savaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

KELLAN

I Juan Ricardo'nun zula evinden aldığımız her şeyi gözden geçirmek bir hafta sürdü ve doğrulamak gerekirse, hiçbir Diamonds tasfiyemizden kurtulamadı. Juan Ricardo'nun

Juan Ricardo'dan kurtardığımız kadının geri dönmesi için ödül koymuşlardı.

Rehine olduğu ortaya çıktı. İsterse evine dönebileceğini söyledik ama kabul etmedi. Liam onu başka bir yere yerleştirmekle ilgilendi. "Yani eminiz," dedim, gerçek bir sorudan çok bir takip olarak.

"19 Diamonds'ın işi bitti," dedi Liam. "Bu benim için bir sorun ama üstesinden geleceğim." Görünüşe göre Kral kirli işleri onlara yaptırmayı seviyordu. "Belki hâlâ buralarda olduklarını düşünmesini sağlarım... belki de sağlamam. Bunu nasıl yapacağıma henüz karar vermedim."

Warrick ve vakıflarının şehir merkezindeki ofislerine yaklaşıırken, "Bana haber verin," dedim. "Oyununu destekleyeceğiz. Reed konusunda ne yapıyorsunuz?"

"Şimdilik ölü taklidi yapmaya devam edecek." Liam nefes verdi. "Hâlâ cevaptan çok sorumuz var ama 'ölümü' ona büyük bir özgürlük sağlıyor. Ayrıca bizim için temizlikçi getirmesine ve kulüp binasında bana destek olmasına da izin verdi."

"İyi iş çıkardı." Bunu kabul edebilirdim. "İkisi de iyiydi." "Şaşırmış gibisin."

Omuz silktim. "Bu adamları tanımıyorum. Onlara güvenmek için daha az nedenim var.

Hedeflerimizi paylaşmıyorlar-"

"Hepsi değil ama bu konuda güvenilir olmalarını sağlayacak kadar."

"Serçe."

Liam başını salladı. "Adam, Hellspawn'a evlenme teklif ettiğinde her ne planladıysa, bunun sadece onu kullanmakla ilgili olduğunu hiç sanmıyorum."

Duymaktan memnun olacağım bir bilgi değildi. Onunla konuşmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı. "Ama bunun bir rol oynadığını düşünüyorsun."

"Evet, ö y l e . Çok hesapçı ve duygusal yatırıma kesinlikle başka bir yönde."

Başka bir sorun daha vardı. "Yani, kız arkadaşı için onu mu koruyorsun?"

"Dostum, hiç Hellspawn'ın en iyi arkadaşıyla evlenmeyi teklif eder misin?"

Sadece

o arkadaşı korumak mı?"

"Neyse ki, bu benim yapmam gereken bir karar değil."

Kıkırdadı. "Onu korumaktan daha önemli bir şey olmadığı sürece bunu yapmayacağımı biliyorum. Beni yanlış anlama, Hellspawn'ın Lainey'e ihtiyacı var. Onu güvende tutmak için adam öldürürüz ama onunla evlenmek mi? Hayır, yasal ve bağlayıcı bir sözleşme yapmak için korumadan daha fazlasına ihtiyacınız var."

Işıktaki beklerken gözümü diktim ve parmaklarımı direksiyona vurdum. "Evlilik bir sözleşmeden çok daha fazlasıdır." Annemle babamın iyi bir evliliği vardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla. Birbirlerine çok bağlıydılar. Belki de kazadan önce olduğum çocuğun hayalperest düşüncesi idi.

Ya da belki de gerçektir.

Sokağın karşısındaki otoparka girdiğimde Liam, "Yok artık," dedi.

"Arabada bekleyebilirsin," diye hatırlattım ama Liam bana sadece bakmakla yetindi.

"Sen bir Vandal'sın," dedi söze girmeden. "Destek alacaksın."

Kıkırdarak kendimi dışarı attım ve arka koltuktaki klasörleri topladım. İlk kez ziyarete geldiğimde olduğu gibi, asansöre binerek resepsiyona çıktım. Liam benimle birlikte hareket etti, yarım adım arkamdaydı ve arkamı kolluyordu.

Resepsiyonist ona cilveli bir bakış attı ama o görmezden geldi. Bu sefer, Bay Warrick'e burada olduğumu haber vermek için aradığında, bizi bekletmedi.

Tehlikeli Nine yoktu ama goril arkadaşı yoktu ve o da bir arkadaşını getirmişti.

"Arkadaş mı?" Liam biz dışarı çıkarken sordu.

"Pek sayılmaz." Üzerimde daha şık bir takım elbise olduğu için duraksamadım. Dışarı çıkarken onlara "Bana dokunmayın beyler," dedim. "Alacağınız karşılık hoşunuza gitmez."

Beklendiği gibi, ilk adam beni yakalamaya çalıştı ama bana hiç dokunmadı. Liam bileğini yakaladı ve onu bir kol kilidine çevirdi.

Liam ona, "İşbirliği yap," dedi. "Lütfen. Kolunu kırmak zorunda kalmak istemiyorum."

Arkadaşı araya girmeye çalışırken bile adam itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Ben olsam yapmazdım," diye tembihledim ama dinlememeyi tercih etti. Boğazına indirdiğim sert bir sağ yumrukla nefesi kesildi ve boğulacak gibi oldu.

"Asla işbirliği yapmak istemiyorlar," diye düşündü Liam. "Lütfen bile dedin."

"Biliyorum." Bana belli belirsiz öfkeli bir bakış attı. "Jasper'ın burada olmadığına sevinmeli."

"Gerçekten yapmalı. Görgü kuralları her şeydir."

Keskin kemik kırılması odada yankılandı ve adam bir ulumayla dizlerinin üzerine çöktü.

Liam'ın kafasının arkasına indirdiği bir darbe sesi kesti ve onu bayılttı. Takım elbisesini fırçalayan Liam bana başıyla selam verdi.

"Affedersiniz."

Beni atlattı ve ikinci adamı benzer bir kol kilidiyle yakaladı, onu çevirdi ve mermer masaya çarptı.

"Özür dilerim," diye ikinci adama bilgi verdi. "Ama görünüşe göre iletişim kuramıyoruz ve kaburgalarım ağrıyor."

İki kez daha kafasını mermerin üstüne vurdu ve adam çırpınmayı bıraktı.

"Kaburgaların acıyor mu?" Adamı yere yatırdıktan sonra sordum.

Liam omuz silkti. Omuz silkmeye çalıştı. "Bir yeleğe üç tane al ve seninkinin nasıl hissettirdiğini gör."

"Sözünüze güveniyorum."

"Cömert."

Warrick'in ofisine doğru ilerlerken o da benimle birlikte adım attı. Kapıyı çalmamayı düşündüm ama siktir et. Kapıyı çaldım ve sonra açtım.

Varlığımın baş belası ve çatlak ayna şaşkınlıkla baktı. Evet, muhtemelen beklenmiyorduk. Bizimle ilgilenmeleri için bir çift fedaisini göndermişti. Onlar için çok kötü.

Ve onu.

Masasına doğru ilerlerken ona "Sakın kalkma," dedim. Liam kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Bu aynı zamanda Warrick'e ve içeri girmeye çalışan herhangi birine göz kulak olması için ona yer açmaktı. Bunu takdir ettim. "Burada fazla kalmayacaksın."

Sandalyesinde arkasına yaslanan adam bana baktı. "Öyle mi?"

"Hem de çok." Çantayı açtım ve ilk dosya klasörünü yere bıraktım. "Bunlar sizin kopyalarınız - yani saklamakta, yakmakta, parçalamakta özgürsünüz..."

"...boğulsunlar." Liam ekleme yaptı.

"Bizim de kendimizinkiler var."

"Peki bunlar ne?"

Hakkını vermeliyim ki, ilk dosyayı açmak için elini bile uzatmamıştı.

"Meeks ve Juan Ricardo adında iki adamla yaptığınız tüm konuşmaların dökümleri. İş konuşmaları..."

Warrick homurdandı. "Herkes birkaç kelime yazabilir."

"Kesinlikle." Telefonumu çıkardım ve onun sesini içeren ses dosyasını oynat tuşuna bastım.

"...Ne yapman gerektiği ya da ne kadar mal olacağı umurunda değil. O Vandallarla işim bitti. Hepsine bir kurşun sık. O zaman dansçı kızı bana getir. Onu isteyen bir alıcım var, sağlam ya da değil, benim için fark etmez."

Soldu.

Duraklattım. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

Bu klip aynı zamanda bu toplantının neden sadece benimle yapılması gerektiği idi. Jasper bunu duyduğunda neredeyse cinnet geçirecekti ve Milo da daha iyi değildi.

Söylenmesi bir şeydi, duyulması başka bir şeydi.

Warrick yutkundu. "Bu temelsiz bir şekilde yorumlanabilir ve yanlış anlaşılabilir."

"Elbette," dedim. Sonra bir sonraki klibi oynattı.

"...bu teslimatları zamanında yapmanız gerekiyordu. Son sevkியatta önceden satılmış yirmi dört adayı kaybettiniz. Teslimatı yapmadığınız için ödemek zorunda kaldığınız cezaların farkında mısınız? Masrafları sana ait olmak üzere onları değiştireceksin ya da onların yerine seni göndereceğim."

Bunun her anlama gelebileceğini söyleyip itiraz etmek için ağzını açtığı anda parmağımı kaldırdım.

Juan Ricardo, "Warrick, beni korkutmuyorsun. Sen sosyete yi oynarken benim gibilere kirli işlerini yapmaları için para ödüyorsun. Sırf bu tehdit yüzünden, Vandalların aldığı deriyi yerine koymam için bana kelle başına beş bin daha ödeyeceksin ve eğer bunu yapmazsan, karını ve kızını ziyaret edip derilerini yüzeceğim diyelim."

Soldu.

"Bayanın, onu ve kızını neredeyse öldürttüğünüzün farkında olmadığına eminim, değil mi?"

Şimdi ayağa kalktı. "Buna cesaret edemezsin."

"Otur. Aşağı." Liam'ın hırıltılı emri yerine ulaştı ve Warrick bana meydan okumaktan aniden oturmaya geçti. Şok yerini utanca bıraktı.

itaat etmişti.

Warrick'e, "Neye cüret edeceğimi sorma," dedim. "Cevap hoşuna gitmeyecek. Birkaç hafta önce buraya geldiğimde, operasyonlarınızın artık bu şehirde hoş karşılanmadığını size açıkça belirttim. Ne yaptığınızın ve nasıl yaptığınızın artık onaylanmadığını söyledim. İyi niyetle yaptığım bu uyarıyı dikkate almak yerine, iki katına çıkmaya karar verdiniz."

Telefonumu cebime koyduktan sonra son dosyayı çıkardım ve masanın üzerine bıraktım.

"Bu, Diamonds'ın fonunuzu tuttuğu ve hala temizlenmesi gereken her bir zula evinin bir listesi."

Yüzü kızardı.

"Her şey gitti, her kuruş, her para ve her ruble. Braxton Limanı'ndan temelli ayrılmak için kırk sekiz saatiniz var. Sakın geri dönmeyin. Arkana bakma. Bana, Vandallara *ya da* o dansçıya doğru *gözünü* bile kırpma."

"Bu kadar mı? Çıkıp gidecek misin?"

"Kekelemedim ve kendimi tekrar etmeyeceğim. Kırk sekiz saat biz kapıdan girdiğimizde başladı. Sen..."

"Kırk yedi saat kırk yedi dakika," diye tamamladı Liam benim yerime. "İsteyerek gidebilirsin ya da çirkin bir şekilde gidebilirsin. Her iki durumda da gideceksin."

Parası bizde olduğu için, üzerinde oturdukları "sevkiyatlarının" geri kalanının da bizde olduğunu biliyordu. O erkekler, kadınlar ve çocuklar da kendilerine tekrar dokunabileceği yerlerden çok uzaklara götürülmüştü.

Dönmeye başladım, sonra durakladım. "Son bir şey..."

Adam bana ters ters baktı ve ben masanın üzerinden uzanıp onu sandalyesinden çekip çıkardığımda yüzünde bir panik ifadesi belirdi. Yumruğumun yüzüne çarpıp burnunu kırması çok tatmin ediciydi.

Kan fişkirirken yüzünü kavradı ve sendeleyerek sandalyesine geri döndü. Bir mendil çıkardım ve çantayı almadan önce ellerimi sildim.

"O annem içindi, seni bok çuvalı."

Liam benim için kapıyı açtı ve asansöre doğru ilerledik. Bizi bekleyen yeni bir goril vardı ama Liam ona bir silah doğrulttu ve adam ellerini kaldırarak geri çekildi.

Biz asansöre binene ve asansör resepsiyon katına inmeye başlayana kadar silahını çıkarmadı. Asansör değiştirirken hiçbir şey söylemedik. Çalan telefonlardan ya da cilveli resepsiyonistten bir şey olduğu anlaşılmıyordu.

Bahse girecek olsaydım, hepsinin bir ya da iki gün içinde işlerinin bittiğini, işlerinin silindiğini ve patronlarının ortadan kaybolduğunu görecekerinden şüphelenirdim.

Kendimi kötü hissederdim ama hissetmedim. Canavarlar için çalışıyorlardı, sadece bunu bilmiyorlardı, ya biliyorlarsa? Siktir et onları.

Binadan çıkarken Liam telefonunu kulağına dayamıştı. "Etiket, Doktor. Sen osun." Bir süre dinledi, sonra aramayı sonlandırdı.

Ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Onunla bir anlaşma yaptın. Bunu ona kendi yönteminle anlatmalısın. Buna saygı duyuyorum. Doktor haklı, ne olursa olsun çirkin bir şekilde aşağı iniyor."

Arabada ona kaşlarımı çattım.

Liam gözlerini kırpmadan bakışlarıma karşılık verdi. "Onu bizim için, Hellspawn için ve annen için yakaladın. Onu senin için indiriyoruz."

Nefesimi tutarak araca baktım ve sonra başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Arkanızdayız," diye hatırlattı bana. "Hiçbirimiz yalnız koşturmuyoruz."

Bunların hiçbirisi komik olmasa da kıkırdadım ve başımı salladım. Dönüş yolu sessizdi. Bu noktada bunu tartışamayacak kadar yorgundum. Açıkçası, Doc bu iş için arkadaşlarını çağırrsa da sorun olmazdı. Her şeyi kapatın ve çıkarken acı çektiğinden emin olun.

Ortadan kaybolması karısı ve çocukları için daha iyi olurdu. Kulüp binasına döndüğünde saat geç olmuştu ama onarımlar devam ediyordu. Bu kattaki ve depodaki tüm duvarları güçlendiriyorduk.

Bir daha böyle yakalanmayacaktık. Roma aslında koridorda resim yapıyordu ve Liam'la ikimiz de sahneye hayranlıkla bakmak için durakladık. İçinde henüz hiç insan yoktu, sadece bir dağ manzarası vardı. Burada görebileceğimiz bir şey yoktu.

Muhtemelen bir kitapta görmüştü. Tek yaptığı biraz renk katabileceğimizden bahsetmekti. Yanılmamıştı.

Üst katta da tadilat vardı. Odaları yeniden dengeliyor, onunla paylaşabileceğimiz özel bir alan yaratıyorduk - Milo alınmasın ama onu her öptüğümüzde suratını asması bazı günler can sıkıcı oluyordu.

Eninde sonunda bunu atlatacaktı. O zamana kadar, yatak odalarımızın onunkini çevrelediği bir süit oluşturacaktık ve onunla birlikte ya da ayrı özel zaman geçirebilecektik.

Biraz zaman alacaktır.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim Liam'a. Çenesini kaldırdı. "Bir süre buralarda olacağım."

Güzel. Durakladığında Rome'un omzuna hafifçe vurduğum ve o da bana küçük bir gülümseme verdi. Bunu daha sık yapmaya başlamıştı.

Hoş bir şeydi.

Yukarı çıkarken kravatımı gevşettim. Takım elbiseyi asıp kendimi duşa attım, sonra da uyuyacaktım. Diamonds'ın peşinden gittiğimizden beri birkaç saatten fazla uyumamıştım ve bunu her yerde hissediyordum.

Çok şanslıydık. Jasper iyileşecekti. Yeniden inşa edebilirdik. Diamonds gitmişti ve biz de birkaç Royals'la yeni, geçici de olsa bir ittifak kurmuştuk. Polisler Vaughn hakkında hiçbir şey bulamamıştı ve vurulma olayı çözülememişti.

Emersyn evdeydi. İyileşiyordu. Evet.

Çok şanslıydık.

Duştan çıktığımda onu yatakta otururken görünce durakladım. Yaraları yeniden açıldığından beri Jasper'ın yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı ama onu suçlayamazdım.

"Sparrow..."

Gülümsedi ve yanındaki yatağı okşadı. "Haydi, Kel. Dinlenme vakti geldi, gerekirse üzerine oturacağım ama en azından önümüzdeki sekiz saat boyunca bu yataktasın. Milo nöbet tutacak, Liam hiçbir yere gitmiyor ve Jasper uslu duracağına söz verdi. Eğer davranmazsa Freddie bana söyleyecek."

Kıkırdadım. "Öyle mi?"

"Evet, öyle."

"Peki o zaman, buna nasıl hayır diyebilirim?" Basit gerçek şuydu ki hayır diyemezdim.

Işığı kapattıktan sonra yatağa doğru kaydım.

Lanet olsun, çarşaflar hiç bu kadar serin, yatak hiç bu kadar rahat olmamıştı. Kollarımın arasına kıvrılıp başını göğsüme yasladığında inledim. Bu... mükemmeldi.

"Uyu artık," diye fısıldadı. "Bugün rüyalarını ben koruyacağım."

"O zaman güvende olacağımı biliyorum," diye mırıldandım ve başının üstünü öptüm. "Uyandığımda beni yatakta tutmak için yüzüme oturabilirsin."

Kahkahalarla sarsıldı ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Çok şanslıydık.

Şanslıyız ki yaralı kuşumuz tam da ihtiyacımız olan gibi bir savaşçıydı.

ol.

Çok şanslıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

EMERSYN

"N O," dedim bir botu çekerken.
"Neden olmasın?" Lainey şikayet etti. "Bir kayak pistinde
olabilirdik

Zermatt'ta olacaksın."

"Birincisi, kayaktan *nefret ediyorsun*," diye karşılık verdim botumu bağlarken. "İkincisi, Andrea hâlâ seninle ve ne kadar istesen de onu ülke dışına çıkaramazsın."

"Peki," dedi inleyerek. "Bir hafta sonra okula dönmüş olacak ve ben de sana doğru geleceğim. Sadece Ezra'yı kaybetmem gerekiyor."

"Ezra'ya karşı nazik ol," dedim. "Belki ona nerede olduğunu söylersen..."

"Tamam Em, seni seviyorum ve sen benim en iyi arkadaşımsın.
seni hiç kazanamaz."

Durakladım. "İyi ama... hayatımızı kurtarmamıza yardım etti."

"O zaman bir kurabiye alır, ama döndüğünden beri dayanılmaz bir göt oldu."

İki botumu da giyip cüzdanımı kontrol ettim. Üzerimde farklı bir kimlik taşımaya alışmıştım. Aslında kendi eşyalarımın olmamasının da yardımı oldu. Aslında hiçbiri yoktu. "Seni özledi."

"Biliyor musun, onunla gitmem için bana yalvarırken *neredeyse* daha nazikti. Sonra ben de onunla gittim." Tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Belki de senin ortadan kaybolacağından endişeleniyordur ve Adam hala-"

"Gitti mi? Evet, farkındayım. Konuştuklarını benimle paylaşmaya *tenezzül* ettiğinde, bu genellikle daha fazla emir vermek içindir. Ayrıca Andrea'nın akıllı bir karış havada ve sanırım Adam'ın babası da onun telefonlarına cevap vermediğini fark etmiş olabilir."

Bu bir sorun olabilir.

"Bu konuda endişelendiğimden değil. İkisi de Adam ve benim varlığımızı hatırlamadıklarında daha mutlu görünüyorlar. Andrea mutlu olduğu sürece, biz iyiyiz. Şimdi bana kendinden bahset. Sen nasılsın? Milo'yla daha iyi anlaşıyor musunuz? Seninle çıkıyor mu, kaç kişiyle çıkıyorsun?"

Zekice. Milo'yu aramaya nasıl da doğal bir şekilde dahil ettiğini görünce sırttım. *Nasıl* sorduğu konusunda her zaman çok dikkatliydi ama her zaman sorardı.

"O iyi ve sanırım biz de iyiyiz. O ve ben tatilden döndükten sonra Bayan Stephanie'yi tekrar görmeye gittik. Bizi kardeşiyle yemeğe davet etti. Onunla henüz tanışmamış olmama şaşırmış gibiydi ama neden tanışmış olayım ki?"

"Bu çok garip. Milo ne dedi?" Arka planda bir yatağın sesi yankılanıyordu ve onun yatağa uzanıp tavana baktığını hayal edebiliyordum.

"Görüşeceğimi söyledi, senin büyükbabanla öğle yemeği randevun yok mu?" Orada saat buradakinden daha geç olmuştu.

"Bir saat içinde ve geç kalmamı bekliyor. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz, eğer bir kadın zamanında gelirse, bir erkek onun için çalışmak zorunda olmadığını düşünebilir. İyi bir erkek hayatındaki kadınları beklemeye her zaman isteklidir."

Güldüm. "Bir gün onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Her zaman kulağa çok komik geliyor."

"O bir huysuz ve yargılayıcı bir ihtiyar. Ona bayılıyorum." Sonunda sesi yumuşadı. "Ama Milo ile daha iyi anlaşıyorsunuz?"

"Evet, öyle. Bu devam eden bir çalışma. Beni her şeyden korumayı çok istiyor. Sanırım bazen hala küçük bir çocuk olmamı diliyor ve olmadığımı anladığında bununla ne yapacağını bilemiyor. Ama her iki cümlede bir erkeklerin hayatını tehdit etmiyor, yani bu kesin bir gelişme." Güldüm. "Gerekirse onları nasıl etkisiz hale getirebileceğim konusunda bana ipuçları veriyor."

"Eminim öyledir. Biraz zorba biri, değil mi?"

"Evet, ama ona tapıyorum," diye itiraf ettim. "Onun sadece benim tarafımda olmasına bayılıyorum, Lainey. Tıpkı senin gibi. Soru sormuyor. Tereddüt yok. O sadece orada."

"Güzel, her şeyi hak ediyorsun. Şimdi, kiminle çıkıyoruz? Karar verdik mi?"

"Hepsinden hoşlanıyorum ve hepsiyle çıkmaya karar verdim ve hepsi de bundan hoşlanıyor, hatta teşvik ediyor gibi görünüyor. Hayır, bana bunun nasıl yürüyeceğini ya da ne tür şeylerin ters gidebileceğini sormayın çünkü her şey ters gidebilir ve benim hiçbir fikrim yok. O yüzden her gün bir şey olacak."

"Tamam." Aynen böyle.

"Siz sormadan söyleyeyim, fizik tedavi iyi gidiyor. Yeni egzersizlerimiz var ve sanırım yara jeli ultrason, titreşim ve yuvarlanma terapisi arasında işe yarıyor. Ölmek istiyormuşum gibi hissetmeden tekrar amuda kalkabiliyorum."

Kesinlikle bir gelişme oldu.

"Evet, Em, bu harika."

Hala ipekleri denemedim. Jasper fırsat buldukça beni dans ederken izlemeye gelirdi. Ben de zamanımı egzersizler, dans ve eğitim arasında bölüştürüyordum. Daha fazla poligon gezisi, Liam'la daha fazla dövüş eğitimi. Roma da Jasper da bunlara gelmeye başlamıştı.

Jasper ve Liam bir teknik yüzünden tartışana kadar eğlenceliydi. Sonra Rome beni gizlice dışarı çıkarırdı. Freddie ve ben bıçak derslerine başladık, ama bu görüldüğünden çok daha zordu.

"Aslında oldukça harikaydı. Yani -eğer silahlı saldırıları ve bizi öldürmeye çalışan insanları saymazsanız."

Ve kabuslar. Kâbuslar hâlâ geliyordu ve hâlâ kötüydüler. Bazen panik atak geçiriyordum. Bu hafta şimdiye kadar sadece iki tane, yani bu bir gelişme.

"Em? Gerçekten mi? İyi mi?" Ayılmıştı.

"Evet, gerçekten. Tadilat bile yapıyoruz. Ne yaptıklarını görene kadar bekleyin, oldukça havalı."

Kapım çalındı ve cevap vermek için zıpladım. Roma bana sıırttı, ben de gülümsedim ve telefonu işaret ettim.

"Roma burada, Lainey. Roma'ya merhaba de."

"Merhaba güzel Roma," dedi, sanki *Romeo ve Juliet*'teki Juliet'i oynuyormuş gibi. "Nasılsın Roma?"

Kaşlarını çattı. "Peki. Biz gidiyoruz. Milo'yu aramalısın. Seni özlüyor."

Telefonu açtığında ağzımı açtım. "Starling sana sonra mesaj atacak."

Sonra telefonu yüzüne kapattı.

"Roma."

"Ona söylemek istiyorsun ama söylemeyeceksin." Telefonu uzatırken omuz silkti. "Benim için sorun değil, senin için ona söyledim."

Telefonum ondan gelen mesajlarla titredi. Art arda üç mesaj, ben de uygulamayı açtım ve çıldırdım.

Ona bizi terslediği fotoğrafı ve altındaki notu gösterdim: *Roma için seni seviyorum kaltak.*

"O iyi bir arkadaş." Ceketimi aldı. "Sen de öylesin. Sen de iyi bir kardeşsin."

"Sen de güzel bir adam ve harika bir erkek arkadaşsın."

Ceketimi giymem için bana uzattı. "Senin için."

Kollarımı ceketin içine soktuktan sonra ona yaslandım ve o da bana sarıldı. "Teşekkür ederim, Rome."

"Hoş geldiniz. Gitmeye hazır mısınız?"

Bir nefes verdim. "Maruz bırakma terapisi mi?"

Omuz silkti. "Güneş ışığına ihtiyacın var. Güzel bir gün. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yani, evet, maruz kalma terapisi. "Evet, ben hazırım. Çocuklara gideceğimizi söyledik mi?"

"Evet." Kapıda durakladı. "Ama onlara doğum günün için olduğunu söylemedim."

Göz kırptım. Doğum günüm mü? Hangi ay-oh.

"Unutmuşum."

Elini uzattı. "Ben yapmadım."

Tadilat izlerine, eski duvarların yıkılıp yeniden tasarlandığı yeni duvar çerçevelerine rağmen, kulüp binası üç hafta öncesine pek benzemiyordu.

Neredeyse gerçek gibiydi. Milo iskambil masasının üzerinde açık duran bir kitaptan başını kaldırıp baktı - henüz tüm mobilyaları değiştirmemiştik. "İnşaati" bitirene kadar bunu yapmak istemediler.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Kaşlarını çatı.

"Evet," dedim durakladığımızda. "Roma bana bir şey göstermek istiyor."

"Peki size burada bir şey gösteremez mi?" Bu komik soru neredeyse komik.

"Hayır," dedim. "Yapamaz. Bu seksle ilgili değil-" "Ugh!" Milo yüzünü buruşturdu.

"Ben öyle bir şey demedim," diye düzeltti Rome. "Öldür beni," diye mırıldandı Milo.

"Yani, seks hakkında olabilir mi?" Ona bakmak için döndüm, sonra başını eğdiğinde sırttım.

"Dur," dedi Milo. "Cevap verme. Git ona bir şey göster. Desteğiniz var mı?"

"Liam biliyor." Bu hemen her anlama gelebilirdi ama Milo'yu tatmin etmeye yetmişti.

"Harika, git ikizlerle bir şeylere bak ve kesinlikle bana onlardan bahsetme."

Kalbim biraz burkuldu çünkü gerçekten çabalıyordu. Rome'un elini sıktım ve sonra Milo'ya sarılmaya gittim. Kollarımı ona doladığımda durakladı ve sonra beni nazikçe ezdi.

"Lainey iyi," diye fısıldadım. "Yakında dönecek."

Tamamen hareketsiz kaldı ve kolları gevşedi. Yanağını öperek doğruldum. Yüzündeki soru kalbimi yeniden kırmakla tehdit ediyordu.

Umarım haddimi aşmamışımdır.

Bir dakika sonra "Teşekkür ederim," dedi ve boğazını temizledi. "Uslu dur. Bilirsin ya da bilmezsin."

Güldüm ve sonra Roma'nın beklediği yere doğru atladım. Ayrılmak her ne kadar kafamı kurcalasa da, buna boyun eğmeyi reddettim. Artık tutsak olmak yoktu. Burada kalmak tehlikeyi uzak tutmuyordu.

LIAM

Şehirden çıkarken trafik tam bir keşmekeşti. Bir buçuk kilometre gitmek neredeyse bir saatimi aldı. Bisikleti getirmemek için ne gündü ama. Ama onu arkamda bırakmak istemiyordum ve Hellspawn'ın benimle gelirse donmasını istemiyordum.

Roma'ya geride kaldığımı mesaj attım ama cevap vermedi. Alışılmadık bir şey değil. Ayrıca, Hellspawn'la birlikteydi. Benim de tüm dikkatim onda olacaktı. Ve çok kısa bir süre içinde, eğer destekten çıkabilirsem.

Bir kaza kalıntısının yanından geçene kadar yol tekrar açılmadı. Devrilmiş siyah bir SUV görünüşe göre alev almış ve yanmıştı. Ambulans yoktu, sadece bir itfaiye ekibi olayla ilgileniyor ve polisler de trafiği yönlendiriyordu.

Ayağımı yere basabildiğim an, bastım. Açık yolda tekrar hızlanırken motor mırıldandı. Yol tanıdık bir yoldu. Hellspawn'ı karnaval alanına götürmek istiyorduk - yani Roma istiyordu ve benim de orada olmamı istiyordu - sadece şimdiye kadar zamanımız olmamıştı.

Ona bir hediye almak için durdum, muhtemelen bekleyebilirdi, ama Roma doğum gününün hemen köşede olduğunu söyledi. Şarap ve kekler

Muhtemelen en iyi kombinasyon değil, ama muhtemelen bütün bir pastayı çok daha az onaylardı.

Torpedo gözünde güvenli bir şekilde saklanmış bir kutu daha vardı. Bir dürtü. Bugün o gün olmadığı ortaya çıkarsa tatili bekleyebilirdi. Sabırlı olabilirim. Ayrıca, Jasper ipekli elbiseleriyle kendini test etmek istemediğinden bahsetmişti.

Karnavalda güvenli bir antrenman sahası kurmak için ihtiyacımız olan her şey vardı. Alışkanlığımdan dolayı gözümü kuyruğmdan ayırmadım. Kimse göze çarpmıyordu ve girdiğim çıkıştan sonra da kimse beni takip etmedi. Ama paranoyanın hatırı için, gerekenden iki önce çıktım ve sonra bir blok daha yan yolu takip ettim.

Daha dolambaçlı bir yol izlemek bana on beş dakika kazandırdı ama birinin beni doğrudan onlara kadar takip etme riskini almamak buna fazlasıyla değdi. Bugün kardeşim ve kızımızla rahatlamak istiyordum. Dikkatli olabilir ve eğlenebilirdik.

Yola çıktığımda yol biraz engebeliydi. Karnaval alanının girişine yakın ağaçlar ve çalılar sıklaşmıştı. Buraya gelecek bir peyzaj ekibi için ayarlamalar yapmam gerekiyordu. Belki bir müteahhit, her şeyi güzelce düzeltir-

Ağaçların arasından sıyrılıp otoparkı ve karnavalın önünü, hatta en başta satın almama neden olan duvarı net bir şekilde görebildiğimde üç şey dikkatimi çekti. Koyu mavi bir SUV -benim SUV'um- hem sürücü hem de yolcu kapıları açık bir şekilde iki boşluğa çapraz olarak park etmişti.

Güneş parlıyordu ama hava soğuktu. Bekliyorlar mıydı-hayır, beklemiyorlardı.

Frene bastım ve koltuğun yanındaki kılıftan bir silah çıkardım. Elimde telefon, arabadan inerken Roma'nın iletişim numarasına bastım.

Hareket var mı diye etrafı taradım. İki aracımın da yakınında hiçbir şey yoktu. Vızıltı SUV'den geliyordu. Yaklaşarak dikkatlice baktım ve sonra küfrettim.

Rome'un telefonu sürücü tarafının hemen altında yere atılmıştı. Bu kadar yakından, arabanın yan tarafına bulaşmış kanı ya da Hellspawn'ın çantasının açık olduğunu ve içindeki her şeyin yolcu koltuğuna saçıldığını fark edemedim.

Anahtarlar hala kontaklıydı, ama elimi motorun üzerine koyduğmda -Serindi. Soğuk değil, serindi. Trafiğı aşmak bir buçuk saat sürdü.

Motorun soğuması için bolca zaman var, özellikle de bu havada.

Başımı dik tutarak etrafı bir kez daha taradım. Atılmış bir fast-food poşetini tekmeleyip yuvarlayan esintinin dışında hiçbir hareket yoktu. Yolun sesi bile buraya kadar ulaşmıyordu.

Araca ve yan tarafındaki kana dönüp bakarken damarlarımda buzlar dolaşıyordu.

Roma'nın tarafında.

Roma şaka yapmazdı. Onu asla riske atmazdı.

Onu kapattım. Korkuyu. Endişeyi. Acıyı. Hepsini gömdüm. Şu anda bunlara ayıracak vaktim yoktu. Onların da zamanı yoktu.

Buz etrafımı sardı ve telefonumu kaldırdım. Hiç ceset yoktu. Eğer onları öldürmüş olsalardı, cesetler olurdu. Bir uyarı. Bir misilleme.

Ama bırakmamışlar, onun yerine arabayı ve boğuşma izlerini bırakmışlar.

Biri onları almış.

Kardeşim ve kızımız.

Birisi ölecekti.

Emersyn ve Vandallar Dangerous Renegade'de geri dönecek.

Heather'ı ve tüm serilerini takip etmek için okuyucu grubuna katılın:

<https://www.facebook.com/groups/HeathersPack/>

OceanofPDF.com

TEHLİKELİ DÖNEK

Şimdi Ön Sipariş Verin

Dilsiz ikiz.

Garip kardeş. Kırık
olan.

Yıllar boyunca bana pek çok isim takıldı. Hiçbirinin önemi yoktu. Aynam benden daha çok önemsiyordu. Ama bana asla daha değersizmişim gibi davranmadı. Hiçbiri yapmadı. Kardeşlerim Vandallardı. Her zaman anlamadılar ama asla yargılamadılar ve her zaman arkamı kolladılar.

Ben her zaman onlarınkini alırdım.

Starling bize gelene kadar onlar benim hayatımdı. Sessiz. Yaralı. Kırılmış. Bu kelimelerin yanı sıra inatçı, vahşi, imkânsız ve güzel de vardı. Onu yıllarca uzaktan incelemiştim ama yakınımda olması her şeyi değiştirdi.

Güven. Kabullenme. Anlayış.

Bütün eksik parçalarımı tamamladı. Diğer yarımın da ona ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı. Bize geri dönmek için savaştı, kalmak için savaşmaya devam ediyor ve bizim için daha çok savaşıyor.

O ait.

Benim adım Rome Cleary. Starling bizim. İsimlerimizi bilmediği zamanlarda bile hep bizim bir parçamız oldu. Her zaman kendimiz için geleceğiz.

DANGEROUS RENEGADE, düşman-sevgili/aşk-nefret temalarını içeren tam uzunlukta olgun, karanlık bir yeni yetişkin romantizmidir. Bu hikayenin karanlık romantizm yönleri devam ediyor. Lütfen bazı durumların

okuyucular için rahatsız edici. İhtiyaç duymanız halinde tetikleyici uyarılar önsözde bulunabilir. Bu bir ters harem romanıdır, yani ana karakterin birden fazla aşk ilgisi vardır. Bu serinin altıncı kitabıdır.

OceanofPDF.com

SON SÖZ

Yani... evet. Bu oldu.

Biliyorum. Bu kesinlikle bir WTF askısı *değildi*, seni duyuyorum. Pekala, biraz soluklanman lazım, ben bekleyeceğim.

Benimle geri mi döndün?

Bir an için tamamen ürkütücü olmayan bir şekilde elinizi tuttuğumu ve bir sonraki kitabın geleceğine dair size güvence verdiğimi hayal edin.

Şimdi bu konuyu biraz açalım. Bunun karanlık bir yolculuk olduğunu defalarca söyledim. Bu karakterlerin hiçbiri kolay bir çocukluk geçirmedi. Hiçbiri sıcak, güvenli ve emniyetli ortamlarda yetişkinliğe adım atmadı. Hepsi oldukları kişi olmak için savaşmak zorunda kaldılar.

Ailelerini bir sadakat, güven ve itimat ağı üzerinden kurmak zorunda kaldılar. Bazen çok az şeye sahip olduğunuzda, bu insanları hayal kırıklığına uğratmaktan veya onları tehlikeye atmaktan korkarsınız.

Kolay bir çıkış yolu yok. Hiçbir zaman da olmadı ama her zaman içinde bulundukları çarpışma rotası bir meteor yağmuru gibi hayatlarının üzerine yağmaya başladı. Endişelenmeleri gereken sadece çarpışmalar değil, dalgalanmalardır.

Her seçimin ve eylemin bir sonucu vardır. Şimdilik... okuduğunuz için teşekkür etmeme izin verin. Gerçekten.

Peki, bundan sonra ne olacak?

Tehlikeli Hain için notlara başladım ve şu anda son Dokunulmaz kitabını yazıyorum. Haziran ayında birkaç gün izin almam gerekiyor, ancak beni tanıyan çoğu insanın onaylayacağı gibi, ben bir işkoliğim.

Eğer adıma küfretmek ya da teorilerimi tartışmak istiyorsanız Facebook'taki grubuma ve spoiler gruplarına gitmeyi unutmayın.

Orada sadece insanlarını değil, beni de bulacaksın xoxo
Heather

Okuyucu grubu: [facebook.com/groups/heatherspack](https://www.facebook.com/groups/heatherspack)

Spoiler grubu: [facebook.com/groups/teammadatheather](https://www.facebook.com/groups/teammadatheather)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HEATHER LONG HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Heather Long, parkta uzun yürüyüşleri, bilim kurguyu, süper kahramanları, denizcileri ve dangalak olmayan erkekleri seviyor. Kitapları, Teksas yazı kadar sıcak bir romantizmle birbirine karışmış kahramanlar ve kadın kahramanlarla dolu. Heather, paranormal tarihi westernlerden çağdaş askeri romantizme kadar tür değiştirebilir, ancak tüm hikayelerinde bir şey doğrudur - karakterleri kitapları yönlendirir. Hayvan sürüsüyle uğraşmadığı zamanlarda zamanını ailesine ve aileden saydığı arkadaşlarına ayırıyor. Kahramanlarınızı göğsündeki taşları yalayabileceğiniz kadar gerçek ve kadın kahramanlarınızı tıpkı onlar gibi kadınlarla arkadaş olduğunuzdan emin olacak kadar sevimli seviyorsanız, onun dünyalarından en az onun kadar keyif alacağınıza inanıyor.

Heather'ı takip edin ve bültenine kaydolun:

www.heatherlong.net

[TikTok](#)

OceanofPDF.com

AYRICA HEATHER LONG TARAFINDAN

82. Sokak Vandalları

Vahşi Vandal
Gaddar Asi
Acımasız Hain
Kirli Şeytan
Acımasız
Savaşçı
Tehlikeli Hain

Her Zaman Bir Denizci Serisi

Bir Kez Onun Erkeği, Her Zaman
Onun Erkeği Geri Çekil Cehennem!
Buraya Yeni Geldi Denizciye Anlat
Denizcisine Hizmet
Etmekten Gurur
Duyuyor
Pişmanlık Yok, Teslimiyet
Yok Denizci Kovboy
İki ve Gururlu Bir Denizci
ve Bir Centilmen
Combat Barbie Viski
Tango Foxtrot
Denizciliğin hangi kısmını anlamadınız?
Bir Denizci İlişkisi
Denizci Sonsuza
Kadar Denizci
Rüzgarda
Menfaatleri Olan
Denizci Bereketli Bir
Denizci
Ökseotu Altında Bir Denizci
İçin Mum
Kendinize Bir Denizci Noel'i Yaşayın

Eski Denizciler Unutulmasın
Onun Denizci Koruması
Duman ve Denizciler

Bravo Team Wolf
Tehlike Isırdığında
Ateş Altında

Kardinal
Günahlar
Öldürür Şarkısı
İlk Koro
Yüksek Nota

Chance Monroe

Toprak Cadıları Kolay Değildir
Şehir Dışından Plan Cadı Kötü
Cadı Yükseliyor

Elit Varlıkları

Featuring:
Saf Bakır Hedefi:
Tungsten Varlık:
Arsenik

Ateşli Kalpler

Hel Dorado Mareşali
Cesurlar Yalnızdır
Micah & Bayan Miller
Bir Avuç Hayal Raising
Kane
Aranıyor: Fevered or Alive
Vahşi ve Ateşli
Hızlı ve Ateşli

Wyatt Adında Bir Adam

Kraliyete Doğru

Bazıları Kraliyet Gibi
Bazıları Skandaldan
Hoşlanıyor Bazıları Ölümcül
Bazıları Gizli Sever
Bazıları Kolay Sever
Denizci Prensi
Engellendi

Nebula'nın Kalbi

Kraliçe Yapıcı
Anlaşma Bozucu
Taht Alıcı

Lone Star Leathernecks

Semper Fi Kovboy
Olduğunuz Gibi, Kovboy

Sihir ve Kargaşa

Cadı Şarkıcı Bridget'in
Cadı Günlüğü Büyülenmiş
Gelin

Mongrels

Mongrels, Mischief & Mayhem

Zincirlenmiş Ruhlar

Zincirlenmiş
Succubus Zincirsiz
Succubus
Succubus Kutsanmış
Zincirlenmiş Ruhlar (Omnibus)

Uzay Kovboyu

Uzay Kovboyu Hayatta Kalma Rehberi

Dokunulmaz

Kurallar ve Güller
Değişimler ve Çikolatalar
Anahtarlar ve Öpücükler
Fısıltılar ve Dilekler
Akşamdan Kalmalar ve Tatiller
Arsız ve Nefessiz
Denemeler ve Taçlar
Mezuniyet ve
Hediyeler
Meydan Okuma ve
Adanmışlık Şarkılar ve
Sevgililer Miras ve Aşıklar
Elvedalar ve Sonsuza Dek

Willow Bend'in Kurtları

Kanundaki Kurt
Kurt Isırığı
Kafesteki Kurt
Kurt İddiası
Yandaki Kurt
Serseri Kurt
Bayou Kurdu
Evcilleşmemiş
Kurt
Yararları Olan Kurt
Nehir Kurdu
Tek Kötü Kurt Çöl
Kurdu
Kar Kurdu
Gemideki Kurt
Holly Jolly
Kurdu Gölge
Kurt
Ay Çarpmış Kurdu
Şimşek Kurdu

Hayalet Kurt
Kanunsuz Kurtlar
Kurt Serbest

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.